MERCEDES RON

CULPABLES #1

Prolog

— Lasă-mă în pace! a spus ea, ocolindu-mă şi îndreptându-se spre uşă.

Am prins-o imediat de un braţ şi am obligat-o să se uite la mine.

— Poţi să-mi explici ce naiba ai? am întrebat-o furios.

M-a privit, iar în ochii săi am citit că îmi ascundea ceva

obscur şi profund; totuşi, mi-a zâmbit fără umbră de bucurie.

— Asta e lumea ta, Nicholas, mi-a răspuns calmă. Nu fac altceva decât să trăiesc viaţa ta, să mă bucur de compania prietenilor tăi şi să simt că nu am nicio problemă. Asta este ceea ce faceţi voi şi asta se presupune că trebuie să fac şi eu, a declarat, făcând un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ţi-ai pierdut complet controlul, i-am zis coborând

glasul.

Nu-mi plăcea ce vedeam, nu-mi plăcea persoana în care se transforma treptat fata de care credeam că m-am îndrăgostit Dar, dacă mă gândeam mai bine... tot ce făcea şi modul în care se comporta... era exact ce făcusem şi eu înainte de a o cunoaşte; eu o târâsem după mine în lumea asta: fusese vina mea. Era vina mea că acum se autodistrugea.

într-un fel, fâcuserăm schimb de roluri. Ea apăruse în viaţa mea şi mă scosese din abisul întunecat în care mă scufundasem, dar până la urmă ajunsese să-mi ia locul.

NOAH

în timp ce ridicam şi coboram geamul de la noua maşină a mamei mele, nu puteam să nu mă gândesc la ce avea să-mi rezerve următorul an infernal care mă aştepta. încă mă mai întrebam cum de ajunseserăm în situaţia asta, să ne părăsim casa şi să traversăm toată ţara până în California. Trecuseră trei luni de când primisem nenorocita veste care avea să-mi schimbe complet viaţa, care mă făcea să-mi vină să plâng noaptea sau să implor şi să răbufnesc ca o fetiţă de unsprezece ani, nn de şaptesprezece, cât aveam în realitate.

Dar ce puteam face? Nu eram majoră, mai aveam unsprezece luni, trei săptămâni şi două zile până să împlinesc optsprezece ani şi să pot pleca la facultate; departe de mama, care se gândea doar la ea, departe de acei necunoscuţi alături de care trebuia să trăiesc, pentru că de acum încolo urma să îmi petrec viaţa cu două persoane complet necunoscute şi, colac peste pupăză, cu doi tipi.

— Poţi să încetezi să mai faci asta? Mă enervezi, mi-a spus mama în timp ce băga cheile în contact şi pornea maşina.

— Pe mine mă enervează multe dintre lucrurile pe care le faci şi sunt nevoită să suport, i-am replicat îmbufnată.

Oftatul sonor pe care l-am primit drept răspuns devenise ceva atât de obişnuit, încât nici nu m-a mai surprins.

Dar cum putea să mă oblige să fac asta? Oare nu îi păsa de sentimentele mele? „Sigur că-mi pasă”, îmi răspunsese mama în timp ce ne îndepărtam de oraşul meu drag. Trecuseră deja şase ani de când părinţii mei se despărţiseră; şi nu fusese o despărţire obişnuită sau plăcută: fusese un.divorţ cât se poate
IMUM.LL'L.J I Ull

de traumatizant, dar în cele din urmă acceptasem situaţia... sau, cel puţin, mă străduiam.

îmi era foarte greu să mă adaptez schimbărilor şi mâ îngrozea perspectiva de a sta cu nişte străini; nu sunt timidă, dar sunt foarte rezervată când vine vorba despre viaţa mea personală, iar ideea de a petrece douăzeci şi patru de ore pe zi cu două persoane pe care abia le cunoşteam îmi crea o stare de anxietate care mă făcea să îmi doresc să ies din maşină şi sa vomit.

— Tot nu pricep de ce nu mă laşi să rămân, i-am spus, încercând sa o conving pentru a nu ştiu câta oară. Nu mai sunt mică, pot să am grijă de mine... în plus, la anul o să merg la facultate şi oricum o să locuiesc singură... e tot aia, am argumentat eu, sperând sa o fac să înţeleagă şi fiind couvinsă că am toată dreptatea din lume.

— Nu am de gând să pierd ultimul tău an de liceu şi vreau să mă bucur de compania fiicei mele înainte de a pleca la facultate; Noah, ţi-am mai spus de mii de ori: vreau să faci parte din această nouă familie, eşti fiica mea... Ce Dumnezeu! Chiar crezi că o să te las să stai în altă ţară fără niciun adult şi atât de departe de mine? mi-a răspuns ea fără să-şi îndepărteze privirea de la drum şi gesticulând cu mâna dreaptă.

Mama nu înţelegea cât de greu era totul pentru mine. Ea începea o viaţă nouă cu un soţ uou, care se pare că o iubea, dareu?

— Nu pricepi, mamă. Nu te-ai gândit că şi pentru mine ăsta e ultimul an de liceu? Că aici sunt toate prietenele mele, iubitul meu, munca, echipa...? Toată viaţa mea, mamă! am strigat, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

întreaga situaţie mă scotea din minţi, asta era clar. Eu niciodată, repet, *niciodată,* nu plângeam în faţa cuiva. Plânsul este pentru cei slabi, pentru cei care nu ştiu cum să controleze ceea ce simt sau, cum era cazul meu, pentru cei care au plâns atât de mult toată viaţa lor, îucât au decis să nu mai verse nicio lacrimă.

Gândurile acestea m-au făcut să-mi amintesc cum începuse întreaga nebunie. încă regretam că nu o însoţisem pe

mama în croaziera aia nenorocită prin insulele Fiji. Pentru că acolo, pe un vapor în mijlocul Pacificului de Sud, îl cunoscuse pe incredibilul şi enigmaticul William Leister.

Dacă aş putea da timpul înapoi, nu aş mai ezita nicio secundă să-i spun da mamei mele atunci când, la jumătatea lunii aprilie, venise cu două bilete să mergem în vacanţă. Excursia fusese un cadou de la prietena ei cea mai bună, Alicia. Biata de ea suferise uu accidcnt de maşină şi îşi rupsese piciorul drept, o mână şi două coaste. Cum era şi firesc, nu putea să plece cu soţul său în insule şi de aceea i-a făcut cadou biletele mamei mele. Dar situaţia era următoarea... la jumătatea lui aprilie? în perioada aceea eu aveam examenele finale şi eram dedicată trup şi suflet meciurilor de volei. Echipa mea conducea în clasament după ce fusese pe locul doi de când mă ştiam: fusese una dintre cele mai mari bucurii din viaţa mea. Totuşi acum, văzând care au fost consecinţele deciziei de a nu merge în acea călătorie, aş da înapoi trofeul, aş părăsi echipa şi nu mi-ar păsa dacă pic examenele la literatură şi la spaniolă, dacă astfel aş fi putut împiedica acea căsătorie.

Să se căsătorească pe un vapor! Mama era nebună de legat! Ba mai mult, s-a căsătorit fără să-mi spună absolut nimic. Am aflat când s-a întors şi, în plus, mi-a spus-o pe un ton atât de senin, ca şi cum să te căsătoreşti cu un milionar în mijlocul oceanului ar fi lucrul cel maiuormal din lume... Toată situaţia asta era absolut incredibilă şi, pe deasupra, voia să se mute într-o vilă în California, Statele Unite. Nici măcar nu era ţara mea! Eu mă născusem în Canada, chiar dacă mama era din Texas, iar tata din Colorado, şi îmi plăcea mult, era tot ce cunoşteam...

~ Noah, ştii că îţi vreau doar binele, mi-a spus mama, fiicându-mă să revin la realitate. Ştii prin ce am trecut, prin ce am trecut amândouă; în sfârşit, am găsit un bărbat care. mă iubeşte şi mă respectă... De mult nu am mai fost atât de fericită... am nevoie de el şi ştiu că până la urmă o să-I îndrăgeşti. în plus, îţi poate oferi un viitor la care nu am fi putut spera niciodată, o să poţi merge la ce universitate vrei, Noah.

u

— Dar eu nu vreau să merg la o universitate din asta, mamă, şi nu vreau nici ca un necunoscut să mi-o plătească, am răspuns, simţind un fior la gândul că, peste o lună, urma să încep şcoala la un liceu de fiţc plin de copii de bani gata.

— Nu e un necunoscut: e soţul meu, aşa că obişnuieş- te-te cu ideea, a adăugat pe un ton mai tăios.

— Niciodată nu o să mă obişnuiesc cu ideea, i-am răspuns, îndepărtându-mi privirea de la ea şi privind fix drumul.

Mama a oftat din nou, iar eu am sperat că discuţia se terminase, nu aveam chef să mai vorbesc.

— Ştiu că o să-ţi fie dor de prietenii tăi şi de Dan, Noah, dar priveşte partea bună: o să ai un frate! a exclamat ea încântată.

M-am întors spre ea cu o privire obosită.

— Te rog, nu-mi mai vinde gogoşi din astea.

— Dar o să-ţi placă: Nick e o comoară, a afirmat ea zâmbind cu ochii la drum. Uu băiat matur şi responsabil, care cu siguranţă abia aşteaptă să te prezinte tuturor prietenilor săi şi să te ducă să vizitezi oraşul. De fiecare dată când ne-am intersectat, a stat închis în camera lui învăţând sau citind o carte: poate aveţi chiar aceleaşi gusturi la cărţi.

— Da, vezi să nu... cu siguranţă o adoră pe Jane Austen, am răspuns, dând ochii peste cap. Apropo, câţi ani ziceai că are?

Ştiam deja, mama îmi vorbise luni întregi despre el şi despre Will şi, cu toate astea, mi se părea ironic faptul că nu reuşise să îşi facă timp să vină să mă cunoască. Faptul că urma să mă mut cu o nouă familie, când nici măcar nu îi cunoşteam pe toţi membrii ei, era culmea culmilor.

— E un pic mai mare decât tine, dar tu eşti mai matură decât fetele de vârsta ta: o să vă înţelegeţi foarte bine.

Acum mă peria... „matură”. Mă întrebam dacă descrierea asta mă caracteriza cu adevărat şi, chiar şi aşa, mă îndoiam că un tip de aproape douăzeci şi doi de ani avea chef

să-mi arate oraşul şi să mă prezinte prietenilor săi; asta în cazul în care eu aş fi vrut să facă aşa ceva.

— Am ajuns, m-a anunţat mama în secunda următoare.

Mi-am îudreptat privirea spre palmierii înalţi şi străzile

care separau vilele impunătoare. Fiecare casă ocupa cel puţin jumătate de cvartal. Unele erau în stil britanic, victorian... în timp ce multe altele aveau un aspect modern, cu pereţii din sticlă şi grădini imense. Am început să mă îngrijorez tot mai tare când am văzut că, pe măsură ce înaintam, casele erau din ce în ce mai mari.

În cele din urmă, am ajuns la o poartă imensă de trei metri înălţime, iar mama, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume, a scos din torpedou o telecomandă, a apăsat pe un buton, iar poarta a început să se deschidă. A pornit din nou maşina şi am coborât o pantă mărginită de grădini şi pini înalţi care împrăştiau un miros plăcut a vară şi a mare.

— Casa nu este la fel de înaltă precum celelalte din cartier şi de aceea avem cea mai bună vedere spre plajă, a comentat ea cu uu zâmbet larg.

M-am întors spre ea şi am privit-o lung, ca şi cum nu o mai recunoşteam. Oare nu îşi dădea seama ce era în jurul nostru? Nu era conştientă că era prea mult pentru noi?

Nu am avut timp să pun întrebările cu voce tare pentru că, în cele din urmă, am ajuns la casă. Nu mi-au venit în minte decât două cuvinte:

~ Doamne sfinte!

Casa era în întregime albă, cu acoperişul înalt de culoarea nisipului; avea cel puţin trei etaje, dar era greu de garantat asta, pentru că avea atâtea terase, ferestre, atâtea alte detalii... în faţa noastră se afla o verandil impresionantă unde, fiind trecut de ora şapte seara, himiuile erau deja aprinse, ceea ce dădea clădirii o înfăţişare de basm. Soarele urma să apună în curând, iar cerul era pictat în multe culori care contrastau cu albul imaculat al locului.

Mama a oprit motonil după ce a ocolit fântâna şi a parcat în faţa scărilor care duceau la uşa principali Priuia impresie

pe care am avut-o când am coborât a fost că ajunsesem la cel mai luxos botei din toată California; doar că nu era un hotel: era o casă... teoretic, un cămin... Sau, cel puţin, asta voia mama să mă facă să cred.

De îndată ce am coborât din maşină, William Leister a apărut în pragul uşii. în spatele lui veneau trei bărbaţi îmbrăcaţi în frac.

Noul soţ al mamei mele nu era îmbrăcat aşa cum îl văzusem de cele câteva ori când mă învrednicisem să stau cu el în aceeaşi încăpere. în loc de costum sau vestă scumpă de firmă, purta pantaloni scurţi albi şi un tricou albastru-des- chis. în picioare avea papuci de plajă, iar părul său negru era ciufulit, în loc să fie pieptănat spre spate. Trebuia să recunosc că înţelegeam ce văzuse mama la el: era foarte atrăgător. Era înalt, mult mai înalt decât mama, şi se ţinea foarte bine. Avea trăsături armonioase, deşi semnele vârstei erau evidente – având mai multe riduri de expresie şi pe frunte iar prin părul său negru se vedeau deja câteva fire albe, care îi dădeau un aer interesant şi matur.

Mama a alergat spre el ca o şcolăriţă şi l-a îmbrăţişat Eu nu m-am grăbit, am coborât din maşină şi m-am dus să-mi iau lucrurile din portbagaj.

Nişte mâini înmănuşate au apărut ca prin minune şi am fost nevoită să fac un pas'înapoi speriată.

— Vă iau eu lucrurile, domnişoară, mi-a spus unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în frac.

— Pot s-o fac şi singură, mulţumesc, i-am răspuns, sim- ţindu-mă extrem de inconfortabil.

Omul m-a privit ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile.

— Lasă-l pe Martin să te jyute, Noah, l-am auzit pe William Leister în spatele meu.

Am dat drumul valizei bombănind.

— Mă bucur mult să te văd, Noah, a declarat soţul mamei mele, zâmbindu-mi afectuos.

Lângă e\, mama îmi făcea tot felul de semne să mă port frumos, să zâmbesc sau să zic ceva.

— Nu pot spune acelaşi lucru, i-am răspuns eu, întin- zându-i mâna.

Ştiam că ceea ce făcusem era foarte nepoliticos, dar în momentul acela mi s-a părut corect să spun adevărul.

Voiam să fie foarte clar care era opinia mea despre această schimbare din viaţa noastră.

William nu a părut ofensat. Mi-a ţinut mâna mai mult decât era necesar şt m-am simţit imediat stingherită.

— Ştiu că e o schimbare foarte bruscă în viaţa ta, Noah, dar vreau să te simţi ca acasă, să te bucuri de ceea ce-ţi pot oferi, dar mai ales să mă poţi accepta drept un membru al familiei tale... la un moment dat, a adăugat, probabil văzându-mi neîncrederea întipărită pe faţă.

Lângă el, mama mă fulgera cu ochii săi albaştri.

Nu am fost în stare decât să dau din cap şi să fac un pas înapoi ca să-mi dea drumul la mână. Nu mă simţeam în largul meu cu acele dovezi de afecţiune, cu atât mai puţin din partea unor necunoscuţi. Mama se

căsătorise – bravo ei dar omul acela nu avea să reprezinte niciodată nimic pentru mine, nici tată, nici tată vitreg, nici nimic asemănător. Eu aveam deja un tată şi era mai mult decât suficient

— Ce-ai zice să-ţi arătăm casa? a propus el cu un zâmbet larg, fără să bage în seamă răceala şi proasta mea dispoziţie.

— Haide, Noah, m-a încurajat mama, luându-mă de braţ şi obligându-mă astfel să păşesc alături de ea.

Toate luminile din casă erau aprinse, motiv pentru care nu am pierdut niciun detaliu din acea vilă prea mare chiar şi pentru o familie de douăzeci de persoane... cu atât mai mult pentru una de patru. Tavanele erau înalte, cu grinzi din lemn şi ferestre mari. Salonul imens avea în mijloc o scară mare, care se bifurca spre ambele părţi ale etajului superior. Mama şi soţul ei m-au plimbat prin toată vila, mi-au arătat salonul imens şi bucătăria uriaşă în care trona o insulă mare, care am bănuit că avea s-o încânte pe mama. Casa avea tot ce-ţi puteai imagina: sală de sport, piscină climatizată, saloane pentru petreceri şi o bibliotecă mare, care m-a impresionat cel mai mult.

— Mama ta mi-a spus că-ţi place mult să citeşti şi să scrii, a comentat William, făcându-mă să mă trezesc din visare.

— La fel ca altor câtorva mii de persoane, i-am răspuns

tăios.

Mă deranja tonul lui amabil: pur şi simplu, nu voiam să mi se adreseze.

— Noah, m-a certat mama, ţintuindu-mă cu privirea.

Ştiam că o făceam să se simtă prost, dar să fie sănătoasă,

eu urma să petrec acolo un an îngrozitor şi nu puteam face nimic în privinţa asta.

William nu a părut să sesizeze schimbul nostru de priviri şi nu şi-a pierdut nicio clipă zâmbetul.

Am oftat frustrată şi stingherită. Totul era prea diferit, extravagant., nu ştiam dacă mă puteam obişnui să trăiesc într-un astfel de loc.

Brusc, am simţit nevoia să fiu singură, aveam nevoie de timp peutru a putea asimila totul::.

— Sunt obosită. Pot să merg în camera pregătită pentru mine? am întrebat pe un ton mai puţin dur.

— Sigur, camera ta şi cea a lui Nicholas se află în aripa dreaptă la etajul doi. Poţi să inviţi pe cine vrei să vină la tine, pe Nick n-o să-l deranjeze: în plus, de acum înainte veţi împărţi sala de jocuri.

„Sala de jocuri? Pe bune?" Am schiţat un zâmbet, încercând să nu mă gândesc că de acum înainte eram nevoită să convieţuiesc şi cu fiul lui William. Ştiam doar ce-mi povestise mama despre el, şi anume că avea douăzeci şi unu de ani, studia la Universitatea California şi că era un încrezut insuportabil. Mă rog, ultima parte am adăugat-o eu, dar cu siguranţă era adevărat

în timp ce urcam scările nu puteam să alung gândul că, de acum înainte, eram nevoită să convieţuiesc cu doi indivizi pe care nu-i cunoşteam. Trecuseră şase ani de când un bărbat – tatăl meu – stătuse în aceeaşi casă cu mine. Mă obişnuisem să fim doar noi două, eu şi mama. Viaţa mea nu fusese niciodată o poveste cu zâne, mai ales în primii unsprezece ani de viaţă; problemele cu tatăl meu ue marcaseră viaţa şi mie şi mamei.

După ce tatăl meu a plecat, eu şi mama am mers înainte, încet-încet am reuşit să convieţuim ca două persoane normale şi, pe măsură ce creşteam, mama a devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele. îmi dădea libertatea pe care o doream şi asta pentru că avea încredere în mine, iar eu în ea... asta, cel puţin, până când a decis să îşi bată joc de toată viaţa noastră de până atunci.

— Asta e camera ta, mi-a arătat mama când a ajuns în dreptul unei uşi din lemn închis la culoare.

I-am privit pe mama şi pe William. Aşteptau reacţia

mea...

— Pot să intra? i-am întrebat în zeflemea, văzând că nu se dădeau la o parte din uşă.

— Camera asta e cadoul men special pentru tine, Noah, m-a anunţat mama cu ochii sclipind de nerăbdare.

Am privit-o circumspect şi, de îndată ce s-a dat la o parte, am deschis uşa cu grijă, temându-mă de ceea ce aveam să găsesc înăuntru.

Primul lucru care mi-a atras atenţia a fost mirosul îmbătător de margarete şi de mare. Privirea mi-a fost atrasa de peretele aflat în faţa uşii, care era în întregime din sticlă. Priveliştea era atât de spectaculoasă, încât pentru prima dată am rămas mută. întregul ocean se vedea din locul în care mă aflam; casa era construită probabil pe o stâncă, pentru că de unde stăteam vedeam doar marea şi impresionantul apus de soare care tocmai se desfăşura în faţa ochilor mei. Era uimitor.

— Doamne sfinte! am repetat cuvintele care deveniseră preferatele mele.

Ochii mei au continuat să analizeze încăperea: era enormă, pe peretele stâng se afla un pat cu baldachin plin de peme albe, în ton cu culoarea pereţilor, care erau vopsiţi într-o nuanţă plăcută de albastru-deschis. Mobilele, dintre

care ieşeau în evidenţă un birou cu un uriaş calculator Mac, o canapea drăguţă, o măsuţă de toaletă cu oglindă şi o bibliotecă imensă îu care erau toate cărţile mele, erau de culoare albă şi albastră. Culorile acestea, împreună cu priveliştea senzaţională pe care o contemplam, erau cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată.

M-am simţit copleşită. Toate astea erau pentru mine?

— îţi place? m-a întrebat mama din spatele meu.

— E incredibil... mulţumesc, am răspuus, simţindu-mă recunoscătoare, dar, în acelaşi timp, şi stiugherită.

Nu voiam să mă cumpere cu astfel de lucruri, nu aveam nevoie de de.

— Am lucrat cu o decoratoare profesionistă aproape două săptămâni... voiam să aibă tot ce ţi-ai dorit vreodată, iar eu nu am fost în stare să-ţi ofer, m-a informat ea emoţionată.

Am privit-o câteva clipe şi mi-am dat seama că nu puteam să mă plâng în privinţa asta... 0 astfel de cameră este visul oricărei adolescente şi al oricărei mame.

M-am apropiat de ea şi am îmbrăţişat-o. Trecuseră cel puţin trei luni de când o îmbrăţişasem ultima dată şi ştiam că pentru mama era un lucru important.

— Mulţumesc, Noah, mi-a spus la ureche, aşa încât să nu o aud decât eu. Jur că o să foc tot posibilul să fim fericite amândouă.

— O să fiu bine, mamă, i-am răspuns, ştiind că ceea ce îmi promitea nu depindea de ea.

Mama mi-a dat drumul, şi-a şters o lacrimă care îi alunecase pe obraz şi s-a dus lângă noul ei soţ.

— Te lăsăm să te instalezi, mi-a spus William pe un ton amabil.

Am dat din cap, fără să-i mulţumesc. Tot ce se afla în camera aceea nu presupunea niciuu efort pentru el: erau doar bani.

Am închis uşa şi am observat că nu avea zăvor. Podeaua era din lemn şi era acoperită cu un covor alb

atât de gros, încât se putea chiar şi dormi pe el. Baia era la fel de mare cât fosta mea cameră şi avea duş cu hidromasaj, cadă şi două chiuvete separate. M-am apropiat de fereastră şi am privit în jos. Chiar sub fereastra mea se aflau grădina din spatele casei, imensa piscină şi grădinile cu flori şi palmieri.

Ani ieşit din baie şi abia atunci am observat mica deschizătură fără uşă de pe peretele din faţa băii. Dumnezeule...

Am traversat camera şi am intrat în ceea ce bănuiesc că era visul oricărei femei, adolesceute sau fetiţe: un dressing, şi nu un dressing gol, ci unul plin cu haine noi. Am respirat adânc şi am început să îmi trec degetele peste incredibilele haine. Toate aveau etichetă şi a fost suficient să văd doar preţul uneia ca să-mi dau seama cât de scumpe erau. Mama era nebună, sau oricine o convinsese să cheltuiască atâţia bani.

Nu puteam să scap de senzaţia incomodă că nimic nu era real, că în curând aveam să mă trezesc în vechea mea cameră, cu hainele mele obişnuite şi patul meu de o persoană; şi mai rău era faptul că îmi doream din tot sufletul să mă trezesc, pentru că aceea uu era viaţa mea, nu era ce îmi doream... îmi doream din tot sufletul să mă întorc acasă. Am simţit un nod în stomac atât de neplăcut şi o nelinişte atât de adâncă, încât m-am aşezat pe jos, mi-am sprijinit capul pe genunchi şi am respirat adânc de mai multe ori, până când am reuşit să-mi înăbuş plânsul care îmi dădea ghes.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, prietena mea Beth mi-a trimis chiar atunci un mesaj:

Ai ajuns bine? Deja mi-e dor de tine.

Am zâmbit privind ecranul şi i-am trimis o poză din dressing. Imediat am primit vreo cinci emoticoane cu gura căscată.

Te urăsc' Ştiai asta?

Am râs şi i-am scris un mesaj.

Dacă ar fi după mine, ţi-aş face totul cadou. De fapt, aş da orice să pot fi cu voi acolo, acasă la Dan, să ne uităm !a un film sau pur şi simplu să ne petrecem timpul pe canapeaua jegoasă din camera ta.

Nu mai fi aşa negativistă, bucură-te de ce ai, fir-ar să fie, că acum eşti bogată!

Eu nu eram bogată, William era.

Am lăsat telefonul pe jos şi ra-am îndreptat spre valizele cu care venisem. M-am grăbit să scot nişte pantaloni scurţi şi un tricou simplu. Nu voiam să-mi schimb felul de-a fi şi nu aveam de gând să încep să mă îmbrac cu tricouri de firmă.

Am intrat la duş, dorind să scap de toată murdăria şi de disconfortul călătoriei lungi. M-am bucurat că nu eram dintre cele care trebuie să depună eforturi serioase ca să le stea părul bine. Din fericire, eu moştenisem părul ondulat al mamei şi aşa arătă după

ce l-am uscat. M-am îmbrăcat cu hainele pe care le alesesem şi mi-am propus să dau o raită prin casă şi să caut ceva de mâncare.

Era ciudat să mă plimb pe acolo singură... mă simţeam ca o intrusă. Eram sigură că o să dureze mult să mă obişnuiesc să locuiesc acolo, dar mai ales să mă obişnuiesc cu luxul şi imensitatea acelui loc. în fostul meu apartament era suficient să vorbim un pic mai tare decât o făceam în mod normal ca să ne auzim una pe cealaltă. Aici lucrul ăsta era absolut imposibil

M-am îndreptat spre bucătărie, rugându-mă să nu mă rătăcesc. Muream de foame, organismul meu avea nevoie urgent de nişte mâncare nesănătoasă.

Din păcate, când am intrat, am constatat că nu eram singură.

Cineva scotocea în frigider, cineva căruia nu-i vedeam decât părul negru din creştetul capului. Exact în clipa în care mă pregăteam să spun ceva, un lătrat asurzitor m-a făcut să ţip mal tare decât era cazul, aşa cum fac copiii mici.

M-am întors speriată chiar în momentul în care capul din frigider apărea pe după uşă să vadă cine face asemenea scandal.

Dar nu el mă speriase: lângă insula din bucătărie stătea un câine negru, frumos într-adevăr, dar care mă privea de parcă ar fi vrut să mă mănânce bucăţică cu bucăţică. Dacă nu mă înşelam, era un labrador, dar nu puteam băga mâna în foc. Mi-am mutat privirea de la câine la băiatul care stătea chiar lângă el.

L-am observat curioasă şi, în acelaşi timp, cu uimire pe cel care mai mult ca sigur era fiul lui Williara, Nicholas Leister. Primul lucru care mi-a venit în minte în clipa în care l-am văzut a fost o exclamaţie: „Ce ochi are!” Erau de uu albastru precum cerul, la fel de deschis ca pereţii camerei mele, şi contrastau uluitor cu nuanţa neagră abanos a părului, care era nepieptănat şi umed de transpiraţie. Probabil făcuse sport, pentru că purta colanţi şi un maiou larg. Dumnezeule, era foarte drăguţ, trebuia să recuuosc, dar nu am permis acestor gânduri să mă facă să uit pe rine aveam în faţă: era noul meu frate vitreg, persoana cu care urma să locuiesc timp de un an, experienţă care, intuiam eu, avea să fie o adevărată tortură... Iar câinele său continua să mârâie la mine, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Eşti Nichoîas, nu-i aşa? l-am întrebat, încercând să-mi controlez teama faţă de animalul afurisit, care nu înceta să mârâie la mine.

M-a surprins şi m-a enervat felül în care şi-a îndreptat privirea spre câinele său, zâmbind.

— Chiar el, a afirmat, fixându-mă din nou cu privirea. Tu trebuie să fii fiica noii soţii a tatălui meu, a comentat, iar mie nu mi-a venit să cred că a spus asta pe un ton atât de rece.

L-am observat pe sub gene.

— Cum ziceai că te cheamă? m-a întrebat, iar eu am făcut ochii mari, uimită şi neîncrezătoare.

Nu ştia cum mă cheamă? Părinţii noştri se căsătoriseră, eu şi mama ne mutaserăm la el acasă şi nici măcar nu ştia cum mă cheamă?

1

NICK

— Noah, mi-a răspuns tăios. Mă cheamă Noah.

M-a amuzat felul în care m-a fulgerat cu privirea. Noua mea soră vitregă părea ofensată că nu-mi păsa câtuşi de puţin cum o cheamă pe ea sau pe mama ei, deşi trebuie să recunosc că numele maică-sii mi-l aminteam. Ar fi fost culmea să nu-l ştiu! în ultimele trei luni petrecuse mai mult timp în casa asta decât mine, pentru că Raffaella Morgan se strecurase în viaţa mea şi, pe deasupra, venea şi însoţită.

— Ăsta nu e nume de băiat? am întrebat-o, ştiind că întrebarea avea s-o deranjeze. Nu vreau să te jignese, evident, am adăugat, văzând că ochii ei de culoarea mierii mă priveau surprinşi.

— E şi de fată, mi-a răspuns după o secundă.

Am observat că şi-a îndreptat privirea spre Thor, câinele meu, şi nu am putut să nu zâmbesc din nou.

— Probabil că în vocabularul tău limitat nu există cuvântul „unisex”, a adăugat, de data asta fără să se uite la mine.

Thor continua să mârâie la ea şi să-şi arate colţii. Nu era vina lui, il dresasem să nu aibă încredere în persoanele necunoscute, Nu trebuia să-i spun decât un cuvânt ca să redevină câinele prietenos dintotdeauna... dar era prea amuzant să văd teama ce se citea pe chipul noii mele surioare.

— Nu-ţi face griji, am un vocabular foarte extins, i-am replicat, închizând frigiderul şi postându-mă în faţa ei.

MERCEDtb RON

De fapt, există un cuvânt anume pe care câinele meu îl adoră, începe cu A, continuă cu TA şi se termină în CĂ.

Teama i s-a întipărit pe faţă şi a trebuit să îmi înăbuş un hohot de râs.

Era înaltă, avea probabil un metru şaizeci şi opt sau un metru şaptezeci, nu eram sigur. Era slabă şi nu îi lipsea nimic, trebuia să recunosc, dar trăsăturile sale erau atât de copilăreşti, încât orice gând depravat în ceea ce o privea era exclus. Dacă auzisem bine, nici nu terminase încă liceul, lucru care se vedea clar după pantalonii scurţi, tricoul alb şi tenişii negri Converse. Mai lipsea să aibă părul prins într-o coadă ca să fie tipica adolescentă ce aşteaptă nerăbdătoare la o coadă interminabilă să se deschidă uşile unui mare centru comercial pentru a cumpăra ultimul CD al cântăreţului după care suspină toate puştoaicele de cincisprezece ani. Dar ce mi-a atras cel mai mult atenţia la ea a fost

părul: avea o culoare ciudată, între blond-închis şi roşcat.

— Ce amuzant! a exclamat ea ironic, dar speriată până-n măduva oaselor. Scoate-l de aici, pare că ar vrea să mă ucidă dintr-un moment în altul, mi-a cerut, făcând câţiva paşi înapoi.

în clipa în care a făcut asta, Thor a înaintat cu un pas.

„Bravo”, mi-am zis în gând. Poate că noii mele surori vitrege uu i-ar fi stricat o învăţătură de minte, o primire specială care să o lămurească a cni era casa asta şi cât de puţin binevenită era aici.

— Thor, du-te, i-am dat ferm comanda câinelui.

Noah l-a privit întâi pe el şi apoi pe mine, şi a mai făcut

câţiva paşi înapoi, până când a ajuns cu spatele la peretele bucătăriei.

Thor a înaintat spre ea încet, arătându-şi colţii şi mârâind. Era destul de înfricoşător, dar eu ştiam că nu avea să-i facă nimic... dacă eu nu îi dădeam comanda.

— Ce faci? a întrebat ea, privindu-mă în ochi. Nu e deloc amuzant

Babinecănu!

— Câinele meu se înţelege bine cu toată lumea, e ciudat că acum nu vrea decât să te atace, am comentat, observând amuzat cum încerca să-şi controleze teama.

— Ai de gând să faci ceva? mi-a şuierat printre dinţi, cu privirea aţintită asupra mea.

„Să iac ceva? Ce-ar fi să-ţi spun să te cari înapoi de unde ai venit?”

— De cât timp eşti aici? De cinci minute? Şi deja dai ordine? am spus, în timp ce mă apropiam de chiuvetă şi îmi turnam un pahar cu apă; în tot acest timp, câinele a continuat să mârâie. Poate că ar trebui să te las un pic aici ca să te adaptezi tu singurii.

— De câte ori te-ai lovit la cap când erai mic, imbecilule? Ia câinele ăsta de pe mine!

M-am întors spre ea uşor surprins de atitudinea ei obraznică. Oare tocmai mă insultase?

Cred că şi câinele şi-a dat seama, pentru că a mai înaintat puţin spre ea, aproape nelăsându-i loc să mai facă vreo mişcare; atunci, înainte să o pot opri, Noah s-a întors speriată şi a apucat primul lucru pe care l-a găsit pe blatul din bucătărie, care s-a dovedit a fi o tigaie. înainte să îl poată lovi pe bietul animal, m-am apropiat şi l-am tras pe Thor de zgardă, pe când cu cealaltă mână opream mişcarea braţului lui Noah.

— Ce mama dracului faci? am strigat, smulgându-i tigaia şi punând-o din nou pe blat.

Câinele s-a agitat furios, iar Noah s-a refugiat la pieptul meu, scoţând un strigăt înăbuşit.

M-a surprins că, deşi eu eram cel care o ameninţa, s-a apropiat de mine să o protejez.

— Thor, şezi!

Câineie s-a relaxat imediat, s-a aşezat şi a început să dea din coadă bucuros.

Am coborât privirea spre Noah, care mă ţinea cu ambele mâini de tricou. Am zâmbit de situaţia creată, până

când a părut sâ-şi dea seama ce făceam; a ridicat mâinile şi m-a îmbrâncit.

— Eşti idiot sau ce-i cu tine?!

— în primul rând, asta să fie ultima dată când îmi ataci câinele şi, în al doilea rând, am avertizat-o, privind-o fix în ochi – o parte din creierul meu a remarcat micii pistrui pe care îi avea pe nas şi pe obraji să nu care cumva să mă mai insulţi, pentru că atunci chiar o să avem o problemă.

Ea m-a privit într-un fel straniu. Ochii săi s-au aţintit asupra mea, iar apoi au coborât spre pieptul meu, aparent incapabili să-mi susţină privirea.

Am făcut un pas înapoi. Respiraţia mi se accelerase şi habar nu aveam care era motivul. Deja îmi ajunsese pentru o zi, în condiţiile în care o cunoscusem abia cu cinci minute înainte.

— Ar fi de preferat să ne înţelegem bine, surioară, i-am spus întorcându-mă cu spatele, luându-mi sendvişul de pe blat şi îndreptându-mă spre uşă.

— Nu-mi spune aşa, eu nu sunt nici sora ta, nici nimic de gen al ăsta, a răspuns.

A spus-o cu atâta ură şi sinceritate, încât m-am întors să o mai privesc o dată. Ochii ei sclipeau, convinsă fiind că îşi exprimase punctul de vedere şi atunci mi-am dat seama că nici pe ea nu o încânta faptul că părinţii noştri erau împreună.

— Cu asta suntem amândoi de acord... sutîoqt^î, am repetat, privind-o printre gene şi amuzându-mă să văd cum strângea pumnii.

în acel moment am auzit un zgomot în spatele meu. M-am întors şi m-am trezit faţă în faţă cu tata... şi cu soţia lui.

— Vad că v-aţi cunoscnt, a remarcat tata, intrând în bucătărie cu un zâmbet larg.

Trecuse mult timp de când nu-l mai văzusem zâmbind astfel şi, în fond, mă bucuram să îl văd aşa şi mă bucuram că îşi refăcuse viaţa. Chiar dacă pierduse ceva pe drum: pe mine.

Raffaella mi-a zâmbit călduros din uşă şi m-am forţat să afişez un fel de grimasă, cât mai asemănătoare cu un zâmbet, gândindu-mă că mai mult de atât nu avea să obţină de la mine femeia aia. Nu aveam nimic împotriva ei.

Chiar dacă eu şi tatăl meu nu aveam o relaţie nemaipomenită sau afectuoasă, fusesem perfect de

acord să creeze acel zid care ne separa de lumea exterioară. Cele întâmplate cu mama ne marcaseră pe amândoi, dar mai ales pe mine, care eram fiul său şi am fost nevoit să privesc cum a plecat fără să se uite înapoi.

De atunci nu mai aveam încredere în femei, nu voiam să am de-a face cu ele decât pentru sex sau ca să mă distrez la petreceri. De ce mi-ar fi trebuit mai mult?

— Noah, l-ai văzut pe Thor? a întrebat-o Raffaella pe fiica sa, care stătea încă lipită de blatul din bucătărie, fără să-şi poată ascunde proasta dispoziţie.

Noah a făcut atunci ceva ce m-a derutat: a făcut un pas înainte, s-a aplecat şi l-a strigat pe Thor.

— Thor, vino, vino la mine, frumosule... l-a chemat pe un ton afectuos şi prietenos.

Cu câteva secunde în urmă tremura de frică din cauza aceluiaşi animal.

M-a surprins că nu a dat fuga să mă pârască mamei.

Câinele s-a întors spre ea dând din coadă energic. A întors capul spre mine, apoi din nou spre ea şi mai mult ca sigur a intuit că nu era ceva în regulă, peutru că eram atât de serios, încât până şi el şi-a dat seama.

Cu coada între picioare, s-a apropiat de mine şi s-a aşezat Sora mea vitregă a rămas fără replică.

— Bravo, l-am felicitat cu un zâmbet larg.

Noah s-a ridicat brusc, fulgerându-mă cu privirea pe sub genele bogate, şi a-a întors spre mama ei.

— Mă duc la culcare, a anunţat-o ferm.

Eu mă pregăteam să fac acelaşi lucru sau, mă rog, mai bine spus, exact opusul, pentru că în noaptea respectivă urma să fie o petrecere pe plajă, iar eu nu puteam să lipsesc.

— Eu ies în seara asta, nu mă aşteptaţi, am declarat, simţindu-mă ciudat pentru că folosisem pluralul.

Când eram pe punctul de a ieşi din bucătărie, tata ne-a oprit, pe mine şi pe surioara mea.

— Azi ieşim la cină toţi patru, a afirmat, privind mai ales spre mine.

»Numai spune!”

— Tată, îmi pare rău, dar mă întâlnesc cu cineva şi...

— Eu sunt foarte obosită după drum, mă...

— Este prima noastră cină în familie şi vreau să fiţi acolo amândoi, a spus tata, întrerupându-ne pe amândoi.

Lângă mine, Noah a dat drumnl brusc aerului pe care îl ţinuse în plămâni.

— Nu putem merge mâine? a replicat ea.

— îmi pare rău, draga mea, dar mâine mergem la un eveniment organizat de companie, i-a răspuns tatăl meu.

. A fost atât de ciudat modul în care i s-a adresat., să fim serioşi, nici nu o cunoştea bine...! Eu eram deja

la facultate, făceam ce voiam... Cu alte cuvinte: eu eram adult, dar Noah? Să fie la cheremul unei adolescente e coşmarul oricărui cuplu recent căsătorit.

— Noah, o să cinăm împreună şi gata, nu mai avem ce discuta, a încheiat Raffaella conversaţia, aţintindu-şi ochii albaştri asupra fiicei ei.

Am decis că ar fi mai bine să cedez de data asta. Puteam să iau cina cu ei şi apoi să trec pe la Arnia, prietena mea... *specială,* după care să merg cu ea la petrecere.

Noah a bombănit ceva neinteligibil, a trecut printre noi şi s-a îndreptat spre holul unde se aflau scările.

— Lăsaţi-mă o jumătate de oră să fac un duş, le-am cerut, făcând un semn spre hainele mele ude de transpiraţie.

Tata a consimţit satisfăcut, soţia lui mi-a zâmbit şi am ştiut că în seara aceea copilul matur şi responsabil fusesem eu... sau, cel puţin, aşa îi lăsasem să creadă.

NOAH

Ce IDIOT!

în timp ce urcam scările păşind apăsat, nu reuşeam să-mi scot din minte ultimele zece minute pe care le petrecusem cu imbecilul de frate vitreg pe care îl căpătasem. Cum putea cineva să fie atât de tâmpit, încrezut şi psihopat în acelaşi timp şi la un asemenea nivel? Dumnezeule mare! Nu puteam să rezist, nu aveam cum să suport aşa ceva; mă enerva oricum, doar pentru că era fiul noului soţ al mamei, dar, după cele întâmplate, antipatia mea faţă de el atinsese proporţii stratosferice.

El era băiatul perfect şi adorabil despre care îmi vorbise mama?

Mă enervase cum îmi vorbise, cum mă privise. Ca şi cum mi-ar fi fost superior doar pentru că avea bani. Ochii săi mă analizaseră din cap până-n picioare şi pe urmă zâmbise... îmi râsese în nas.

Am intrat în camera mea trântind uşa, deşi, la cât de mare era casa, nu avea cum să mă audă cineva. Afară era deja noapte, iar pe fereastră intra o lumină slabă. Odată cu întunericul, marea devenise neagră şi nu se mai distingea unde se termina apa şi unde începea cerul.

Tulburată, m-ara grăbit să aprind lutuina.

M-am dus direct în pat şi m-am trâutit cu ochii aţintiţi asupra grinzilor înalte din tavan. Pe deasupra, mă obligau şi să iau cina cu ei. Mama nu-şi dădea seama că în clipa aceea ultimul lucru de care aveam chef era să fiu înconjurată de lume? Voiam să fiu

singură, să mă odihnesc, să mă obişnuiesc cu ideea schimbărilor care aveau loc în viaţa mea, să le accept şi să mă resemnez, deşi în fond ştiam că niciodată nu aveam să mă simt ca acasă.

Mi-am luat mobilul, întrebându-mă dacă să îl sun pe iubitul meu Dan sau nu, nu voiam să se îngrijoreze simţind amărăciunea din glasul meu... nu eram decât de o oră în California şi deja sufeream de dorul lui.

Nu au trecut decât zece minute din clipa în care am urcat în cameră şi până când mama a intrat peste mine. Cel puţin s-a deranjat să bată la uşă, dar, văzând că nu primeşte niciun răspuns, a intrat de-a dreptul.

— Noah, în cincisprezece minute trebuie să fim cu toţii jos, mi-a spus cu o privire răbdătoare.

— Spui asta ca şi cum mi-ar lua o oră jumate să cobor nişte scări, i-am răspuns, ridicându-mă în capul oaselor.

Mama îşi lăsase despletit părul blond care îi ajungea până la umeri şi îl coafase elegant. Nu locuiam în casa asta de nici două ore şi ea deja arăta altfel.

— Spun asta pentru că trebuie să te schimbi şi să te îmbraci pentru rină, mi-a răspuns, ignorând tonul meu.

M-am uitat la ea fără să înţeleg şi mi-am coborât privirea spre hainele pe care le purtam.

— Care e problema cu felul în care arăt? am întrebat cu o atitudine defensivă.

— Porţi tenişi, Noah. în seara asta trebuie să ne îmbrăcăm elegant. Doar nu vrei să mergi îmbrăcată aşa, nu? în pantaloni scurţi şi tricou? m-a interogat ea exasperaţi

M-am ridicat şi am înfruntat-o. Răbdarea îmi fusese pusă la grea încercare în acea zi.

— Să vedem dacă pricepi, mamă: nu vreau să merg la cină cu tine şi cu soţul tău, nu mă interesează să-l cunosc pe fiul lui prost-crescut şi nu am niciun chef să mă aranjez pentru asta, i-am trântit, încercând să îmi controlez tentaţia de a mă urca în maşină şi de a mă întoarce în oraşul meu.

— Nu te mai purta ca şi cum ai avea cinci ani, îmbracă-te şi vino să iei cina cu mine şi cu noua ta familie, mi-a ordonat pe un ton dur, dar, văzându-mi expresia feţei, s-a înmuiat şi a adăugat: Nu va fi aşa în fiecare zi, e doar în seara asta, te rog, fa-o pentru miue.

Am respirat adânc de câteva ori, mi-am înghiţit toate cuvintele pe care aş fi vrut să i le arunc şi am dat din cap.

— Doar în seara asta.

De îndată ce mama a plecat, am intrat în dressingul din camera mea. Dezgustată de tot ce se întâmplase şi de toată lumea, am început să caut o ţinută care să-mi placă şi în care să mă simt bine. Voiam să demonstrez şi cât de matură pot să fiu; încă aveam întipărită pe retină privirea neîncrezătoare şi amuzată a lui Nicholas sfredelindu-mă de sus până jos cu ochii săi albaştri şi trufaşi. Mă privise ca şi cum aş fi fost doar o copilă pe care se distra speriind-o, aşa cum făcuse când mă ameninţase cu câinele ăla nenorocit.

Valiza mea era deschisă pe jos în dressing. Am îngenuncheat în faţa ei şi am început să scotocesc printre haine. Cu siguranţă că mama se aştepta să cobor îmbrăcată cu una dintre ţinutele pe care mi le cumpărase, dar era ultimul lucru pe care aveam de gând să-l fac. în cazul în care cedam în privinţa asta, s-

ar fi stabilit un precedent neplăcut. Să accept hainele însemna să îmi accept noua viaţă, să-mi pierd demnitatea.

Cu mintea întunecată de furie, am ales rochia neagră cu imprimeul trupei Ramones. Cine zicea că nu e elegantă? Am privit Sh jur, căutând ceva cu care să mă încalţ. Nu eram adepta pantofilor cu toc, dar, dacă aş fi coborât îueălţată cu tenişii Converse, mama cu siguranţă şi-ar fi pierdut răbdarea şi m-ar fi obligat să mă schimb. în cele din urmă, am ales nişte sandale destul de drăguţe care aveau uu pic de toc, dar nu atât de mare încât să uu mă pot descurca la mers.

M-am apropiat de oglinda uriaşă care acoperea unul dintre pereţi şi m-am privit cu atenţie. Prietena mea Beth

cu siguranţă mi-ar fi aprobat alegerea şi, dacă îmi aminteam tine, lui Dan rochia aceea i se părea foarte sexy...

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am desfăcut părul şi mi l-am netezit. Mi-am dat pe buze cu puţin ruj maroniu. Mulţumită de rezultat, am înşfăcat o gentuţă şi m-am îndreptat spre uşă.

Exact când o deschideam m-am trezit faţă în faţă cu Nicholas, care s-a oprit un moment să mă observe. Diavolul de Thor era lângă el şi nu m-am putut abţine să nu fac un pas înapoi.

Noul meu frate a zâmbit – numai el ştie de ce – şi m-a privit din nou din cap până în picioare. Ochii i-au strălucit, reflectând un fel de emoţie obscură şi indescifrabilă.

Privirea sa a zăbovit ceva mai mult asupra rochiei pe care o purtam.

— Acolo, la ţară, nu te-au învăţat cum să te îmbraci? a întrebat sarcastic.

Am schiţat un zâmbet angelic.

— Ba da... dar profesorul era la fel de cretin ca tine, probabil de asta nu am fost atentă.

Nu se aştepta la răspunsul meu, iar eu mă aşteptam şi mai puţin ca un zâmbet să apară pe buzele acelea mult prea senzuale. L-am observat preţ de o clipă şi m-am minunat din nou de cât de înalt şi viril era. Era îmbrăcat cu pantaloni de costum şi cămaşă, fără cravată şi cu primii doi nasturi de la gât descheiaţi. Ochii săi albaştri precum cerul păreau că vor să mă străpungă, dar nu m-am lăsat intimidată.

Mi-am îndreptat ochii spre câine, care acum, în loc să-mi arunce priviri asasine, dădea din coadă bucuros şi aştepta aşezat în timp ce ne observa cu interes.

— Parcă e alt câine... O să-i spui să mă atace acum sau aştepţi să ne întoarcem de la cină? l-am provocat, aţintindu-l cu privirea şi zâmbindu-i în acelaşi timp cu falsă amabilitate.

— Nu ştiu, pistruiata... asta depinde de cum o să te comporţi, mi-a răspuns, după care s-a întors cu spatele şi a pornit spre scări.

Am rămas tăcută câteva secunde, încercând să-mi controlez emoţiile. Pistruiato! îmi spusese Pistruiato! Tipul ăsta şi-o căuta cu lumânarea... chiar şi-o căuta.

Am mers în spatele lui, încercând să mă conving că nu merita să mă enervez pentru comentariile sau pentru privirile lui, ori pentru simpla sa prezenţă. Nu era decât una dintre multele persoane care aveau să-mi displacă în acel oraş, aşa că era mai bine să încep să mă obişnuiesc.

Când am ajuns la parter, nu am putut să nu rămân din nou surprinsă de cât de magnifică era acea casă. într-un fel, reuşea să transmită senzaţia de casă veche, dar în acelaşi timp sofisticată şi modernă. în timp ce aşteptam să coboare mama, ignorând persoana de lângă mine, am analizat impresionantul candelabru din cristal care atârna din tavanul înalt cu grinzi. Era făcut din mii de bucăţi de cristal care atârnau de parcă ar fi fost picături de ploaie congelate; dădeau senzaţia că voiau să ajungă pe pământ, dar erau obligate să rămână suspendate în aer o perioadă nedefinită,

Pentru o clipă, ne-am privit şi, în loc să mă uit în altă parte, am decis să-i susţin privirea până când el s-ar fi văzut nevoit să şi-o abată. Nu voiam să aibă impresia că mă intimidează, nu voiam să creadă că poate face cu mine ce are chef.

Dar ochii săi nu s-au abătut, ci au continuat să mă privească fix, cu o hotărâre incredibilă. Exact când credeam că nu mai pot să rezist, a apărut şi mama cu William.

— Bun, suntem toţi, a spus acesta, privindu-ne cu un zâmbet larg.

L-am observat fără urină de bucurie.

— Am rezervat deja o masă la Club, sper că vă e foame... a adăugat, îndreptându-se spre uşă la braţ cu mama, care a făcut ochii mari când mi-u văzut rochia.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? mi-a şoptit la ureche.

M-am făcut că nu o aud şi am luat-o înainte spre ieşire.

Afară, aerul era cald şi proaspăt, şi se auzeau valurile care se spărgeau de ţărm în depărtare.

— Vrei să vii cu noi cu maşina, Nick? l-a întrebat Williampefiulsău.

Acesta deja o luase înainte şi se îndrepta spre un 4x4 impresionant, de culoare neagră şi foarte înalt. Maşina sclipea şi părea recent adusă de la reprezentanţă. Nu m-am putut abţine să dau nu ochii peste cap... era tipic'.

— Merg cu a mea, i-a răspuns el, întorcându-sespre noi când a ajuns la uşă. După cină mă întâlnesc cu Miles; trebuie să terminăm raportul cazului Refford.

— Foarte bine, a aprobat tatăl său; eu însă nu înţelesesem nitiun cuvânt. Vrei să mergi cu el până la Club, Noah? a adăugat după o clipă, întorcându-se spre mine. Aşa vă veţi cunoaşte mai bine, mi-a spus Wîlliam privindu-mă mulţumit, ca şi cum tocmai avusese cea mai bună idee de pe pământ

Ochii mei s-ău îndreptat fără să vreau spre fiul său, care m-a privit ridicând din sprâncene, în aşteptarea răspunsului meu. Părea să-l distreze toata situaţia.

— Nu-mi place să mă urc în maşină cu o persoană despre care nu ştiu cum conduce, i-am mărturisit noului meu tată vitreg, sperând că am reuşit să ating acel punct sensibil pe care Q aveau băieţii când li se puneau sub semnul întrebării abilităţile de şoferi.

I-am întors spatele şi m-am urcat în Mercedesul negru al lui WilI.

Nici măcar nu m-am uitat spre el când mama şi soţul ei s-au urcat în maşină şi m-am bucurat de singurătatea de pe bancheta din spate în timp ce străbăteam străzile în direcţia clubului pentru bogătaşi.

îmi doream din tot sufletul ca acea seară să se încheie cât mai curând posibil, să punem punct acelei farse de familie fericită pe care mama şi soţul ei pretindeau să o proiecteze şi să mă întorc în camera mea pentru a încerca să mă odihnesc.

După aproximativ cincisprezece minute am ajuns într-un loc retras, înconjurat de terenuri întinse foarte bine îngrijite. Deşi era deja noapte, o alee luminată puternic ne ura bun-venit la Clubul Nautic Mary Read. înainte de a ne lăsa să trecem, un individ care stătea de pază într-o cabină elegantă lângă barieră s-a apropiat să vadă cine era în maşină. Când a văzut cine era la volan, l-a recunoscut imediat.

— Domnule Leister, bună seara, domnule, doamnă... a adăugat, văzând-o pe mama.

Noul meu tata vitreg l-a salutat şi am intrat în incinta Clubului.

— Noah, carnetul tău de membru va sosi săptămâna viitoare, dar poţi să foloseşti numele meu ca să te lase să intri sau, dacă preferi, pe al Ellei, a spus întorcându-se spre mama.

Am simţit o strângere de inimă când l-am auzit ca îi spune aşa... Aşa îi spunea tata şi eram absolut sigură că mamei nu-i făcea nicio plăcere acel diminutiv... prea multe amintiri neplăcute; dar, evident, nu aveam de gând să-i spun asta noului şi incredibilului ei soţ.

Mama se pricepea foarte bine să uite lucrurile dureroase şi dificile. Eu, în schimb, le ţineam în mine, bine ascunse, până când la un moment dat explodam şi le dădeam pe toate afară.

Când am ajuns la uşa luxosului local, Will a oprit maşina chiar la intrare. Un valet s-a apropiat să ne deschidă portiera mie şi mamei, a acceptat bacşişul oferit de William şi a dus maşina într-un loc de el ştiut

Restaurantul era incredibil, totul era din sticlă. De unde mă aflam puteam să văd câteva mese şi acvariile nemaipomenite pline cu raci, peşti şi diverse specii de calamari gata să fie sacrificaţi şi serviţi la masă. înainte să fim conduşi la masă am simţit că cineva se postase în spatele meu. Respiraţia sa mi-a atins urechea şi m-a făcut să simt un fior. Când m-am întors, l-am văzut pe Nicbolas în spatele meu. în ciuda încălţărilor mele cu toc, tot era cu jumătate de cap mai înalt decât mine. Abia dacă şi-a coborât privirea spre mine.

— Am o rezervare pe numele William Leister, a anunţat-o William pe ospătăriţa care avea sarcina de a-i întâmpina pe noii clienţi.

Pe chipul acesteia a apărut o grimasă dintr-un motiv inexplicabil şi s-a grăbit să ne lase să intrăm în aglomeratul, dar în acelaşi timp liniştitul şi confortabilul local.

Masa noastră era într-unui dintre cele mai bune locuri, luminată plăcut cu lumânări, la fel ca întregul restaurant Peretele din sticlă oferea o privelişte impresionantă a oceanului şi nu m-am putut abţine să mă întreb dacă în California era ceva obişnuit ca toţi pereţii să fie transparenţi.

Să fiu sinceră, eram complet uluită.

Ne-am aşezat şi imediat mama şi William au început să vorbească extaziaţi şi să-şi zâmbească prosteşte. între timp, eu nu am putut să nu observ privirea şocată şi circumspectă pe care ospătăriţa i-o aruncase lui Nick.

Acesta părea să nu-şi fi dat seama, fiindcă începuse să învârtă solniţa între degete. Timp de o secundă, ochii mei au privit cu atenţie acele mâini atât de îngrijite, de bronzate şi de mari. Privirea mea a urcat apoi pe braţ, până a ajuns la faţa lui şi apoi la ochi, care mă observau cu interes. Mi-am ţinut respiraţia.

— Ce vreţi să comandaţi? a întrebat mama, făcându-mă să-mi întorc rapid privirea spre ea. *

I-am lăsat pe ei să comande pentru mine, în primul rând pentru că nu cunoşteam mai mult de jumătate dintre felurile de mâncare din meniu. în timp ce aşteptam să ni se aducă mâncarea, iar eu amestecam distrată cu paiul în paharul de ceai cu gheaţă, William a încercat să ne atragă pe mine şi pe fiul său în conversaţia pe care o purtau.

— îi spuneam înainte lui Noah câte sporturi se pot practica aici, la Club, Nick, a comentat Will, făcându-l pe fiul său, care până în acel moment se uitase fix spre capătul sălii, să-şi privească tatăl în ochi. Nicholas joacă baschet şi este nemaipomenit la surfing, Noah, a explicat, ignorând faţa plictisită a lui Nick şi concentrându-şi atenţia asupra mea.

„Surfing...” Nu m-am putut abţine să-mi dau ochii peste cap. Din nefericire pentru mine, Nicholas mă observa.

Cu ochii ţintă la mine, s-a aplecat peste masă, sprijinindu-şi braţele de ea, şi m-a sfredelit cu privirea.

— Te amuză ceva, Noah? mi-a trântit, făcând tot posibilul ca tonul său să pară amabil, dar eu ştiam că în fond gestul meu îl deranjase. Crezi că surfingul este un sport stupid?

înainte ca mama să răspundă – mă aşteptam să o facă –, m-am grăbit să mă aplec la fel ca el.

— Tu ai spus-o, nu eu, i-am răspuns, zâmbind cu inocenţă.

Mie îmi plăceau sporturile de echipă, bazate pe o strategie, pentru care era nevoie de un bun căpitan şi de constanţă şi multă muncă. Găsisem toate astea în volei şi eram sigură că surfingul nici nu se compara.

înainte de a putea să-mi dea replica, lucru pe care cu siguranţă dorea să-l facă, a venit ospătăriţa, iar el a continuat s-o privească, de parcă o cunoştea.

Mama şi William începuseră o discuţie animată, când un cuplu de prieteni de-ai lor s-a oprit să-i salute.

Ospătăriţa, o femeie tânără cu părul şaten-închis, care purta un şorţ negru, era ocupată să pună farfuriile pe masă şi l-a lovit fără să vrea pe Nicholas în umăr.

— îmi pare rău, Nick, s-a scuzat şi apoi, speriată, s-a întors spre mine, ca şi cum ar fi comis o greşeală de neiertat.

Nicholas m-a privit la rândul său şi am înţeles imediat că se petrecea ceva între ei doi.

Profitând de neatenţia părinţilor noştri, m-am aplecat pentru a lămuri Incrurile.

— 0 cunoşti? l-am întrebat, în timp ce el îşi turna din nou apă minerală în paharul din cristal.

— Pe cine? a zis el, făcând pe prostul.

— Pe ospătăriţă, i-am răspuns, observându-l cu interes.

Chipul lui nu lăsa să se întrevadă nimic: era serios,

relaxat Mi-am dat seama atunci că Nicholas Leister era o persoană care ştia foarte bine cum să-şi ascundă gândurile.

— Da, m-a servit de mai multe ori, a afirmat, îndrep- tându-şi privirea spre mine.

M-a privit lung, provocându-mă parcă să-l contrazic. „Ca să vezi... Nick e un mincinos...” Oare de ce nu mă mira?

— Da, sunt sigură că te-a *servit* de multe ori, am declarat eu.

— Ce insinuezi, surioară? a întrebat, iar zâmbetul mi s-a şters de pe faţă când am auzit acel apelativ.

— Că toţi cei bogaţi ca tine sunteţi la fel; credeţi că sunteţi stăpânii lumii doar pentru că aveţi bani. Fata asta nu şi-a dezlipit privirea de la tine de când ai întrat pe uşă; este evident că te cunoaşte, am remarcat, privindu-l enervată dintr-un motiv pe care nu mi-l explicam. Iar tu nici măcar nu ai catadicsit să te uiţi la ea... *TLjosnic.*

M-a privit fix înainte să-mi răspundă.

— E o teorie foarte interesantă şi constat că „toţi cei bogaţi”, cum îi numeşti tu, te dezgustă... sigur că tu şi mama ta locuiţi acum în casa noastră şi vă bucuraţi de tot confortul pe care H pot oferi banii. Dacă ne consideri aşa demni de dispreţ, ce cauţi la masa asta? m-a întrebat, privindu-mă de sus în jos cu dispreţ.

L-am observat, încercând să-mi controlez accesul de furie. Individul acela ştia ce să spună ca să mă scoată din sărite.

— După părerea mea, tu şi mama ta sunteţi chiar mai rele decât ospătăriţa, a mărturisit, aplecându-se peste masă ca să mi se poată adresa doar mie. Vă prefaceţi că sunteţi ceva ce nu sunteţi, când de fapt amândouă v-aţi vândut pentru bani...

Asta mi-a pus capac. Furia m-a orbit

Am apucat paharul din faţa mea şi, cu un gest scurt, i-am aruncat în faţă tot conţinutul acestuia.

Păcat că paharul era gol.

NICK

Expresia de pe faţa ei când a văzut că paharul era gol m-a făcut să uit orice urmă de supărare sau iritare pe care o îuăbuşeam de când ne aşezaserăm la acea masă.

Fata aceea era extrem de imprevizibilă. Mă surprindea uşurinţa cu care îşi pierdea cumpătul şi îmi plăcea să constat efectul pe care puteau să-l aibă asupra ei nişte simple cuvinte.

Obrajii ei presăraţi cu pistrui mici au căpătat o nuanţă rozalie când şi-a dat seama că se făcuse de râs. Şi-a îndreptat privirea dinspre paharul gol spre mine, iar apoi s-a uitat în ambele părţi, de parcă ar fi vrut să verifice că nimeni nu mai observase prostia pe care o făcuse.

Lăsând la o parte amuzamentul situaţiei – care exista, trebuie să recunosc –, nu puteam să-i permit să se poarte aşa cu mine. Dacă paharul ar fi fost plin? Nu aveam de gând să permit ca o mucoasă de şaptesprezece ani să se gândească măcar să-mi arunce cu un pahar cu apă în faţă... Fetiţa aceea prostuţă avea să afle peste ce frate mai mare avusese norocul să dea. Ea singură avea să-şi dea seama ce fel de probleme urma să aibă dacă încerca să-mi joace o astfel de festă încă odată.

M-am aplecat peste masă cu cel mai simpatic zâmbet posibil A făcut ochii mari şi m-a privit precaută, iar eu m-am bucurat să văd o oarecare teamă ascunsă între acele gene lungi.

— Să nu mai faci asta, am avertizat-o calm.

Ea m-a privit câteva clipe, după care, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, s-a întors spre mama ei.

Seara a continuat fără niciun alt incident; Noah nu mi-a mai adresat niciun cuvânt, nici măcar nu m-a mai privit, lucru care m-a deranjat, dar în acelaşi timp mi-a şi plăcut. în timp ce răspundea la întrebările tatălui meu şi vorbea fără prea mult entuziasm cu mama ei, am profitat de ocazie pentru a o observa.

Era o fata extrem de simplă, dar intuiam că avea să-mi aducă nişte ncplăceri. M-au amuzat mutrele pe care le făcea în timp ce gusta fructele de maTe ce ne fuseseră servite. Abia a gustat de câteva ori din ce ni se adusese la masă, iar asta m-a făcut să ma gândesc cât de slabă părea îmbrăcată cu rochia aceea neagră. Rămăsesem uimit când o văzusem ieşind din camera ei, iar mintea mea îi analizase picioarele lungi, mijlocul subţire şi sânii. Arăta destul de bine având în vedere că nu avea operaţii estetice ca majoritatea fetelor din California.

A trebuit să recunosc că era mai frumoasă decât mi se păruse la început, iar constatarea asta şi gândurile imorale care mă asaltaseră m-au făcut să mă

indispun. Nu puteam să-mi pierd timpul cu aşa ceva, cu atât mai puţin dacă urma să trăim sub acelaşi acoperiş.

Privirea mea s-a îndreptat din nou spre chipul ei. Nu avea nici urmă de machiaj. Era atât de ciudat... Toate fetele pe care le cunoşteam petreceau cel puţin o oră în camera lor doar ca să se machieze, inclusiv fete care erau de o mie de ori mai frumoase decât Noah, în timp ce ea nu avea nicio problemă să meargă la un restaurant luxos fără o urmă de ruj pe buze, Adevărul e că nu avea nevoie: era norocoasă să aibă un ten frumos şi neted, aproape fără imperfecţiuni; asta fără să pun ia socoteală pistruii, care îi dădeau acel aer copilăresc ce-mi amintea că nu terminase nici măcar liceul.

în clipa aceea, fără să-mi dau seama, Noah s-a întors şi m-a privit enervată, surprinzându-mă când o observam pe îndelete.

— Vrei o poză? m-a întrebat cu umorul acid care o caracteriza.

— Dacă e nud, sigur că da, am răspuns, amuzându-mă de îmbujorarea uşoară care i-a cuprins obrajii.

Cu o privire nervoasă s-a întors din nou spre părinţii noştri, care nici nu-şi dădeau seama de micile dispute ce aveau loc la numai jumătate de metru de ei.

Când mi-am dus paharul cu suc la gură, ochii mi-au căzut asupra ospătăriţei, care mă observa din locul ei din spatele tejghelei. L-am privit pe tata cu coada ochiului, după care m-am ridicat cu scuza că trebuia să mă duc la baie. Noah m-a privit din nou cu interes, dar nu i-am dat nicio atenţie. Aveam ceva important de rezolvat.

Am înaintat hotărât spre bar şi m-am aşezat pe taburet în faţa Clandiei, o ospătăriţă cu care mă culcam din când în când şi cu al cărei văr aveam o relaţie ceva mai complicată, dar în acelaşi timp avantajoasă.

Claudia m-a privit cu un zâmbet forţat, sprijinindu-se de bar şi lăsând să i se întrevadă discret sânii, căci uniforma pe care o purta nu lăsa să se vadă prea mult.

— Văd că deja ai căutat altă fată cu care să te distrezi, mi-a spus, referindu-se la Noah.

M-a amuzat

— E sora mea vitregă, i-am explicat, uitâudu-mă la ceasul pe care îl purtam la mână.

Trebuia să mă întâlnesc cu Anna peste patruzeci de minute. M-am uitat din nou la fata brunetă care stătea în faţa mea şi mă observa uimită.

— Nu ştiu de ce te interesează, am adăugat, ridicân- du-mă în picioare. Spune-i lui Ronnie că îl aştept în seara asta la debarcader, la petrecerea Ini Kyle.

Claudia a scrâşnit, cu siguranţă deranjată de faptid că nu îi acordam prea multă atenţie. Nu înţelegeam de ce fetele se aşteptau la o relaţie serioasă cu un tip ca mine. Nu le avertizasem că nu voiam nici un fel de angajament? Nu le era

suficient de clar lucrul ăsta când vedeau că mă culc cu cine am chef? De ce credeau că aveau ele ceva care să mă facă să mă schimb?

Nu mă niai culcasem cu Claudia exact din aceste motive, iar ea nu mă iertase încă.

— Te duci la petrecere? m-a întrebat cu o umbră de speranţă în ochi.

— Evident, i-am răspuns. Mă duc cu Anna... Ah, şi încă ceva, am adăugat, ignorându-i supărarea, înainte de a mă întoarce la masă: încearcă să disimulezi mai bine că mă cunoşti, sora mea vitregă deja şi-a dat seama că m-am culcat cu tine şi n-aş vrea să afle şi tata.

Claudia a strâns din buze cu putere şi s-a întors cu spatele, fără să mai zică nimic.

Am ajuns la masă chiar când aduceau desertul. După vreo zece minute în care conversaţia a fost purtată aproape în întregime de tata şi de noua sa soţie, am considerat că îmi îndeplinisem suficient rolul de fiu pentru ziua respectivă.

— îmi pare rău, dar trebuie să plec, m-am scuzat privindu-l pe tata, care m-a observat o clipă încruntat

— Te duci la Miles? a întrebat, iar eu am încuviinţat, evitând să mă uit la ceas. Cum merge cazul?

Am făcut un efort să nu pufnesc resemnat şi am minţit cât de bine am putut.

— Tatăl lui ne-a lăsat să facem toată hârţogăraia, presupun că, până când vom avea un caz adevărat de care sa I ne ocupăm doar noi, vor mai trece nişte ani... i-am răspnns, conştient dintr-odată de faptul că Noah mă privea fix şi cu interes.

— Ce facnltate faci? m-a întrebat şi, întorcându-mă spre ea, i-am citit nedumerirea în privire.

O surprinsesem.

— Dreptul, am răspuns şi m-am bucurat când i-am citit pe chip uimirea. Eşti surprinsă? am interogat-o, încolţind-o şi savurând momentul.

Ea şi-a schimbat atitudinea şi m-a privit trufaş.

— Să fiu sinceră, da, a admis imediat. Credeam că pentru a studia Dreptul trebuie să ai câţiva neuroni.

— Noah! a ţipat mama ei.

Mucoasa asta începea să mă scoată din sărite.

înainte de a putea spune ceva, tata a intervenit

— Voi doi nu aţi început bine, a declarat, fulgerându-mă cu privirea.

A trebuit să îmi înfrânez dorinţa de a mă ridica şi de a pleca fără să mai dau explicaţii. Mă săturasem de farsa familiei fericite, fusese suficient pentru o zi; aveam chef să plec şi să nu mă mai prefac interesat de toată mizeria aia.

— îmi pare rău, dar trebuie să plec, am declarat, ridi- cându-mă şi lăsând şervetul pe masă.

Nu aveam de gând să-mi pierd cumpătul în faţa tatei.

Atunci Noah s-a ridicat şi ea, doar ca într-o manieră deloc elegantă, şi şi-a trântit şervetul pe masă.

— Dacă pleacă el, plec şi eu, a afirmat, aruncându-i o privire sfidătoare mamei sale, care a început să privească în jur jenată şi supărată.

— Stai jos imediat, i-a ordonat printre dinţi.

Fir-ar să fie, nu puteam pierde timpul cu astfel de prostii Trebuia să plec.

— O duc eu, am zis în cele din urmă spre uimirea tuturor, inclusiv a lui Noah.

M-a privit cu neîncredere şi suspiciune, ca şi când mi-aş fi ascuns adevăratele intenţii. Adevăratul motiv era că abia aşteptam să n-o mai văd, iar daca, ducând-o acasă, scăpăm de ea şi de tata, era şi inai bine.

— Cu tine nu merg nici până la colţul străzii, mi-a trântit mândră, pronunţând rar fiecare cuvânt.

Înainte ca cineva să reacţioneze, nii-am luat jacheta şi, în timp ce o îmbrăcam, m-am adresat tuturor:

— Nu am chef de tâmpenii şcolăreşti, ne vedem mâine.

— Nicholas, aşteaptă, mi-a ordonat tata, obligându-mă din nou să mă întorc. Noah, du-te cu el şi odihneş- te-te, venim şi noi în curând.

Am privit-o fix pe noua mea soră, care părea să ezite între a mă însoţi sau a rămâne la masă.

A privit în jur un moment, a oftat şi apoi m-a fulgerat cu privirea.

— Bine, vin cu tine.

NOAH

Ultimul lucru pe care mi-l doream în acel moment era să îi datorez ceva acelui individ prost-crescut. Dar şi mai puţin îmi surâdea ideea de a rămâne singură cu mama şi cu soţul ei, să văd cum ea îl privea vrăjită, iar el se dădea mare cu banii şi influenţa lui.

Nicholas mi-a întors spatele şi a pornit spre ieşire.

Mi-am luat rămas-bun de la mama fără prea mult entuziasm şi m-am grăbit să-l urmez. Când am ajuns lângă el la intrarea în restaurant, am aşteptat cu braţele încrucişate până ni s-a adus maşina.

Nu m-a surprins să văd cum îşi scotea un pachet de ţigări din jacheta şi îşi aprindea una. L-am privit în timp ce o ducea la gură şi, câteva secunde mai târziu, expulza fumul încet şi fluid.

Eu nu fumasem niciodată, uici măcar nu încercasem atunci când toate prietenele mele deciseseră să încerce în toaleta liceului. Nu înţelegeam ce satisfacţie poate avea cineva când inhalează un fum cancerigen care nu numai că lasă un miros respingător pe haine şi în păr, ci afectează o mulţime de organe din corp.

Parcă citindu-mi gândurile, Nicholas s-a întors spre mine şi, cu un zâmbet sarcastic, mi-a întins pachetul.

— Vrei o ţigară, surioară? m-a întrebat în timp ce ducea din nou ţigara la gură şi inspira profund.

— Nu fumez... şi în locul tău aş renunţa la fumat, doar nu vrei să ucizi singurul neuron pe care îl ai, i-am spus, făcând

un pas în faţă şi aşezându-mă în aşa fel încât să nu fiu nevoită să îl văd.

Atunci l-am simţit apropiindu-se de mine pe la spate, dar nu m-am mişcat; m-am speriat însă când mi-a suflat fumul aproape de gât.

— Ai grijă... sau te las aici să mergi pe jos, m-a avertizat şi chiar în acel moment ne-a fost adusă maşina.

L-am ignorat cât am putut în timp ce mergeam spre maşină. Automobilul 4x4 era suficient de înalt încât să mi se vadă absolut tot dacă nu urcam cu grijă şi, în timp ce mă urcam, mi-a părut rău că îmi pusesem pantofii ăia nenorociţi... Toata frustrarea, enervarea şi tristeţea se acutizaseră în timpul cinei, iar cele minimum cinci discuţii în contradictoriu pe care deja le avusesem cu acel imbecil reuşiseră să mă aducă în seara aceea la capătul răbdărilor.

M-am grăbit să-mi pun centura în timp ce Nicholas pornea maşina, îşi punea mâna pe spătarul scaunului meu şi se asigura înainte de a da în marşarier şi de a porni spre ieşire. Nu m-a surprins ca nu s-a îndreptat spre mica rotondă de la capătul drumului, rotondă care fusese proiectată tocmai peutru a evita contravenţia pe care o comitea Nicholas.

Nu am putut să-mi stăpânesc un mormăit de nemulţumire când am reintrat pe şoseaua principală. Odată ieşiţi din incinta clubului, fratele meu vitreg a accelerat şi a depăşit 120 de kilometri pe oră, ignorând deliberat semnele de circulaţie care indicau că viteza maximă în acea zonă era de 80 de kilometri pe oră.

Nicholas s-a întors cu faţa spre mine.

— Acum ce problemă mai ai? m-a întrebat pe un ton obosit, de parcă nu mai putea să mă suporte nici măcar un minut.

„Ha, eram de aceeaşi părere.”

— Nu vreau să mor pe şosea din cauza unui nebun care nu ştie nici măcar să citească un semn de circulaţie, asta e problema mea, i-am răspuns ridicând glasul.

Ajunsesem la limită: încă puţin şi începeam să ţip la el ca o apucată. Eram conştientă de proasta mea dispoziţie; una dintre chestiile pe care le uram cel mai mult la mine era faptul că nu mă puteam controla când mă enervam, având tendinţa să ţip şi să înjur.

— Ce naiba ai? m-a întrebat enervat, privind spre şoseaua din faţa lui. Nu ai încetat să te plângi de când am avut ghinionul să te cunosc şi adevărul e că nu mă interesează ce probleme ai. Eşti la mine acasă, în oraşul meu şi în maşina mea, aşa că închide pliscul până ajungem, mi-a spus ridicând tonul, aşa cum făcusem şi eu.

O căldură intensă m-a străbătut de sus până jos când l-am auzit rostind un astfel de ordin. Nimeni nu-mi spunea mie ce să fac... cu atât mai puţin el,

— Cine eşti tu să-mi spui mie să tac?! am strigat scoasă din minţi.

Atunci Nicholas a tras brusc de volan şi a pus o frână care, dacă n-aş fi avut ceutura de siguranţă, m-ar fi proiectat prin parbriz.

Când mi-am revenit din şoc, am privit înapoi speriată, văzând cum două maşini virau brnsc la dreapta pentru a evita să se ciocnească de noi. Claxoanele şi înjurăturile care veneau de afară m-au lăsat pentru uu moment ameţită şi năucită; după aceea am reacţionat.

— Ce faci?! am ţipat surprinsă şi îngrozită că fuseserăm cât pe ce să facem un accident.

Nicholas m-a privit fix, foarte serios şi, spre uimirea mea, complet netulburat.

— Coboară din maşină, a spus scurt.

Surpriza m-a lăsat cu gura căscată la propriu, ceea ce mai mult ca sigur era chiar comic.

— Doar nu vorbeşti serios... am replicat, privindu-l cu neîncredere.

M-a privit fără nicio tresărire.

— N-am de gând să repet, m-a avertizat pe acelaşi ton liniştit şi cât se poate de tulburător de mai devreme.

Situaţia era deja intolerabilă.

— Va trebui să o faci, pentru că n-am de gând să mă mişc de aici, am răspuns, privindu-l la fel de imperturbabil cum mă privea şi el pe mine.

Atunci a scos cheile din contact şi a coborât din maşină, lăsând portiera deschisă. Am făcut ochii mari văzându-l ocolind maşina prin faţă şi apropiindu-se de portiera mea.

Trebuie să recunosc că tipul era înfricoşător când se enerva, iar în clipa aceea părea mai nervos ca niciodată. Inima a început să-mi bată cu putere când am simţit în mine senzaţia aceea atât de cunoscută şi de copleşitoare... teama.

A deschis dintr-o smucitură portiera din dreptul meu şiarepetat.

— Coboară din maşină.

Mintea mea lucra la capacitate maximă. Era nebun, nu putea să mă abandoneze în mijlocul şoselei mărginite de copaci şi complet întunecate.

— Nu am de gând să cobor, am refuzat şi m-am blestemat când am observat că îmi tremura vocea.

O teamă iraţională mi se instalase în capul pieptului. Am străbătut rapid cu privirea întunericul care înconjura maşina şi mi-am dat seama că, dacă idiotul ăla mă abandona acolo, m-aş fi prăbuşit

Atunci m-a surprins din nou şi tot neplăcut.

S-a aplecat peste scaunul meu, mi-a desfăcut centura şi m-a tras afară din maşină, iar întreaga scenă s-a desfăşurat atât de rapid, încât nici n-am apucat să protestez. Aşa ceva nu putea să mi se întâmple.

— Eşti bolnav la cap?! am strigat după el când a început să se îndepărteze de mine şi să se îndrepte spre scaunul şoferului.

— Să-ţi intre bine în cap... mi-a spus peste umăr şi, când s-a întors spre mine, am văzut că trăsăturile sale erau dure precum ale unei statui de gheaţă. Nu am de gând să-ţi permit să-mi vorbeşti aşa; am deja problemele mele şi nu am

de ce să-ţi suport tâmpeniile. Cheamă un taxi sau sun-o pe mama ta, eu plec.

Acestea fiind spuse, s-a urcat în maşină şi a pornit

Am simţit cum începeau să-mi tremure mâinile.

— Nicholas, nu poţi să mă laşi aici! am urlat, în timp ce maşina se punea în mişcare scrâşnind din roţi din locul în care fusese parcată cu o secundă înainte. Nicholas!

Strigătul meu a fost urmat de o linişte profundă, care a făcut ca inima să înceapă să-mi bată nebuneşte.

încă nu era complet întuneric, dar luna nu se vedea. Am încercat să-mi controlez teama şi dorinţa iraţională de a-I ucide pe ticălosul care mă abandonase în pustietate în prima mea zi în acel oraş.

M-am agăţat de speranţa că Nicholas avea să se întoarcă după mine, dar, pe măsură ce minutele treceau, îngrijorarea mea a crescut tot mai mult. Mi-am scos mobilul din geantă şi am constatat că se descărcase: afurisitul de aparat se închisese. U naiba! Tot ce puteam face/lucru care era la fel de sinistru şi de periculos ca a rămâne acolo, era să fac autostopul şi să mă rog ca o persoană adultă şi civilizată să se milostivească de mine şi să mă ducă acasă. Acolo intenţionam să i-o plătesc cu vârf şi îndesat ticălosului

de frate vitreg, pentru că lucrurile nu puteau rămâne aşa: cretinul ăla nu ştia cu cine avea de-a face.

Am văzut apropiindu-se pe şosea o maşină care venea din direcţia Clubului Nautic şi m-am rugat să fie Mercedesul

luiWia

M-am apropiat de drum cât am putut de mult, fără să risc să fiu călcată, şi am ridicat mâna cu degetul în sus, aşa cum văzusem în filme. Eram conştientă că în filme fata care făcea autostopul era în cele din urină asasinată şi aruncată într-un şanţ, dar mi-am impus să nu mă gândesc la astfel de detalii neînsemnate.

Prima maşină o trecut pc lângă mine, din a doua cineva mi-a strigat un şir de înjurături, şoferul celei de-a treia m-a făcut în toate felurile posibile, iar a patra... a patra a oprit la marginea drumului, la un metru de locul din care îi făcusem cu mâna.

Cu o senzaţie bruscă de nelinişte, m-am apropiat ezitând să văd cine era individul nebun, dar foarte oportun, care decisese să ajute o fată ce ar fi putut fi luată uşor drept prostituată.

Am simţit o oarecare uşurare când am văzut că din maşină a coborât un băiat cam de aceeaşi vârstă cu mine. Datorită luminilor din spate am remarcat părul

său castaniu, înălţimea şi inconfundabilul, dar în acel moment extrem de liniştitorul aer de băiat bogat dintr-o familie bună.

— Eşti bine? m-a întrebat apropiindu-se de mine, în timp ce eu înaintam spre el.

Când am ajuns faţă în faţă, amândoi am făcut acelaşi lucru: m-a măsurat de sus până jos, iar eu i-am observat blugii scumpi, tricoul de firmă şi ochii amabili şi îngrijoraţi.

— Da... mulţumesc că ai oprit, am spus, simţindu-mă brusc uşurată, nn imbecil m-a abandonat aici... i-am explicat, simţindu-mă ruşinată şi proastă pentru că permisesem să mi se întâmple aşa ceva.

Tipul a făcut ochii mari, surprins de spusele mele.

— Te-a abandonat..? Aid...? a exclamat neîncrezător, în mijlocul pustietăţii la ora unşpe noaptea?

„Oare ar fi fost în regulă dacă m-ar fi abandonat în mijlocul unui parc în plină zi?”, nu am putut să nu mă întreb ironic, simţind o aversiune neaşteptată faţă de orice fiinţă vie care avea în structura sa cromozomul Y.

Băiatul acela părea însă că voia să mă ajute. Nu puteam să fac nazuri.

— Ai putea să mă duci acasă? l-am întrebat, evitând să răspund la întrebarea sa. După cum îţi poţi da seama, abia aştept ca seara asta să se încheie.

Tipul m-a privit fix şi pe chipul său a apărut un zâmbet Nu era urât, aş putea spune că era chiar drăguţ şi părea să aibă suflet bun şi să vrea să ajute pe oricine ar fi fost într-o încurcătură. Sau poate că mintea mea încerca să-mi vândă o

realitate paralelă, în care totul era roz bombon, iar bărbaţii tratau femeile cu respectul cuvenit, fără să le abandoneze într-un şanţ la miezul nopţii.

— Ce-ai zice dacă te-aş duce la o petrecere nemaipomenită într-nna dintre vilele de pe plajă? Aşa îmi vei putea mulţumi tot restul nopţii că o întâmplare nefericită a făcut ca noi doi să ue cunoaştem în seara asta, mi-a propus pe un ton vesel.

Nu ştiu dacă din cauza nervozităţii, a furiei stăpânite san a faptului că doream să ucid pe cineva, dar am izbucnit în râs.

— îmi pare rău, dar... Abia aştept să ajung acasă şi să constat că ziua asta a trecut.. Serios, oraşul ăsta mi-a fost de-ajuns pentru prima seară, i-am răspuns,

încercând să nu par sărită de pe fix din cauză că râsesem.

— Bine, dar cel puţin poţi să-mi spui cum te cheamă, nu? a comentat amuzat de o situaţie care nu avea absolut nimic comic.

Dar, aşa cum am mai spus, băiatul ăla era salvatorul meu şi era de preferat să fiu simpatică cu el, dacă nu voiam să dorm cu veveriţele.

— Mă cheamă Noah, Noah Morgan, m-am prezentat întinzându-i o mână pe care el a strâns-o imediat.

— Pe mine Zack, s-a prezentat la rândul său cu un zâmbet radiant. Mergem? mi-a propus, arătând spre Porsche-ul său negru şi strălucitor.

— Mulţumesc, Zack, i-am spus diu toată inima.

M-am urcat, surprinsă că m-a condus până la portieră şi

m-a ajutat să mă aşez, la fel ca în filmele vechi... a fost ciudat; ciudaţi încurajator. Aparent, în ciuda datelor statistice, cavalerismul nu dispăruse încă, deşi nici

mult nu mai avea, ţinând cont de existenţa uuor indivizi precum Nicholas Leister.

Când s-a aşezat pe scannul şoferului, am ştiut imediat că el nu era ca Nicholas; nu ştiu de ce, dar Zack părea o persoană cumsecade, un băiat educat şi cu capul pe umeri, exemplul tipic de băiat pe care mamele îl vor pentru fiicele lor.

Mi-am pus centura şi am oftat uşurată văzând că, în cele din urmă, lucrurile nu luaseră o întorsătură urâtă.

— încotro? m-a întrebat în timp ce pornea în direcţia în care Nicholas dispăruse cu maşina de mai bine de o oră

— Ştii casa lui William Leister? am întrebat, bănuind că în cartierul acela toţi bogătaşii se cunoşteau între ei.

însoţitorul meu a făcut ochii mari.

— Da, sigur... dar de ce vrei să mergi acolo? m-a întrebat

uimit.

— Acolo locuiesc, am răspuns, simţind o împunsătură în piept când am rostit acele cuvinte care, deşi mă durea sufletul, erau cât se poate de adevărate.

Zack a râs neîncrezător.

— Locuieşti în casa lui Nicholas Leister? s-a interesat, iar eu nu m-am putut abţine să scrâşnesc cu putere când am auzit acel nume.

— Mai rău, sunt sora lui vitregă, am afirmat, simţin- du-mă scârbită pentru că eram nevoită să admit o relaţie încâlcită de rudenie cu imbecilul ăla.

Zack a făcut ochii mari şi şi-a abătut privirea de la drum pentru a se uita fix la mine câteva secunde. Se pare că nu era un şofer atât de bun cum îmi imaginasem.

— Doar nu vorbeşti serios... Pe bune? a repetat, privind din nou în faţa.

Am scos un oftat profund.

~ Pe bune... am afirmat. El a fost cel care m-a abandonat în mijlocul şoselei, am recunoscut, simţindu-niă complet umilită.

Zack a izbucnit într-un râs oarecum zeflemitor.

— Adevărul e că te compătimesc, mi-a mărturisit, faeându-mâ să mă simt şi mai prost. Nicholas Leister e cel mai rău Incru care ţi se poate întâmpla, mi-a spus, reducând viteza pe măsură ce ne apropiam de zona rezidenţială.

— îl cunoşti? I-am întrebat, încercând să alătur în nuntea mea imaginea cavalerului meu rătăcitor cu a delincventului.

Zack a izbucnit din nou în râs.

— Din păcate, da, mi-a răspuns. Tatăl său i-a salvat pielea tatălui meu într-o încurcătură destul de urâtă cu Fiscul în urmă cu mai bine de un an. E un avocat bun, iar nemernicul de fin-său nu a încetat să-mi scoată ochii de câte ori a avut ocazia. Am fost colegi de liceu şi pot să te asigur că nu există o persoană mai egoistă şi mai nesimţită decât imbecilul ăla.

La naiba! Se părea că nu eram singura membră a Clubului anti-Nicholas Leister. M-am simţit mai bine când am descoperit asta.

— Aş vrea să-ţi pot spune ceva de bine despre el, dar tipul ăsta e mai ticălos decât orice altă persoană pe care o cunosc. Stai departe de el, m-a sfătuit, privindu-mă cu coada ochiului.

Am dat ochii peste cap.

— E foarte uşor având în vedere că locuim sub acelaşi acoperiş, am comentat, simţindu-mă tot mai rău cu fiecare minut care trecea.

— Va fi şi el la petrecerea aia, în cazul în care vrei să mergi ca să-i tragi un şut în fond, mi-a comunicat zâmbind în glumă, deşi acea informaţie era total neaşteptată.

— O să fie la petrecere? am întrebat simţind cum dorinţa de răzbunare îmi străbătea tot corpul.

Zack m-a privit cu alţi ochi.

— Doar nu te gândeşti...? a început să întrebe, privin- du-mă surprins şi neliniştit.

— Du-mă la petrecerea aia, am afirmat mai convinsă decât fusesem vreodată. O să-i trag un şut în fund.

Douăzeci de minute mai târziu ne aflam lângă plajă, în faţa unei case imense; dar nu dimensiunile te făceau să rămâi

cu gura căscată, ci numărul de persoane care mişunau prin împrejurimi, pe scările de la intrare şi practic peste tot.

Muzica se auzea de la o distanţă de un kilometru, iar volumul era atât de tare, încât am simţit cum îmi bubuia capul.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat noul meu prieten, Zack.

De când îi spusesem planul meu, nu încetase să încerce să mă convingă să reuunţ. Aparent, măreţul meu frate vitreg, nu numai că era un mare imbecil, ci era şi un individ care de-a lungul anilor fusese implicat într-o mulţime de conflicte.

— Noah, habar n-ai cu cine te pui. Ai văzut şi tu că nu i-a păsat câtuşi de puţin să te lase acolo... Ce te face să crezi că o să-l intereseze ce vrei să-i spui?

L-am privit, cu mâna pe mânerul portierei.

— Crede-mă... azi e ultima dată când îmi face aşa ceva.

Acestea fiind spuse, am coborât din maşină şi ne-am

îndreptat spre aleea care ducea la imensa casă. Era ca şi cum aş fi intrat la una dintre acele petreceri pe care le vezi doar în filme ca *Nu da înapoi* sau *Furios şi iute.* Era o nebunie. Grădina din faţă era presărată cu butoaie de bere, înconjurate de o mulţime de tipi care strigau şi se încurajau să bea mai mult şi mai mult. Fetele erau în costume de baie sau chiar în lenjerie intimă.

— Toate petrecerile la care participă sunt aşa? l-am întrebat cu o mutră scârbită, văzând cum un cuplu făcea sex lipit de peretele din faţa casei, fără să le pese că toată lumea îi vedea.

Era dezgustător.

— Nu toate, a răspuns, izbucnind în râs când a văzut groaza întipărită pe faţa mea. Asta e mixtă, a afirmat, lăsându-mă complet nedumerită.

Stai un pic... mixtă? Despre ce vorbea?

— Te referi la faptul că sunt şi băieţi şi fete la aceeaşi petrecere? am spus, întorcându-mă cu gândul

în trecut, când aveam doisprezece ani, iar mama ini-a organizat pruna petrecere cu băieţi.

Un dezastru total, dacă-mi amintesc eu bine: băieţii ne-au aruncat în piscină pe mine şi pe prietenele mele, iar noi, aproape în unanimitate, am fondat Clubul anti-băieţi al celor mai bune prietene pe viaţă. Ştiu, e ridicol, dar aveam doisprezece ani, nu şaptesprezece.

Zack a râs cu poftă şi m-a tras de mână.

Degetele lui erau calde şi ra-am simţit un pic mai liniştită ştiindu-l lângă mine. Petrecerea aceea putea să intimideze pe oricine şi cu atât mai mult pe o fată simplă cum eram cu.

— Mă refer la faptul că poate participa oricine, a explicat, în timp ce ne făceam loc prin mulţimea care stătea în dreptul uşii şi intram în casă.

Muzica avea un ritm îndrăcit şi repetitiv, care îţi perfora timpanele şi îţi dădea o senzaţie de *durere* fizică.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, în timp ce mă împingea spre una dintre sălile în care muzica nu te ucidea pe loc, ci mai lent; cel puţin, puteam vorbi fără să-mi distrug coardele vocale.

— Oricine plăteşte poate să intre, a declarat, salutân- du-i pe câţiva băieţi care treceau pe acolo.

Nu mi-a plăcut să constat că prietenii săi arătau la fel de rău ca toţi ceilalţi.

— Cu banii strânşi se cumpără tot felul de băuturi alcoolice şi... mă rog... a spus, aruncându-mi o privire scurtă, ştii tu, tot ce trebuie pentru ca petrecerea să se învioreze, a încheiat zâmbind amuzat.

„Droguri", minunat Iar însoţitorului meu i se părea amuzant.. La naiba! în ce mă băgasem?

Am privit în jur spre cuplurile care erau întinse pe canapea şi spre cele care dansau în ritmul muzicii şi mi-am dat seama că era plin de bogătaşi îmbrăcaţi în haine scumpe, dar în acelaşi timp şi de persoane care păreau să fi venit din cel maisărăcăeios cartier. Rezultatul era un amestec exploziv, fără îndoială.

— Cred că nu a fost o idee bună, i-ara mărturisit însoţitorului meu, dar am observat că acesta se aşezase pe una dintre canapele şi avea deja în mână o sticlă de bere.

— Vino, Noah, mi-a spus, trăgându-mă de mână până am căzut pe genunchii lui. Hai să ne simţim bine în seara asta... nu o irosi cu ticălosul ăla, m-a sfătuit.

Eu m-am încordat când degetele lui mi-au mângâiat părul, iar apoi umerii.

M-am ridicat în picioare cât de repede am putut.

— Am venit aici cu un scop, i-am spus, uitându-mă la el posomorâtă.

Mă înşelasem în privinţa lui Zack, era evident

— Mulţumesc că m-ai adus.

în clipa următoare m-am întors să plec.

Nu prea ştiam ce să fac acum că ajunsesem acolo şi îi întorsesem spatele singurului băiat care nu era încă suficient de beat încât să intre cu maşina într-un copac dacă îi ceream să mă ducă înapoi acasă. Totuşi, nu puteam să nu-mi imaginez mutra nedumerită a lui Nicholas când avea să dea cu ochii de mine, chiar dacă era posibil ca Zack să mă fi minţit şi să fi fost un nebun beat care voia doar să mă ducă în cel mai rău loc posibil... Chiar şi în acest caz, nu aveam de gând să plec fără să fac ceea ce-mi propusesem.

M-am îndreptat spre bucătărie, unde era mai puţina lume, cu gândul de a căuta un pahar cu apă rece. Nu ştiam dacă să o beau sau să mi-o torn în cap ca să mă trezesc din acel coşmar. Ziua aceea părea interminabilă.

Când am cotit-o în micul hol şi am iutrat în bucătărie m-am oprit imediat.

El era acolo: fără tricou, în blugi şi înconjurat de fete şi de patru amici corpolenţi, dar nu la fel de înalţi ca el.

Am rămas pe loc, observându-l preţ de câteva clipe.

Era acelaşi băiat de familie bună cu care luasem cina într-un restaurant luxos cu mai puţin de trei ore în urmă?

Am rămas surprinsă când l-am văzut aşa. Părea recent ieşit dintr-un film cu mafioţi. Cu toţii beau tărie şi erau prinşi de jocul ăla în care încerci să introduci o minge de ping-pong în pahare din plastic. Dragul meu frate vitreg era într-o pasă bună, nu rata nicio lovitură. Bine că nu era la fel de beat precum cei care pierdeau şi erau nevoiţi să bea un păhărel de tequila.

Nicholas a aruncat ultima minge, dar a aruncat-o intenţionat prost. A fost atât de evident, încât nu am priceput cum de ceilalţi nu şi-au dat seama, dar toţi l-au huiduit râzând în hohote. A luat un păhărel şi l-a dat pe gât în mai puţin de o secundă.

în timp ce unul dintre amicii săi îi lua locul, Nicholas s-a apropiat de o fată brunetă şi foarte drăguţă care stătea pe blatd din marmură neagră. Purta nişte pantaloni scurţi care îi lăsau la vedere picioarele lungi şi bronzate, iar îapartea de sus sutienul de la un costum de baie albastru-deschis.

Brusc, m-am simţit prea aranjată şi acoperită pentru o petrecere ca aceea.

Nicholas şi-a înfipt mâna în ceafa ei, i-a dat capul pe spate şi a început să îi frământe buzele în cel mai scârbos fel pe care şi-l poate imagina cineva, mai ales având în vedere că mai erau şi alte persoane de faţă.

Aceea era ocazia mea, în felul acela aveam să-l iau prin surprindere şi să-mi ostoiesc pofta incredibilă de a-i smulge capul acelui idiot.

Nici măcar nu se deranjase să afle dacă sunt bine... Puteam să fiu tot acolo unde mă lăsase, iar el nu ar fi mişcat nici măcar un deget. Am simţit cum mă cuprindea furia pentru că îl lăsasem să mă trateze aşa şi mă înfuria şi mai tare faptul că din cauza lui mă aflam în acel cuib de nebuni, motiv pentru care nu am stat pe gânduri nicio clipă şi m-am apropiat cu paşi fermi de capătul bucătăriei, l-am prins de braţ ca să-l întorc spre mine şi... spre surprinderea mea, în loc să-i dau o palmă cum plănuisein, i-am tras un pumn în maxilar cu asemenea forţă, încât mai mult ca sigur mi-am rupt degetele. A meritat, fără îndoială, cum să nu!

Preţ de o clipă a rămas descumpănit, ca şi cum nu înţelegea ce se întâmplase, cine eram şi de ce îl lovisem. Dar asta a durat doar câteva secunde, căci expresia care i-a apărut pe chip şi limbajul său corporal m-au făcut să înlemnesc.

Toţi cei aflaţi în încăpere au format un cerc în jurul nostru şi o linişte mormântală a pus stăpânire pe toţi cei prezenţi, care erau cu ochii ţintă la noi.

— Ce naiba cauţi aici? m-a întrebat cu o asemenea nedumerire şi furie stăpânită în glas, încât m-am temut pentru viaţa mea.

Isuse! Dacă privirile ar ucide, eu aş fi fost deja moartă şi îngropată.

— Te miri că am ajuns până aici pe jos? l-am întrebat, încercând să nu mă las intimidată de postura şi de înălţimea lui şi de acei muşchi care mă intimidau. Eşti un nemernic, ştim asta?

Nicholas aizbucnit într-un hohot de râs scurt şi stăpânit

— Habar n-ai în ce te bagi, Noah, mi-a spus printre dinţi, făcând un pas spre mine şi ajungând atât de aproape, încât am simţit căldura pe care o emana trupul său. Poate că acasă suntem fraţi vitregi, a continuat pe un ton atât de jos, încât nu-l puteam auzi decât eu, dar în afara acelor patru pereţi tot ce vezi îmi aparţine şi nu am de gând să suport niciuna dinţre prostiile tale.

Mi-am aţintit ochii asupra lui, susţinându-i privirea: nu voiam să vadă cât de mult mă speriau cuvintele şi comportamentul său. Avusesem deja parte de violenţă cât pentru toată viaţa, nu aveam de gând să mai suport aşa ceva.

— Du-te dracului, i-am trântit şi i-am întors spatele, cu intenţia de a pleca de acolo imediat.

O mână m-a prins de braţ şi m-a tvas, împiedicându-mă să mai fac vreun pas.

— Dă-mi drumul, i-am poruncit întorcând capul, ca să înţeleagă cât de serioasă eram.

El a zâmbit şi i-a privit pe toţi cei care ne înconjurau.

Apoi şi-a fixat din nou privirea asupra mea.

— Cu cine ai venit? a întrebat, privindu-mă doar pe

mine.

Am înghiţit în sec, fără cea mai mică intenţie să-i răspund.

— Cine te-a adus?! a strigat, făcându-mă să tresar.

Aceea a fost picătura care a umplut paharul.

— Dă-mi drumul, animalule! am început să strig, dar nu m-a ajutat cu nimic: mă ţinea atât de strâns, incât mă durea.

Atunci unul dintre cei aflaţi acolo a intervenit

— Ştiu eu cine a fost, a spus un tip gras acoperit din cap până-n picioare de tatuaje. Zack Rogers a intrat cu ea.

— Adu-l aici, a ordonat scurt.

Fratele meu vitreg se comporta ca un adevărat infractor şi începea să-mi fie cu adevărat frică. Brusc, m-ara căit profund că îl lovisem, nu pentru că nu ar fi meritat, ci pentru că era ca şi cum i-aş fi dat un pumn însuşi diavolului.

Doua minute mai târziu, Zack a intrat în bucătărie şi i s-a făcut loc să intre în cercul format înjurai nostru. Mă privea de parcă îl trădasem sau ceva de genul ăsta.

— Tu ai adus-o aici? l-a întrebat fratele meu vitreg pe un ton calm.

Zack a ezitat câteva clipe, dar în cele din urmă a aprobat dând din cap. I-a susţinut privirea lui Nicholas, dar mi-am dat seama că îi era fiică de el.

înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Nicholas i-a tras un pumn în burtă, care l-a făcut pe Zack să se îndoaie de durere.

Am scos un strigăt îngrozit, temându-mă pentru el şi simţind acea durere în piept care apărea de fiecare dată când asistam la orice fel de violenţă. Inima mi s-a strâns şi a trebuit să fac un efort să nu ies în fugă de acolo.

— Să nu mai faci aşa ceva, l-a avertizat Nicholas, rostind cuvintele rar şi calm.
MtKl_EUti KUIN

Apoi s-a întors spre mine, m-a apucat de braţ şi m-a târât spre ieşire.

Nu mai aveam putere nici măcar să protestez. Am ajuns la uşă, iar acolo s-a oprit. Şi-a scos telefonul mobil din buzunar, a înjurat printre dinţi şi i-a răspuns celui care îl apelase.

— Aşteaptă-mă aici, mi-a ordonat serios şi a început să caute un loc îudepărtat de zgomot şi de muzică.

De unde se afla, dincolo de scările de la intrarea în casă, putea să mă vadă perfect, aşa că era mai bine să rămân liniştită unde eram.

— Te simţi bine? m-a întrebat un tip care trecea pe
acolo.

— N-aş putea spune asta, am răspuns, simţindu-mă cu adevărat râu.

M-am sprijinit de geam, fără să pot evita ca anumite amintiri care erau adânc îngropate în mintea mea să reapară chiar în acel moment pentru a mă tortura.

— Cred că mă ia cu ameţeală.

— Ţine, bea ceva, mi-a spus băiatul, întinzându-mi un

pahar.

L-am luat fără să-mi dea prin cap să verific ce era. Aveam gâtul atât de uscat, încât orice băutură mi-ar fi prins bine. După ce am înghiţit tot conţinutul, am deschis ochii. Am văzut cum Nicholas urca scările furios.

— Ce naiba fad?! a strigat la mine, smulgându-mi paharul din mână.

Am vrut să răspund, dar Nicholas nici nu se uita la mine: s-a întors furios spre tipul care mi-l dăduse şi l-a apucat de tricou, aproape ridicându-l de la pământ.

— Ce naiba i-ai pus în pahar? l-a întrebat, scuturându-l cu putere.

Eu am privit paharul alarmată şi îngrozită.

„Rahat!”

NICK

„Rahat!”

— Ce naiba i-ai pus în pahar? l-am întrebat pe imbecil, ţinându-l strâns de tricou.

Idiotul mă privea complet îngrozit.

— Răspunde! am urlat, blestemând ziua în care o cunoscusem pe sora mea, vitregă şi blestemându-l şi pe tâmpitul de Zack Rogers pentru că o adusese la o asemenea petrecere.

— Ce naiba, omule! a spus, holbând ochii la mine. Burundanga, a recunoscut când l-am izbit de perete.

Fir-ar să fie... ăla era drogul pe care îl foloseau cei certaţi cu legea pentru a putea viola fete. Era incolor şi inodor şi de aceea era atât de uşor de introdus în băutură fără ca victima să-şi dea seama.

Numai gândul la ce s-ar fi putut întâmpla mi-a întunecat mintea şi nu m-am mai putut controla. Ce fel de imbecil era în stare să-i facă asta unei fete? Când urma să termin cu tipul ăla, nu avea să-l mai recunoască nimeni nici cu buletinul. Era clar că în noaptea aia pumnii mei aveau să se resimtă.

L-am lovit de atâtea ori încât am pierdut socoteala.

— Nicholas, opreşte-tel striga o voce în spatele meu.

Mi-am oprit pumnul înainte de a-l izbi din nou de mutra acelui nemernic.

— Dacă mai aduci vreodată mizeria aia la una dintre petrecerile mele, ce ţi-am făcut astăzi o să ţi se pară o mângâiere, l-am ameninţat, asigurându-mă că a auzit fiecare cuvinţel pe care l-am rostit. M-ai înţeles?

Dobitocul s-a îndepărtat de mine cât de mult a putut, clătinându-se şi sângerând.

M-am îutors şi am văzut că Noah era absolut îngrozită.

Ceva a tresărit în mine rând i-am văzut expresia de pe chip. Fir-ar să fie, chiar dacă n-o suportam şi îmi venea s-o ucid, nimeni nu merita să fie drogat fără consimţământul său. Groaza întipărită pe faţa ei demonstra că în noaptea aceea Noah îşi depăşise limitele obişnuite.

M-am apropiat de ea, observând-o cu atenţie şi încercând să mă calmez un pic. Când am ajuns suficient de aproape, a făcut câţiva paşi înapoi şi a rămas cu ochii ţintă la mine, speriată şi tremurând.

— La naiba, Noah! Nu o să-ţi fee niciun rău, OK? i-am spus simţindu-mă ca un infractor, când de fapt eu nu-i făcusem absolut nimic.

Când am lăsat-o în drum, am presupus că pur şi simplu o va suna pe mama ei şi că se va duce acasă cu părinţii noştri. Nu mi-a dat prin cap că o să se urce în maşina primului imbecil care a oprit şi că o să vină direcţia o petrecere extrem de nepotrivită pentru o fată ca ea.

— Ce mi-aţi dat? m-a întrebat înghiţind în sec şi privin- du-mă ea şi cum aş fi fost însuşi diavolul.

Am oftat şi am privit spre tavan, încercând să gândesc clar. Tata tocmai mă sunase să mă întrebe unde naiba era Noah. Mama ei era îngrijorată, aşa că i-am răspuns că o s-o sune imediat, că Noah venise cu mine acasă la Erik şi că în clipa aceea se uita la un film cu sora lui.

Fusese o minciună cu totul improvizată, dar tata nu trebuia să afle ce se întâmplase în noaptea aceea sau unde fusesem. Mă salvase până acum dintr-o mulţime de situaţii dificile şi nu voiam să afle că totul era absolut la fel. Destul mă chinuisem să îmi menţin viaţa personală ascunsă... Nu aveam de gând să las pe cineva ca Noah să strice tot ce construisem.

în mai puţin de o zi reuşise să mă scoată din sărite mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscusem vreodată.

— Te simţi bine? m-am interesat, ignorând întrebarea ei.

— îmi vine să tc omor, mi-a răspuns, iar când m-am nitat la ea, mi-am dat seama că pleoapele începeau să i se îngreuneze.

La naiba, trebuia să o snne pe mama ei înainte ca situaţia să se înrăutăţească.

— Da, OK... mai bine alta dată, am răspuns, apucând-o de braţ. N-o să păţeşti nimic, am încercat s-o calmez.

Când am ajuns la maşina mea, am deschis portiera dinspre locul din dreapta şi am aşteptat să se aşeze.

Atunci mi-am scos telefonul mobil.

— Trebuie să-i spui mamei tale că eşti bine şi să nu te aştepte trează, i-am cerut în timp ce căutam în agendă numărul tatălui meu. Spune-i că ne uităm la un film în casa unor prieteni de-ai mei.

— Să te ia dracu', mi-a trântit, dând capul pe spate şi strângând din ochi.

M-am apropiat de ea şi i-am cuprins obrazul cu o singură mână. A deschis ochii şi m-a privit cu atâta ura, încât mi-a venit să dau cu piciorul într-un obiect solid şi să-l sparg în mii de bucăţele.

— Sună dacă nu vrei ca situaţia să se înrăutăţească cu adevărat, i-am cerut, gândindu-mă ce-ar fi spus tata dacă afla ce se întâmplase în noaptea aceea; de mama lui Noah nici nu mai vorbesc.

— Ce-o să-mi faci? m-a interogat, privindu-mă cu pupilele tot mai dilatate. O să mă laşi aici să mă violeze dneva? m-a întrebat maliţios. Stai puţin... asta ai făcut-o deja, a adăugat cu ironie.

OK, o meritam, dar nu aveam timp de aşa ceva.

— Formez numărul, ai face bine să-i spui ce ţi-am zis, am avertizat-o, punându-i telefonul la ureche.

Câteva secunde mai târziu s-a auzit vocea Raffaellei]a capătul celălalt al firului.

— Noah, eşti bine?

Ea m-a privit înainte să răspundă.

— Da, a răspuns spre marea mea uşurare, ne uităm la un film... o să ajungem... un pic mai târziu, a continuat, îndreptându-şi privirea spre plafonul maşinii.

— Mă bucur că te-ai dus, draga mea, o să vezi că o să-ţi placă prietenii lui Nick...

Am privit în altă parte la auzul acestor cuvinte.

— Cu siguranţă, a afirmat Noah fără să mă mai privească.

— Ne vedem mâine, scumpa mea, te iubesc.

— Şi eu, pa, a încheiat convorbirea, iar eu i-am luat telefonul şi l-am pus în buzunar.

Am înconjurat maşina şi m-am aşezat pe scaunul şoferului. Am decis să aşteptăm acolo până mă lămuream ce toleranţă avea Noah la droguri. M-am întors spre ea.

— Mi-e cald, mi-a spus cu ochii închişi şi, într-adevăr, am văzut cura sudoarea i se aduna pe frunte şi pe gât

— O să-ţi treacă, nu-ţi face griji, am liniştit-o, sperând să am dreptate.

— Ce efecte are drogul ăsta? m-a întrebat cu voce abia auzită.

Am ezitat o clipă înainte să-i răspund.

— Transpiraţii... senzaţia de căldură şi de frig alternativ... somnolenţă... i-am răspuns, sperând că acestea vor fi singurele efecte pe care le va suferi.

Dacă începea să vomite sau avea un episod de tahicardie, trebuia să o duc la spital şi lucrurile nu s-ar fi terminat bine.

Avea obrajii roşii, iar părul începuse să i se lipească de frunte. Am observat că avea un elastic de păr prins de o încheietură.

M-am întins peste ea şi l-am luat. Cel puţin, puteam s-o ajut să se simtă cât mai confortabil posibil.

— Ce faci? m-a întrebat şi am sesizat teamă în vocea ei.

Am respirat adânc, încercând să îmi stăpânesc emoţiile.

Niciodată nu-i făcusem ceva rău unei femei... iar să o văd pe Noah înspăimântată că aş putea s-o rănesc mă făcea să mă simt mizerabil.

Copila aceea mă epuizase în doar câteva ore.

— Te ajut, i-am răspuns, strângându-î părul lung şi multicolor într-o coadă improvizată în vârful capului.

— Pentru asta ar trebui să dispari, a replicat abia îngăimând cuvintele.

Fără să vreau, replica ei m-a amuzat Fata aceea avea mai mult tupeu decât oricare altă fată pe care o cunoşteam. Nu-şi dădea seama cu cine se punea, nu ştia cine sunt, nici de ce eram în stare... şi, în fond, era o senzaţie reconfortantă.

Mi-a venit în minte imaginea ei după ce mă lovise cu pumnul. Fusese cu totul neaşteptat; mai mult decât atât, era primui pumn pe care îl încasasem în ultima vreme...

I-am luat instinctiv mâna dreaptă şi i-am observat degetele umflate. Probabil că mă pocnise cu toată puterea dacă mâna i se umflase aşa; am simţit că mi se face un pic milă de ea. Brusc, m-am imaginat învăţând-o pe Noah să lovească cu pumnul aşa cum trebuie.

Am observat-o cu oarecare îngrijorare. Acum că părul nu-i mai acoperea faţa, am putut să remarc anumite trăsături pe care nu le sesizasem încă. Avea un gât frumos şi pometi înalţi presăraţi cu pistrui. Lucrul acesta m-a facnt să zâmbesc dintr-un motiv inexplicabil. Genele sale lungi îi lăsau o umbră întunecată pe obraji, dar ceea ce mi-a atras atenţia şi

m-a determinat să privesc cu mai mult interes a fost micul tatuaj pe care îl avea chiar sub urechea stângă, pe gât.

Era un nod în formă de opt...

Mi-am îndreptat instinctiv privirea spre braţul meu, unde îmi tatuasem acelaşi nod cu trei ani şi jumătate în urmi Era un nod perfect, unul dintre cele mai rezistente şi de aceea decisesem să mi-l tatuez. însemna că, dacă lucrurile erau înlănţuite bine, cu cap, rezultatul putea fi indestructibil.

Nu înţelegeam cum de îşi tatuase acel nod, san de fapt orice alt tatuaj, nu se potrivea cu imaginea pe care mi-o creasem în minte despre ea.

Am mângâiat uşor cu degetul acel tatuaj minuscul în comparaţie cu al meu şi am simţit cum ni s-a înfiorat amândurora pielea. Noah s-a foit neliniştită în starea de inconştienţă în care se afla, iar eu am simţit în stomac o senzaţie ciudată şi deranjantă.

M-am întors spre volan şi am pornit maşina, nu înainte de a-i pnne centura de siguranţă. Ochii mi-au căzut din nou asupra tatuajului ei preţ de câteva secunde. Am respirat profund şi m-am concentrat asupra drumului. Din fericire, nu avusesem timp să beau decât un păhărel de tequila şi o bere, aşa că am condus fără probleme până acasă.

Ca întotdeauna, luminile de afară erau aprinse. Era trecut de ora două dimineaţa şi m-am rugat ca părinţii noştri să fie deja în pat. Noah habar n-avea pe

ce lume era şi nu puteam permite ca tata să ne descopere.

Am oprit maşina pe locul meu de parcare şi am coborât, încercând să nu fac zgomot. I-am desfăcut cu grijă centura şi am luat-o în braţe. Pielea îi ardea şi m-am îngrijorat că febra i-ar putea creşte suficient de mult încât să fiu nevoit să iau măsuri.

— Unde suntem? m-a întrebat cu un glas atât de firav, încât abia am auzit-o.

— Acasă, i-am răspuns încercând s-o liniştesc, în timp ce mă străduiam să deschid uşa cu ea în braţe.

înăuntru era întuneric, cu excepţia luminii proiectate de o mică lampă aprinsă aflată pe una dintre măsuţele din salon. De când se mutase Raffaella, avea tot timpul obiceiul de a lăsa una din cele două lumini aprinsă toată noaptea.

M-am îndreptat spre scări cu Noah în braţe şi am oftat uşurat când am ajuns în camera ei. înăuntru era întuneric beznă. Braţele ei s-au încordat în jurul gâtului meu şi m-au strâns cu mai multă putere.

M-a surprins faptul că era conştientă şi m-am îndreptat repede spre pat, intenţionând să o las jos ca să se simtă mai confortabil.

— Nu... a spus ai voce speriată.

— Liniştește-te, i-ain răspuns, uimit de forţa cu care se

ţinea de mine.

— Nu mă lăsa singură... mi-e frică, mi-a cerut, iar din vocea sa răzbătea panica.

M-a mirat rugămintea ei, pentru că eram sigur că eu eram motivul pentru care îi era frică; de aceea nu avea nicio logică faptul că voia să rămân cu ea.

— Noah, eşti în camera ta... i-am explicat, aşezându-mă pe pat cu ea în braţe.

Situaţia era atât de stranie...

Atunci a deschis ochii şi m-a privit îngrozită.

— Lumina... a îngăimat, ca şi cum îi era extrem de greu să pronunţe acele cuvinte.

Am privit-o surprins... nu era nicio lumină aprinsă.

— Aprinde-o, aproape m-a implorat.

Am observat-o câteva secunde şi mi-am dat seama că nu era speriată din cauza prezenţei mele în camera ei, nici din cauza drogului, nici pentru că abia se putea mişca... 0 speria întunericul.

— Ţi-e frică de întuneric? am întrebat-o, în timp ce mă înclinam cu ea în braţe şi aprindeam vcioza.

Trupul i s-a relaxat imediat.

M-am încruntat, întrebându-mă de ce părea atât de complicată fata asta. M-am ridicat şi am aşezat-o pe perne.

Am observat-o câteva clipe, asigurându-mă că respira normal. Am constatat că aşa era şi în-am bucurat că Noah era o fată puternică.

— Dispari din camera mea, ini-a ordonat în acel moment şi exact asta am făcut.

Cred că a fost cel mai înţelept lucru pe care l-am făcut în toată seara.

PĂCATUL MEU

NOAH

Când am deschis ochii în dimineaţa aceea, mă simţeam cu adevărat rău. Pentru prima dată în viaţă mă deranja lumina. Mă durea capul rău de tot şi mă simţeam foarte ciudat Era greu de explicat, dar eram conştientă de fiecare mişcare, de fiecare senzaţie din organismul meu, lucru care era atât incomod, cât şi enervant şi deranjant îmi simţeam gâtul uscat, ca şi cum n-aş fi băut niciun lichid de mai mult de o săptămână.

M-am îndreptat cu greu spre baie şi m-am privit în oglindi

Dumnezeule, ce oribil!

Atunci mi-am amintit.

Am simţit cum tremur din tot corpul.

M-am analizat în oglindă; aveam ochii umflaţi şi părul ciufulit prins într-o coadă prost făcută. M-am mirat, pentru că nu-mi aminteam să-mi fi prins părul. Mi-am scos rochia, m-am spălat pe dinţi ca să nu mai simt gustul acela amar în gură şi mi-am pus pantalonii scurţi de pijama şi tricoul meu preferat cu găurele.

Amintirile îmi reveneau în ininte ca nişte fotografii care iţi trec rapid prin faţa ochilor. Nu puteam să mă gândesc decâtlaun singur luciu: drogul... fusesem drogată, înghiţisem droguri, mă

urcasem în maşina unni necunoscut, mă strecurasem la o petrecere a interlopilor... şi toate astea din cauza unei singure persoane.

MERCEDES RON

Am ieşit din cameră trântind uşa şi am traversat holul spre camera lui Nicholas.

Am intrat fără să mă deranjez să bat la uşă şi m-am trezit în bârlogul unui urs, căci putea fi comparat cu unul. Sub pătura întinsă peste acel pat imens de culoare închisă zăcea cineva.

M-am apropiat şi l-am zgâlţâit pe cel care dormea acolo atât de liniştit, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parca nu fusesem drogată din cauza lui.

— Ce naiba... a mormăit, pronunţând greu cuvintele şi fără sa deschidă ochii.

I-am privit părul răvăşit, care se confunda cu cearşaful negru din satin, şi am tras cu putere de pătură, dezvelindu-l complet, fără să-mi pese câtuşi de puţin.

Cel puţin nu era dezbrăcat, dar purta nişte boxeri albi care m-au derutat uşor preţ de câteva clipe.

Dormea cu faţa în jos, astfel că i-am putut admira fără probleme spatele lat, picioarele lungi şi, de ce să n-o spun, posteriorul atrăgător.

Am făcut un efort să mă concentrez asupra aspectelor importante.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? aproape ara strigat la el, în timp ce îl trăgeam de braţ ca să-l trezesc.

A mormăit enervat şi mi-a prins mâna să mă oprească, fără să deschidă ochii.

Dintr-o singură mişcare m-a tras în patul lui.

Am căzut lângă el şi am încercat să mă eliberez, dar nu m-a lăsat.

— Nici drogată nu-ţi tace gura, la naiba... a repetat aceeaşi expresie vulgară şi, în sfârşit, a deschis ochii să mă privească.

Doi ochi albaştri m-au fixat

— Ce vrei? m-a întrebat, dând drumul încheieturii de care mă ţinea şi ridicându-se în capul oaselor.

M-am ridicat imediat în picioare.

— Ce mi-ai făcut azi-noapte când eram drogată? am întrebat, temându-mă de ce era mai rău.

Dumnezeule... dacă-mi făcuse ceva...

Nicholas şi-a dat ochii peste cap şi m-a privit iritat.

— De toate, a răspuns, făcând să-mi dispară toată culoarea din obraji.

A izbncnit îu râs, iar eu i-am tras una în piept.

— Imbecilule! l-am insultat, simţind cum sângele îmi urca în obraji de furie.

Nicholas m-a ignorat şi s-a ridicat în picioare.

în acel moment cineva a intrat în cameră; o fiinţă blănoasă şi la fel de întunecată ca stăpânul său şi ca încăperea aceea afurisită.

— Thor, ţi-e foame? l-a întrebat, privindu-mă cu un zâmbet amuzat Am aici un cadou foarte apetisant pentru tine...

— Am plecat i-am aruncat din mers, îndreptându-mă spre uşă.

Nu voiam să-l mai rad niciodată pe idiotul ăla, iar faptul că ştiam că acest lucru era imposibil mă indispunea şi mai mult

Nicholas m-a oprit în mijlocul camerei. Aproape că m-am izbit de pieptul lui gol.

Ochii săi i-au căutat pe ai mei şi i-am susţinut privirea cu o atitudine suspicioasă şi sfidătoare.

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi-noapte, s-a scuzat şi, timp de câteva secunde miraculoase, am crezut că intenţiona să-şi ceară iertare; cât de mult mă înşelam... Dar să nu spui absolut nimic, că altfel mă bagi în bucluc, a continuat şi atunci mi-am dat seama că singurul lucru care îl interesa era să îşi salveze pielea, de mine nu-i păsa câtuşi de puţin.

Am râs ironic.

— Spuse viitorul avocat, am comentat sarcastic.

— Ţine-ţi gura, m-a avertizat, ignorând comentariul

meu.

— Că altfel ce se întâmplă? am întrebat sfidător.

Privirea sa mi-a sfredelit faţa, gâtul şi s-a oprit asupra

urechii mele drepte. Cu un deget a atins un punct foarte important pentru mine.

— Nodul ăsta s-ar putea să nu fie suficient de puternic pentru tine, a şoptit, iar eu am făcut un pas înapoi.

Ce ştia el despre ce înseamnă să fii puternic sau despre tatuajul meu?

— Ignoră-mă, iar eu voi face la fel... aşa vom suporta puţinele momente pe care vom fi nevoiţi să le petrecem împreună. De acord? i-am propus, ocolindu-l şi îndepărtân- du-mă de el.

Thor m-a observat dând din coadă.

Cel puţin, câinele nu mă mai ura, m-am consolat eu ieşind din cameră.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce am ieşit de acolo a fost să mă duc direct în dormitorul meu. Nu-mi plăcea faptul că nu-mi aminteam nimic din ce se întâmplase. Că era posibil ca Nicholas să fi văzut ceva la mine ce eu nu aş fi vrut niciodată să-i arăt mă făcea să-l urăsc foarte mult în acel moment Nu înţelegeam cum de, într-un timp atât de scurt, dezvoltasem un sentiment de repulsie atât de profund faţă de el, dar, gândindu-ma mai bine, nu era de mirare având în vedere că Nicholas Leister reprezenta absolut tot ce uram la o persoană: era violent, periculos, brutal, mincinos, ameninţător... avea toate trăsăturile care mă făceau să vreau să o iau la fugă în direcţia opusă.

Mi-am dat seama că geanta mea era aruncată la întâmplare pe pat. Am scos din ea telefonul mobil şi l-am pus la încărcat, în timp ce îl deschideam neliniştită. La naiba, Dan o să mă omoare, i-am promis că îl sun seara, probabil că se urca deja pe pereţi. Nemernicul de Nicholas Leister! Totul era din vina lui!

Când am intrat pe chat, am constatat că nu aveam niciun mesaj şi niciun apel ratat. Asta chiar era ciudat...

Afară era o zi superbă, numai bună de mers la plajă sau de înotat peutru prima dată în piscina aceea

impresionantă. Puţin mai binedispusă, mi-am propus să fac plajă liniştită, să citesc o carte bună şi să încerc să uit ce se întâmplase sau, mai rău, ccea ce s-ar fi putut întâmpla. Cu acest gând în minte, m-ani îndreptat spre impresionantul şi mult prea pretenţiosul meu dulap. Ain găsit un sertar plin cu costume de baie, dar eu am căutat unul întreg.

Mi-am privit trupul gol în oglindă şi am observat cu atenţie ceea ce mă complexa cel mai mult. Am decis sa nu-i dau prea multă importanţă. La urma urmei, eram la mine acasă.

Cu o rochie de plajă şi un prosop lila, am ieşit din cameră, pregătită pentru primul meu mic-dejun în acea casă.

Mi se părea foarte ciudat să mă plimb pe acolo, mă simţeam ca atunci când, mică fiind, mă lăsau să dorm acasă la una dintre prietenele mele, iar noaptea aveam nevoie să merg la baie şi nu mă duceam de încă să nu mă întâlnesc cu vreunul dintre membrii familiei.

Când am ajuns la micul-dejun am dat ochii cu mama, înfăşurata într-un halat alb din mătase şi în papuci, alături de Will, care era îmbrăcat în costum şi gata să plece la muncă.

— Bună dimineaţa, Noah, m-a salutat el primul. Ai dormit bine?

„Mai bine ca niciodată, având în vedere că eram inconştientă şi cu o durere de cap insuportabilă.”

— Nu a fost cea mai bună noapte a mea, i-am răspuns
sec.

Mama s-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Te-ai distrat cu Nick şi cu prietenii lui? m-a întrebat plină de speranţă.

„Mamă, cât de mult te înşeli... habar n-ai cine e noul tău fiu vitreg.”

— Că tot vorbim de lup... aspusWilliam în spatele meu, în timp ce se ridica de la masă şi în încăpere intra Nick.

— Care-i treaba? a rostit pe un ton sec şi s-a îndreptat spre frigider.

— Cum v-aţi distrat aseară? a întrebat mama privindu-l mulţumită. Cum a fost filmul? a adăugat privind spre mine.

„Filmul?”

— Ce...? am început să întreb, în timp ce Nick trântea uşa frigiderului şi se întorcea spre mine cu privirea sa de gheaţă.

— Filmul a fost foarte bun, nu-i aşa, Noah? m-a întrebat, privindu-mă cu subînţeles.

în momentul acela mi-am dat seama că puteam să-mi bat joc de el rău de tot. Dacă spuneam adevărul, rine ştie ce-ar fi făcut tatăl său. Ca să nu mai vorbesc de problemele pe care le-ar fi avut dacă decideam să îl denunţ la poliţie pentru consum de alcool şi pentru că a oferit alcool unei minore, adică mie, pentru că din cauza lui fusesem drogată şi, bineînţeles, pentru că mă abandonase în mijlocul şoselei.

Am savurat la maximum momentul, dândn-i de înţeles din priviri că habar n-aveam despre ce vorbea.

— Nu-mi amintesc bine... am răspuns, bucurându-mă să văd cum se încorda. A fost *în pat cu duşmanul* sau *Trafic?* l-am întrebat, savurând satisfacţia de a-l vedea în acea situaţie, dar, spre surprinderea şi neplăcerea mea, a izbucnit în râs.

Zâmbetul mi s-a şters de pe faţă.

— Mai degrabă a fost *Tentaţia seducţiei,* mi-a răspims el şi m-a surprins că a spus asta, pentru că era unul dintre filmele mele preferate.

Ironic, dacă ne gândeam că cei doi protagonişti emu fraţi vitregi şi se urau de moarte...

L-am fulgerat cu privirea, în timp ce mama întreba circumspectă:

— Despre ce vorbiţi?

— Despre nimic, am răspuns amândoi la unison, lucru care m-a deranjat şi mai mult.

M-am apropiat de frigider, de care el se sprijinea cu braţele încrucişate într-o postură intimidantă, în timp ce mama ne ignora şi îşi lua ramas-bun de la noul ei soţ.

Pentru o clipă ne-am privit reciproc: eu sfidându-l, iar el ca şi cuin acela era unul dintre cele mai bune momente din viaţa sa.

— Te dai la o parte sau nu? i-am spus, aşteptând să mă lase să deschid frigiderul.

A ridicat din sprâncene amuzat.

— Uite ce e, Pistruiato, cred că noi doi trebuie să lămurim câteva lucruri dacă tot trebuie să convieţuim sub acelaşi acoperiş, a afirmat fără să se mişte.

L-am observat cu răceală.

— Ce-ai zice ca atunci când tu intri eu să ies, când te văd să te ignor şi când vorbeşti să mă prefac că nu te aud? i-am propus cu un zâmbet ironic, blestemând clipa în care l-am cunoscut

— Mintea mea a rămas blocată la chestia aia cu intrarea mea şi ieşirea ta... a comentat pe un ton obscen şi a zâmbit când m-a văzut îmbujorându-mă.

Fir-arsăfie!

— Eşti dezgustător, am răbufnit, încercând să-l dau la o parte pentru a putea deschide frigiderul.

în cele din urmă, s-a mişcat, iar eu am putut să iau sucul de portocale.

Mama ieşise cu o ceaşcă de cafea cu lapte într-o mână şi ziarul în cealaltă. Ştiam care era intenţia ei: voia să mă înţeleg bine cu Nicholas, să devenim prieteni şi, printr-un miracol divin, să îl iubesc ca pe fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată,

Ridicol.

L-am observat în timp ce mă aşezam pe băncuţa de lângă insula din bucătărie şi îmi turnam suc înti>un pahar din cristal. Nicholas purta pantaloni de trening şi un maiou simplu. Braţele sale erau puternice şi, după ce văzusem cum

în mai puţin de zece minute bătuse măr doi băieţi, ştiam că trebuia să stau cât mai departe de el... cine ştie de ce era în stare.

în clipa aceea s-a întors cu cafeaua în mână şi l-am văzut: tatuajul... avea acelaşi tatuaj pe care îl aveam şi eu pe gât... acelaşi nod, acelaşi simbol care avea atâtea semnificaţii pentru mine... Smintitul ăla avea un nod identic tatuat pe braţ.

Am rămas cu ochii ţintă la el, simţind un junghi în piept, în timp ce el se apropia şi se aşeza în faţa mea. M-a privit câteva clipe, până când şi-a dat seama la ce mă uitam atât de fix.

A lăsat cana pe masă şi s-a înclinat, cu ambele coate sprijinite pe tăblie.

— Şi pe mine m-a surprins, a recunoscut, sorbind din
cafea.

Privirea lui a rămas aţintita asupra feţei mele, după care a coborât spre gât.

M-ain simţit stânjenită şi vulnerabilă.

— Până la urmă rezultă că avem ceva în comun, a declarat cu răceală.

Se pare că şi pe el fl deranja că aveam acelaşi tatuaj.

M-am ridicat în picioare; am tras de elasticul de păr şi pletele mi-au căzut pe umeri în cascadă, acoperindu-mi gâtul şi tatuajul. Imediat după aceea am ieşit din bucătărie.

Era ceva în ultimele cuvinte pe care le rostise care mă tulburase profund... ca şi cum ar fi bănuit motivele pentru care aveam acel tatuaj şi le-ar fi înţeles...

Am ieşit în grădina din spate. Era incredibil cum se vedea marea de acolo şi cum briza te învăluia cu mirosul şi căldura ei. Nu puteam nega că îmi plăcea mult faptul ca mă puteam bucura de acea privelişte şi că aveam marea atât de aproape acum că urma să locuiesc acolo.

M-am apropiat de şezlongurile din lemn aflate lângă impresionanta piscină. Era dreptunghiulară, cu o cascadă într-un colţ care dădea grădinii o notă de sălbăticie şi, în acelaşi timp, de eleganţă. Lângă stânca aflată în stânga grădinii se
afla un jacuzzi plasat strategic între nişte pietre enorme, astfel încât să permită admirarea splendidului peisaj.

Decisă să mă bucur de tot ce mă înconjura, mi-am scos rochia, asigurându-mă înainte că nu era nimeni prin preajmă, şi m-am întins pe unul dintre şezlonguri cu intenţia de a sta la soare şi de a mă bronza în mai puţin de o săptămână. Trebuia să profit de puţinele săptămâni de vacanţă pe care le mai aveam, având în vedere că peste o lună urma să încep şcoala la noul şi extrem de costisitorul liceu pentru copii de bani gata. Am luat telefonul şi am verificat dacă aveam vreun apel ratat de la prietenele mele sau, şi mai important pentru mine, de la iubitul meu Dan.

Nu aveam.

Am simţit o uşoară strângere de inimă, dar am refuzat să mă las copleşită. Avea de gând să mă sune, eram sigură... Când i-am spus că trebuia să plec, l-au apucat pandaliile. Eram împreună de nouă luni şi fusese primul meu. iubit oficial. ÎI iubeam, ştiam că îl iubesc pentru că nu mă judecase niciodată, pentru că întotdeauna fusese lângă mine când avusesem nevoie de el... şi, în plus, era foarte drăguţ. Când ne începuserăm relaţia, nu-mi încăpeam în piele de bucurie: eram adolescenta cea mal fericită de pe planetă... iar acum fusesem nevoită să plec în altă ţară.

Am deschis chatul şi i-am lăsat un mesaj:

Am ajuns şi mi-e dor de tine, aş vrea să fiu lângă tine, sună-mă când citeşti mesajul.

M-am uitat la mesaj şi am remarcat că nu se conectase la chat de o jumătate de oră. Oftând, mi-am lăsat telefonul mobil pe şezlong şi m-am apropiat de piscină.

Apa avea temperatura perfectă, aşa că m-am întins, am ridicat mâinile şi am sărit cu capul înainte. A fost eliberator, răcoritor şi distractiv în acelaşi timp. Am început să înot, bucurându-mă că, datorită exerciţiului fizic, puteam să scap de toate tensiunile acumulate.

Cincisprezece minute mai târziu am ieşit din apă şi m-am întins pe şezlong, aşteptând să mă încălzească soarele.

I ILI U IVUIN

Am luat telefonul să văd dacă primisem vreun răspuns şi am constatat că Dan era conectat, dar încă nu-mi scrisese, ceea ce m-a făcut să mă încrunt.

Chiar în acea clipă am primit un mesaj de la prietena mea Beth, băgăcioasă ca de obicei:

Salut, frumoaso, ce faci? Povesteşte-mi ce-i pe acolo

Am zâmbit şi i-am răspuns un pic melancolică.

Fratele meu vitreg e mai rău decât îmi imaginam, dar încerc să mă obişnuiesc cu ideea că de acum încolo va trebui să conviețuiesc cu el. Mabar n-ai cât mi-aş dori să fiu acum cu voi, mi-e dor de voi!

I-am scris cu un nod în stomac. Eu şi Beth eram în aceeaşi echipă de volei; eu fusesem căpitanul echipei în ultimii doi ani, iar acum, că plecasem, ea îmi luase locul. M-am bucurat când am văzut ce încântată a fost: cel puţin, plecarea mea avea şi o parte pozitivă... deşi nu-mi spusese niciodată că ar fi vrut să fie căpitanul echipei.

Sigur exagerezi! Bucură-te de noua ta viaţă de milionară; ţi-am mat zis şi altă dată: mama ta ştie să dea lovitura! Ha ha

Uram comentariul ăsta. îmi spusese asta de mai multe ori şi nu suportam ca lumea să creadă că mama se căsătorise pentru bani. Mama nu era aşa, din contră: îi plăceau lucrurile simple, ca şi mie, iar dacă se căsătorise cu Will însemna că era îndrăgostită cu adevărat de el.

Am decis să nu răspund nimic la comentariul ei, în primul rând pentru că nu aveam chef de ceartă şi cu atât mai puţin de la atâţia kilometri distanţă.

în clipa aceea mi-a trimis o poză.

în poză era ea cu Dan cu braţele înlănţuite şi feţele îmbujorate. Iubitul meu era blond şi cu ochii căprui: o desfătare pentru ochi. M-a durut să-l văd atât de fericit. Trecuseră mai puţin de patruzeci şi opt de ore de când plecasem... ar fi putut să fie puţin mai trist, nu? Nu m-am putut abţine s-o întreb:

Eşti cu ei acum?

Răspunsul a întârziat cam mult şi am simţit din nou acel semnal de alarmă în mintea mea.

Da, suntem acasă la Rose. îl spun acum să te caute.

De când îi spunea Beth iubitului meu să-mi răspundă la telefon?

După un minut am primit un mesaj de la Dan cu un emoticon care zâmbea.

Hei, frumoaso, ţi-era dor de mine?

Normal! Aş fi vrut să-i strig asta, dar m-am abţinut şi i-am răspuns, simţind cum mi se risipea buna dispoziţie.

Ţie nu?

A întârziat cu răspunsul câteva secunde. Nu suportam că îi lua atât de mult să-mi răspundă.

Bineînţeles! Nu e la fel fără tine, iubito, dar acum trebuie sa plec, te sun mai târziu, OK? Te iubesc.

Am sîmţit mii de fluturi îu stomac când mi-a scris asta. Mi-am luat rămas-bun de la el şi am lăsat telefonul alături.

Abia aşteptam să vortiesc cu el, să-i aud vocea... Doamne sfinte, habar n-aveam cum puteam să fac să nu-mi fie dor de el în fiecare minut al zilei.

în clipa aceea am auzit nişte voci care se apropiau de grădină. M-am întors repede, mi-am luat rochia şi mi-am tras-o peste cap.

Nick a apărut cu alţi trei băieţi.

La naiba!

Erau dintre cei pe care îi văzusem cu o zi în urmă la petrecere. Unul dintre ei era aproape la fel de înalt ca el, bronzat, cu părul blond auriu şi ochii albaştri; celălalt era mai scund, dar numai în comparaţie cu Nick şi cu ceilalţi doi amici ai săi, şi nu m-a mirat să constat că avea un ochi vânăt; după ce-l văzusem pe Nick în acţiune, nu mă surprindea că amicii lui erau la fel de violenţi şi de cretini; ultimul a fost cel care mi-a atras atenţia, mai ales pentru că a fost primul care a venit direct spre mine. Avea părul şaten-închis şi nişte ochi negri ca noaptea. Avea o înfăţişare care intimida, în primul rând din cauza numeroaselor tatuaje de pe braţe.

— Hei, frumoaso... tu eşti noua fantezie erotică pe care o avem toţi în minte? m-a întrebat, trântindu-se pe şezlongul de lângă mine.

Nicbolas s-a întins pe celălalt şezlong cu un zâmbet pe

bnze.

— Poftim? am răspuns, ridicându-mă şi privindu-l fix.

El a izbucnit în râs şi apoi l-a privit pe Nick.

— Aveai dreptate, are tupeu, a confirmat, privindu-ma într-un fel care m-a făcut să mă simt nelalocul meu.

L-am privit scârbită. între timp, ceilalţi doi amici ai lor s-au aruncat în piscină cu asemenea avânt, încât stropii de apă m-au udat din cap până-n picioare. Rochia mi s-a lipit de corp.

— Aveţi grijă, imbecililor! a strigat Nicholas la ei, luându-mi prosopul pe care îl aveam lângă mine şi ştergân- du-se cu el.

Din partea opusă, cel de-al treilea golan a izbucnit într-un hohot de râs.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus cu voce stranie şi m-am întors să mă uit la el. Eşti prea bună ca să ai doar cinşpe ani, a comentat, holbându-se la sânii mei, care se distingeau dar acum, că rochia mi se lipise de corp.

— Am şaptesprezece şi, dacă te mai uiţi aşa la mine, o să te doară nişte părţi preţioase din anatomia ta, l-am amenințat în timp ce îmi dezlipeam rochia.

în clipa aceea Nicholas mi-a aruucat prosopul pe care mi-l luase, cu care m-am acoperit rapid.

— Las-o în pace, frate, i-a spus Nicholas pe un ton serios; că altfel o să fiu nevoit s-o arunc în apă ca s-o fac să tacă şi mă simt bine aici unde sunt

Am râs ironic.

— Scuză-mă, ce ziceai că o să-mi faci? m-am răstit, întorcându-mă spre el.

Era în slip şi am avut din nou un prim-plan cu pieptul lui gol şi cu tatuajul.

Şi-a scos ochelarii Ray Ban, iar ochii săi albaştri m-au privit cu atenţie. în lumina soarelui erau de un

albastru impresionant, precum cerul, şi mi-au distras atenţia câteva secunde.

— Doar nu crezi că am uitat de pumnul pe care mi l-ai dat ari-noapte, nn-i aşa? mi-a spus aplecându-se spre mine.

Privirea mi s-a îndreptat spre degete, care se reshnţeau încă după lovitura pe care i-o dădusem. în schimb, mandibula lui nu era nici măcar înroşită.

— Mă ameninţi? l-am întrebat, sfidându-l cu privirea.

Individul ăla mă scotea din minţi.

Din partea opusă s-a auzit alt hohot de râs.

— îmi place fata asta, Nick, trebuie să iasă cu noi mai des, a comentat tipul tatuat, ridicându-se şi aruncându-se cu capul înainte în apă.

— Ascultă, Pistruiate, nu poţi să-mi vorbeşti cum îţi vine ţie, m-a avertizat, aşezându-se şi aplecându-se spre mine. îi vezi pe băieţii ăştia? a continuat, arătând spre piscină fără să aştepte să-i răspund. Mă respectă şi ştii de ce? Pentru că sunt conştienţi că aş putea să le rup picioarele într-o secundă, aşa că ai grijă cum vorbeşti cu mine, stai departe de lumea mea şi totul o să fíe bine.

L-am ascultat în linişte în timp ce mă gândeam cum să-l înfrunt.

— E amuzant că tu eşti cel care mă ameuinţă, când de fapt eu sunt cea care ar putea să te pârască tatălui tău, nu crezi?

Nick a scrâşnit cu putere, iar eu am zâmbit satisfăcută.

Noah unu, Nick zero.

— Nu cred că vrei să te pui cu mine, Noah, crede-mă.

Ignorând cât de mult mă afecta faptul că-i simţeam privirea aţintită asupra mea, m-am aplecat să iau loţiunea de protecţie solară. Simţeam nevoia să am mâinile ocupate.

— Atunci nu te mai aştepta să te tratez cu un respect pe care nu-l meriţi nici pe departe, i-am răspuns foarte serioasă. Nu vrei să spun nimic din ce-

am văzut azi-noapte? Atunci păstrează-ţi pentru tine comentariile şi spune-le amicilor tăi să mă lase în pace.

înainte ca el să-mi poată răspunde, unul dintre golani a ieşit din piscină şi s-a aşezat lângă mine. Picăturile de apă care îi şiroiau pe corp m-au împroşcat şi m-am îndepărtat enervată.

— Vrei să te ajut? Pot să te dau eu cu cremă pe spate, frumoaso.

L-am privit fix pe Nick.

— Dispari, Hugo... eu şi surioara mea avem o discuţie cât se poate de interesantă, i-a poruncit fără sa-şi îndepărteze ochii de la mine.

Hugo s-a ridicat fără să fie nevoie sa i se spună de două ori. Foarte bine.

— Ne vedem în seara asta? a întrebat înainte să plece.

Nick a dat din cap fără să spună nimic.

— Pariurile sunt mari, frate, trebuie să câştigăm cursele cu orice preţ.

Nicholas l-a fulgerat cu privirea, iar răspunsul său mi-a trezit interesul.

Auzisem cumva cuvântul „curse”?

— Ţi-am spus să dispari.

Hugo s-a încruntat, s-a uitat din nou la mine şi abia atunci a părut să-şi dea seama că-l luase gura pe dinainte.

După ce a plecat cu ceilalţi amici, m-am întors pe călcâie şi l-am înfruntat din nou pe fratele meu vitreg.

— Curse?

Nick şi-a pus din nou ochelarii şi s-a întins cu capul în direcţia soarelui.

— Nu pune întrebări la care nu vrei să afli răspunsul.

Mi-am muşcat buzele intrigată, dar nu aveam de gând

să insist. Problemele în care era implicat Nicholas Leister nu mă interesau câtuşi de puţin...

Sau aşa credeam.

Dupa-amiază am profitat de ocazie pentru a petrece puţin timp cu mama. în seara aceea avea loc evenimentul organizat de compania lui William, iar mama îmi spusese că trebuia să asistăm toţi în familie. Nu-mi făcea nicio plăcere, dar ştiam că nu am nicio şansă să scap de corvoada aceea: William pregătea acel eveniment de câteva luni şi se aştepta să mergem toţi.

Stăteam pe o canapea din dressingul ei. Camera nouă a mamei era chiar mai hnpresiouantă decât a mea. Decorată în nuanţe de crem şi cu un pat matrimonial imens, era la fel de impunătoare ca un apartament dintr-un hotel de lux şi avea două dressinguri în loc de unul. Niciodată nu-mi imaginasem că un bărbat poate avea nevoie de un astfel de spaţiu doar peutru el, dar, văzând sutele de cămăşi, costume şi cravate din dressingul lui William, mi-am dat seama că mă înşelasem.

Seara aceea era foarte importantă pentru mama; evident, toţi prietenii apropiaţi şi personalităţile de vază din lumea avocăţească urmau să participe la eveniment şi nu toţi avuseseră ocazia să o cunoască pe mama în persoană. Era atât de agitată, încât era chiar amuzant să o văd aşa.

- Mamă, o să arăţi spectaculos, indiferent cu ce te îmbraci. De ce nu te relaxezi?

Ea s-a întors spre mine şi m-a privit cu un zâmbet radiant. Mi s-a tăiat respiraţia când am văzut-o atât de fericită.

— Mulţumesc, Noah, a spus ridicând o rochie alb cu verde ca s-o văd mai bine. Deci, ce spui? m-a întrebat pentru aoptaoară.

Am aprobat în timp ce gândurile mele erau la acea seară. Dacă Nicholas avea de gând să dispară din nou ca să se bage în vreo belea, aveam şi eu libertatea să mă fac nevăzută la fel ca el... sau, cel puţin, aşa îmi imaginam, ca să mă consolez.

— Şi rochia ta e minunată, a afirmat mama, iar eu am văzut din nou cu ochii minţii ţinuta respectivă. Te rog, nu mai face mutra asta: n-o să mori dacă te aranjezi un pic mai mult, a adăugat, văzând că eu de-abia zâmbeam.

— îmi pare rău, m-am scuzat pe un ton serios; în ultima vreme starea mea de spirit era ca un adevărat carusel. Dar n-am chef în momentul ăsta să merg la cină şi să asist la evenimente.

— O să fie distractiv, îţi promit, m-a asigurat, încercând să mă încurajeze.

M-am gândit la Dan... la cât de mult i-ar fi plăcut să mă vada îmbrăcată cu rochia pe care urma s-o port în seara aceea... La ce bun să mă aranjez dacă nimeni dintre cei care mă interesau nu putea să mă vadă?

— Sunt sigură... am răspuns, ascunzându-mi proasta dispoziţie. Presupun că ar trebui să încep să mă aranjez.

Mama a lăsat deoparte ce făcea şi a venit spre mine.

— Mulţumesc că faci asta, fata mea, înseamnă foarte mult pentru mine.

Am dat din cap, încercând să zâmbesc.

— Cu plăcere, am răspuns, lăsându-mă îmbrăţişată.

Mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de această

atingere, cu atât mai mult după toate cele întâmplate cu o noapte în urmă. M-am lipit strâns de mama şi, pentru câteva clipe, m-am simţit la fel ca atunci când eram mică.

NICK

Trebuia să am mare grijă cu Noah. Noaptea trecută lucrurile s-ar fi putut termina foarte rău dacă tata ar fi descoperit ce făceam... Mă îngrijora faptul că nu ştiam cum să îmi păstrez în continuare viaţa secretă, acum că nu mai eram doar două persoane în casă. Eu avusesem grijă ca ambele mele lumi să nu se intersecteze, eram foarte atent în această privinţă, n-aveam încotro.

10

Ca întotdeauna în acea perioadă, urmau să aibă loc cursele ilegale în deşert, iar în ziua aceea, după petrecere, trebuia să merg acolo. Era o nebunie: muzică rock, droguri, maşini scumpe şi curse până la răsăritul soarelui sau până venea poliţia, deşi nu se băga aproape niciodată, având în vedere că le organizam într-o zonă pustie. Fetele o luau razna, băutura curgea gârlă, iar adrenalina era ingredientul perfect pentru a trăi cea mai frumoasă noapte din viaţa ta... Evident, asta în cazul în care nu erai unul dintre adversari.

Banda lui Ronnie concura întotdeauna împotriva noastră; câştigătorul rămânea cu maşina rivalului, pe lângă tot bănetul pariat. Erau periculoşi, eu ştiam asta din proprie experienţă şi din acest motiv toţi se bazau pe mine când venea momentul. Eu şi Ronnie aveam o relaţie amicală, dar care se putea deteriora la fel de uşor ca atunci când rupi o foaie de hârtie, iar în noaptea aceea trebuia să fiu cât se poate de atent, dar şi să câştig cursa cu orice preţ.

Trebuia să mă asigur că Noah nu avea de gând să mă dea de gol şi de aceea m-am îndreptat spre camera ei înainte

de ora la care trebuia să plecăm spre hotelul unde avea loc petrecerea.

După ce am bătut la uşă de trei ori şi am aşteptat aproape un minut, a apărut în pragul uşii.

— Ce vrei? m-a întrebat pe un ton arţăgos.

Am ocolit-o şi am intrat în camera ei. înainte ca tata să se căsătorească cu mama ei, camera aceea fusese a mea.

— Aici era sala mea de sport, ştiai? i-am spus, întorcân- du-mă cu spatele la ea şi apropiindu-mă de pat.

— Ce păcat... băiatul bogat a rămas fără aparate, a comentat batjocoritor; atunci m-am întors cu faţa spre ea.

Am observat-o cu atenţie, la început ca s-o enervez, măsurându-i din ochi formele apetisante, dar nu am putut să nu-i admir corpul. Prietenii mei aveau dreptate, arăta foarte bine şi nu ştiam dacă era un lucru bun sau rău, având în vedere situaţia în care mă aflam.

Avea o coafură extrem de sofisticată: îşi prinsese părul în creştetul capului şi îşi lăsase nişte bucle care îi încadrau faţa într-o manieră, elegantă şi dezinvoltă. Ceea ce m-a surprins cel mai tare, pe lângă rochia de un albastru-deschis care-i ajungea până la călcâie şi nu lăsa prea mult loc imaginaţiei, a fost machiajul: tenul ei părea din marmură, iar ochii erau ca două abisuri profunde. Deşi de obicei nu-mi plăceau fetele atât de machiate, a trebuit să recunosc că. genele sale păreau atât de lungi, încât am simţit impulsul de a i le mângâia cu degetul, iar gura... Roşul acela intens îl putea duce la pierzanie pe orice bărbat cu capul pe umeri.

Am încercat să-mi controlez acel fior neaşteptat care m-a străbătut din cap până-n picioare şi i-am trântit primul comentariu jignitor care mi-a venit în minte,

— Arăţi ca o sorcovă, i-am spus şi mi-am dat seama că s~a enervat

Din ochii săi ţâşneau scântei, iar faţa i s-a îmbujorat.

— Foarte bine, aşa vei avea un motiv în plus să nu mă bagi în seamă, mi-a spus, întorcându-se cu spatele la mine şi luând un colier de pe noptieră.

I-am remarcat spatele aproape gol şi felul în care mătasea rochiei cădea în valuri cs o apă.

M-am apropiat de ea fără să-mi dau seama ce făceam. Degetele mele erau doruice să verifice dacă pielea ei era atât de catifelată precum părea...

— Ce faci? m-a întrebat simţindu-mă în spatele ei şi întorcându-se în acelaşi timp.

Văzând-o mai de aproape, am putut să remarc că nu i se întrezărea niciun pistrui.

I-am luat colierul din mână şi l-am ridicat, dându-i de înţeles că singura mea inteuţie fusese s-o ajut să şi-l pună.

M-a privit cu neîncredere.

— Haide, surioară, atât de rău crezi că sunt? am întrebat-o, în timp ce mă întrebam şi eu ce naiba făceam.

— Eşti mai rău, mi-a răspuns, smulgându-mi colierul din mână.

Degetele ei m-au atins şi am simţit cum pielea mi s-a înfiorat

JLa naiba!”

M-am îndepărtat, frustrat de efectul pe care-l avea asupra mea apropierea ei... Dorinţa mă copleşea şi era o senzaţie extrem de incomodă, ştiind că nu puteam nici s-o ating, nici s-o privesc.

— Am venit să mă asigur că nu o să vorbească gura fără tine în seara asta, am spus, observând cum îşi punea singură colierul şi admirându-i dibăcia.

— Despre ce? mi-a răspuns, făcând pe proasta.

Am făcut un pas spre ea şi aroma unui parfum dulce mi-a stârnit simţurile.

— Ştii că în noaptea asta am treabă după eveniment şi nu vreau să aud vreun comentariu ingenios când o să-i spun tatei că trebuie să plec.

— O să pleci pentru că trebuie să *lucrezi* la un caz, nu-i
aşa?

Am zâmbit satisfăcut.

— Te-ai prins. Bravo! Pa, surioară.

— Nu te grăbi aşa, Nicholas, a spus ea în spatele meu.

M-am oprit la câţiva paşi de uşă şi am strâns din dinţi

cu putere, simţind furnicături în stomac când am auzit-o ros- tmdu-mi numele cu voce tare.

— Eu ce câştig din afacerea asta?

Când m-aiu întors cu faţa la ea, un zâmbet arogant îi apăruse pe buzele apetisante în formă de inimă.

— Câştigul tău e ca nu-mi voi petrece timpul făcându-ţi viaţa imposibilă.

Noah şi-a arcuit o sprânceană perfect creionată.

— Nu văd cum ai putea face asta.

Am făcut un pas spre ea.

— Crede-mă, ar fi mai bine să nu afli.

Noah mi-a susţinut privirea fără să clipească.

— Dacă tu pleci de la petrecere, mă iei şi pe mine. Nu am niriun chef să fiu înconjurată de lume pe care n-o cunosc, la o petrecere care nu mă interesează.

— Regret, Pistruiato, dar, după cum ţi-ai dat şi singură seama, munca de taximetrist nu e pentru mine, i-am răspuns, arătându-i din ochi ţinuta mea elegantă.

— Caută o scuză care să meargă pentru amândoi, pentru că n-am chef să joc rolul fiicei perfecte în timp ce tu te duci la nişte curse ilegale de maşini.

La naiba, doar auzind aceste cuvinte ieşind de pe buzele ei m-am simţit tulburat.

— Bine, presupun că pot să inventez ceva, am convenit doar ca &-o văd mulţumită.

Când urma să vină momentul să plec, ea nici nu avea să-şi dea seama.

Noah s-a încruntat, aţintindu-şi ochii de culoarea mierii asupra ochilor mei.

— E incredibil cum ai reuşit să-i dud pe toţi de nas... Ştiai că mama te-a descris drept fiul perfect?

— Sunt perfect din multe puncte de vedere, iubire, am afirmat, simţiudu-mă fără să vreau satisfăcut de modul în care decurgea conversaţia.

Discuţiile cu fata asta erau incredibil de stimulante.

— Când vrei, pot să-ţi demonstrez.

Noah a dat ochii peste cap şi m-a privit cu superioritate, în mod normal eram asaltat de fete, era de ajuns o privire din partea mea ca toate să se lipească de mine, dornice să-mi facă pe plac. îmi câştigasem fără niciun ajutor reputaţia, femeile mă respectau şi mă adorau în acelaşi timp; eu le satisfăceam, iar ele nu-mi invadau spaţiul. întotdeauna fusese aşa, de când aveam paisprezece ani şi am descoperit de ce sunt în stare femeile în faţa unui chip şi a unui corp atractiv. Şi iată că Noah mă sfida în fiecare clipă şi nu o tulbura deloc prezenţa mea.

— Asta e ceea ce le spui fetelor ca să te culci cu ele? m-a întrebat cu aroganţă. Cu mine nu merge, aşa că nu-ţi mai irosi eforturile, a adăugat şi, când am înţeles aluzia, am simţit o presiune incomodă în pantaloni.

Pentru o clipă, mi-am imaginat cum ar fi să-i scot rochia şi să-i fac toate lucrurile care ştiam că le înnebunesc pe femei... Ar fi distractiv să o înebunesc pe Noah şi s-o fee să-mi strige numele fără oprire...

„La naiba."

— Nu-ţi face griji pentru asta: îmi plac femeile, nu fetiţele cu cozi împletite şi pistrui.

— Eu nu-mi fac niciodată cozi împletite, idiotule.

Am izbucnit în râs, încercând să mă relaxez. Fir-ar să fie, acum voiam s-o văd cu cozi împletite.

— Bine, presupun că ne-am înţeles, am afirmat cu intenţia de a ieşi de acolo imediat.

Noah a râs sec.

— Dacă să vii aici să dai ordine înseamnă pentru tine că ne-am înţeies...

— Văd că începi să te prinzi. Pa, surioară.

I'IUCCIUU-J M^M

Răspunsul ei a fost o privire glacială, dar am ieşit fără să mai privesc în urmă. Afară m-am sprijinit de perete. Să fiu al naibii, niciodată nu-mi pierdusem

controlul în asemenea hal. Mă simţeam... vulnerabil, ca un copil de treisprezece ani.

Mi-am îndepărtat acele gânduri din minte şi am scos telefonul mobil.

Trec pe la tine înainte de petrecere.

După ce am trimis mesajul, am traversat holul spre

scări.

Aveam nevoie să mă descarc înainte să fac faţă acelei seri, iar Anna era persoana cea mai potrivită pentru asta.

Douăzeci de minute mai târziu mă aflam la uşa ei. Anria era acoperirea perfectă pentru situaţii precum cea din seara aceea. Era fiica unuia dintre cei mai importanţi bancheri din Los Angeles, iar părinţii noştri se cunoşteau de la universitate. Anna fusese tortura mea pe măsură ce creştea şi se dezvolta, iar eu mă lăsasem pe mâinile ei când eram doar un copil şi habar n-aveam cum să tratez o femeie.

învăţaserăm împreună şi amândoi ştiam ce ne plăcea la celălalt în plus, nu-mi cerea niciodată explicaţii şi nu mă sfida.

Acestea erau motivele pentru care am tras-o de mână înapoi în cameră când a venit să-mi deschidă uşa.

— Ce faci? m-a întrebat când am închis uşa cu zăvorul şi am luat-o în braţe.

— Sex, tu ce crezi? i-am răspuns, împingând-o pe pat.

Anna a zâmbit şi a început să-şi ridice rochia cu un gest

provocator. Spre deosebire de Noah, ea avea părul despletit şi o rochie atât de scurtă, încât nu a fost nevoie să trag prea mult de ea ca să ajung unde mă interesa.

— O să ajungem târziu, s-a plâns, apropiindu-şifaţa de a mea şi sărutându-mă pe buze.

— Ştii doar că nu-mi pasă câtuşi de puţin, i-am răspuns, aducând-o în pragul extazului şi reuşind să dobândesc liniştea

pe care mi-o dorisem atât de mult de când vrăjitoarea aia pistruiată intrase în viaţa mea.

Cincisprezece minute mai târziu îmi puneam cravata şi îmi aprindeam o ţigară în balconul Annei.

Ea a venit lângă mine, cu rochia aranjată la loc, părul pieptănat cu grijă şi buzele umflate după atâtea sărutări.

— Cum arăt? m-a întrebat, lipindu-se de mine provocator.

Am observat-o în linişte. Era frumoasă şi avea un corp apetisant. Avea părul şaten-închis şi ochii căprui... mereu mă întrebasem de ce Anna nu are un iubit oficial, era suficient de frumoasă ca să atragă pe oricine şi în schimb;., prefera să piardă timpul cu cineva ca mine.

— Foarte bine, i-am răspuns, făcând un pas înapoi.

Aveam nevoie de câteva clipe de linişte, să-mi termin

ţigara şi să mă pregătesc sufleteşte pentru ce mă aştepta în acea seară.

— Eşti neliniştit din cauza Ini Ronnie? m-a întrebat, sprijinindu-se de balustradă şi privindu-mă de la distanţă.

Ea înţelegea când aveam nevoie de spaţiu, când voiam sa fiu singur. Acestea erau motivele pentru care mă întorceam de fiecare dată la ea.

Am tras din ţigară şi am expulzat fumul calm.

— Nu sunt neliniştit, am recunoscut. „Iritat” ar fi cuvântul potrivit.

Ea m-a privit curioasă.

— Mama ta vitregă? a întrebat.

Era la curent cu noua căsnicie a tatălui meu şi ştia cât de puţin toleram acea situaţie, chiar dacă încercam să-mi ascund sentimentele cât de bine puteam.

— Fiica ei, am precizat, stingând ţigara cu talpa pantofului.

Ea a ridicat din sprâncene şi m-a privit cu interes.

— Nu ştie cine sunt şi de ce sunt în stare, i-am explicat.

— Vrei să-i explic eu? mi-a propus şi simplul gând la o confruntare între Noah şi Anna m-a făcut să râd şi m-a iritat în acelaşi timp.

— Nu. Vreau doar să-şi ţină gura şi să stea departe de treburile mele, am declarat, întorcându-mă spre ea.

Anna a dat din cap şi a zâmbit.

— Nu vrei s-o duci pe calea pierzaniei? m-a întrebat şi, pentru o clipă, m-a tentat ideea.

— Mai curând vreau s-o *îndepărtez* de ea. Nu vreau să-mi mai facă probleme ca aseară, am explicat.

Vântul a răsfirat părul Annei şi i-am putut vedea gâtul. M-am apropiat de ea şi i-am îndepărtat nşor părul. în acel moment mintea mea a căutat ceva ce nu exista: tatuajul, nodul tatuat nu era acolo, iar în acea clipă doream să sărut acel tatuaj...

M-am îndepărtat de ea, lăsând-o să-şi dorească mai

mult

— Să mergem, am îndemnat-o, îndreptându-mă *spre* uşă. O să întârziem.

— Credeam că nu-ţi pasă, mi-aspus Anna uşor enervată.

— Şi chiar aşa e, am răspuns, dar preţ de o clipă nu am fost sigur la ce mă refeream.

NOAH

Imediat ce Nick a ieşit, m-am aşezat pe pat să-mi vin în fire. „Curse”... Dumnezeule, asta chiar era slăbiciunea mea. Fusese unul dintre puţinele lucruri pe care le moştenisem de la tata şi dintre puţinele momente în care mă bucurasem de compania lui. îmi amintesc cum stăteam pe jos la picioarele lui în timp ce la televizor se transmiteau cursele de maşini Nascar... Tatăl meu fusese unul dintre cei mai buni piloţi din vremea sa, înainte ca totul să se ducă de râpă...

îmi aminteam faţa mamei când mi-a interzis categoric să mai am de-a face cu maşinile, cursele şi lumea aceea. La numai zece ani deja ştiam să conduc aproape la perfecţie, iar când mi-au crescut picioarele suficient încât să ajung la pedale, tata m-a lăsat să merg cu el la curse. A fost una dintre cele mai extraordinare experienţe din viaţa mea: îmi amintesc şi acum euforia vitezei, nisipul care se lipea de geamuri şi intra în maşină, scârţâitul roţilor... Dar mai

10

ales liniştea psihică pe care mi-o oferea. Să conduc cu viteză mă făcea să nu-mi mai pese de nimic; nu eram decât eu şi maşina: nimeni altcineva.

Dar totul aparţinea trecutului... mama îmi interzisese categoric să mă mai apropii de o maşină de curse şi a fost o decizie pe care pur şi simplu am fost nevoită s-o accept, oricât de mult mi-ar fi lipsit acea experienţă.

Cu un oftat m-am ridicat de pe pat şi mi-am luat telefonul, care vibra întruna. Prietenilor mei nu părea să le fie dor de mine. în seara aceea se duceau la altă petrecere şi nici măcar nu-şi dăduseră seama că eu eram în continuare pe grupul de chat, unde puteam să citesc toate detaliile despre ce era de băut, cine participa şi ce îşi propuneau să prizeze toţi în seara aceea.

Am simţit o împunsătură de durere şi de nervi. Dan nu mă sunase încă; eu ardeam de nerăbdare să-i aud vocea, să vorbim aşa cum făceam înainte să plec, ore în şir... De ce nu mă suna? Mă uitase?

Cu aceste gânduri am ieşit din cameră şi m-am întâlnit cu mama şi cu Will în vestibul. El purta smoching şi părea un actor de la Hollywood cu eleganţa sa şi cu acea prestanţă pe care, din nefericire pentru mine, o moştenise şi fiul sau. Trebuie să recunosc că în clipa în care l-am văzut pe Nick îmbrăcat în costum negru şi cămaşă albă abia mă abţinusem să casc ochii şi să-i fac o poză. Tipul arăta nemaipomenit, trebuia s-o recunosc, dar aici se terminau aspectele pozitive în privinţa lui.,. Totuşi, mă surprinsese faptul că participa la curse de maşini... La urma urmei, aveam în comun ceva mai mult decât tatuajul.

Mama arăta spectaculos. în seara aceea avea să atragă toate privirile şi pe bună dreptate.

— Noah, eşti splendidă, a declarat mama cu chipul strălucitor, darea era mama mea, cu siguranţă că întotdeauna arătam splendid în ochii ei.

Will m-a observat cu atenţie şi s-a încruntat. M-am simţit imediat nelalocul meu.

— E vreo problemă? am întrebat surprinsă şi, în acelaşi timp, enervată.

Nu avea de gând să-mi spună să mă acopăr, nu-i aşa? Că o credeam eu, treacă-meargă, dar să mi-o zică el... Nu ştiu ce aş fi fost în stare să-i răspund.

Chipul său s-a relaxat,

— Nici vorbă, arăţi superb.,,! a răspuns şi s-a încruntat din nou.

— Stai puţin, doar un retuş, a spus niama, scotocind în geantă şi scoţând un spray mic pe care l-a pulverizat peste umerii mei goi şi peste decolteu. Aşa vei străluci şi mai mult.

Am dat ochii peste cap şi am lăsat-o să facă ce credea de cuviinţă. Mama încă mă credea o fetiţă cu cozi împletite, după cum bine remarcase Nicholas.

Amieşitîn stradă,unde neaşteptaolimuzinăimpozantă. Am făcut ochii mari, surprinsă şi resemnată. Evident, ce altă maşină ne putea aştepta? Nu ştiu de ce mai eram surprinsă, dar nu reuşeam să mă obişnuiesc cu viaţa aceea de bogătaşi.

Nicholas plecase singur şi am invidiat libertatea pe care o avea de a pleca şi de a face tot ce avea chef. Trebuia să-mi caut rapid un loc de munca, dacă intenţionam să-mi cumpăr maşină. Nu voiam să depind de nimeni ca să mă pot mişca după bunul meu plac.

Am scos mobilul din geantă şi am observat că nu aveam niriun apel ratat de la Dan şi nici mesaje pe chat Am respirat adânc de câteva ori şi mi-am spus că o să sune, că mai mult ca sigur avusese probleme cu telefonul sau Dumnezeu ştie ce şi de aceea nu putuse să formeze afurisitul de număr şi să vorbească cu mine.

în această dispoziţie grozavă eram când am ajuns la intrarea în hotel. Spre surprinderea mea, o mulţime de fotografi erau postaţi la intrare, aşteptând să imortalizeze momentul în care William Leister îşi extindea marea afacere şi, odată cu ea, şi marea avere. Mă simţeam atât de nelalocul moi, încât aş fi luat-o la fugă dacă n-aş fi purtat acei pantofi cu tocuri ameţitoare.

— Nicholas ar fi trebuit să fie deja aici, a comentat William pe un ton serios. Ştie că poza de familie se face la începutul petrecerii, a adăugat şi, pentru prima dată de când îl cunoşteam, l-am văzut cu adevărat supărat.

Am aşteptat cel puţin zece minute în interiorul limuzinei, în timp ce fotografii ne strigau să ieşim ca să ne poată face poze. Era ridicol să rămânem înăuntru, însă am presupus că milionarilor puţin le pasă să lase sute de fotografi Bă aştepte ca să poată face o amărâtă de poză.

în clipa aceea s-a auzit o zarvă în toată regula. Fotografii şi-au mutat camerele şi au început să strige numele fratelui meu vitreg.

— A venit! a exclamat William pe jumătate uşurat, pe jumătate iritat. Să mergem, iubito, i-a spus mamei în timp ce ni se deschidea portiera.

Când am coborât din maşină, am văzut cum toate camerele îi orbeau practic pe Nick şi pe însoţitoarea sa. Era ca şi cum ar fi fost vedete de televiziune şi cbiar aşa păreau.

Cum era posibil ca atâta lume să ştie cum îl cheamă?

Ochii ni s-au întâlnit. Eu l-am observat cu indiferenţă, deşi m-am minunat din nou de felul în care arăta; în schimb, el m-a fulgerat cu ochii săi albaştri şi s-a întors spre a sa iubită, prietenă, amantă sau ce-o fi fost. A sărutat-o pe buze, iar fotografii au luat-o razna.

Când s-au separat, fotografii an început să strige şi să ceară mai multe poze.

— Anna, ce mai faci? a salutat-o Will pe prietena lui Nicholas, în timp ce îl fulgera pe fiul său cu privirea. Dacă nu te deranjează, trebuie să facem nişte poze de familie, dar terminăm în câteva minute, a trimis-o Will la plimbare foarte politicos.

Anna m-a privit cu atenţie câteva clipe; era clar că fata aia mă detesta şi mai mult ca sigur din cauza lucrurilor oribile pe care i le povestise Nick despre mine. Pentru că eu încă nu avusesem plăcerea s-o cunosc.

Ignorând-o, m-am apropiat de mama, dispusă să facem odată afurisita aia de poză. Ne-au pus în faţa unui panou cu anunţuri publicitare Dumnezeu ştie la ce, iar bliţurile m-au orbit pentru o secundă,

Când mama s-a căsătorit cu unul dintre cei mai buni şi mai importanţi oameni de afaceri şi avocaţi din Statele Unite, nu am fost surprinsă când mi-a povestit că din când în când apărea în ziare sau în reviste, dar ce se întâmpla acum era o adevărată nebunie. Numele companiei Leister Enterprises era peste tot şi chiar am reuşit să văd mai multe celebrităţi adevărate. Eram complet năucită când, la un moment dat, mi s-a părut că o văd pe Johana Marvis într-un colţ, îmbrăcată într-o rochie superbă.

— Spune-mi că tipa de acolo nu e scriitoarea mea preferată, am zis, apucând-o de mână pe persoana de lângă mine, crezând că era mama.

Mâinile mele au dat însă peste un braţ prea dur ca să fie al ei.

— Vrei să ţi-o prezint? mi-a răspuns Nicholas, făcându-mă să-mi întorc privirea spre el.

I-am dat drumul imediat la mână şi am făcut ochii mari.

— O cunoşti? l-am întrebat neîncrezătoare.

— Da, a afirmat ca şi cum era lucrul cel mai normal. Cabinetele de avocatură ale tatălui meu se ocupă de multe cazuri ale unor celebrităţi de la Hollywood; de când eram mic, am cunoscut mai multe vedete decât orice persoană din Los Angeles. Celebrităţilor le plac avocaţii care îi salvează din când în când de închisoare.

Am luat o cupă de şampanie de la un ospătar care a trecut prin faţa noastră, simţind din nou un gol în stomac.

— Şi iubita ta? m-am interesat ca să schimb subiectul. Sper că n-ai lăsat-o singură după toată demonstraţia de dragoste în public, nu-i aşa?

El s-a încruntat, iar ochii i-au sclipit furioşi.

— Vrei să ţi-o prezint sau nu? m-a întrebat enervat şi pe un ton dur.

— Nici nu mai e cazul să întrebi, sigur că vreau, sunt fan al Johanei de când mă ştiu. A scris cele mai bune cărţi din istorie, am spus, amuzată de atitudinea lui.

Ce stil de a-i face cuiva o favoare!

— Vino, dar te rog să nu începi să ţipi ca o apucată. I^am fulgerat cu privirea în timp ce ne apropiam de ea.

Dumnezeule... Pe faţa Johanei a apărut un zâmbet larg când Nick s-a apropiat du ca sii o salute.

— Nick, arăţi grozav! a exclamat îmbrăţişându-l. Dacă până atunci fusesem entuziasmată, acum era să cad pe spate.

— Mulţumesc, tu arăţi incredibil, ca de obicei. L-ai văzut pe tata? a întrebat-o, în timp ce eu analizam

fiecare dintre mişcările sale şi mi le întipăream în memorie.

Aş fi dat orice să am un aparat de fotografiat în acel moment.

— Da, şi l-am felicitat, a răspuns râzând. Avem nevoie de mai mulţi avocaţi ca el...

După această scurtă conversaţie, Nicholas s-a întors spre mine.

— Johana, ţi-o prezint pe cea mai mare admiratoare a ta: sora mea vitregă, Noah, dar poţi să-i spui Pistruiata, i-a as luându-mă peste picior, dar adevărul e că nu mi-a păsat câtuşi de puţin.

Ea mi-a zâmbit încântată, iar eu am rostit primul lucru care mi-a venit în minte.

— Eşti incredibilă, ador cărţile tale, am spus cu voce tremurândă.

Minunat, atâţia ani îmi repetasem în minte ce i-aş fi putut spune, iar acum singurul lucru la care m-am gândit a fost declaraţia tipică a oricărui fan.

Lângă mine, Nicholas a încercat să-şi stăpânească râsul, dar am văzut în ochii lui că era amuzat

— Mulţumesc, a răspuns şi m-a îmbrăţişat...

M-a ÎMBRĂŢIŞAT, pe mine!!

— Vrei să facem o poză? m-a întrebat, luându-mă de braţ sa mă aşeze alături de ea.

— Dumnezeule...! Dar nu am aparat de fotografiat, am recunoscut, privindu-l îngrozită pe Nicholas.

El a râs de mine.

— Doamne, Noah, pentru ce avem telefoane mobile?

Am zâmbit şi mi-am dat seama cât eram de zăpăcită.

Ea şi-a trecut braţul pe după umerii mei. Nick a îndreptat camera foto a telefonului spre noi şi cel mai frumos moment din viaţa mea a fost imortalizat.

— Mulţumesc mult, i-am spus năucită, în timp ce mă întorceam s-o mai văd o dată.

— Cu plăcere, frumoaso, mi-a răspuns, a zâmbit şi apoi s-a îndepărtat cu însoţitorul său.

— Mi-eşti datoare vândută, surioară, m-a avertizat Tîick, punându-şi telefonul în buzunar şi aplecându-se să-mi vorbească la ureche: acum va trebui să-ţi ţii gura.

Am simţit cum un fior mi-a străbătut coloana vertebrală când i-am simţit răsuflarea pe gât. Puţin îmi păsa în ce era băgat, nu puteam să-mi şterg zâmbetul de pe faţă...

Până când mi-a vihrat telefonul mobîl. Am deschis mesajul, crezând că era poza cu Johana, şi în cUpa aceea lumea mea s-a năruit. Inima mi-a stat în loc... au început să-mi tremure mâinile şi am simţit o căldură intensă pe spate. Nu putea fi adevărat.

Primisem o poză, ce-i drept... o poză cu Dan într-o ipostază intimă cu o fată, cu o fată pe care eu o cunoşteam mai bine decât mă cunoşteam pe mine însămi.

— Nu pot să cred... am suspinat îndurerată.

Am simţit acel nod în gât care însemna că, dacă aş fi putut, aş fi vărsat chiar atunci toate lacrimile pe care le ţineam în mine de ani întregi.

— Ce s-a întâmplat? tia-a întrebat cineva.

Am remarcat că Nick era în continuare lângă mine şi că mai mult ca sigur văzuse poza pe ecranul telefonului meu.

Am simţit cum respiraţia mi se accelera, trădarea, durerea, amăgirea... Trebuia să ies de acolo.

I-am aruncat telefonul în piept şi am ieşit pe uşa aflată într-un colţ al salonului... Aveam nevoie de aer proaspăt, aveam nevoie să fiu singură...

Cum îmi putea face aşa ceva? Cum fusese în stare ea? Mă simţeam fiinţa cea mai proastă şi mai umilită de pe planetă... Era prietena mea cea mai bună. Ce credea că face? Ce era în capul ei?

MtKLtUti KUIN

Am intrat în toaleta hotelului şi m-am apropiat de oglindă. M-am sprijinit de chiuvetă şi mi-am aplecat capul, privindu-mi picioarele.

„Linişteşte-te... linişteşte-te... nu te prăbuşi, nu acum, nu plânge, nn meritä...”

Am ridicat capul şi m-am uitat în oglindă. Ce mă durea mai mult? Că primul băiat pe care îl iubisem mă înşelase sau că fata cu care o făcuse era prietena mea cea mai bună?

„Beth... Beth!”

Voiam să tip la cineva, voiam să lovesc ceva, aveam nevoie să-mi descarc toată acea furie acumulată, trebuia să fac ceva, pentru că altfel simţeam că mă sparg în mii de bucăţi... Exact când toată lumea mea se prăbuşea încetul cu încetul, când eram complet singură într-un oraş nou, fără prieteni, fără nimeni care să mă cunoască, fără nimeni căruia să-i pese de mine...

^Animalule, nemernicule...”, am respirat adânc de câteva ori, încercând să mă calmez. Avea să afle de ce eram în stare.

După ce m-am liniştit, m-am întors în sală, unde toţi mâncau aperitive şi conversau veseli despre lucruri lipsite de importanţă. Nu-şi dădeau seama de durerea pe care o simţeam în acea clipă, de cât de mult îmi doream să le strig tuturor acelor persoane superficiale că habar n-aveau ce înseamnă să suferi cu adevărat, de cât de mult îmi doream să răstorn toate acele cupe de şampanie.

„Şampanie... ce idee bună.” M-am îndreptat direct spre
bar.

Un băiat care părea mexican şi care se ocupa de servirea cocktailurilor s-a apropiat de mine, ştergându-şi mâinile cu un şervet umed.

— Cu ce vă servesc, doamnă? m-a întrebat, făcându-mă să dau ochii peste cap şi să izbucnesc într-un hohot de râs sarcastic.
i i ivr uul f|t(j

— Te rog, am şaptesprezece ani, iar tu eşti puţin mai mare decât mine, nu-mi vorbi ca şi cum aş fi una dintre fiţoasele astea cu nasul pe sus, i-am răspuns sec.

Spre surprinderea mea, a râs amuzat.

— Mă mir că spui asta, având în vedere cât de bine pari să te fi integrat, a replicat, privind spre multimilionarii care se distrau în spatele meu.

— Te rog, nici măcar să nu insinuezi că semăn cu ei, am răspuns pe un ton tăios. Sunt aici pentru că iresponsabila şi nebuna de mama s-a hotărât să se căsătorească cu Wîlliam Leister, nu pentru că ăsta ar fi locul meu preferat din lume, am adăugat, dând imediat pe gât întreaga cupă de şampanie, după care i-am întins-o ospătarului să mi-o umple din nou.

— Stai puţin... a spus uitându-se în spate şi apoi privin- du-mă în ochi. Eşti sora vitregă a lui Nick? m-a întrebat uimit.

„Oh, Dumnezeule, încă un amic al acelui idiot, nu, te
rog."

— Chiar ea, am răspuns, aşteptând nerăbdătoare să mă servească pentru a ma putea cufunda în suferinţa mea.

— Te compătimesc, mi-a mărturisit atunci, umplân- du-mi în sfârşit cupa.

Dispoziţia mea s-a îmbunătăţit puţin. Oricine îl ura pe Nick intra direct pe lista persoanelor mele preferate.

— De unde-l cunoşti, făcând abstracţie de neîndoielnica lui faimă de idiot şi arogant? m-am interesat, ptivindu-l curioasă.

— Nu cred că vrei să ştii, a răspuns umplându-mi din nou cupa, de data asta fără să fie nevoie să-i spun.

în ritmul ăsta riscam să mă îmbăt înainte de miezul nopţii

— Dacă te referi la curse, ştiu deja, i-am explicat şi atunci mi-am dat seama cât de mult îmi doream să mă duc şi eu.

Aveam de gând să rămân în acea sală, înconjurată de lume pe care nu o cunoşteam, dar pe care o uram din tot sufletul? Aveam de gând să renunţ la ceea ce-mi plăcea cei mai mult să fac doar pentru că mi-o ceruse mama? Oare ea îmi ceruse părerea când decisese să ne dea vieţile peste cap? Dacă n-aş fi plecat, probabil aş fi avut în continuare un iubit şi pe prietena mea cea mai buna... sau poate că fusese nevoie si plec ca să descopăr adevărul.

— O să merg la cursele alea şi tu o să mă duci, i-am spus şi am simţit acele furnicături în corp semn că făceam ceva râu, acea senzaţie de eliberare şi de asumare a unui risc, aceea care îmi spunea că nu o să fiu fata cuminte la care se aştepta toată lumea.

în noaptea aceea voiam să fac ce aveam chef şi, daca reuşeam să mă şi răzbun pentru acea trădare, cu atât mai bine.

NICK

Am privit-o în timp ce se îndepărta, fără să înţeleg absolut nimic, şi atunci m-am uitat la mesajul care însoţea poza:

Aşa se întâmplă dacă pleci din oraş. Chiar credeai că Dan o să te aştepte toată viaţa?

Cine naiba era Dan? Şi cine era imbecila de Kay care îi trimitea un astfel de mesaj?

Fără nirio remuşcare am deschis földerül cu fotografii din telefonul ei mobil. Acolo am găsit o mulţime de poze cu o fată brunetă, care, dacă nu ma înşelam, era aceeaşi cu cea din poză. După câteva instantanee cu prieteni şi probabil de la liceu am găsit poza pe care o căutam.

Hpul ăla, Dan, avea mâinile pe faţa lui Noah şi o săruta, în timp ce ea nu îşi putea stăpâni râsul, probabil ştiind că era fotografiată... O trădaseră,,.

Am blocat telefonul şi l-am băgat în buzunar. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce îmi venea să arunc

acel aparat m mijlocul oceanului şi nici de ce m-a enervat atât de mult fotografia în care Noah se săruta cu idiotul ăla, dar mi-era clar că aveam un chef nebun să-i sparg faţa primului individ care m-ar fi călcat pe nervi în acea seară.

M-am îndreptat spre masa unde era pusă o hârtiuţă cu numele meu, al lui Noah într-o parte şi al Annei în partea cealaltă. Tata avea locul în faţa mea, iar lângă el, soţia lui; la aceeaşi masă mai stăteau două cupluri ale căror nume nu mi le aminteam, dar cărora trebuia să le prezint versiunea fiului încântător şi perfect al lui William Leister.

Nu trecuseră nici două secunde de când mă aşezasem şi Anna a apărut lângă mine. l-am simţit parfumul de îndată ce s-a aşezat şi m-am aplecat peste masă să beau din vinul roşu ca sângele care fusese servit în aproape toate paharele.

— Şi surioara ta? m-a întrebat dispreţuitor.

— Plânge pentru că a fost înşelată, i-am răspuns sec, fără să stau pe gânduri.

Anna a izbucnit într-un hohot de râs, lucru care m-a cam enervat.

— Nu mă miră, e o copilă, a comentat cu o urmă de dispreţ în voce.

Am urmărit-o câteva clipe, analizându-i răspunsul. Era prea multă ranchiună, având în vedere că o cunoştea doar de două minute, chiar dacă nu apreciase prea tare faptul că îmi dăduse un pumn noaptea trecută.

— Să vorbim despre altceva, pentru că e destul că trebuie s-o suport acasă, i-am spus, punând din nou paharul pe masă.

Fără ca măcar să-mi dau seama, am început s-o caut pe Noah prin sală. Majoritatea invitaţilor se aşezaseră deja la locurile lor când am zărit-o la barul aflat în cealaltă parte a sălii, A aşteptat acolo până când un ospătar s-a apropiat de ea.

M-am ridicat în picioare când am văzut cine era. M-am îndreptat spre ei cu paşi fermi, hotărât să îl împiedic cu orice preţ pe Mărio s-o cunoască pe noua mea soră vitregă, dar, când am ajuns în dreptul lor, am auzit ultimele cuvinte pe care ea i le spunea.

— Ne vedem la uşă în cinci minute...

— Peste cinci minute o să fii în limuzină aşteptând să te întorci acasă, am întrerupt-o, aşezându-mă lângă ea şi fulge- rându-l pe Mărio cu privirea.

— Salutare şi ţie, Nick, a salutat zâmbind.

— Lasă prostiile, i-am tăiat elanul. Ce naiba iaci?

Mano făcea parte din trecutul meu, nu puteam să-I las s-o cunoască pe Noah: era prea riscant. El ştia exact ce gândeam şi tocmai de aceea se băgase pe sub pielea ei fără să stea pe gânduri.

— Nu totul are legătură cu tine, Nicholas, a replicat Noah şi a trebuit să mă controlez ca să n-o oblig să închidă gura. Poţi să-mi înapoieri telefonul? mi-a cerut, întorcân- du-se spre mine cu palma îutinsă.

Am privit-o fix. Nici urmă de lacrimile pe care le văzusem în ochii ei mai devreme. Nimic. Era rece ca gheaţa.

— Acum, nu la anul, a adăugat nerăbdătoare.

Ajunsesem la limita răbdării în seara aceea. Mărio
a

râs scurt, ridicându-şi în acelaşi timp mâinile ca şi cum s-ar fipredat

— Eu nu m-aş pune cu ea, frate, m-a avertizat de parcă o cunoştea de o viaţă.

— Noah, lasă prostiile, nici măcar nu4 cunoşti, i-am spus, încercând să port o discuţie raţională cu ea, în timp ce scoteam telefonul mobil din buzunar şi i-l întindeam cu un gest mai brusc decât era necesar.

— Şi pe tine te cunosc? a replicat, încruntându-se circumspect În plus, să ştii că o să merg la cursele alea pe care te străduieşti atât de mult să le ţii secrete, m-a anunţat în continuare.

Am făcut ochii mari, am privit în ambele părţi şi am făcut un pas spre ea.

— Ce-ai fumat, fetiţo? am spus enervat. Nu o să pui piciorul în locul ăla, as înţeles?

Noah nu s-a lăsat intimidată de cuviutele mele.

— Pot să merg şi să nu spun nimic despre ce uom tace în seara asta sau pot să rămân aici şi să-i povestesc totul tatălui tău, tu decizi.

„La naiba!”

Nu înţelegeam cauza acelei atitudini: iubitul ei o înşela, orice fată normală la cap ar fi fost terminată şi ar fi plâns pe la colţuri... iar reacţia ei era să mă scoată din sărite?

Mă săturasem de toate astea, nu puteam să am tot timpul grija ei. Le-am întors spatele şi m-am îndreptat spre masa. Cea mai mare preocupare a mea era ca tata să nu afle ce făceam eu în afara casei. încercasem întotdeauna să-mi menţin viaţa de familie separată de alte sfere ale vieţii mele, iar acum mă trezisem pe cap cu o răzgâiată irascibilă, pe care nu numai că n-o interesa câtuşi de puţin ce îi spuneam,

dar care îşi propusese şi să-şi vâre nasul în treburile mele.

O oră mai târziu, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre bar, unde tata şi noua lui soţie savurau o băutură şi purtau o discuţie animată cu un cuplu de prieteni.

Când a văzut că mă apropii, tata mi-a zâmbit şi, în clipa în care am ajuns lângă el, m-a bătut pe umăr. Gesturile astea mă deranjau. Aveam nevoie de spaţiul meu personal, iar faptul că tocmai tatăl meu mi-l invada mă deranja şi mai mult

— Plecaţi deja? m-a întrebat fără niciun reproş în voce.

Foarte bine, asta însemna că puteam să plec fără

probleme.

— Da, i-am răspuns, lăsându-mi paharul pe masa de la bar. Mâîne trebuie să mă trezesc devreme ca să lucrez în continuare la caz, am adăugat.

Tata şi-a dat acordul cu un gest din cap.

— Noah a plecat deja acasă, aşa că, dacă şi tu eşti obosit, poţi să pleci.

Am dat din cap mulţumit şi am plecat de la petrecere alături de An na.

10

NOAH

Mintea mi se întunecase complet, singurul lucru care părea important era să i-o plătesc şi să i-o plătesc în stil mare. în clipa aceea nu vedeam în faţa ochilor decât buzele lui Dan lipite în mod dezgustător de cele ale lui Beth. Numai imagi- nându-mi scena îmi venea să vomit, numai gândindu-mă la asta vedeam roşu în faţa ochilor; cu mintea întunecată, orbită de intensitatea sentimentului de ură, de durere şi de o dorinţă nestăpânită de răzbunare.

Eram în camera mea, mă dezbrăcăm, în timp ce de cealaltă parte a uşii un individ pe care îl cunoscusem cu doar două ore în urmă aştepta răbdător pe patul meu ca eu să mă schimb. Nu puteam merge la curse îmbrăcată în rochie de gală şi, cu atât mai puţin, pe tocuri de douăzeci de centimetri. Mi-am scos absolut toate hainele şi mi-am pus nişte pantaloni scurţi de blugi, un maiou negru şi nişte sandale obişnuite. Ştiam foarte bine că nu puteam să merg ca o puritană într-un astfel de loc şi de aceea m-am bucurat că în acea seară, contrar obiceiurilor mele, mă lăsasem machiată excesiv. Mi-am scos cât am putut de repede toate acele agrafe oribile care îmi dădeau dureri de cap – aveam în păr cel puţin o sută! – şi, odată cu ele, mi-am smuls şi câteva fire de păr lungi şi ondulate... Frustrată, mi-am prins părul într-o coadă de cal.

în mintea mea nu era decât o imagine: mă vedeam cuplându-mă cu tipul cel mai şmecher şi mai cuceritor de acolo. Doar aşa m-aş li simţit satisfăcută, m-aş fi simţit mai puţin folosită, mai puţin înşelată şi, mai ales, mai puţin idioată, chiar

dacă în adâncul sufletului ştiam că nimic din toate astea

nu putea anula realitatea: eram complet distrusă şi abia dacă puteam să ţin laolaltă bucăţelele în care mi se rupsese inima.

Oare Beth îi povestise lui Dan toate lucrurile pe care i le mărturisisem...? Oare se distraseră pe seama mea în timp ce eu încercam să dau tot ce aveam mai bun în prima şi unica mea relaţie? Oare plănuiseră totul?

Am respirat adânc, încercând să înăbuş toate acele sentimente şi gânduri dureroase.

Am ieşit din dressing şi am verificat ce efect avea felul în care arătam asupra lui Mărio, ospătarul pe care tocmai îl cunoscusem, care a făcut ochii mari, privindu-mă admirativ.

— Eşti frumoasă, mi-a spus cu un zâmbet amuzat, iar eu i-am întors zâmbetul fără prea mult entuziasm.

în seara aceea nu aveam chef de complimente stupide sau de altceva de genul ăsta.

— Mulţumesc, i-am răspuns, culegând geanta de pe pat şi îndreptându-mă spre uşă. Mergem?

Mărio s-a ridicat şi mi-a aruncat o privire amuzată când ieşeam din cameră. La scurt timp după aceea am urcat inmaşinalui.

O jumătate de oră mai târziu, Mărio a virat pe un drum secundar înconjurat de câmpuri aride şi de nisip roşiatic şi portocaliu. pe măsură ce înaintam, am început să nu mai aud zgomotul maşinilor de pe autostradă, ci o muzică repetitivă şi tot mai puternică,

— Ai mai fost vreodată la aşa ceva? m-a întrebat Mărio, ţinând o mână pe volan, în timp ce pe cealaltă o sprijiuea relaxat pe spătarul scaunului meu.

- Da, am fost la o grămadă de curse, i-ain răspuns pe un ton uşor antipatic.

El m-a privit câteva clipe, după care şi-a îndreptat din nou privirea spre şosea. Atunci am văzut în depărtare o mulţime de oameni şi nişte lumini ca de neon care luminau o zonă aridă înţesată de maşini parcate haotic.

Muzica era asurzitoare, iar când am ajuns am văzut mai multe persoane între douăzeci şi treizeci de ani care beau, dansau şi se comportau ca şi cum aceea ar fi fost ultima petrecere din viaţa lor.

Mărio a oprit maşina destul de aproape de locul în care erau adunaţi majoritatea celor prezenţi şi a coborât, aştep- tându-se să fac şi eu acelaşi lucru. Am coborât, fără să-mi iau ochii de la tot ce mă înconjura.

— Unde m-ai adus? nu m-am putut abţine să-l întreb pe însoţitorul meu.

Acesta a izbucnit în râs.

— Nu-ţj face griji, ăştia sunt spectatorii, cei care contează sunt cei de acolo, a spus, arătând cu degetul în stânga spre un grup numeros de fete şi băieţi sprijiniţi de capotele unor maşini impresionante, care mai de care mai tunate, din ale căror portbagaje se auzea o muzică la fel de oribilă precum cea care bubuia în locul unde mă aflam eu.

Am observat că abundau piesele vestimentare fluorescente. Lumina artificială slabă, generată în cea mai mare parte de surse de lumină albă, făcea ca acele haine să strălucească în întunericul nopţii. Mai mult decât atât, multe dintre femei aveau pictate pe corp şi pe faţă desene complicate făcute cu vopsea fluorescentă.

— Te-ai gândit la toate detaliile, nu-i aşa? a comentat Mărio, iar eu l-am privit fără să înţeleg.

A arătat spre trupul meu şi atunci am înţeles la ce se referea. Acel spray pe care mama mi-l pulverizase pe braţe, pe gât şi în păr sclipea acum precum mii de punctuleţe fluorescente pe pielea mea albă. Eram ridicolă.

— Habar n-aveam, jur, am replicat, iar el u izbucnit în

râs.

— E foarte bine aşa, aici nu ponte veni oricine şi nu vreau să te jignesc, dar tu eşti... un pic mai discretă decât majoritatea persoanelor de uici, mi-a spus, aualizându-uii pantalonii scurţi şi bluza neagră simplă.

Şi încă ce discretă! Fetele de acolo nu ar fi trebuit decât să-şi dea jos fustiţele acelea exagerat de scurte sau sutienele de la costumele de baie pe care le purtau pe post de bluză pentru a rămâne complet dezbrăcate.

— Nu ştiu dacă eşti conştientă de ce se întâmplă aici, dar în chestiile astea sunt implicate întotdeauna bande şi grupări. Fratele tău e liderul uneia, iar azi e foarte important pentru toţi să câştige curea împotriva lui Ronnie, mă informa Mărio în timp ce ne apropiam de locul în care se aflau grupurile cu maşini scumpe.

Nick era liderul unei bande? Vestea era cât se poate de neaşteptată, dar nu mă surprindea. Deşi nu ştiam prea multe despre el, nu mă mira deloc că era implicat în aşa ceva. Era violent, dur şi ameninţător şi toate aceste trăsături le ascundea cu o uşurinţă uimitoare când se afla în mediul său familial; la urma urmei, era un băiat de bani gata, iar în lumea sa nu se întâmplau astfel de lucruri... Ce căuta un tip al cărui tată era imul dintre cei mai renumiţi avocaţi din ţară implicat într-o chestie atât de abjectă precum acea bandă pe care o aveam acum în faţa ochilor?

Mărio s-a oprit lângă nişte indivizi ale căror mutre puteau da oricui coşmaruri timp de o lună. Aveau braţele tatuate, erau îmbrăcaţi cu haine largi, iar la gât le atârnau o mulţime de cruci şi lanţuri groase din aur şi argint Fetele care îi însoţeau erau, la rândul lor, îmbrăcate foarte provocator, dar nu la fel de mult precum cele pe care le văzusem în locul în care parcaserăm maşina.

Mărio s-a dus direct spre ei şi, ca şi cum ar fi fost prieteni de-o viaţă, au început să-şi ciocnească pumnii, să se bată pe umăr prieteneşte şi să râdă. M-a surprius să văd acea camaraderie între ei, având în vedere că din afară inspirau groază. Un alt lucru pe care îl aveau în comun era că toţi aveau legate de braţ, de încheietură sau în păr nişte panglici galbene fluorescente.

Am înţeles atunci că toţi erau membri ai aceleiaşi bande, banda lui Nick.

Când au terminat cu saluturile între ei, indivizii şi-au îndreptat atenţia spre mine.

— Cine e fata cuminte? a strigat unul dintre ei şi toţi au râs şi m-au privit cu atenţie.

Lumea nu înceta să sosească, se deplasa dintr-o parte în alta... dar cei adunaţi acolo nu-şi luau ochii de ia mine.

Nu mi-a plăcut comentariul şi m-am mulţumit să mă uit urât la cel care îl făcuse. Mărio mi-a sărit imediat în ajutor.

— Nu o să vă vină să credeţi, dar ea este noua soră vitregă a lui Nick, le-a dezvăluit, reuşind să mă aducă în pragul disperării.

Nu voiam ca lumea să afle; în noaptea aceea mi-ar fi plăcut să trec neobservată sau, cel puţin, să mă pot distra fără să fiu catalogată drept sora vitregă-fata-cuminte-profitoa- re-a-lui-Nick.

Cei prezenţi au râs cu şi mai multă poftă, dacă aşa ceva era posibil, în timp ce fetele care erau cu ei mă observau cu şi mai mare interes.

— Aduceţi-i ceva de băut noii noastre prietene! a strigat un tip afro-american care avea într-o mână un pahar roşu, iar lângă el, ţinându-l strâns de mijloc, era o fată foarte drăguţă.

Fata afost cea care s-a întors, a turnat ceva într-un pahar şi s-a apropiat de mine. Ceilalţi au continuat să vorbească între ei şi să danseze pe ritmul acelei muzici stridente.

— Deci tu eşti noua achiziţie a scumpului nostru amic? m-a întrehat, privindu-mă de sus până jos.

Eu am făcut acelaşi lucru. Dacă ea era obraznică, şi eu puteam să fiu la fel. Era o fată de culoare, înaltă şi foarte zveltă. Părul ei negru era strâns în mii de codiţe care începeau din creştetul capului şi îi ajungeau până la brâu. Purta nişte pantaloni scurţi albi şi un tricou albastru-închis de firmă... Hm... asta chiar că era interesant.

— Sora vitregă, am corectat-o în timp ce luam paharul din plastic, îl analizam cu precauţie şi o priveam suspicioasă. Sper că nu ai pus nimic în el, am zis nitându-mă urât la ea.

Nu aveam încredere în ei, era de-ajuns că fusesem drogată cu o seară înainte ca să risc acum să repet experienţa.

— Ce fel de persoană crezi că sunt? a replicat ofensată de întrebarea mea. E bere, dacă vrei ceva

mai uşor, nu eşti în locul potrivit, mi-a spus, întorcandu-se furioasă pe călcâie şi fluturându-şi codiţele, care aproape că m-au izbit în faţă.

S-a dus direct spre celălalt tip de culoare, unduindu-şi şoldurile provocator şi atrăgând privirile pofticioase ale mai multor indivizi.

Mărio s-a apropiat de mine şi m-a privit amuzat

— Eşti aici de mai puţin de o jumătate de oră şi deja se fac pariuri, m-a informat izbucnind în râs.

L-am privit încruntată.

— Pariuri în legătură cu ce? am vrut să ştiu.

— în legătură cu cât mai durează până o să laşi paharul cu bere şi o să fugi acasă, a răspuns ridicând din sprâncene.

Deci asta credeau, nu?

L-am privit fix şi i-am fulgerat cu privirea pe toţi indivizii care mă observau de parca aş fi fost sursa distracţiei lor. Am dat capul pe; spate şi am început să beau tot ce-mi puseseră în acel pahar prea mare pentru o băutură obişnuită.

Pe măsură ce goleam paharul cu băutură, strigătele au devenit tot mai puternice, iar când am terminat, un pic ameţită şi stăpânindu-mi cu greu tuşea, toţi cei prezenţi au început să aplaude şi să chiuie amuzaţi.

Am ridicat paharul gol cu un zâmbet arogant.

— Cine mi-l umple? am întrebat, simţindu-mă în largul meu şi complet eliberată pentru câteva clipe.

Băieţii au râs din nou, iar fata care-mi dăduse berea s-a apropiat din nou de mine, de data asta cu un zâmbet pe buze.

— Eu sunt Jenna, s-a prezentat, dându-mi alt pahar care conţinea un lichid. Dacă vrei cu adevărat să te dai bine pe lângă băieţii ăştia, deslă-ţi părul, bea asta şi cuplează-te cu cel mai drăguţ dintre ei. în ordinea asta.

Nu ra-am putut abţine să râd Vorbea serios? Şi, dacă da, chiar mă interesa? Mă dusesem acolo cu un singur scop: să mă răzbun într-un fel sau altul pe nemernicul care între timp devenise fostul meu iubit şi pe fosta mea cea mai bună prietenă, aşa că, dacă în noaptea aceea îmi făceam de cap şi mă simţeam bine... ce rău putea fi în asta?

— Cred că o să te ascult, i-am spus, trăgându-mi elasticul din păr, lăsându-rai buclele să-mi cadă în dezordine pe umeri şi începând să dau pe gât ceva mult mai taTe decât berea.

Jenna m-a observat amuzată în timp ce bea şi dansa. Locul în care ne aflam nu era luminat aproape deloc, în afară de panglicile galbene fluorescente şi de sclipirea slabă pe care o produceau luminile situate mai la distanţă.

— Apropo, mă cheamă Noah, m-am prezentat, dându-mi seama că încă n-o făcusem,

Ea mi-a zâmbit şi mi s-a părut destul de simpatică. În acel moment toţi au început să se agite. Băieţii care stăteau pe capotele maşinilor s-au ridicat şi s-au îndreptat spre o maşină pe care, întorcându-ma, am recunoscut-o imediat era automobilul 4x4 al lui Nicholas.

— A sosit visul şi coşmarul oricărei fete care are ochi să vadă, a anunţat Jenna amuzată.

Am privit-o în timp ce în sinea mea dădeam ochii peste cap. Nick arăta bine, ce-i drept, dar când deschidea gura, îţi venea s-o iei la fuga sau, chiar mai rău, să te dai cu capul de pereţi.

Am observat cum oprea maşina alături de toate celelalte şi cum el şi iubita-lui-pacostea coboran diu maşină. Toţi băieţii i-au ieşit în întâmpinare ca şi cum ar fi fost Dumnezeu sau ceva de genul ăsta. L-au bătut cu palma pe umăr şi şi-au ciocnit pumnii, în timp ce el se îndrepta spre locul în care erau băuturile alcoolice.

Am continuat să beau, fără să-mi iau ochii de la Nicholas, Număram minutele până la momentul când avea să se apropie de mine şi să mă ia la rost. Foarte bine. îl aşteptam, era cea mai bună metodă de a-mi descărca frustrarea.

Dar nu a făcut-o; mai mult, m-a ignorat intenţionat mai bine de o jumătate de oră. La început am fost surprinsă, dar m-am bucurat când am văzut că mă distram foarte bine cu Jenna şi îmi plăcea maniera sa energică de a vorbi şi de a dansa pe ritmul acelei muzici heavy.

— Trebuie să ţi-l prezint pe iubitul meu, mi-a spus, după ce mi-a demonstrat că poate să-şi mişte şoldurile mai bine chiar şi decât Beyonce.

Am urmat-o până la locul în care se aflau cei mai mulţi dintre cei reuniţi acolo. Celelalte fete erau ocupate să bea sau să vorbească între ele, iar doua sau trei se unduiau în ritmul muzicii cu băieţii care erau dispuşi să danseze.

Iubitul Jennei era, probabil, cel cu care o văzusem când ajunsesem, iar în clipa aceea era prins într-o discuţie cu Nick.

M-am încordat puţin când am ajuns în dreptul celor doi. care se aflau la o oarecare distanţă de ceilalţi.

— Lion! a strigat Jenna, îmbrăţişându-l pe la spate şi sărutându-l pe obraz.

Lion şi Nick s-au întors cu faţa spre noi. Nicholas m-a privit fix cu ochii săi de gheaţă.

— Ţi-o prezint pe Noah, i-a spus, răsucindu-l cu faţa spre mine.

Lion era la fel de înalt ca Nick şi era un afro-ameri- can care ieşea în evidenţă. Ochii săi aveau culoarea lămâilor coapte, verzi ca menta din paharele cu mojito pe care le savuram, iar corpul său era perfect sculptat şi etala nişte muşchi impresionanţi, bine lucraţi.

Ce noroc avea Jenna!

— Salut, Noah! mi-a spus cu un zâmbet prietenos, dar observându-l în acelaşi timp cu coada ochiului pe fratele meu vitreg.

— încântată de cunoştinţă, am spus cu un zâmbet fermecător.

Jenna îmi plăcuse mult şi nu voiam ca iubitul ei să mă ia la oclii din cauza lucrurilor pe care mai mult ca sigur Nicholas i le povestise despre mine.

— Dar văd că poţi să fii şi simpatică, a comentat batjocoritor Nicholas, care mă observa pe jumătate deranjat, pe jumătate iritat.

Mi-am îndreptat umerii, pregătită pentru cel de-al treilea... al patrulea asalt.

Nu aveam chef să încep o nouă ceartă cu el, aşa că am optat pentru un gest universal: i-am arătat mâna cu degetul în sus şi m-am întors să caut ceva mai interesant de făcut.

Atunci am simţit cum m-a apucat de braţ şi m-a tras spre un colţ întunecat, între două maşini scumpe. Jenna şi iubitul ei ne-au observat preţ de o clipă, până când fata l-a întors cu faţa spre ea şi l-a sărutat cu entuziasm. Am simţit un junghi în inimă când am văzut ce pereche frumoasă eran... cu doar patru ore în urmă şi eu credeam că îl am alături de mine pe cel mai bun băiat din lume... iar acum...

— Ce vrei? l-am întrebat pe Nick, descărcându-mi furia asupra lui.

Mă împinsese cu spatele în maşină, aşa că în momentul acela eram prinsă Între el şi portiera unui BMW gri.

Se schimbase. Acum purta nişte blugi care îi lăsau la vedere marginea lenjeriei Calvin Klein şi un tricou negru care se mula pe braţele sale musculoase.

Nu mi-a răspuns, m-a privit doar câteva clipe, după care a scos din buzunarul de la blugi iPhone-ul meu şi mi-a pus în faţa ochilor poza care îmi frânsese inima.

— Cine sunt ăştia? m-a interogat, ca şi cum l-ar fi putut interesa viaţa mea personală.

Am întins mâna spre telefon, dar l-a îndepărtat fără să-şi ia ochii de la mine.

— Ce te interesează? l-am întrebat cu tot dispreţul de care am fost în stare.

— Pe mine? a replicat calm. Nu mă interesează deloc; dar presupun că e iubitul tău sau era, dacă ai vreun pic de mândrie, a continuat să vorbească de parca pe mine m-ar fi interesat opinia lui despre ce mi se întâmplase. Şi, cum toate sunteţi la fel, presupun că obiectivul tău în seara asta, pe lângă cel de a mă enerva pe mine, e să te răzbuni pe idiotul ăsta, a adăugat, lăsându-mă pentru o clipă mută.

Cum de ştia asta? Era atât de evident că singurul lucru pe care voiam să-l fac era să i-o plătesc nemernicului cu aceeaşi monedă? A continuat:

— Aşa că mă ofer voluntar. O să te sărut şi o să facem zece mii de poze, dacă în felul ăsta îţi mişti fundul de aici şi te întorci acasă.

Cuvintele sale m-au lăsat cu gura căscată.

— Nu te vreau aici, Noab, a încheiat conversaţia, privind spre ce se petrecea în spatele meu.

Fusesem atât de descumpănită de oferta sa, încât nu am putut s-o cântăresc până nu am depăşit şocul. Să-l sărut pe idiotul ăsta? Niciodată! Deşi, gândindu-mă mai bine... Arăta foarte bine şi, deşi mie nu-mi inspira nimic, ştiam foarte bine cum l-ar fi afectat chestia asta pe idiotul de Dan. Era un înfumurat, se credea tipul cel mai chipeş din liceu şi nimic nu-l deranja mai mult decât un tip mai atrăgător decât el.

— Bine, i-am răspuns, iar el m-a privit îu ochi complet descumpănit şi surprins.

Se pare că nu se aştepta la răspunsul meu.

— Vreau ca idiotul ăla să se simtă mizerabil şi, dacă pentru asta trebuie să te sărut... am ridicat din umeri, o s-o fae. Dar în seara asta nu vreau să plec nicăieri, mă simt bine aici, aşa că ăsta e târgul, i-am spus privindu-l fix.

El se uita la mine încruntat, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce spun.

— Tu îmi oferi trupul tău ca să mă pot răzbuna pe idiotul de fostul meu iubit şi pe fosta mea prietenă, iar eu promit să nu mai pun piciorul niciodată la petrecerile astea ale tale.

Când am terminat de vorbit, un zâmbet a apărut pe chipul său. L-am privit încruntată. Ce era atât de amuzant?

— Eşti dusă cu capul rău de tot, ştiai asta? m-a întrebat, dând din cap neîncrezător.

— Sunt terminată şi tot ce vreau e ca dobitocul ăla să sufere la fel de mult cum sufăr eu acum, am replicat şi am remarcat durerea care răzbătea din vocea mea.

Poza aceea era întipărită în mintea mea, torturân- du-mă. Nu-mi păsa absolut deloc că era fratele meu vitreg, nici că era cel mai mare idiot de pe tărâmul idioţilor... Tot ce voiam era să mă răzbun. Eram conştientă şi de faptul că tot ce băusem pe parcursul serii îmi afecta capacitatea de decizie în acel moment, dar nici de asta nu-mi păsa.

— Ai de gând să mă săruţi sau nu? am răbufnit enervată.

Nick a întors capul într-o parte, apoi în cealaltă, fără să se oprească din râs.

M-a deranjat, aşa ca am făcut ceea ce îmi doream să fac de când îl cunoscusem: am ridicat

piciorul şi i-am tras un şut în fluierul piciorului. A scos un strigăt mai curând de uimire decât de durere.

— Imbecilule, nu mai râde! m-am răstit la el enervată. Sunt mii de băieţi aici... dacă n-o faci tu, caut pe altul, i-am zis, hotărâtă să îl las acolo şi să fac exact ceea ce spusesem.

El a devenit brusc serios.

— Nici să nu te gândeşti la asta, a spus pe un ton iritat. Vreau să dispari din faţa mea cât mai repede posibil, aşa că vino, mi-a ordonat, trăgându-mă spre partea din faţă a maşinii.

Acolo nu ne putea vedea nimeni dintre cei prezenţi la petreccre şi i-am fost recunoscătoare pentru asta. Dintr-un salt m-am aşezat pe capotă; între timp, Nicholas şi-a trecut privirea peste picioarele mele, după care m-a privit în ochi.

— Cred că eşti foarte supărată dacă vrei să faci asta, a comentat, scoţând iPhone-ul şi pornind camera foto.

— Iar tu eşti chiar disperat să dispar din faţa ta, am contraatacat eu, privindu-l cat se poate de liniştită.

Era adevărat că mi se părea un tip insuportabil. Nu-Î suportam, ba mai mult, îl dispreţuiam şi dc aceea mă bucuram să ştiu că mă foloseam de el.

Nu mi-a răspuns, în schimb, şi-a pus mâinile pe genunchii mei. Mi-a desfăcut picioarele şi s-a aşezat între ele. M-a mângâiat pe coapse, în timp ce ţinea telefonul într-una din mâini. Ignorând ceea ce mintea mea gândea sau dorea, atingerea lui a avut un oarecare efect asupra trupului meu.

— Hai odată, i-am tăiat elanul, iar ochii săi au sclipit enervaţi, pe când cu mâna stângă m-a apucat strâns de ceafă, iar buzele sale s-au lipit de ale mele cu un gest brusc.

Am simţit furnicături în stomac. Buzele sale erau moi, iar barba lui nerasă de câteva zile mă înţepa. M-a sărutat enervat, ca şi când se răzbuna pentru toate certurile pe care le avuseserăm de când ne cunoscuserăm. Atunci mi-am dat seama că nu făcea poza.

L-am împins cu toată puterea, iar el s-a îndepărtat câţiva centimetri.

— Ce-ar fi să faci poza? i-am sugerat, cu ochii aţintiţi asupra lui.

Niciodată nu stătuse atât de aproape de mine şi am remarcat cât de albaştri erau ochii lui şi cât de lungi îi erau genele: era foarte atrăgător... Dumnezeule, chiar mai mult de atât! Reuşea să mă facă să-mi tremure picioarele, chiar dacă în fond îl dispreţuiam.

— Ce-ar fi să deschizi gura în alt scop decât ca să spui prostii, ca să putem termina mai repede? a replicat şi am simţit cum un fior mi-a străbătut tot corpul.

A ridicat telefonul la înălţimea capetelor noastre.

L-am observat, umezindu-mi buzele fără să vreau.

Atunci m-a tras spre el. M-a sărutat şi am auzit clicul camerei de fotografiat. Şi-a strecurat limba în gura mea, făcându-mă să simt un roi de fluturi în stomac. Fără niciun

motiv aparent, buzele noastre au continuat să se mişte la unison.

îmi plăceau senzaţiile pe care le experimentam în acea clipă. întregul meu trup ardea în focul pasiunii momentului, iar în adâncul sufletului am ştiut ca mă răzbunasem cu adevărat. Sărutul acela

mă făcea să mă simt bine... Să fie sănătos fostul meu iubit!

Am simţit cum mă atingea pe picioare. Era pură atracţie fizică. Nimic mai mult Şi ură. Ne uram, nu ne suportam şi era în regulă să ne folosim unul de celălalt ca să ne atingem scopul.

Mi-am ridicat mâinile şi mi le-am înfipt în părul său negru. La naiba cu raţiunea!

Mâinile sale mi-au mângâiat partea inferioară a coapselor, făcându-mă să tresar şi să ard de dorinţă. în clipa aceea mi-a muşcat buza de jos, făcându-ma să tremur.

— Nu te opri, i-am spus când mâinile sale s-au deplasat spre mijlocul meu.

Voiam să coutinue, voiam sa mă facă să uit tot ce simţeam în acel moment, să mă scape de toată tristeţea, de toţi demonii. Voiam să mă folosesc de el pentru asta, voiam să-l folosesc aşa cum unii băieţi se folosesc de fete, voiam...

în clipa aceea s-a îndepărtat de mine.

Am deschis ochii surprinsă. De ce se oprise?

— Acum ai poza, mi-a spus, punându-mi telefonul în

mână.

L-am privit cu respiraţia întretăiată, supărată că se oprise, supărată că stricase singurul lucru pe care îl făcuse bine, supărată pentru că nu-l suportam şi supărată pentru că uram tot ceea ce el, tatăl său şi afurisitul lor stil de viaţă făcuseră din mine.

— Asta-i tot? l-nin întrebat enervată.

Simţeam cum obrajii îmi ardeau, iar trupul meu tânjea în continuare după atingerea lui.

— încearcă să nu-mi mai ieşi în cale în noaptea asta, m-a avertizat, privindu-mă cu un real dispreţ. Ce se întâmplase? Ce făcuserăm? L-am privit cum se îndepărta, cu o senzaţie ciudată în stomac.

NICK

Eram pe punctul de a exploda. Fiecare terminaţie nervoasă se trezise la viaţă cu o intensitate maximă şi tulburătoare. Mergând spre locul în care erau prietenii mei, furia mea creştea.

De ce naiba o sărutasem? De ce intrasem în jocul ei? De când îi permiteam unei fete să mă provoace fără să fiu eu cel care conduce jocul? Răspunsul avea patru litere: Noah.

De când o văzusem în seara aceea uu puteam să mi-o mai scot din minte. Nu ştiu dacă de vină era atracţia fructului interzis, având în vedere că eram fraţi vitregi, sau dorinţa imensă de a simţi că pot s-o controlez, că pot să sting acel foc care ieşea fără oprire de pe buzele sale, că pot s-o fee să se comporte ca toate celelalte femei pe care avusesem plăcerea să le cunosc.

Noah era total diferită de ele. Nu cădea la picioarele mele, nu-i tremurau genunchii când o priveam, nu dădea înapoi când o provocam, ci îmi răspuudea cu şi mai multă înverşunare decât o

făceam eu. Era extrem de fhistrant.. şi, în acelaşi timp, excitant. Miutea mea nu înceta să îmi spună că era o mucoasă obraznică şi insuportabilă; că trebuia să n-o mai bag în seamă, s-o ignor... dar corpul mă trăda şi nu ştiam ce naiba să mai fac. O sărutasem, mă oferisem s-o foc nu pentru că voiam să o ajut să se răzbuue pe afurisitul de iubitul ei, nici pentru a o putea goni de la petrecere, ci o făcnsem pentru că pur şi simplu doream să-i devorez buzele. Din clipa în care o văzusem în seara aceea ardeam de dorinţa de a-i desface picioarele şi de a o poseda. Era extrem de incomod şi frustrant, având în vedere că n-o suportam. De ce naiba trebuia să fie atât de ispititoare?

Pantalonii săi scurţi îi lăsau la vedere picioarele lungi, trezindu-le tuturor bărbaţilor dorinţa de a o mângâia, de a o săruta... Părul ei mă înnebunea şi mai ales când îl purta aşa, despletit, încadrându-i faţa îmbujorată din cauza alcoolului. Dar cel mai mult mă atrăseseră buzele ei... suave precum catifeaua şi usturătoare când rosteau cuvinte dispreţuitoare la adresa mea. M-a înnebunit când a deschis gura, m-a scos din minţi felul în care limba ei s-a înlănţuit cu a mea, fără inhibiţii, fără complexe, complet diferit de senzaţia pe care o experimentam când eu eram cel care săruta o fată. Eu eram cel care impunea ritmul, eu deţineam controlul. îi muşcasem buza din simplă plăcere carnală, din simpla dorinţă de a o devora şi de a-i demonstra cine era stăpânul.

„Asta-i tot?”, mă întrebase cu obrajii îmbujoraţi şi ochii arzând de dorinţă. La naiba! Ce voia să fac? Dacă nu ar fi fost cine era, aş fi dus-o pe bancheta din spate a maşinii mele; dacă nu ar fi fost atât de insuportabilă, i-aş fi dăruit cea mai frumoasă noapte din viaţa ei, dacă nu ar fifost... dacă nu mi-ar fi întors lumea pe dos...

10

— Frate! Unde ai fost? începe prima cursă! a strigat la mine Lion, care mă aştepta în locul în care Ferrari-ul meu negru fusese poziţionat în paralel cu Audi-ul tunat al adversarului meu.

De asta aveam nevoie. Să-mi descarc toata tensiunea acumulată accelerând la peste o sută şaizeci de kilometri pe oră pe un drum de nisip în toiul nopţii şi să-i învingpe rând pe toţi idioţii din banda lui Ronnie. Aveam nevoie să mă dezlânţui, aveam nevoie să simt adrenalina: adrenalina era mai bună decât dorinţa, mai bună decât convingerea că în noaptea aceea nu aveam să obţin ceea ce doream cu adevărat...

— Spune-i lui Kyle că la cursa asta particip eu, i-am zis, apropiindu-mă de maşină.

Prietenii mei mă aşteptau, distrându-se cu gândul la cursa care urma să înceapă, bând, dansând în ritmul muzicii şi sperând că în noaptea aceea urma să câştigăm toţi banii.

Aşa era înţelegerea. Erau în joc cincisprezece mii de dolari şi maşina adversarului în cursa finală. Să concurez împotriva lui Ronnie era o dorinţă pe care o tot amânam de prea mult timp şi nu pentru că mă temeam să nu pierd, ci dimpotrivă. Problema era că individul cu pricina era practic un infractor şi nu ştia să piardă. în fiecare an pariurile erau mai mari şi creşteau şi tensiunile dintre cele două bande. Explicasem foarte clar cum trebuia să procedăm dacă lucrurile o luau razna şi toţi cei prezenţi cunoşteau perfect regulile.

Patru bande concurau în seara aceea şi îşi puneau la bătaie cei mai buni doi piloţi. în total se înfruntau opt maşini. Bandele care concurau una împotriva celeilalte erau stabilite prin tragere la sorţi, motiv pentru care existau două grupe separate de adversari. Se făceau trei curse pentru fiecare grupă, până când rămânea doar un câştigător. Acesta concura cu Analistul care câştigase în grupa cealaltă. în total, erau şase curse, iar a şaptea era finala.

Iar eu eram hotărât să ajung în finală.

De când începusem să particip la curse, cu vreo cinci ani în urmă, banda mea câştigase întotdeauna. Rounie mă respecta, dar ştiam că, la cea mai mică ocazie, mi-ar fi plătit-o cu vârf şi îndesat. Eu eram dintr-o familie bună, nu concuram pentru bani, iar el ştia lucrul ăsta. Spre deosebire de mine, el avea nevoie de ei, avea nevoie de bani ca să-şi cumpere droguri şi ca să le închidă gura membrilor baudei sale; dar una era să concurăm pentru bani şi cu totul altceva dacă aş fi câştigat singurul obiect de valoare pe care părea să-l deţină individul acela. Dacă-şi pierdea maşina, trebuia sa mă pregătesc pentru ce era mai rău.

M-am apropiat de Ferrari-ul meu şi mi-am trecut mâna peste el. Dumnezeule! Adoram maşina aceea, era perfectă, cea mai

rapidă, cea mai bună achiziţie pe care o făcusem vreodată. Nu-i lăsam să o conducă decât pe cei pe care îi consideram demni de încrederea mea. Maşina mea. Regulile mele. Totul era cât se poate de clar. Să conduri acea maşină era un privilegiu, iar membrii bandei mele ştiau asta.

- Kyle o să fie dezamăgit, frate, mi-a spus Lion zâmbind amuzat.

Noi hotărâm în ce grupă concuram după tragerea la sorţi; în realitate, cele patru bande aveau aceeaşi reprezentare în ambele grupe, aşa că, oricât de mult şi-ar fi dorit Kyle să a înfrunte pe Greg, unnl dintre piloţi, în cursa asta intenţionam să concurez eu.

L-am privit pe tovarăşul meu, mulţumit că îl aveam alături în noaptea aceea. Lion era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. îl cunoscusem într-una dintre cele mai grele etape din viaţa mea şi de atunci eram nedespărţiţi. Pe Jenna, actuala lui iubită, i-o prezentasem eu. Fiică a unor magnaţi ai petrolului, crescuse în acelaşi cartier cu mine şi ne cunoşteam de când eram mici. Ea era încă la liceu, dar nu era ca celelalte fete de milionari, era specială, iar eu ţineam mult la ea. Lion se îndrăgostise de ea din prima clipă când o văzuse.

— Nu mai pot eu de asta, am răspuns prost dispus.

lion a închis ochii pe jumătate, dar nu a spus nimic. Mă

cunoştea suficient de bine ca să ştie când aveam chef de glume şi când nu. Iar în clipa aceea eram de-a dreptul enervat.

— Cea de-a doua curbă e mai strânsă decât prima, frânează înainte, dacă nu vrei să ieşi în decor, m-a sfătuit în timp ce mă urcam în maşină şi o porneam.

Mai în faţă, la vreo cinci metri distanţă, lumea ovaţiona frenetic, dorind să înceapă cursa. Două fete aveau în mână nişte steguleţe fluorescente şi erau pregătite să dea startul cursei.

— Am înţeles, i-am răspuns. Nu o pierde din ochi pe Noah, nu m-am putut abţine să adaug.

Am strâns volanul cu putere când mi-am dat seama că încă mă gândeam la ea, dnr trebuia să ştiu că cineva o păzea. Astfel de evenimente erau periculoase pentru fete ca ea, iar Lion ştia foarte bine chestia asta.

— Nu-ţi face griji, Jenna s-a lipit de ea ca marca de scrisoare, m-a liniştit şi, fără să vreau, mi-am îndreptat privirea în direcţia în care privea el.

Acolo, cu o bandană galbenă fluorescentă pe cap, ca şi cum ar fi făcut parte din banda mea, era Noah, la braţ cu Jenna şi cu chipul luminat de un zâmbet radiant. Era euforică, beată şi euforică.

La naiba!

— Ne vedem la întoarcere, i-am zis, aşa cum ne spuneam mereu când porneam în cursă.

Am pornit maşina, steguleţele au coborât, iar zgomotul accelerării şi vântul care îmi sufla în faţă m-au făcut să uit de acei ochi de culoarea mierii şi dc acel trup ispititor.

Câştigasem toate cursele până în acel moment Puţin mai departe, pe o altă pistă creată în deşert, fuseseră eliminaţi pe rând toţi concurenţii şi nu mai rămăsese decât Ronnie. Nu era de mirare: chiar dacă tovarăşul meu Kyle era foarte bun, Ronnie era dintre cei mai buni.

Finala urma să fie strânsă, iar rezultatul mă neliniştea.

Mai erau vreo douăzeci de minute până la următoarea cuisă, iar eu mă sprijineam de maşina mea bând o bere şi fumând o ţigară, Noah se învârtea pe acolo cu Jeuna; în puţinele ocazii în care. le văzusem, amândouă se dădeau în spectacol, dansând, bând şi distrându-se pe cinste, înţelegeam ce voia să facă, voia să bea'şi să încerce să uite de iubitul ei, în timp ce eu o urmăream cu privirea, atent la fiecare mişcare a sa.

— în noapteaastateporţifbarte ciudat,am auzitovoce cunoscută în spatele meu.

M-am întors spre Anna câud am simţit răsuflarea sa caldă pe gât. La fel ca mine, şi ea se schimbase. Purta o rochie foarte scurtă, care îi lăsa la vedere decolteul generos şi picioarele zvelte, Mă privea cu pasiune, cade fiecare dată când eram împreună,

M-am întors spre ea şi am privit-o atent.

— Nu e una dintre cele mai bune nopţi ale mele, am lămurit-o, dându-i de înţeles să nu se aştepte la dovezi de afecţiune.

— Pot să fac în aşa fel încât să se îmbunătăţească semnificativ, a răspuns lipindu-se de mine şi oferindu-mi o perspectivă de invidiat asupra sânilor ei. Trebuie doar să vii cu mine, a adăugat pe un ton seducător.

Am observat-o fără să spun nimic. Mai erau cincisprezece minute până la ultima cursă şi adevărul e că nu mi-ar fi stricat deloc să-mi fac de cap cu Anna pe bancheta din spate a maşinii mele 4x4.

— Să nu dureze mult, i-am spus, trăgând-o după mine spre maşina mea.

Cincisprezece minute mai târziu, ne-am întors la locul în care lumea aştepta nerăbdătoare să înceapă finala. Partida de sex cu Anna mă ajutase să-mi limpezesc ideile. Puteam să mă culc cu cine aveam chef, nu aveam de gând să las o adolescentă de şaptesprezece ani să-mi dea lumea peste cap...

în clipa aceea am văzut-o.

Lumea stătea departe de linia de start, toţi se mutaseră la linia de sosire. Singurii care rămâneau de fiecare dată eran Iion şi Jenna... Dar nu-l vedeam nicăieri pe prietenul meu.

Singurul lucru pe care l-am văzut înainte ca Ferrari-ul meu negru să pornească a fost părul multicolor al surorii mele vitrege în oglinda retrovizoare.

13 NO AH

După cele întâmplate cu Nick, am decis să nu mă mai apropii de el, aşa cum îmi ceruse. Ce se întâmplase între noi fusese ciudat şi plăcut până când a deschis gura şi mi-am dat seama cu dne aveam de-a face.

Cel puţin, obţinusem ce voiam. într-un fel mă răzbunasem pentru trădarea lui Dan, chiar dacă în adâncul sufletului ştiam că nimic nu mă putea face să mă simt mai bine după ce două persoane atât de importante pentru mine mă înşelaseră într-o asemenea manieră.

Poza pe care o făcuse Nick mă descumpănise oarecum. Nu-mi făcusem niciodată poze cu Dan în timp ce ne sărutam... de fapt, cred că niciodată nu fusesem sărutată astfel. Când am văzut-o, un fior mi-a străbătut pielea. în poză se vedeau profilurile noastre înlănţuite, buzele sale întredeschise peste ale mele şi ochii noştri închişi în timp ce savuram momentul. Obrajii mei erau aprinşi, în timp ce înfăţişarea lui Nick era dură, rece şi absolut irezistibilă. Doar văzându-i profilul îţi dădeai seama cât de atractiv era... Dan avea să se urce pe pereţi. Ştiam sigur. Atât de egoist era, doar că în mod normal îşi îndrepta egoismul asupra celorlalţi şi mă ocolea pe mine.

Am scris un mesaj sub poză înainte să i-o trimit:

Mi-au trebuit mai puţin de patru ore să găsesc un bărbat mai adevărat decât tine. Mulţumesc că ml-ai deschis ochii; apropo, în poza aia pari un peşte pe usoat, învaţă să săruţi, idiotulel

Sub mesaj se vedea poza cu el şi Deth sărutându-se, alături de cea cu mine şi Nick.

Mi-ar fi plăcut să-i pot vedea faţa, dar ştiam că după acest mesaj relaţia mea cu el se terminase. Nu aveam de gând să-l mai văd vreodată şi pentru prima oară m-am bucurat că ne despărţea o graniţă. Cât despre Beth, nu am scris decât câteva cuvinte în mesajul pe care i l-am trimis în continuare, alături de poza cu ea şi Dan sărutându-se:

Nu mai avem ce discuta.

Am expirat adânc. Gata... astfel luau sfârşit nouă luni de relaţie amoroasă şi şapte ani de prietenie. Mi-am simţit ochii umezi, dar nu am vărsat nicio lacrimă, nu, nu o meritau.

Mi-am pus telefonul în buzunarul din spate al pantalonilor şi m-am îndreptat spre Jeima. L-am căutat cu privirea pe Nick şi l-am văzut cu o bere în mână, sprijinit cu spatele de Ferrari-ul său negru. I-am întors spatele şi m-am dus direct spre locul în care mă aştepta noua mea prietenă.

Restul nopţii l-am petrecut dansând, râzând şi distrân- du-mă cu trăsnaile noii mele prietene. De mai multe ori s-a furişat pentru a se săruta cu iubitul ei cel chipeş şi atunci eu îmi aminteam din nou cele întâmplate şi simţeam că mă pierd cu firea. Am încercat să-mi distrag atenţia privind cursele, care-mi plăcean mult şi îmi aminteau de momente mai fericite, când era ceva obişnuit să merg pe pistă. Nu am putut să nu observ cu atenţie stilul de condus al tuturor piloţilor care participau la curse. Prietenul lui Nick era destul de bun, dar el fusese impresionant când participase la prima cursă.

Pe măsură ce noaptea îşi urma cursul, m-am surprins analizând pista cu atenţie şi încercând să aflu ce trebuia făcut pentru a câştiga cu un avans mai mare. Observasem că problema principală era cea de-a doua curbă. Dacă o abordai prea lent, pierdeai din viteză, iar dncă o abordai mai rapid, riscai să ieşi de pe pistă.

Aveam un chef nebun să demonstrez că o puteam face mai bine. Voiam să simt vântul în faţă, adrenalina dată de viteză în corp, să simt că deţin controlul asupra maşinii şi să ştiu că eu eram cea care o conducea, o controla şi o făcea să zboare.
i ris-n»vui'IMJ

Mă gândeam la toate lucrurile astea când mi-am dat seama că ultima cursă era pe punctul de a începe- Tipul ăla, Ronnie, era cel care urma să se întreacă cu Nicholas şi eram sigură că, dacă mi s-ar fi dat ocazia, puteam să-l învingcu ochii închişi.

Spectatorii se urcaseră în maşini şi se mutaseră în dreptul liniei de sosire. Eu trebuia să rămân acolo împreună cu Jemia şi cu Lion, dar în clipa aceea cei doi se duseseră să caute ceva în maşina prietenei mele. Şi Nicholas dispăruse: îl văzusem îndepărtâudu-se cu idioata aia brunetă spre locul în care era parcat jeepul lui. Şi iată-mă singură, lângă o maşină grozavă, aşteptând să se întoarcă cineva pentru a o conduce.

în clipa aceea am văzut cum Ronnie se îndrepta spre maşina sa tunată şi mă observa cu interes. Tipul era chiar înfricoşător, avea mai mulţi muşchi decât un gladiator şi zeci de tatuaje îi îmbrăcau braţele şi o parte din spate. L-am observat fără să scot vreun sunet

— Hei, frumoaso, m-a strigat, sprijinindu-şi coatele pe capota maşinii. Cine eşti? m-a întrebat pe un ton amuzat

L-am privit cu o oarecare reţinere, dar am decis că era mai bine să-i răspund.

— Noah, i-am răspuns scurt

El a zâmbit dintr-un motiv inexplicabil.

— Te-am observat, mi-a mărturisit zâmbind. Ştiu să fac diferenţa între fetele care se pricep la chestia asta, a afirmat, bătând cu palma în caroseria maşinii, şi cele care habar n-au, a adăugat. Tu faci parte din prima categorie.

L-am privit precnută.

— Poate că am participat la vreo cursă, am declarat, întrebându-mă unde erau ceilalţi.

Nu-mi plăcea felul în care mă privea tipul ăla, îmi dădea o senzaţie neplăcută.

— Ştiam eu, a dat din cap amuzat. Ce-aizice să te întreci cu mine, iubire? mi-a propus, privindu-mă serios.

Oare chiar mă întrebase ce credeam eu că mă întrebase?

— Trebuie să te întreci cu Nicholas, i-am spus cu îndoială în glas.

— Nicholas nu e aici, nu-i aşa? m-a întrebat, făcând un gest cu mâna.

Am simţit cum adrenalina mi-a invadat tot corpul. Dumnezeule... Să concurez din nou într-o cursă... Asta îmi doream, de asta aveam nevoie... şi era adevărat că pe Nicholas îl înghiţise pământul...

— Nu cred că e o idee bună... am afirmat muşcându-mi buza, în timp ce constatam că Ferrari-ul avea cheia în contact,

Ronnie a plescăit din buze, fără să-şi ia ochii de la mine, şi s-a apropiat încet de locul în care mă aflam.

— Eşti din banda lui, nu-i aşa? a spus, arătând spre bandana fluorescentă pe care Jenna mi-o pusese în păr.

Nu chiar, dar am preferat să nu răspund.

— Nick a concurat deja în seara asta. E timpul să lase şi o femeie să concureze, nu crezi?

Indivizii ca Nicholas erau cei din cauza cărora fetele ca mine nu erau niciodată luate în serios.

— Sau ţi-e fiică? a adăugat sarcastic.

Ochii mei au aruncat flăcări, iar hotărârea mi s-a citit pe chip când am deschis gura o secundă mai târziu.

— De acord, am declarat zâmbind.

El mi-a zâmbit la rândul lui.

— Minunat, frumoaso, mi-a spus cu ochii sclipind de nerăbdare. Ne vedem la linia de start, a adăugat, urcându-se în maşina sa.

Ştiam ce credea. Că o să mă învingă cu ochii închei. Ei bine, dragă Ronnie, cred că am uitat să te informez că adversara ta este fiica unuia dintre câştigătorii cursei Noscur.

Maşina era o bijuterie. Scaunele erau din piele, caroseria era impresionantă, iar despre felul în care torcea motorul nici nu mai vorbesc... Hm, ce plăcere şi ce amintiri! Am pornit maşina fără probleme şi m-am apropiat de linia de start. Nimeni nu ştia că la volan eram eu, nimeni cu excepţia adversarului meu.

Am zâmbit ca o fetiţă poznaşă. Nu voiam să mă gândesc la consecinţe, nu voiam să mă gândesc că Nicholas avea să mă ucidă, nu voiam decât să savurez momentul.

„Hai să te văd, Ronnie, cât eşti de dur.”

La semnalul dat de steguleţe, am apăsat tare pe acceleraţie şi, în mai puţin de o secundă, am lăsat în urmă linia de start. Uaul Era impresionant, eliberator, distractiv, relaxant, uimitor... Cea mai tare senzaţie. Trecuseră mai mulţi ani de când nu mai făcusem aşa ceva şi, în sfârşit, am simţit că făceam ceva pentru mine, ceva care-mi plăcea, ceva care nu avea nimic de-a face nici cu mama, nici cu soţul ei, nici cu fostul meu iubit, nici cu fosta mea prietenă de suflet. în clipa aceea m-am simţit liberă, liberă ca o pasăre şi extrem de euforică.

Alături de mine, Ronnie înainta cu o viteză vertiginoasă. Am apăsat şi mai tare pe acceleraţie şi am răcnit ca o nebună când am trecut de prima curbă, Iăsându-l în urmă pe durul de Ronnie.

— Aşa! am strigat bucuroasă.

Dar acum venea cea de-a doua curbă, cea dificilă. Şi atunci mi-am pus întrebarea încuietoare: o abordam cu viteză redusă, fără să risc, sau acceleram la maximum, riscând să ies de pe pistă?

Cea de-a doua opţiune mi-a plăcut mai mult.

Am apăsat pe acceleraţie până la podea, calculând în acelaşi timp când trebuia să reduc viteza ca să pot trece în siguranţă de curbă.

Când am văzut-o mai de aproape, mi-am dat seama că era mai strânsă decât crezusem iniţial... La naiba... N-aveam cum să i\u ies de pe pistă... Am redus viteza şi, în acelaşi timp, am tras de volan

cu toată puterea, simţind nisipul care iovea maşina şi scârţâitul pneurilor care emu supuse uimi asemenea şoc,..

Am strâns din dinţi cu putere şi de pe buze ini-a scăpat un ţipăt uşor când, în cele din urmă, am reuşit să trec fără să mercedes ron

păţesc nimic. Am ascultat zgomotul motorului, care îmi zicea să merg mai repede, şi exact asta am făcut

— Aşa! am strigat din nou, văzând în oglinda retrovizoare cum Ronnie se lipise de maşina mea, aproape tampo- nându-mă din spate.

I-am privit chipul: era congestionat de furie la gândul că avea să piardă.

Ja de-aici!", am strigat euţuziasmată în sinea mea. Bărbaţi misogini, încrezuţi şi idioţi!

Asta fusese partea grea, ce rămăsese era o nimica toata. Am accelerat şi mai mult, până am văzut linia de sosire. Nu mai erau decât câţiva kilometri şi victoria era a mea. Adrenalina îmi năpădise tot corpul, eram euforică... în clipa aceea Ronnie m-a lovit din spate. Am fost proiectată înainte, iar centura de siguranţă m-a rănit la piept.

— Eşti un...! ara spus ridicând vocea, în timp ce strângeam şi mai tare volanul.

Ronnie părea ieşit din minţi, accelera şi încetinea, încercând să mă lovească. Am tras uşor de volan ca să evit o a treia lovitură, dar el a făcut acelaşi lucru. Următoarea lovitură a venit din partea dreaptă... La dracu', distrugea maşina!

Am tras de volan spre dreapta cu o mişcare rapidă şi bruscă şi i-am plătit cu aceeaşi monedă. Oglinda laterală a maşinii sale a rămas atârnată, aproape smulsă de la locul ei, iar eu am profitat de neatenţia şi de furia lui pentru a accelera şi a ajunge la destinaţie.

Nu mai erau decât câţiva metri, doar câţiva... şi în acel moment am ajuns la linia de sosire.

Cei prezenţi au izbucnit în urale asurzitoare, ridicând mâinile şi fluturând panglicile fluorescente. Era extraordinar, emoţia victorici, euforia de a-l fi învins pe pistă pe individul cel dur...

Am încetinit şi, în cele din urmă, am frânat în dreptul locului în care se aflau majoritatea spectatorilor. Am privit prin oglinda retrovizoare şi am văzut cum Ronnie cobora din

maşină furios. A tras un picior în portieră, iar eu am izbucnit într-un hohot de râs.

Atunci cineva a apărut în dreptul geamului meu, a deschis portiera şi m-a scos aproape pe sus din maşină.

M-am trezit faţă în faţă cu un chip furibund.

— Eşti nebună de legat!!?

„La naiba, Nicbolas!”

Nu-l văzusem niciodată atât de furios. Nici măcar când sărise la bătaie la petrecerea din seara precedentă şi împărţise pumnii ca pe caramele. Avea părul ciufulit, ca şi cum şi l-ar fi smuls din cap, iar ochii săi mă priveau de parcă voiau să mă ardă de vie, să mă îngroape sub pământ şi să nu mă mai vadă niciodată.

Am spus primul lucru care mi-a venit în minte, intimidată de reacţia sa:

— Am câştigat..

A făcut ochii şi mai mari, iar apoi m-a apucat de umeri şi şi-a apropiat faţa de a mea.

— Ai idee ce-ai făcut?! a urlat, apropiindu-se la doi centimetri de faţa mea.

M-am speriat, dar nu m-am lăsat intimidată şi m-am scuturat cu putere ca să scap din strânsoarea Ini.

— Nu ţipa la mine, i-am răspuns pe acelaşi ton.

La naiba cu băiatul de bani gata, doar nu-i distrusesem maşina sau ceva de genul ăsta! Loviturile pe care le încasasem din spate fuseseră din canza jocului murdar al imbecilului de Ronnie... în plus, câştigasem cursa! O câştigasem!

Atunci au apărut Jenna şi Lion, care s-au apropiat de noi, lăsând în urmă nebunia ce se declanşase în jurul nostru. Am ascultat cu mai multă atenţie şi am început să aud ce striga lumea.

— A trişat! A trişat! strigau şi huiduiau.

Cel puţin, publicul era de partea mea. Ronnie trişase, da,încălcase regulile şi mă lovise din spate, lucru care în astfel de curse era interzis, cu atât mai mult când era vorba despre astfel de maşini, care nu erau pregătite pentru lovituri sau impacturi puternice.

— Nicholas, dă-i dramul! a poruncit Lion, dar am văzut că îmi arunca o privire foarte asemănătoare cu cea a prietenului său.

Jenna s-a uitat şi ea urât la mine", lucru care m-a surprins şi m-a durut în acelaşi timp.

— Vine Ronnie, a anunţat Jenna, iar Nicholas mi-a dat drumul, făcându-mă să mă lovesc cu spatele de portiera maşinii.

Ce naiba se întâmpla? Ce îi apucase pe toţi?

Nicholas mi-a întors spatele şi s-a răsucit spre Ronnie, cu pumnii strânşi.

— Aţi încălcat regulile, Leister, şi ştii foarte bine ce înseamnă asta, i-a spus supărat, dar cu un zâmbet pe dezgustătorul său chip găurit şi tatuat.

— S-o crezi tu, a replicat el.

lion era lângă el, iar membru bandei sale se apropiau pentru a-l susţine. Acoliţii lui Ronnie făceau acelaşi lucru. în mai puţin de un minut se formase un cerc în jurul nostru, iar eu tot nu înţelegeam nimic.

— Nu e vina mea dacă cineva s-a strecurat în maşina mea şi a ieşit pe pistă şi nu am de gând să îmi asum responsabilitatea, i-a spus, iar eu am început să înţeleg care era treaba.

— Face parte din banda ta, Leister, aşa că e responsabilitatea ta, a răspuns Ronnie cu un zâmbet amuzat.

— Nu este... a început Nicholas să argumenteze, întor- cându-se spre mine; în clipa aceea am văzut în ochii săi surprinderea şi am citit pe chipul său o furie reînnoită sau, mai bine zis, triplată.

— Poartă bandana, aşa că e din banda ta, i-a răspuns cu superioritate.

Atunci am înţeles ce se întâmplase. Bandana mă transforma într-un membru al bandei, dar nu înţelegeam care era problema dacă în locul lui Nicholas concurasem eu.

— Ai încălcat regulile, Leister. Finala era între noi doi, aşa că ştim cu toţii cine e câştigătorul, a afirmat în urletele entuziaste ale tuturor celor care stăteau în spatele lui şi ne priveau, provocându-ne parcă să-l contrazicem.

— E ridicol, a declarat Nicholas făcând un pas înainte.

Lion a făcut acelaşi lucru şi am văzut cum îşi încleşta pumnii de o parte şi de alta a corpului.

— Cursa se repetă, să fie clar, n-ai câştigat nimic.

Ronnie, cu un rânjet cretin, a început să nege din cap înainte ca Nicholas să termine de vorbit.

— Mai bine îmi dai odată cei cinşpe mii de dolari şi cheile dela frumuseţea asta, i-a răspuns privind spre Ferrari-ul negru al lui Nick.

Dar ce...?

Am făcut un pas în faţă, fără să-mi pese câtuşi de puţin cu rine mă confruntam. Lângă mine, Nicholas s-a încordat, dar, înainte să mă poată opri, m-am îndepărtat puţin şi am început să vorbesc.

— Tu mi-ai spus să mă întrec cu tine, am răbufnit furioasă. Şi te-am învins, eu, o fată de şapteşpe ani... am subliniat cu dispreţ.

Chipul lui Ronnie s-a crispat şi m-a privit de parcă voia să mă ucidă. Asta nu m-a împiedicat însă să termin ce aveam de spus.

— Ţi-am rănit micul orgoliu masculin, iar acum vrei sâ ne convingi pe toţi că ai o justificare stupidă să-ţi însuşeşti maşina şi banii...

Aş mai fi continuat să vorbesc, dur Nicholas s-a pus îu faţa mea.

— Închide gura aia afurisită şi treci în maşină, mi-a spus printre dinţi. Acum! a adăugat pc un ton nuii fenn.

— S-o crezi tu! am strigat la el, întorauidu-mi faţa pentru a-l privi fix pe Ronnie.

!

Nu aveam de gând să-l las pe imbecilul ăla să manipuleze situaţia în avantajul său şi nici să îi permit să ia maşina.

Eu câştigasem cursa, el nu reuşise să mă depăşească nici măcar o dată.

— Mai întâi învaţă să conduci, imbecilule!

Membrii bandei lui Nîck au început să strige, arătân-

du-şi aprobarea pentru spusele mele, şi m-am simţit mult mai bine.

Cineva m-a tras înapoi, în timp ce Nicholas se întorcea şi pornea spre Ronnie, cu venele de la gât pe punctul de a-i pocni. Văzând faţa lui Ronnie, mi-am dat seama că aveau de gând să se omoare în bătaie.

— Ţine-ţi gura odată, Noah, mi-a poruncit Jenna la ureche. O să reuşeşti să înrăutăţeşti situaţia mai mult decât îţi poţi imagina.

Nu i-am răspuns şi mi-am aţintit privirea asupra lui Nicholas, care s-a oprit în faţa lui Ronnie.

Cei doi s-au privit sfidător şi m-am temut că avea să izbucnească o bătaie în toată regula. în clipa aceea, Nicholas a băgat mâna în buzunar, a scos nîşte chei şi î le-a întins.

Nu! -

— îţi transfer banii mâine-dimineaţă, i-a comunicat, afişând un calm pe care nu-l avea.

în jurul nostru s-a făcut linişte. Ronnie a zâmbit satisfăcut, răsucind cheile pe degete. Nicholas s-a întors răsuflând cn greu şi mi-am dat seama cât era de furios. Părea pe punctul de a exploda.

— încearcă s-o ţii acasă pe panarama asta, a spus Ronnie, iar faţa lui Nicholas s-a schimonosit.

S-a întors atât de rapid, încât nimeni nu s-a aşteptat la asta. Pumnul său l-a nimerit pe Ronnie în mamliluilă cu o asemenea forţă, încât l-a aruncat pe capota maşinii sale.

în clipa aceea s-a dezlănţuit iadul.

Pumnii au început să curgă în jurul meu. Membrii celor două bande au început să-şi împartă pumni cu nemiluita şi, dintr-odată, era ca şi cum aş fi nimerii direct în infern.

în toată acea nebunie cineva m-a lovit pe la spate şi am căzut cu faţa în jos, julindu-mi genunchii şi mâinile.

— Noah! a strigat Jenna, îngenunchind lângă mine pentru a mă ajuta să mă ridic.

Dumnezeule mare! Se băteau ca şi cum viaţa lor depindea de asta. Panica m-a cuprins când m-am văzut prinsă în mijlocul nnei încăierări la care participau peste cincizeci de indivizi musculoşi şi periculoşi.

Cineva m-a apucat de braţ şi ne-a tras pe mine şi pe Jenna în acelaşi timp. Era Lion, care avea chipul dur ca o stâncă şi pe faţă i se citea o hotărâre de neclintit. îi sângera buza şi a scuipat într-o parte în timp ce se grăbea să ne scoată de acolo.

— Urcaţi înăuntru, ne-a indicat când am ajuns lajeepul lui Nick.

Fără să vreau, m-am uitat înapoi, căutându-l cu privirea.

Lion a intrat în maşină şi a pornit-o în mai puţin de o secundă. S-a apropiat cu greu de locul în care Nick se bătea în continuare cu Ronnie, care avea faţa desfigurată.

— Nick! a strigat Lion, apropiindu-se cât a putut de mult în acel haos în care o grămadă de indivizi se loveau şi cădeau la pământ

Nicholas i-a tras un ultim pumn în stomac şi a luat-o la fugă în direcţia noastră. Am constatat că avea o buză crăpată, iar obrazul său, iniţial roşu, a devenit vânăt în câteva secunde. S-a aruncat pe scaunul din faţă în mai puţin de o secundă, în timp ce lion întorcea maşina şi apăsa pe acceleraţie.

în clipa aceea am privit înapoi.

Inima mi-a stat în loc când l-am văzut pe Ronnie ridicând un pistol şi îndreptându-l spre partea din spate a maşinii noastre.

— Aplecaţi-vă! ain strigat, în timp ce geamul din spate exploda în mii de bucăţele, iar inima mea înceta să mai bată preţ de o clipă, pentru ca apoi să o ia la un galop nebun, care m-a făcut să simt că erain pe punctul de a-mi pierde complet minţile.

— La dracu'! au strigat lion şi Nick, în timp ce noi am scos un ţipat ca în filme.

— Nenorocitul... a început să înjure Nicholas, în timp ce Lion gonea cu toată viteza şi intra pe autostradă.

La acea oră înaintată din noapte nu se vedea nicio maşină, lucru care m-a bucurat, având în vedere că Lion nu a ezitat să calce acceleraţia până la podea. Am întors capul şi am văzut că mai multe maşini făceau acelaşi lucru ca noi, dar, atât timp cât nu-l vedeam pe Ronnie în spate, puteam respira uşurată.

— Sunteţi bine? ne-a întrebat Nicholas, întorcând capul şi privindu-mă întâi pe mine şi după aceea pe Jenna.

— Jenna, zi-mi ceva, i-a cerut Lion privind-o prin oglinda retrovizoare cu îngrijorarea întipărită pe faţă.

— Ticălosul ăla nenorocit! a strigat isteric, în timp ce eu tremuram din cap până-n picioare.

— Văd că eşti foarte bine, a afirmat Lion, fără sâ-şi poată stăpâni un hohot de râs.

Nick m-a privit din nou, studiindu-mi atent expresia feţei, care mai mult ca sigur era împietrită de groază.

— Caută o benzinărie, a spus, privind înainte şi lăsând capul pe spate.

Eu nu îndrăzneam nici să respir prea adânc. Rămăsesem extrem de afectatăj complet împietrită de groază. Niciodată nu fusesem ameninţată cu o armă, iar individul ăla asta făcuse. Mă privise în ochi înainte să apese pe trăgaci, iar privirea aceea smintită avea să mă urmărească mult timp.

încă nu reuşeam să asimilez cele întâmplate. Cum o luaseră razna lucrurile în aşa bal?

Simţeam că o să mă prăbuşesc dintr-un moment în altul. Povestea cu Dan şi Beth, adrenalina pe care mi-o provocase faptul că participasem la o cursă pentru prima dată în ultimii ani, amintirile bune şi rele pe care mi le trezise experienţa, neputinţa şi vina pe care le simţisem văzând că Nicholas a fost nevoit să-i dea maşina aceluî individ şi, pe deasupra, durerea de genunchi şi de mâini, care îmi sângerau din cauza căzăturii, pe care, acum că adrenalina începuse să scadă, începeam să o simt la intensitate maximă...

Zece minute mai târziu, într-o tăcere extrem de incomodă, am ajuns la o benzinărie deschisă non-stop.

Lion a oprit motorul şi s-a grăbit să-i deschidă portiera Jennei şi să o scoată din maşină pentru a o îmbrăţişa strâns şi pasional.

în acest timp Nick a coborât din maşină fără să stea pe gânduri nicio secundă şi s-a îndreptat direct spre benzinărie. Eu nu m-ara mişcat Nu puteam şi nu voiam să-l privesc.

Acum mă simţeam cu adevărat vinovată, tot ce se întâmplase fusese din vina mea, încăierarea aceea s-ar fi putut termina de zece ori mai rău. Habar n-aveam ce făcea Ronnie cu o armă, dar în clipa aceea mi-a fost cât se. poate de clar că indivizii respectiyi nu erau precum cei care participau la cursele la care asistasem eu în copilărie: erau periculoşi, se pariau foarte mulţi bani, iar cei care participau erau infractori. Iar eu îmi bătusem joc de şeful uneia dintre acele bande şi îl determinasem pe noul meu frate vitreg să se ia la bătaie cu el.

în locul unei situaţii neplăcute, dar normale, eram acum în cea mai rea situaţie cu care se poate confrunta cineva.

Nicholas a ieşit din benzinărie cu o pungă plină. S-a apropiat de Jenna şi de Lion şi le-a întins bandaje, spirt şi analgezice. Ea avea o tăietură pe frunte după ce încasase o lovitură de la unul dintre cei care îşi împărţeau pumni, iar lion s-a grăbit să i-o oblojească şi să se asigure că se siinte hine.

Nicholas a trecut prin faţa maşinii. A scos spirt şi un bandaj steril şi şi-a curăţat rana de la gură, fără să-nu arunce nici măcar o privire. După ce şi-a turnat dintr-o sticlă apă în cap şi şi-a scuturat părul ud, s-a apropial de locnl în care stăteam eu cu portiera închisă.

A deschis-o şi m-a privit câteva secunde. Eu m-am întors spre el, cu intenţia de a coborî din maşină şi de a-mi îngriji rănile singură. Nu m-a lăsat.

— Dă-mi mâinile, mi-a ordonat pe un ton lipsit de expresie.

Nu am făcut asta, ci am rămas cu ochii ţintă la el. Avea buza spartă şi o vânătaie oribilă pe obraz. Şi toate astea fuseseră din cauza mea. Am simţit un nod în stomac.

— îmi pare rău, i-am spus cu un glas atât de firav, încât nu ştiu dacă m-a auzit sau nu.

M-a ignorat, dar mi-a luat o mână şi, cu delicateţe, a început să-mi cureţe rana murdară de sânge şi de praf.

Nu ştiam ce să fac sau ce să spun. Preferam să ţipe la mine sau să-mi spună că sunt proastă şi enervantă, dar nu a făcut decât să se ocupe de rănile mele. Mai întâi mi-a curăţat mâinile şi după aceea genunchii. în spatele nostru, Jenna şi Lion îşi spuneau cuvinte drăgăstoase în timp ce ea îi curăţa rănile. Nicholas m-a privit doar o dată înainte să se îndepărteze şi să se întoarcă pe scaunul şoferului. Câteva minute mai târziu, ne întorceam pe autostradă, învăluiţi într-o linişte mormântală. Nici măcar Jenna şi Lion nu au scos vreun cuvânt.

Mi-am dat seama atunci că o dădusem în bară rău de tot.

NICK

Trecuseră patru zile, iar eu tot nu mă dusesem acasă. După cele întâmplate la curse nu voiam să apar pe acolo. Nu eram sigur cum aş fi reacţionat când m-aş fi aflat din nou faţă în faţă cu Noah; pe de-o parte, îmi doream s-o strâng de gât şi s-o fac să plătească pentru tot ce mă costase joaca ei stupidă: maşina, Ferrari-ul meu negru care valora peste o sută de mii de dolari, şi ruperea definitivă a armistiţiului dintre banda mea şi cea a lui Ronnie. Nenorocitul trăsese în noi pe la spate, încă îmi aminteam cum inima aproape că-mi ieşise din piept la auzul împuşcăturii şi al ţipătului lui Noah de pe bancheta din spate. îmi amintesc că mi-a fost teamă să privesc în spate cu gândul la ceea ce aş fi putut găsi, îmi amintesc că am trecut prin cea mai mare spaimă din viaţa mea şi totul din cauza nesăbuinţei unei fete care nu era în stare să asculte nici măcar o dată de ceea ce i se spunea.

Când am văzut-o concurând, m-am simţit complet neputincios, încă nu-mi puteam explica unde dobândise acea abilitate de a conduce într-o asemenea manieră, dar, la naiba, cum îl învinsese pe imbecilul ăla! Pe de-o parte, am admirat modul în care a abordat ceu de-a doua curbă, nici măcar eu nu aş fi avut curajul să risc cum a făcut-o ea, ceea ce dovedea însă şi că îi lipsea instinctul de supravieţuire.

Pe de altă parte, nu-mi puteam scoate din minte felul în care o sărutasem şi cftt de mult îmi doream să repet experienţa. Nu puteam să uit buzele acelea pline şi dulci ca mierea, trupul acela care mă înnebunea...

La naiba!

Nu puteam sa mă întorc acasă, nu ştiam cum aş fi reacţionat: o parte din mine, partea perversă şi care clar nu gândea cu capul, voia mai presus de orice să facă sex cu fata aceea cu părul auriu şi ochii de culoarea mierii, să-i facă de toate şi să o faeă să plătească pentru că din cauza ei pierdusem comoara mea cea mai de preţ; iar cealaltă parte voia pur şi simplu să o facă să simtă teamă doar aflându-se în apropierea mea, să o determine să nu îndrăznească nici măcar să respire mai adânc în prezenţa mea... însă evident că prima opţiune cântărea mai mult decât a doua şi mă blestemam pentru asta.

De patru zile o ţineam din petrecere în petrecere, ducându-mă la culcare la ore târzii şi trezindu-mă în fiecare noapte alături de altă fată. După cele întâmplate la curse, relaţia mea cu Ronnie se încheiase definitiv şi adevărul e că mă îngrijora reacţia pe care ar fi putut s-o aibă dacă ne revedeam, lucru care avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, având în vedere că ne învârteam în aceleaşi cercuri.

Era incredibil felul în care fata aia dăduse absolut totul peste cap într-un timp atât de scurt şi, pe deasupra, eram obligat s-o văd în fiecare afurisită de dimineaţă.

Aşa mă simţeam când m-am întors acasă, cu geamul din spate al maşinii reparat şi într-o dispoziţie extrem de proastă, care era pe punctul de a se înrăutăţi. Am parcat pe locul meu, mi-am pus ochelarii de soare pentru că eram mahmur şi m-am îndreptat spre intrare, dorind să mă ascund în camera mea toata ziua... Nu a fost însă posibil: imediat ce am intrat în casă, un strigăt venit din bucătărie m-a făcut să injur în gând şi să mă rog să am răbdarea de care aveam nevoie în acel moment.

Cu paşi lenţi am intrat în bucătărie, unde mama mea vitregă, fiica ei şi Jenna luau micul-dejim aşezate în faţa insulei. Privirea mi s-n aţintit câteva secunde asupra pacostei mele blonde. Nonh a părut să se schimbe la faţă când am intrat pe uşă. Am observat că pielea ei era bronzată, iar părul mai blond şi în mai multe culori decât ultima dată când o văzusem. Purta un costum de baie întreg acoperit cu un prosop prins pe sub braţe. Din părul său ud căde au stropi de apă peste blatul pe care lua micul-dejun, care consta dintr-un castron cu cerealei Lângă ea, Jenna arăta cam lafel, doar ca ea era în costum de baie din două piese şi afişa un zâmbet cald, pe care îl rezerva întotdeauna pentru prieteni şi familie.

Acum erau prietene?

— în sfârşit te-ai întors, Nick; tatăl tău te-a sunat ieri toată ziua, mi-a spus Raffaella pe un ton amabil şi arătând de parcă se trezise cu multe ore înainte.

Spre deosebire de aspectul neglijent al fiicei ei, ea era perfect aranjată, cu părul său blond prins într-un coc şi un costum alb călcat cu grijă.

La naiba, ce rapid îşi asumase rolul de soţie a lui William Leister!

— Am fost ocupat, am răspuns sec, în timp ce mă apropiam de frigider şi scoteam o bere.

Puţin îmi păsa că era ora zece dimineaţa.

— Ce-i cu tine, Nick, nu ne saluţi? a spus Jenna, răsu- cindu-se pe scaun ca să mă observe cu atenţie.

Am privit-o cu o mutră acră: Jenna ştia foarte bine că nu aveam chef de prostii. De ce nu făcea ca Noah, care nu zicea nimic şi privea fix castronul cu cereale?

Am mormăit un salut, în timp ce duceam sticla cu bere la gură şi observam cum Noah încerca să pretindă că prezenţa mea acolo nu o afecta deloc.

— Nicholas, tatăl tău te-a sunat pentru că în seara asta mergem la New York, mi-a spus Raffaella captându-mi atenţia. Are un congres şi vrea ca eu să-l însoţesc. Aş vrea să rămâi aici cu Noah, nu vreau să stea singură în casa asta atât de mare şi".

— Mamă, ţi-am spus că e în regulă, a sărit sora mea vitregă, săgetând-o cu privirea. Pot să rămân singură; de fapt, Jenna o să rămână cu mine să-mi ţină companie, nu-i aşa, Jenna? a întrebat-o, întorcându-se spre en.

Jenna a dat din cap, ridicând din umeri şi privindu-mă întâi pe mine şi pe urmă pe Noah. Noah nu voia să mă vadă, nu voia să fie aproape de mine... Hm, ce interesant!

— O să rămân, am declarat, fără să ştiu prea bine în ce mă băgăm.

Noah a renunţat la expresia indiferentă şi m-a privit cu ochii mari şi cu o faţă care arăta că îşi dorea să fie în orice alt loc, numai acolo nu.

— Mă simt mult mai liniştită, mulţumesc, Nick, a spus RafFaella, ridicându-se şi luând o ultimă înghiţitură de cafea. Mă duc să fac bagajele... Ne vedem mai târziu, înainte să plec.

După care a ieşit din bucătărie.

— Nu e nevoie să faci asta, pot să am grijă şi singură de mine, mi-a aruncat Noah pe un ton reţinut

M-am apropiat de ea şi ra-am aşezat pe scaunul de alături.

— Mă îndoiesc că ai putea s-o faci, dar nu de asta rămân, i-am explicat, privind-o ţintă în ochi. Presupun că mi-era dor de tine, Pistruiato. Intenţionezi să mă faci şi astăzi să pierd o sută de mii de dolari? am întrebat-o, luând-o în zeflemea şi torturând-o cu înfăţişarea mea serioasă.

Noah a respirat adânc de câteva ori, a făcut ochii mari, surprinsă şi jenată, şi, când a început să îngaime un răspuns, am decis să pun capăt torturii.

— Relaxcază-te, nu vorbeam serios, nu ai putea să mă despăgubeşti nici în cele mai frumoase visuri ale tale, am adăugat, remarcând că iritarea mea creştea odată cu dorinţa care reîncepea să se trezească în mine.

Ochii mei s-au îndreptat fără să vreau spre decolteul său ud după baia în piscină şi apoi spre tatuaj, care mă înnebunea de-a dreptul.

— Vrei să spui că o să uiţi ce s-a întâmplat? m-a întrebat neîncrezătoare.

— Presupun că aş putea să îmi recuperez paguba în alt mod, am spus şi mi-am dat seama imediat că flirtam din nou cu ea.

A clipit fără să înţeleagă.

Fir-ar să fie!

— Uite care-i treaba, hai să revenim la cum eram la început, adică eu te ignor, tu mă ignori şi toată lumea e mulţumită, am propus, ridicându-mă în picioare şi rugându-mă să nu mă mai dau de gol.

Privirea mea s-a încrucişat cu cea a Jennei, care mă observa intrigată, cu un zâmbet abia schiţat ce îi apăruse pe buzele cărnoase.

Le-am întors spatele şi am ieşit în grădină, întrebân- du-mă de ce naiba îmi dispăruse supărarea de îndată ce o revăzusem.

NOAH

Am fost afectată să-l revăd, în acele patru zile reuşisem mai mult sau mai puţin sa uit ce se întâmplase din cauza mea la curse şi, mai ales, încercasem să nu mă gândesc la el, căci ori de câte ori făceam asta simţeam un nod ciudat şi neplăcut m stomac. Eram conştientă că din cauza mea îşi pierduse comoara cea mai de preţ şi că am fi putut fi ucişi în noaptea aceea, dar nu era în totalitate vina mea. Dacă n-ar fi fost trădarea lui Dan, nu m-aş fi dus niciodată la curse; în plus, delincventul de Ronnie mă înşelase, mă făcuse să cred că era în regulă să concurez cu el şi, văzând că l-am învins, profitase de acele reguli stupide şi îşi însuşise cei cincisprezece mii de dolari şi maşina lui Nick.

Credeam că vor trebui să treacă zile, luni, ani pentru ca băiatul de bani gata să mă ierte şi să uite ce făcusem, dar, în loc de tot ce îmi imaginasem eu că ar fi putut să-mi zică, el mi-a spus să uit toată povestea.

Mă luase în zeflemea când sugerase să îşi recupereze în alt mod paguba, nu-i aşa?

Nu ştiam ce să cred şi nu voiam nici să raă gândesc prea mult la ce voia NHiolas I.eistev să fac ca să-l despăgubesc pentru cele întâmplate. Ḷ naiba, o sută de mii de dolari, n-aveam cum să văd toată viaţa o asemenea siuuă ele buni, eram sigură. Doar cineva atât de bogat ca el putea să uite de aşa ceva şi, deşi ştiam că pentru el nu era decât încă o jucărie printre multele pe care şi le putea cumpăra, m-am simţit uşurată şi recunoscătoare că decisese să mă ierte.

Petrecusem acele zile cuprinsă de remuşcari şi de alte gânduri mult mai dureroase şi greu de suportat în acea casă cu care încercam să mă obişnuiesc. Partea rea, în realitate, şi motivul

proastei mele dispoziţii şi al tristeţii mele constante era faptul că fostul meu iubit mă înşelase şi nu era ăsta lucrul cel mai râu, ci miile de apeluri şi de mesaje pe care mi le tot trimitea pe telefon, cerându-mi să-l iert şi să ne împăcăm.

De fiecare dată când îmi suna telefonul, inima înceta sa-mi mai bată pentru ca, o clipă mai târziu, când se punea din nou în mişcare, să-mi facă rău fiecare bătaie lentă şi dureroasă, în orele lungi în care stătusem întinsă la soare înţelesesem că tot ce mă lega de oraşul meu, de căminul meu se rupsese pentru totdeauna, iar concluzia la care ajunsesem mă durea mai mult decât orice. Prietena mea cea mai bună decisese să arunce pe fereastra prietenia noastră pentru un băiat, *iubitul meu,* şi pe deasupra el avea neruşinarea să-mi ceară să-I iert Nu era întreg la minte!

în viaţa mea nu aveam de gând să mai vorbesc cu niriunid din ei, în viaţa mea nu aveam de gând să mai fiu atât de proastă încât să cad la picioarele unui băiat; bărbaţii mă dezamăgiseră deja suficient de mult şi, pe deasupra, acum trebuia să trăiesc alături de un tip atrăgător şi periculos, care ducea o viaţă paralelă, cu care nicio persoană cu puţin simţ al realităţii nu ar fi vrut să aibă nimic de-a face.

— Cred că eşti un adevărat coşmar pentru Nick, mi-a spus Jenna, scoţându-şi din sân un pachet de ţigări şi aprin- zându-şi una.

Nu m-am putut abţine să nu verific dacă mama era prin preajmă.

Noua mea prietenă, Jenna, era singurul lucru bun cu care mă alesesem după acea noapte dezastruoasă. Veselia ei şi simţul umorului făcuseră ca acele zile să fie mai suportabile, îmi povestise că îl ştia pe Nicholas de când era mică şi că, prin urmare, îl cunoştea mult mai bine decât oricare altă persoană de prin preajmă.

Mi-a zis că noul meu frate vitreg era nn afemeiat convins, iar singurul lucru care îl interesa era să meargă la

petreceri, să bea, să se distreze, să facă sex cu toate fetele care-i ieşeau în cale şi să-l învingă pe Ronnie ori de câte ori era nevoie ca să-i demonstreze că el era cel care trăgea sforile în acea lume de noapte.

Nimic din dezvăluirile sale nu mă surprinsese, cu excepţia uuui lucru, dar nici ea nu ştia prea multe despre asta. Mi-a povestit că la optsprezece ani Nicholas plecase din casa tatălui său şi, timp de un an şi jumătate, îşi dusese traiul într-un cartier rău famat, în casa lui Uon, unde se băgase într-o mulţime de belele. De aceea cunoştea atâţia golani şi făcea parte din acea lume

interlopă. Lion era nnul dintre acei prieteni din epoca respectivă cu care păstrase legătura.

Acea dezvăluire mă luase complet prin surprindere. Cu siguranţă, mama nu ştia nimic; altfel mi-ar fi povestit. Acum înţelegeam cum de un băiat dintr-o familie bună ca Nick era implicat în chestii atât de periculoase precum cele la care asistasem în cele două nopţi în care ne nimeriserăm în acelaşi loc.

— De ce spui asta? am întrebat-o distrată, în timp ce îmi terminam cerealele.

— Te-ai uitat la tine? m-a întrebat, iar eu m-am încruntat fără să vreau. Eşti tipica fată cuminte care nu a spart nici măcar o farfurie în viaţa ei şi, dintr-odată, te urci într-o maşină, câştigi cursa şi ne bagi pe toţi într-o încurcătură teribilă. Nu eşti deloc previzibilă, Noah... l-ai lăsat pe mai mulţi cu gura căscată, a continuat, făcându-niă să las brusc bolul şi lingura pe blat. Pun pariu pe ce vrei că în clipa asta Nick se gândeşte cum ar fi să ţi-o tragă de o mie de ori pe masa asta şi în felul ăsta să-şi descarce frustrarea pe care o resimte pentru că şi-a pierdut maşina. Este felul lui cel mai obişnuit de a soluţiona problemele, nu prostia asta pe care ţi-a turnat-o cu »sa uităm subiectul", a adăugat, izlmcniiul în râs şi desenând ghilimelele în aer.

A râs din nou când mi-a văzut expresia feţei.

— Haide! mi-a zis râzând. Nu poţi să-mi spui că nici măcar nu te-ai gândit la asta... Dacă nu l-aş fi cunoscut de
MfcKUiULi IUIN

când eram în scutece, aş fi căzut şi eu la picioarele lui, la fel ca aproape toate fetele din oraşul ăsta.

Am retrăit în gând scena sărutului de pe capota maşinii. Din când în când îmi aminteam acel moment, iar corpul meu reacţiona de fiecare dată, începând să tremur din cap până-n picioare şi dorind ca mâinile sale să mă mângâie din nou... Dar asta însemna doar că niciunul din noi nu era orb!

— Crede-mă când îţi spun că niciodată nu o să-l las să *mi-o tragă* nicăieri, am răspuns enervată. Sunt sătulă până-n gât de tipii care arată bine. Ăştia îşi bat joc de tine cu cea mai mică ocazie, uită-te ce mi-a făcut iubitul meu Dan.

— Fostul iubit Dan, m-a corectat, trăgând din nou din ţigară. Ai dreptate, băieţii de genul ăsta sunt un pericol, dar nu ţi-ar prinde rău să te bucuri de ce-ţi pot oferi ei şi, în felul ăsta, să uiţi de nemernicul de Dan. Cine spune că femeile nu se pot culca cu un

tip doar pentru că aşa vor? Eşti singură, e vară, eşti frumoasă... distrează-te şi nu te mai gândi atât

Nu am putut să nu râd. Doamne sfinte, Jenna îşi pierduse minţile! Eu nu eram genul ăsta de fată.

— Ce-ar fi să lăsăm subiectul Leister deoparte şi să-mi spui că o să rămâi aici m seara asta? i-am propus, privind-o cu ochi rugători.

Dacă trebuia să petrec trei zile cu Nicholas singură în casa aceea uriaşă, aş fi murit înainte să vină ziua de luni.

Jenna mi-a cântărit propunerea.

— Mai mult ca sigur Nicholas o să-i invite pe băieţi, ceea ce înseamnă că va veni şi Lion şi, dacă adăugăm băutura, muzica şi alcoolul...

S-a bătut uşor cu degetele pe obraz, şi a adăugat:

— Rămân, evident, a declarat eu un zâmbet amuzat.

Răspunsul ei m-a înseninat. Cu Jenna, zilele treceau

mult mai repede şi asta era exact ce-mi trebuia în acel moment al vieţii mele: ca zilele să zboare fără să-mi dau seaina unde mă duceau.

Aşa cum anticipase Jenna, câteva ore mai târziu casa s-a transformat într-o nebunie. Nu era nici nouă seara când a început să suue soneria. O mulţime de fete şi băieţi cu butoaie de bere au început să iutre pe uşă. Auzind gălăgia, Nicholas a apărut în capul scării şi i-a invitat pe toţi să intre şi să dea drumul la muzică.

Băutura a început să curgă precum apa, iar muzica să răsune prin nişte boxe care nici măcar nu ştiam unde sunt. Mă simţeam complet deplasată cu pantalonii mei scurţi de trening şi nn coc lejer. Jenna se dusese acasă să se schimbe şi încă nu se întorsese, aşa că m-am dus în camera mea sa mă imbrac cu ceva mai frumos şi mai potrivit pentru ceea ce promitea noaptea aceea. Am căutat în dressing ceva cu care să mă simt în largul meu şi, în acelaşi timp, să-mi stea bine.

Am găsit nişte pantaloni scurţi negri, care se mulau pe corpul meu ca o a doua piele, şi o bluză portocalie, care-mi venea de minune pe pielea bronzată după ultimele zile de stat la soare. Mulţumită de ţinuta mea, mi-am despletit parul, mi-am pus nişte sandale fără toc – nu aveam de gând să-mi pun tocuri ca să stau în casă – şi am ieşit în fuga când am auzit • soneria de la intrare, care răsuna la fel de tare ca muzica.

înainte să ajung, prietena mea intrase deja însoţită de iubitul ei, Iion. împreună formau un cuplu spectaculos. Spre deosebire de mine, ea optase pentru nişte tocuri foarte înalte şi, chiar şi aşa,

era un pic mai scundă decât iubitul ei, îmbrăcat în blugi şi cu un tricou negru larg.

Jenna s-a apropiat de mine cu un zâmbet amuzat.

—Arăţi beton, fato, mi-a spus. Ai pus deja ochii pe cineva? Corpul ăsta are nevoie de puţină mişcare! a strigat, izbucnind într-un hohot de râs şi făcându-mă să mii îmbujorez şi, în acelaşi timp, să râd cu poftă.

Jenna era ca o adiere de aer proaspăt şi, deşi o cunoşteam de doar câteva zile, îmi dădea senzaţia că pot să am încredere în ea.
L

— Hai să bem ceva, că am gâtul uscat, a propus Lion, care se saluta de zor cu mulţi dintre cei prezenţi, lovindu-şi reciproc pumnii.

MtKLtULJ IVI»

în bucătărie, Jeuna s-a dus direct la butoiul cu bere, iar eu am acceptat când mi-a întins unul dintre acele pahare roşii, plin cu un lichid spumos. Era bună, gustoasă şi răcoritoare şi m-am bucurat că aveam cu ce să-mi distrag atenţia ca să uit de fostul meu iubit.

Am continuat să beau, în timp ce mintea mea încerca să uite sentimentele groaznice trăite şi chipul lui Dan, atât de blond şi atât de atrăgător, şi amintirea mâinilor sale dez- mierdându-mă când eram singuri sau cum mă săruta pe nas iarna şi râdea de mine spunând că semăn cu renul lui Moş Crăciun. Eram o idioată pentru că evocam toate amintirile astea stupide, dar fuseseră şase luni din viaţa mea... Nu era aşa mult, dar eu le trăisem intens... îl iubeam... Fusese primul meu iubit adevărat, iar faptul că mă înşelase cu cineva atât de important pentru mine... Nu, pur şi simplu că mă înşelase...

Supărată, m-am întors şi am intrat în casă să-mi mai tom un pahar cu bere. Chiar în acea clipă am primit un e-mail pe mobiL Credeam că e de la Dan, dar, când l-am citit, am înţeles că era de la aceeaşi persoană care-mi trimisese poza cu Dan şi Beth sărutându-se. Oricine ar fi fost, era clar că îi plăcea să mă tortureze, pentru că e-mailul avea ca subiect: ALTE DOVEZI ALE TRĂDĂRII Chiar în momentul în care intenţionam să deschid fişierul ataşat, cu inima bătându-mi cu putere în piept, mi s-a stins telefonul. Fir-ar să fie... rămăsesem fără baterie, lucru normal de altfel dacă ne gândim că în ziua respectivă nu făcusem altceva decât să primesc mesaje şi apeluri de la Dan pe care am încercat din răsputeri să le ignor. Cu inima cât un purice şi împinsă de un

instinct masochist – asta era clar, pentru că cine altcineva ar vrea să vadă şi mai multe imagini în care iubitul său o înşală –, am văzut că iPhone-ul lui Nick era pe măsuţa din salon. în jurul meu era o grămadă de lume, aşa că nimeni nu m-a văzut când l-am luat şi m-am îndreptat spre un colţ îndepărtat, lângă uşa de la biroul lui Will. îmi tremurau mâinile atât de tare, încât cu greu am reuşit să nimeresc tastele corecte, fiind nevoită să şterg şi să-mi scriu din nou adresa de mail de vreo cinci ori. Totuşi, până la urmă am reuşit şi am deschis fişierul primit. Acolo, alături de poza pe care deja o văzusem, erau o mulţime de instantanee cu Dan şi Beth împreună la petrecerea unde bănuisem că mă înşelaseră pentru prima dată... nimic mai neadevărat. Erau mai multe poze, din zile diferite, cu ei sărutându-se, inclusiv selfie-uri în care îşi ţineau buzele ţuguiate şi aveau ochii strălucitori. M-aui necăjit atât de tare văzând acele poze, am simţit atâta furie şi durere în mine, încât era să scap telefonul pe jos.

în clipa aceea cineva s-a apropiat de mine pe la spate.

— Ce naiba faci cu telefonul meu?

Ara tresărit şi, înainte de a putea închide mesajul la care mă uitam, Nichalas mi-a smuls aparatul din mâini şi a început să privească pozele cu o uşoară încruntare.

— Dă-mH i-am poruncit, simţind cum mă copleşeşte propria nefericire.

Un zâmbet şmecher a apărut pe chipul lui.

— E al meu, îţi aminteşti? a replicat cu privirea aţintită în continuare asupra ecranului.

Mi-am propus să mă întorc pe călcâie şi sa plec. Ştiam că eram pe punctul de a-mi pierde controlul, o simţeam din felul în care îmi tremurau mâinile şi mă usturau ochii de fiecare dată când mă încerca plânsul.

0 mână m-a prins de braţ.

Ochii lui Nick s-au aţintit asupra mea, privindu-mă cercetător.

— De ce te uiţi la rahatul ăsta? Eşti masochistă sau ce ai? m-a întrebat dezgustat, îndesându-şi telefonul în buzunarul de la spate şi ţinându-mă în continuare strâns de braţ.

Se pare că nu eram singura persoană care credea asta despre mine.

— Poate că sunt, am răspuns privindu-l fix. Iar acum te asigur că eşti ultima persoană pe care vreau să o văd în faţa ochilor, i-am spus, ştiind foarte bine că mi-aş fi vărsat nervii pe oricine, dar mai ales pe el.

M-a observat într-un mod ciudat, ca şi cum ar fi vrut să înţeleagă într-un fel încotro se îndreptau gândurile mele.

— De ce, Pistruiato?

Fără să vreau, am dat ochii peste cap auzind afurisita aia de poreclă.

— Să vedem, lasă-mă să mă gândesc... am spus pe un ton sarcastic. De când am ajuns aici nu ai încetat să-mi vorbeşti urât, să mă ameninţi, să mă abandonezi în mijlocul şoselei, să te comporţi ca un adevărat obsedat şi... ah, da, era să uit..! din cauza ta am fost drogată.

Am enumerat toate aceste episoade pe degete.

— Deci acum e vina mea că idiotul ăla te-a înşelat, mi-a reproşat, dând drumul braţului meu şi privindu-raă ca şi cum atitudinea mea l-ar fi amuzat.

— Pur şi simplu sunt supărată pe viaţă în general, aşa că lasă-mă în pace, am răbufnit, făcând un pas înainte, cu intenţia de a-l ocoli şi de a mă duce în camera mea.

Mi-a blocat calea cu corpul său masiv, iar cu unul din braţe m-a prins de mijloc. Până să-mi dau scama ce se întâmplă, m-a împins în biroul lui Will, a închis uşa şi a rămas cu ochii aţintiţi asupra mea, încăperea era întunecată, chiar dacă lumina lunii intra pe ferestrele din spatele biroului şi al fotoliilor.

Am expirat cu putere în clipa în care a făcut un pas înainte şi m-a încolţit în dreptul uşii. Privirile noastre s-au întâlnit şi atunci mi-am dat seama cât era de beat. Fusesem atât de furioasă şi de tristă din cauza pozelor, încât pur şi simplu nu remarcasem acel detaliu, dar, văzând cum se comporta, nu mai aveam nicio îndoială în ce stare era.

— Nu te mai gândi la idiotul ăla, mi-a poruncit, dându-mi la o parte părul şi sărutându-mi umărul gol.

A fost pe cât de neaşteptat pe atât de intens. Mi-a amintit de felul în care ne sărutaserăm la curse. Ceea ce începuse ca o simplă răzbunare se transformase într-un sărut extrem de plăcut şi de excitant... Precum ceea ce se întâmpla în acea clipă.

— Ce faci? am întrebat cu respiraţia tăiată când buzele sale au început să-mi urce lent pe gât, lăsându-mi pe piele mici sărutări fierbinţi, până au ajuns în dreptul urechii...

Am închis ochii când am simţit cum dinţii săi îmi străpungeau pielea...

— îţi arăt ce frumoasă poate fi viaţa, a răspuns cu respiraţia accelerată, în timp ce una din mâinile sale îşi făcea loc pe sub

tricoul meu şi începea să mă mângâie pe spate, mai întâi delicat, apoi strivindu-mă de pieptul lui tare.

Era clar că nu ştia ce făcea... Oare uitase cu cine se săruta? Ne uram, cu atât mai mult acum, când din cauza mea ramăsese fără jucăria sa preferată şi când din vina mea unul dintre duşmanii săi cei mai înverşunaţi trăsese în el cu pistolul pe la spate... Dar atunci de ce nici eu nu mă puteam abţine să savurez acele mângâieri atât de fierbinţi şi de neaşteptate?

— A trebuit să mă abţin cu tine... şi, fir-ar să fie, te-ai vârât adânc în miutea mea şi nu am cum să scap de tine, a spus enervat în timp ce mă ridica foarte uşor, forţându-mă să îi înconjor şoldurile cu picioarele.

Nu am avut timp nici măcar să asimilez ce mi-a spus, pentru că deodată buzele sale s-au lipit de ale mele. Neaşteptate, fierbinţi şi posesive... sărutându-mă cum nu o mai făcuse nimeni niciodată.

La început am fost şocată să H simt din nou aşa, mai ales după atitudinea pe care o afişase cu câteva ore înainte, dar gândurile mele, laolaltă cu sentimentele, problemele sau orice alt lucru care mă afectase în trecutul apropiat, au rămas într-un plan secundar pentru că... Doamne sfinte... băiatul ăla chiar ştia ce face!

Limba lui s-a năpustit asupra limbii mele ai pasiune, fără să-mi dea ocazia să respir, şi am simţit în gură răsuflarea sa ademenitoare. Fără să-mi dau seama ce fac, i-am răspuns în acelaşi fel. I-am înlănţuit gâtul cu mâinile şi l-am atras spre mine ca şi cum aveam nevoie de el pentru a respira... O adevărată contradicţie, având în vedere că felul lui de a mă săruta mă lăsa fără aer cu fiecare secundă care trecea.

L-am tras de păr spre spate când a trebuit să respir. El ă gemut de durere când l-am tras şi mai tare văzând că nu se separa de buzele mele.

Amândoi gâfâiam, iar ochii săi albaştri s-au înfipt în ai mei când am încercat să controlez valurile de plăcere nespusă care mă străbăteau din cap până-n picioare. Picioarele mele erau în continuare în jurul mijlocului său, iar mâinile sale m-au strâns cu putere la pieptul lui, ca şi cum nu suporta ca între noi doi să existe vreun spaţiu.

— Eşti o brută, i-am spus gâfâind, fără să mă pot abţine.

Nu mă interesa însă câtuşi de puţin modul în care mă

trata: în mai puţin de cinci minute reuşise să mă facă să fiu dispusă să-i dau orice mi-ar fi cerut.

— Iar tu eşti insuportabilă.

Nu ara avut timp să-l contrazic, pentru că buzele sale au reluat atacul o secundă mai târziu.

Dumnezeule, experienţa era prea intensă, o simţeam în tot corpul; cu o mână a început să-mi descheie bluza, pe când cu cealaltă îmi frământa cu putere coapsele; cu respiraţia accelerată, a început să se mişte spre dreapta, probabil cu intenţia de a mă aşeza pe măsuţa aflată acolo, dar eu am tras de el şi m-am trezit din nou cu spatele la perete. Dintr-odată, s-a auzit un clic şi s-a aprins lumina, dezvăluind tot ce era în jurul nostru şi pe noi cu o claritate dureroasă.

A fost ca şi cum cineva ne-ar fi azvârlit în cap un pahar cu apă rece. Nicholas s-a oprit; m-a privit surprins şi gâfâind, la fel ca mine, dar realitatea a prevalat în faţa atracţiei fizice pe careo simţeau trupurile noastre. Nicholas şi-a sprijinit fruntea de a mea şi a închis ochii strâns preţ de câteva secunde, care mi s-au părut interminabile.

— La naiba! a exclamat lăsându-mă jos şi, fără să mă mai privească, s-a întors şi a ieşit din încăpere.

Realitatea m-a izbit atât de dureros, încât picioarele mi-au alunecat până am rămas aşezată pe jos, cu spatele la perete. Mi-am strâns genunchii la piept, dându-mi seama ce făcusem.

O aventură cu Nicholas n-ar fi rezolvat nimic. Nu ar fi Scut ca trădarea iubitului meu să dispară, nu ar fi Scut ca singurătatea pe care o resimţeam trăind în acel loc departe de familie şi de prieteni să doară mai puţin şi în niciun caz nu ar fi făcut ca relaţia mea cu el să se îmbunătăţească. Acel episod cu Nick nu putea însemna decât un singur lucru: *probleme.*

NICK

Ardeam pe dinăuntru. în toate sensurile posibile ale cuvântului, pur şi simplu ardeam. De o săptămână mă gândeam neîncetat la felul în care ne sărutaserăm la curse, iar lucrul ăsta îmi accentuase proasta dispoziţie. Faptul că o vedeam acolo, la mine acasă, amintindu-mi ceea ce nu puteam avea, era imposibil de suportat. în seara aceea arăta incredibil, iar eu nu-mi puteam lua ochii de la corpul ei. De la picioarele ei, de la sânii ei, de la părul ei incredibil de lung şi de strălucitor... Dar ceea ce nu puteam suporta era să o văd cum dansează în faţa mea cu prietenii mei, în timp ce ei o devorau din priviri. Deja fusesem nevoit să-i aud pe unii dintre ei spunând obscenităţi despre ea şi eram surprins cât de tare mă afecta, având în vedere că eu eram printre primii care spuneau astfel de lucruri când apărea o tipă superbă. Dar să vorbească aşa despre Noah? Chestia asta pur şi simplu mă scotea din minţi.

Când am văzut-o cu telefonul meu în mână şi ara văzut pozele care îi fuseseră trimise, am simţit o uşoară părere de rău pentru ea şi furie la adresa tuturor, inclusiv a acelui fost iubit al său. Dar ceea ce cu signranţă nuplănuisem era să o duc în biroul tatei şi să o sărut. Era clar că băusem prea mult ŞÎ nu mi-am dat seama ce făceam până s-a aprins lumina şi am văzut-o clar. Obrajii ei erau îmbujoraţi, iar buzele umflate după sărutările mele... La naiba, doar gândindu-mă la asta îmi venea să o sărut din nou. Nu puteam însă să fac asta, nu cu ea: era sora mea vitregă, ce Dumnezeu, aceeaşi soră

„vitregă care îmi întorsese viaţa pe dos şi din cauza căreia îmi pierdusem maşina.

Mi-am alungat acele gânduri din minte şi am ieşit în grădină. Aveam de gând să stau departe de ea, nu puteam

să mă culc cu o persoană cu care locuiam în aceeaşi casă, pe care urma s-o văd în fiecare zi. Şi, cu atât mai puţin, cu cineva care era fiica persoanei ce îi luase locul mamei mele, un loc pe care de mult timp îl eliminasem din viaţa mea.

Am rămas afară până când majoritatea invitaţilor au început să plece, lăsând în urma lor un dezastru total, pahare din plastic presărate pe iarbă, sticle de bere... şi nenumărate alte lucruri. Frustrat, m-am îndreptat spre uşa de la bucătărie, nu înainte de a mă uita în jur să văd cine mai rămăsese. Printre puţinii întârziaţi erau Jenna şi Lion. Ea stătea pe genunchii lui, în timp ce el o săruta pe gât şi o făcea să râdă.

Era cât pe ce să vomit. Cine ar fi spus că ăştia doi aveau să ajungă aşa. Lion era ca mine, îi plăceau femeile, petrecerile, cursele, drogurile... iar acum ajunsese la cheremul unei copile precum Jenna.

Femeile nu erau bune decât pentru un lucru, orice altceva genera probleme, deja mă convinsesem pe propria piele.

— Hei, frate! a strigat Lion după mine, făcându-mă să întorc capul. Mâine facem grătar acasă la Joe, ne vedem acolo?

„Grătar acaBă la Joe”: asta însemna petrecere până în zori, multe fete frumoase şi muzică bună... dar eu aveam deja planuri pentru ziua următoare, nişte planuri aflate la o distanţă de mai bine de şase ore, pe care le adoram şi le detestam în acelaşi timp.

M-am întors spre el.

— Mâine plec la Las Vegas, l-am anunţat, privindu-l cu seriozitate.

El a înţeles imediat şi a dat din cap.

— Distrează-te şi salut-o pe Maddie din partea mea, mi-a urat zâmbind

— Ne vedem când mă întorc, le-am spus în loc de rămas-bun, după care am străbătut casa şi am urcat în camera mea.

Pe sub uşa camerei lui Noah răzbătea o lumină slabă şi m-am întrebat dacă o fi trează, dar pe urmă mi-am amintit că îi era frică de întuneric.

La un moment dat, când lucrurile aveau să se liniş-tească între noi, îmi propusesem s-o întreb care era problema, dar în noaptea aceea nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă odihnesc; mă aştepta o zi foarte lungă.

Alarma telefonului a sunat la şase şi jumătate dimineaţa. Am oprit-o bombănind, în timp ce îmi spuneam că trebuie să mă trezesc dacă vreau să fiu în Las Vegas la prânz. Speram ca mersul cu maşina atâtea ore să mă ajute să-mi îmbunătăţesc proasta dispoziţie pe care încă o simţeam după noaptea anterioară. M-am dat jos din pat şi am făcut un duş rapid; mi-am pus blugii şi un tricou cu mânecă scurtă, conştient de căldura infernală care mă aştepta în Nevada şi pe care o detestam încă de la prima mea vizită în acel loc. Las Vegas era un loc uimitor atât timp cât stăteai în hotelurile cu aer condiţionat; afară era imposibil să stai mai mult de o oră fără să te doboare căldura umedă a deşertului.

Amintirile nopţii trecute au revenit în forţă când am trecut pe lângă uşa întredeschisă a lui Noah. Ca şi cum n-ar fi fost suficient că u visasem toată noaptea!

Am coborât scările şi m-am dus direct în bucătărie după o ceaşcă de cafea. Prett nu ajungea înainte de ora zece, aşa că m-am străduit eum am putut să-ml fac un mic-

dejun cât de cât decent. La şapte eram deja în maşină, pregătit de drum.

Am pornit muzica să-mi distragă atenţia şi am încercat să ignor senzaţia care mă copleşea mereu când mă duceam s-o văd pe Madison; îmi aminteam şi acum ziua în care aflasem de existenţa sa şi mă îngrozea gândul că, dacă nu ar fi fost întâmplarea, eu şi sora mea nu ne-am fi cunoscut niciodată. La vremea aceea, viaţa mea era destul de haotică: nu mai stăteam cu tata, ci cu Lion şi ne băgăm mereu în tot felul de încurcături. într-un weekend am fost cu nişte prieteni la Las Vegas. Nu-mi plăcuse niciodată să merg în acel loc, pentru că ştiam că acolo trăia mama cu actualul ei soţ, Robert Grason.

A fost foarte dureros s-o văd după şapte ani lungi şi mai ales cu un bebeluş în braţe. Am rămas complet paralizat – şi ea la fel – şi preţ de câteva clipe ne-am uitat unul la altul ca şi când am fi văzut o fantomă din trecut. Mama mă abandonase când aveam doar doisprezece ani- într-o zi, când am ieşit de la şcoală, nu a venit să mă ia aşa cum făcea de obicei, iar tata mi-a explicat că, începând din acel moment, eram doar noi doi, atât şi nimic mai mult

Relaţia mea cu Anabell fusese întotdeauna bună şi, deşi crescusem într-un mediu în care tata abia dacă trecea pe acasă, mie îmi ajungea prezenţa ei, încă îmi aminteam golul pe care l-a lăsat în mine când am înţeles că nu aveam s-o mai văd niciodată.

Dar tristeţea mea s-a transformat în scurt timp în ură faţă de mama şi faţă de femei în general: singura persoană care trebuia să mă iubească mai presus de orice pe lume mă abandonase pentru un milionar, patronul unuia dintre cele mai importante hoteluri din Las Vegas, pe care tata îl

ajutase să iasă basma curată după ce fusese acuzat de o fraudă de peste zece milioane de dolari.

Când am mai crescut, tata mi-a spus tot adevărul: mama nu fusese niciodată fericită cu el, mă iubise pe mine, dar era o fiinţă nefericită care, pe zi ce trecea, dorea să aibă tot mai multe milioane. Nu i-a fost de-ajuns faptul că era căsătorită cu unul dintre cei mai de succes oameni de afaceri şi avocaţi din ţară, a preferat să se culce cu evazionistul de Grason. Omul ăsta a fost cel care i-a interzis să mă mai vadă sau să menţină orice fel de contact cu tata şi, în clipa în care a acceptat această condiţie, a întrerupt orice legătură cu mine.

Avocaţii tatălui meu au obţinut custodia deplină, iar mama a renunţat la orice drept asupra mea. Dar totul s-a schimbat când ne-am reîntâlnit. Am aflat că fetiţa aceea blondă şi cu ochi albaştri era sora mea şi, deşi la început am vrut să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, a venit un moment în care nu am mai putut să mi-o scot din minte.

I-am povestit totul tatei, care a fost la fel de surprins ca mine, dató nu chiar mai mult, iar el m-a întrebat ce aveam de gând să fac. Dacă voiam s-o cunosc şi să ara o relaţie cu ea, el putea să mă ajute.

Relaţia mea cu tata era destul de şubredă la vremea aceea. Mă scosese de două ori din închisoare şi nn mă putea controla cu niciun chip. Folosindu-se de pretextul că mă ajută cu Madison, a obţinut ce dorea: să mă ţină în frâu.

După mai multe luni de eforturi depuse de avocaţi, judecătorul mi-a dat voie să-mi văd sora două zile pe săptămână, cu condiţia să o due acasă până la ora şapte

seara. Eu şi mama nu urma să avem niciun contact, o asistentă sociala fiind cea care urma să mă ducă la Madison pentru ca eu să o pot lua şi să-mi petrec ziua cu ea. Din cauza distanţei care ne separa, nu ne vedeam prea des, dar cel puţin de două ori pe lună mă duceam s-o iau şi mă bucuram de compania singurei fete în faţa căreia îmi deschisesem inima.

Astfel a trebuit să renunţ la viaţa pe care o dusesem până atunci. Am fost nevoit să mă întorc acasă, să reiau cursurile la facultate şi să promit că nn mai aveam de gând sâ intru în belele. Tata a fost categoric: dacă o dădeam în bară, adio viate.

Eu şi mama nu ne-am mai văzut după proces, dar mi-a fost imposibil să mă mai prefac că nn există. Sora mea vorbea despre ea tot timpul, iar ei îi povestea despre mine. Asta era partea care mă eneiva cel mai tare, pentru că, într-un fel, nu puteam rupe relaţia cu totul. Durerea rămânea în continuare acolo, ascunsă în adâncul sufletului meu... I,» urma urmei, Întotdeauna avea să fie mama mea.

Patru ore şi jumătate mai târziu, am ajuns în parcul unde mă aşteptau de fiecare dată sora mea şi asistenta socială, M-am asigurat că darul pe care i-l duceam era bine ascuns pe scaunul din faţă şi am coborât din maşină îndreptându-mă spre fântâna din mijlocul parcului. Mii de copii alergau şi se jucau. Nu-mi plăcuseră niciodată copiii mici, credeam în continuare că sunt insuportabili şi plângă-cioşi, dar fusesem cucerit tocmai de o fetiţă insuportabilă şi plângăcioasă.

Nu am putut să-mi reprim zâmbetul care mi-a apărut pe faţă când am văzut de departe un cap blond cu spatele la mine, care în clipa aceea se înclina deasupra fântânii fără să se teamă că ar putea cădea.

— Hei, Maddie! am strigat-o, captându-i atenţia şi văzând-o cum face ochii mari când m-a remarcat acolo, în picioare, la trei metri distanţă de ea. Vrei să faci o baie? am strigat la ea.

Am văzut cum un zâmbet uriaş i-a apărut pe chipul de înger, iar ea a luat-o la fugă spre mine.

— Nick! a strigat când a ajuns la mine, iar eu m-am aplecat şi am luat-o în braţe, ridicând-o în aer.

Buclele ei aurii au fluturat, iar ochii săi albaştri, identici cu ai mei, m-au privit plini de emoţie copilărească.

— Ai venit! mi-a spus, înconjurându-mi gâtul cu mânuţele.

Am îmbrăţişat-o cu putere, ştiind că fetiţa aceea mă avea la degeţelul ei mic.

— Sigur că am venit, doar nu împlineşti cinci ani în fiecare zi... Ce credeai? i-am spus, lăsând-o jos şipunându-uii palma pe capul ei. Ce mare te-ai făcut! Cât ai crescut? Cel puţin zece centimetri, i-am spus, bucimuidu-mă să văd cum ochii îi străluceau de mândrie.

— Mai mult, aproape *şapse miil* a răspuns ţopăitul întruna.

— Aşa mult! în curând o să iii mai înaltă şi decât mine, i-am spus, în timp ce o femeie înaltă şi rotofeie, cu o mapă sub braţ, se apropia de noi. Ce faci, Anne? am întrebat-o în semn de salut pe femeia căreia statul îi încredinţase sarcina de a supraveghea întâlnirile dintre mine şi sora mea mai mică.

— Aşa şi-aşa, a răspuns pe obişnuitul său ton sec. Azi am mult de lucru, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai aduce-o pe sora ta la ora stabilită, nici mai devreme, nici mai târziu, Nicholas. Sper că nu vrei să repetăm ultima experienţă, nu-i aşa? m-a avertizat, privindu-mă cu severitate.

Ultima dată sora mea plânsese atât de mult când îi spusesem că trebuie să plec, încât ajunsesem cu o oră şi jumătate întârziere la întâlnirea cu Anne. Şi s-a dezlănţuit haosul: Anne chemase poliţia, Protecţia Copilului... şi a fost cât pe ce să nu mai pot s-o văd pe sora mea fără supraveghere.

— Stai liniştită, o aduc înapoi la şapte, am calmat-o, după care am luat-o pe Maddie în braţe şi am dus-o la maşină.

— Vrei să-ţi spun ceva, Nick? mi-a zis, trecându-şi degeţelele prin părul meu.

De când învăţase sa facă asta, fusese întotdeauna distracţia ei preferată: sa mă ciufulească.

— Ce? am întrebat-o, privind-o amuzat.

Sora mea era foarte mititică. Chiar dacă avea cinci ani, era mai mică decât ar fi fost normal, din cauză că suferea de diabet de tip 1. Pancreasnl ei nu producea suficientă insulină. De doi ani sora mea trebuia să facă injecţii cu insulină de trei ori pe zi şi trebuia să aibă mare grijă ce mânca. Era o boală frecventă, ce-i drept, dar, fără o îngrijire adecvată, putea fi foarte periculoasă. Madison trebuia să aibă mereu la ea un aparat electronic care îi măsura concentraţia de glucoză din sânge: dacă glucoza nu era la un nivel normal, avea nevoie să i se administreze insulină.

— Mamami-a spus că azi pot să mănânc im haniburger, m-a anunţat cu un zâmbet radiant.

Am privit-o încruntat. Sora mea nu minţea, dar eu nu voiam să risc să îi dau să mănânce ceva care să nu-i priască şi nici n-aveam de gând să o sun pe mama ca să verific dacă mi-a spus adevărul. Chestiunile de genul ăsta

erau de obicei transmise prin intermediul asistentului social, iar Anne nu-mi spusese nimic.

— Maddie, Anne nu mi-a spus nimic despre asta, i-am zis când am ajuns la maşină şi am lăsat-o jos lângă mine.

Sora mea a făcut ochii mari şi m-a observat cu atenţie.

— Mama m-a lăsat, a insistat cu încăpăţânare. Mi-a spus că azi e ziua mea şi că pot să mănânc la McDonald's, a adăugat, privindu-mă cu ochişorii ei rugători.

Am oftat. Nu pnteam să nu o las pe sora mea să mănânce ceva ce toţi copiii adorau. Mizera oricum destul de greu să ştiu că nu se putea bucura de o viaţă complet normală; en fusesem nevoit să-i fac de mai multe ori injecţia şi nu suportam să văd hematoamele pe care înţepăturile repetate le lăsau pe pielea ei albă.

— Bine, o s-o sun pe Anne să văd ce zice, OK? i-am propus în timp ce deschideam portbagajul şi Scoteam scăunelul pentru maşină pe care îl aveam la mine pentru astfel de ocazii

— Nick, azi o să te joci cu mine? m-a întrebat emoţionată.

Ştiam că pe sora mea o creşteau două bone care nu erau foarte dispuse să se joace cu ea aşa cum voia. Mama nu era aproape niciodată acasă, călătorea tot timpul cu nemernicul ăla de soţ al ei, iar sora mea petrecea multe zile singură, înconjurată de persoane care nu o iubeau aşa cum merita.

— Apropo de joacă, ţi-am adus un cadou, prinţesă, vrei sâ-l vezi? ani întrebat-o, terminând de montat scăunelul pe bancheta din spate şi întinzându-mă să iau cadoul rotund învelit în hârtie argintie şi cu o fundă mare.

— Da! a exclamat emoţionată, ţopăind pe loc.

Cu un zâmbet, i-am întins pachetul măricel.

A rupt hârtia cu o viteză uimitoare şi a scos la iveală mingea de fotbal american de culoare roz.

— Ce frumos! Îmi place inult, Nick! E roz, dar uu roz super, nu rozul ăla pentru bebeluşi care îi place atât de mult

mamei... Şi e o minge de fotbal, mama nu mă lasă să joc, dar cu tine o să joc, nu-i aşa? a strigat cu vocea aceea ascuţită capabilă să perforeze timpanele.

Ce puteam spune, sora mea adora fotbalul şi îl prefera oricăror păpuşi penibile, pe care se pare că părinţii ei insistau să i le cumpere în continuare.

M-am uitat la rochiţa albastră pe care o purta, la pantofii din lac şi la ciorapii cu dantelă.

— Dar cine te-a costumat aşa? am întrebat-o, ridicând-o din nou în aer.

Era uşoară ca fulgul, mai mult ca sigur cântărea mai puţin decât mingea pe care o ţinea în mâini. Semăna mult

cu mama şi, de câte ori o priveam, simţeam un junghi în piept într-un fel, Madison era consolarea mea pentru că o pierdusem pe mama la o vârstă atât de fragedă. Asemănarea cu ea era uimitoare. Eu aveam de la ea doar ochii albaştri şi genele negre... Dumnezeule, avea chiar şi aceleaşi gropiţe în obraji!

Maddie m-a privit supărată, gest pe care cu siguranţă îl învăţase de la mine.

— Domnişoara Lillian nu m-a lăsat să-mi pun echipamentul de fotbal, i-am spus că joc fotbal cu tine şi m-a certat! Mi-a spus că nu trebuie să fac efort fizic pentru că o să mă îmbolnăvesc, dar nu e adevărat: pot să joc, cu condiţia să-mi iac injecţia... Nu-i aşa că o să jucăm, Nick? Nu-i aşa?

— Stai liniştită, pitico, sigur că o să jucăm şi poţi să-i spui lui Lillian aia că, atunci când eşti cu mine, ne jucăm de-a orice vrem, OK?

Mi-a zâmbit încântată.

— O să-ţi cumpăr ceva de îmbrăcat ca să ne putem juca fără să-ţi murdăreşti rochiţa, i-am spus, pnpând-o pe obraz şi aşezând-o în scăunel.

Nu s-a potolit, continuând să se joace cu mingea pe care o arunca în sus şi în jos; după ce i-am pus centura, m-am îndreptat spre scaunul şoferului.

Pe drum am sunat-o pe Anne s-o întreb de hamburger şi, într-adevăr, sora mea avea voie să mănânce la McDonald's în ziua aceea. Odată rezolvată această problemă, am savurat conversaţia copilărească în timp ce conduceam în direcţia celui mai bun McDonald's din Las Vegas. Înainte de a coborî, am scos din rucsacul ei injecţia pe care trebuia să o facă în fiecare zi la aceeaşi oră, înainte de masă.

— Eşti pregătită?- ain întrebat-o ridicându-i rochiţa, prinzându-i cu degetele un pic de piele sub buric şi apropiind acul de pielea sa translucidă. .

Ochişorii ei se umezeau de fiecare dată, dar nu se plângea niciodată. Sora mea era curajoasă şi detesta faptul că trebuie să se lupte cu acea boală. Daca aş fi putut, aş fi luat boala asupra mea într-o secundă, dar viaţa era foarte nedreaptă.

— Da, a şoptit.

Zece minute mai târziu eram la masă, înconjuraţi de familii cu copii care ţipau şi de oameni care râdeau în hohote.

— E bun? am întrebat-o, în timp ce mă uitam cum se murdărea la gură de ketchup.

A dat din cap afirmativ şi m-am bucurat să o văd mâncând cu poftă.

— Vrei să-ţi spun ceva, Nick? în curând o să încep şcoala, a comentat, luând cartofi din pungă şi îndesându-i în gură. Mama mi-a spus că o să fie foarte distractiv şi că o să cunosc o mulţime de copii, a continuat să-mi povestească. Mama mi-a spus că, atunci când ai început tu şcoala, te certai cu fetiţele ca mine, pentru că ele voiau să fii iubitul lor, iar tu nu voiai pentru că spuneai că sunt proaste.

Am încercat să-mi ascund iritarea pe care o simţeam ştiind că mama vorbea despre mine, ca şi cum ar fi fost o mamă bună, ca şi cum nu m-ar fi abandonat când aveam mai mare nevoie de ea.

—Asta aşa e, dar ţie nu ţi se va întâmpla, pentru că tu eşti mult mai simpatică decât oricare altă fetiţă, am asigurat-o, luând o înghiţitură din paharul de Coca-Cola.

—Eu nu o să am niciodată un iubit, m-a asigurat, iar eu nu am putut să nu zâ inbesc. Tu ai o iubită, Nick?

într-o clipă şi fără vreun motiv aparent, chipul lui Noah a apărut în mintea mea. Nu era iubita mea, dar mi-ar fi plăcut să fac cu ea chestii pe care le faci cu o iubită... La naiba, ce-mi trecea prin minte?

- Nu, nu am iubită, i-am răspuns. Tu eşti singura mea iubire, am adăugat, aplecându-mă şi trăgând-o de o buclă.

Maddie a zâmbit şi după aceea am continuat să vorbim. Era distractiv să vorbesc cu ea, mă simţeam liniştit, mă simţeam eu însumi. Puteam spune că, stând cu o fetiţă de

cinci ani, simţeam mai multă linişte interioară decât alături de orice femeie. După ce am mâncat, ne-am plimbat printr-o mulţime de locuri din Las Vegas. I-am cumpărat un echipament complet de fotbal roz cu alb, inclusiv adidaşii, iar rochiţa şi pantofii de păpuşa le-am uitat din greşeală în toaletă. Restul zilei parcă a zburat şi, până sa mă dumiresc ce se întâmplă, mai erau doar zece minute până când Anne urma să vină după ea. Eram deja în parc, ne dădeam pase cu mingea de mai bine de o jumătate de oră şi ştiam că urma partea cea mai grea.

Sora mea nu suporta bine despărţirile, nu înţelegea de ce trebuie să plec şi de ce nu pot să locuiesc cu ea, cum făceau ceilalţi fraţi şi surori ai prietenelor ei. Copila se necăjea teribil şi, de fiecare dată când venea momentul despărţirii, rămâneam cu o tristeţe groaznică în piept şi cu o dorinţă nebună să o iau cu mine.

- Uite ce e, Maddie, în curâiul o să vină Anne, i-am spus, aşezând-o pe genunchi.

Stăteam pe iarbă, iar en îşi trecea din nou mâiuilc priu părul meu. Când am spus asta, mâinile sale s-au oprit, iar buza de jos a început să-i tremure: exact ce mă temeam.

M-a durut sufletul când i-am văzut lacrimile.

— Haide, de ce plângi? am întrebat-o, săltând-o pe genunchi. Ne distrăm foarte bine când vin să te văd, dacă aş sta aici tot timpul, te-ai plictisi de mine, am asigurat-o, ştergându-i lacrimilc cu un deget.

— Nu m-aş plictisi, mi-a spus cu vocea tremurândă. Tu mă iubeşti, te joci cu mine şi mă laşi să fac chestii distractive... Mama nu mă lasă să fac aproape nimic.

— Mama îşi face griji pentru tine; în plus, de data asta îţi promit că o să vin mai des, i-am spus şi mi-am jurat că aşa o să fac. Ce-ai zice dacă aş veni când începi şcoala?

Surorii mele i s-au luminat ochii.

— Dar o să fié şi mama, a comentat îngrijorată.

— Nu-ţi face tu griji din cauza asta, am liniştit-o şi în clipa aceea am văzut în spatele ei că Anne se apropia pe aleea pietruită.

M-am ridicat luând-o în braţe, iar ea s-a întors să se uite la asistenta socială,

— Nu pleca! a început să ţipe, plângând în hohote şi ascunzându-şi capul în umărul meu.

— Haide, Madison, nu plânge, am rugat-o, încercând să-mi controlez sentimentele. Mi se rupea sufletul să o văd aşa, uram să mă despart de ea. Gata, i-am spus, mângâind-o pe spate.

— Nu! Rămâi cn mine, putem să ne jucăm în continuare! m-a implorat, udându-mi tricoul cu lacrimile sale.

în clipa aceea am ajuns lângă Anne, care a întins automat mâinile să mi-o ia din braţe. Am făcut un pas înapoi, nefiind încă pregătit să i-o dau.

— Dacă nu mai plângi, data viitoare o să-ţi aduc un cadou special. Ce zici? i-am propus, dar ea continua să hohotească ţinându-mă strâns de gât.

Am încercat să-i desprind mâinile, dar se ţinea cu toate puterile.

— Haide, dă-mi-o, mi-a poruncit nerăbdătoare Anne.

O uram pe femeia aia.

— Maddie, trebuie să pleci, i-am spus, încercând s5-mi păstrez calmul.

Ea m-a strâns cu şi mai multă putere. Un minut mai târziu, am tras-o până am reuşit s-o desprind de mine. Avea fata roşie şi udă de lacrimi. Buclele blonde i se lipeau de frunte.

Anne a luat-o în braţe, iar ea a început să întindă mâinile spre mine, strigându-mi numele.

— Pleacă, Nicholas, mi-a poruncit Anne, ţinând-o strâns pe sora mea.

Voiam să i-o smulg din braţe şi să o duc departe, să am grijă de ea şi să-i ofer afecţiunea care ştiam că-i lipseşte...

— Te iubesc, prinţesă, ne vedem în curând, am spus, apropiindu-mă pentru a-i da un pupic pe creştetul capului, după care m-am întors fără să mai privesc în urmă.

Plânsul surorii mele a fost singurul lucru la care m-am putut gândi în cele cinci ore de drum până în Los. Angeles.

NOAH

Trecuse de ora unsprezece şi jumătate noaptea când mi-am dat seama că mi-era imposibil să adorm. După cele întâmplate cu Nicholas în noaptea precedentă, amintirea sărutărilor şi a mâinilor sale dezmierdându-mi pielea nu-mi dădea pace. Nu puteam să mă gândesc decât la el şi la buzele sale împreunate cu ale mele. Apreciam faptul că aveam la ce să mă gândesc, pentru că era mai bine aşa decât să mă las copleşită de tristeţe şi de amintirile din viaţa mea de dinainte.

Ceea ce nu-mi plăcea era să fiu singură într-o casă atât de mare. Habar n-aveam unde era Nicholas, pentru că, deşi mă trezisem la ora opt dimineaţa, nu îl văzusem plecând.

Nu înţelegeam de ce naiba îmi făceam griji... De când mă interesa unde putea fi? Mai mult ca sigur era în pat cu una dintre gagicile de pe lista lui de fete uşoare, fără ca măcar să se gândească la ce făcuserăm împreună cu o noapte înainte. Doar eu credeam ca fusese o adevărată nebunie? Dumnezeule, eram fraţi sau ceva de genul ăsta...! Locuiam sub acelaşi acoperiş şi aveam o relaţie foarte proastă, iar orice amintire în afara sărutărilor şi mângâierilor din noaptea precedentă îmi provoca o stare de nervi.

Problema era că aveam nevoie de afecţiune; mama era în celălalt capăt al ţării, la fel ca prietenii mei şi alte persoane pe care le cunoşteam de-o viaţă. Totul era nou pentru mine, nici măcar nu ştiam cum să mă descurc prin oraşul acela atât de mare. .Jenna era nedespărţită de iubitul ei, motiv pentru care nu puteam să-i pretind să stea cu mine tot timpul. în clipa aceea aveam nevoie de cineva alături, cineva cu care

să vorbesc sau, cel puţin, care să mă facă să nu mă mai simt atât de singură.

Cel puţin, reuşisem să câştig afecţiunea câinelui lui Nick, ITior. în acel moment eram amândoi întinşi pe canapea: el îşi sprijinea capul blănos şi negru în poala mea, iar eu îi mângâiam urechile. Câinele nu era deloc aşa cum mi-l descrisese idiotul de Nick; din contră: era un câine foarte afectuos şi nşor de cucerit dacă aveai la îndemână o cutie de biscuiţi pentru câini. Atât de tristă era viaţa mea: sprijinul meu cel mai mare în acea casă era un patruped, care adora să fie scărpinat după ureche şi a cărui distracţie preferată era să alerge la nesfârşit după o minge.

Mă uitam la un film când am auzit uşa de la intrare des- chizându-se. Thor era atât de adormit, încât nu a mişcat decât urechile în direcţia sunetului, când o siluetă înaltă a apărut în hol. Din salon se ajungea direct în hol.

Am simţit un fior în stomac când am văzut cine era.

— Nick! l-am strigat când mi-am dat seama că intenţiona să urce.

Fie nu remarcase prezenţa mea, fie nu avea de gând nici măcar să mă salute. Mai mult ca sigur că a

doua opţiune era cea corectă şi mi-a părut rău imediat că îl strigasem.

S-a întors cu faţa spre salon şi, o secundă mai târziu, mă observa din pragul uşii.

în lumina slabă provenita de la televizor şi de la lămpiţa de la intrare nu am văzut decât că părea epuizat. S-a sprijinit de cadrul uşii şi mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— De ce nu dormi? m-a întrebat câteva secunde mai târziu.

Nu i-am răspuns imediat, pentru că am rămas hipnotizată, cu ochii la el. Părea mai matur şi obosit... Era extrem de atrăgător.

M-am concentrat la ce mă întrebase.

— Nu puteam să dorm... i-am răspuns pe un ton preeant.

Cred că de când ne cunoscuserăm era prima dată când purtam o conversaţie oarecum normală.
A dat din cap, iar privirea i s-a îndreptat spre Thor.

—Văd că ai reuşit să-l câştigi de partea ta, mi-a spus încnintându-se. Câinele meu e un trădător...

Am zâmbit fără să vreau când mi-am dat seama că lucrul ăsta chiar îl deranja.

—Nu e uşor să-mi reziste cineva, i-am spus în glumă, iar el m-a privit ţintă în ochi

La naiba!

După o tăcere incomodă, şi-a îndreptat privirea spre televizor.

-Chiar te uiţi la desene animate? m-a întrebat neîncrezător.

I-am fost recunoscătoare că a schimbat subiectul.
-

— *Mulan* e unul dintre filmele mele preferate, am recunoscut pe un ton serios.

Am simţit un fior în stomac când pe chipul său a apărut un zâmbet

—Stai liniştită, Pistruiato, când aveam patru ani era şi pentru mine filmul meu preferat mi-a spus sarcastic, apropi- indu-se de canapea şi aşezându-se comod lângă mine.

Şi-a sprijinit picioarele pe masă lângă ale mele şi, pentru scurt timp, am rămas tăcuţi uitându-ne la film.

Situaţia era extrem de bizară şi, când credeam că nu mă pot simţi şi mai incomod, Nick s-a îutors spre mine şi mi-a susţinut privirea. Am răinas tăcută, conştientă de faptul că eram foarte aproape unul de altul. Persoana care se afla acum în faţa mea nu avea nimic în comun cu cea pe care o cunoscusem de când ajunsesem acolo. Acest Nick era relaxat, fără a avea o atitudine dispreţuitoare sau superioară... şi mi-am dat seama că era aşa pentru că în ochii săi se citea o tristeţe pe care nu o putea ascunde.

—Unde ai fost? l-am întrebat în şoaptă.

Habar n-aveam de ce coborâsem glasul, dar m-am ■ simţit ciudat să-i pun o astfel de întrebare. Nu voiam să las să i se vadă ca mă interesa ce făcea.

M-a fixat din nou din priviri.

— La cineva care avea nevoie de mine, a răspuns şi, din felul în care a spus-o, mi-am dat seama că nu era vorba despre niciuna dintre fetele de pe lista

sa de prietene. De ce? Ţi-a fost dor de mine? s-a interesat o clipă mai târziu.

Eram conştientă că se apropiase de mine, dar nu voiam să mă îndepărtez. într-un fel, prezenţa sa mă făcea să vreau să zâmbesc şi îmi dispăruse acea apăsare din piept, acea tristeţe profundă pe care o simţisem toată ziua.

— Nu-mi place să stau singură într-o casă atât de mare, i-am mărturisit, vorbind în continuare în şoaptă.

Mâna sa se odihnea pe spătarul canapelei şi mi s-a tăiat respiraţia când am simţit cum degetele sale îmi mângâie cu blândeţe părul şi apoi urechea.

Ne priveam faţă în faţă, iar timpul părea să se fi oprit Nu mai auzeam dialogurile din film şi nimic altceva în afară de respiraţia sa şi de bătăile nebuneşti ale inimii mele.

— Din fericire, acum sunt eu aici, a comentat şi s-a aplecat, apăsându-şi buzele catifelate peste ale mele.

A fost un sărut cald şi plin de aşteptări. Am închis oclui, abandonându-mă acelui moment, şi, câteva secunde maj târziu, mâinile mele au urcat spre faţa sa, am pipăit cu palmele barba sa incipientă şi l-am mângâiat până am ajuns sâ-mi trec mâinile prin părul

lui... Buzele sale au devenit tot mai insistente, până când am întredeschis gura, iar limba sa m-a invadat. M-a trecut un fior când mâna i-a coborât pe umerii mei şi pe spate, oprindu-se când a ajuns la talie.

Se purta complet diferit faţă de cum se comportase în noaptea precedentă. Mă atingea cu tandreţe şi blândeţe, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu înă sparg. Un geamăt aproape imperceptibil mi-a scăpat de pe buze când degetele sale şi-au croit drum spre mijlocul meu, atingându-mi pielea goală a spatelui. M-am arcuit aproape involuntar, pentru ca trupul

meu să se lipească şi mai mult de al lui, şi am acţionat aproape fără să gândesc.

M-am ridicat şi mi-am trecut piciorul' peste genunchii săi, rămânând aşezată călare peste el. Nick m-a privit ca hipnotizat şi s-a dezlipit de spătarul canapelei pentru a mă strânge în braţe. Sărutul a devenit maiprofund, mai disperat, mâinile lui păreau să fie peste tot, dar, exact când credeam că mă topesc, s-a oprit, separându-şi brusc buzele de ale mele.

Am deschis ochii surprinsă şi cu mintea golită de orice gând. Asta era ceea ce îmi provoca el, mă făcea să uit de absolut orice şi de asta aveam nevoie.

S-a îndepărtat câţiva centimetri şi mi-a căutat privirea.

— Nu e bine ce facem, mi-a spus, devenind brusc serios. Nu mă lăsa să mai fac asta. Eşti sora mea vitregă şi ai şaptesprezece ani, a adăugat, ca şi cum asta ar fi avut vreo relevanţă. N-o să se mai întâmple, a declarat, ridicându-se şi lăsându-mă aşezată pe canapea.

L-am observat pe jumătate supărată, pe jumătate

rănită.

întâi mă săruta, iar acum îmi spunea chestiile astea...? Voiam să o facă din nou, voiam să mă facă din nou să mă simt atât de bine, aveam nevoie de asta mai mult decât de orice, pentru că fusese o zi oribilă, mă simţisem groaznic, fără să am cu cine să vorbesc sau pe cine să sun. Toate persoanele pe care le iubeam fie erau ocupate, fie mă trădaseră.

L-am privit fix.

— Dacă nu vrei să se mai întâmple, nu mă mai provoca. Până acum tu ai fost cel care a iniţiat cele trei săruturi, i-ara reproşat, ridicându-mă de pe canapea şi îmbrâncindu-l când am trecut pe lângă el. Haide, Thor! i-ain strigat câinelui.

Am urcat în camera mea supărată şi nedumerită. Am trântit uşa şi m-am băgat în pat. După un timp, am

înţeles că avea dreptate... Asta nu trebuia să se mai întâmple.

în dimineaţa următoare o voce cunoscută m-a trezit, în timp ce cineva mă lovea uşurel pe spate.

— Haide, sus, că e trecut de ora douăsprezece! am auzit lângă mine vocea mamei

Am deschis ochii pe jumătate adormita şi am privit-o cum stătea pe marginea patului meu cu o înfăţişare radiantă.

— Ţi-a fost dor de mine? m-a întrebat cu un zâmbet

larg.

I-am întors zâmbetul şi m-am întins s-o îmbrăţişez. în sfârşit, se întorsese... Evident că-mi fusese dor de ea: datorită ei, aveam o oarecare normalitate în viaţă.

— Cum a fost la New York? m-am interesat, întmzân- du-mă şi frecându-mă la ochi.

— Incredibil! E cel mai bun loc de făcut cumpărături, mi-a răspuns entuziasmată. Ţi-am adus o mulţime de cadouri.

Am privit-o ridicând din sprâncene şi am sărit din pat, îndreptându-mă spre baie.

— Minunat, mamă! Ca şi cum n-aş avea deja suficiente haine pe care nu le-am purtat încă, i-am reproşat dând ochii peste cap.

în timp ce mă spălam pe faţă şi pe dinţi, s-a aşezat pe capacul vasului de toaletă şi a început să-mi povestească despre locurile minunate pe care le vizitase.

— Mă bucur că te-ai simţit atât de bine, i-am mărturisit în timp ce intram în dressing şi treceam în revistă umeraşele, fără să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac.

Era mult mai simplu când nu aveam atâtea ţoale şi de aceea continuam să recurg la hainele din valiză, care rămăsese întredeschisă pe jos. Pe de-o parte, refuzam s-o desfac, pentru că asta ar fi însemnat că totul era real, că urma să rămân acolo şi nu mai era cale de întoarcere.

— Azi avem planuri, Noah, de asta am venit să te trezesc, m-a anunţat şi, auzind tonul pe care mi-a zis asta, mi-am dat seama că n-o să-mi placă ce urma să-mi spună.

— Ce planuri? am întrebat-o cu o mână în şold.

Mama a trecut pe lângă mine şi a început să caute în

dulapul meu, analizând rochiile şi privind cu atenţie hainele.

— Avem un interviu la şcoala St. Mărie, m-a anunţat şi s-a întors să mă privească.

— Un interviu unde? am întrebat-o derutată.

—La noua ta şcoală, Noah. Ţi-am spus că e uua dintre cele mai bune şcoli din ţară, unde nu ajunge oricine şi, datorită relaţiilor lui Will şi faptului că Nick a învăţat acolo, vor să te cunoască, mi-a explicat răbdătoare. E o simplă formalitate, nimic mai mult, dar o să-ţi placă să vezi şcoala, e impresionantă...

Am simţit că-mi vine să vomit.

—La naiba, mamă! Nu puteai să mă înscrii la orice liceu obişnuit? am răbufnit, trăgând de umeraşe dintr-o parte înalta.

Dintr-odată, devenisem nervoasă.

—Nuvreausămerglaoşcoalăpentrucopiidebanigata, ţi-am mai spus; şi apoi, peutru ce e interviul? Dumnezeule, doar nu îmi caut de lucru...

—Noah, nu începe, este o mare oportunitate pentra tine, absolvenţii acestei şcoli merg la cele mai bune universităţi, iar tu ai norocul să te admită în ultimul an, în mod normal asta nu se poate...

— Adică o să fiu ciudata pe care au admis-o pentru că avea pile? am întrebat-o şocată de situaţie. Minunat, mamă!

Mama şi-a încrucişat braţele, întotdeauna făcea acest gest când luase deja o hotărâre, aşa că mi-a fost clar că nu aveam prea multe de discutat pe acest subiect.

— O să-mi mulţumeşti mai târziu; în plus, prietena ta Jenna merge tot la St. Mărie, aşa că n-o să fii singură, a argumentai şi am fost bucuroasă să aflu acest detaliu.

Era o consolare să ştiu că cineva avea să stea cu mine în pauza de prânz,

— Acum îmbracă-le, că trebuie să iim acolo în mai puţin de două ore,

Am oftat şi am căutat în dulap până am găsit nişte blugi negri strâmţi şi o bluză albastră elegantă. Nu aveani de gânil

să-mi pun rochie, doar gândul la cum s-or îmbrăca fetele de la acea şcoală mă făcea să mă cutremur...

Singurul lucru bun pe care l-a avut acea ieşire pentru a vizita şcoala a fost că după aceea mama a mers cu mine să-mi cumpăr o maşină. Conduceam deja de un an şi mă duruse sufletul să-mi las dubiţa în Canada, motiv pentru care îmi adunasem toate economiile şi, cu ajutorul suplimentar din partea mamei, urma să-mi cumpăr o maşină la mâna a doua ca să mă pot mişca în voie prin oraş. William insistase că el poate să-mi cumpere o maşină nouă în perfectă stare fără nicio problemă, dar a trebuit să pun piciorul în prag. Una era să îi cumpere diverse lucruri mamei şi să-mi plătească şcoala şi hainele şi toate celelalte, dar maşina voiam să mi-o cumpăr eu. Aveam de gând să îmi caut şi de lucru peutru a-mi putea suporta cheltuielile. Nu agream ideea ca omul acela să-mi plătească absolut tot, ca şi cum aş fi avut doisprezece ani. Eram suficient de mare şi suficient de capabilă să-mi pot găsi un loc de muncă şi astfel să-mi pot plăti lucrurile de care aveam nevoie.

Mama nu se opusese deciziei mele, ea era de acord să muncesc, fusese de acord de când aveam cincisprezece ani şi de atunci îmi plăcuse să nu fiu nevoită sa cer bani de fiecare dată când aveam nevoie. De aceea mă ajutase să găsesc un post de ospătăriţă într-un local destul de frecventat, aflat la arca douăzeci de minute de mers cu maşina de casa. Se numea Barul 48 şi era o combinaţie între bar şi restaurant; evident, eu nu aveam voie să servesc băuturi alcoolice, dar uruia să lucrez ca ospătăriţă. Mai lucrasem într-un restaurant şi nu mă descurcasem rău. Urma să încep săptămâna următoare îu tura de după-amiază şi de seară.

Nu ne-a luat mult să alegem o maşină, adevărul e că mă mulţumeam să funcţioneze cum trebuie. Am ales o Broscuţă în stare destul de bună. Eu nu prea mă

pricepeam la maşini, în ciuda faptului că le conduceam cu uşurinţă, dar cea pe care am ales-o era foarte drăguţă, iar culoarea sa roşie pur şi simplu m-a cucerit. Am plătit factura, am semnat hârtiile şi rn-am simţit liberă când am putut să mă întorc acasă la volanul propriului automobil.

Mi s-a părut amuzant când mi-am parcat maşinuţa între Mercedesul lui Will şi jeepul lui Nick; mai mult chiar, mi s-a părut că e un fel de metaforă cu privire la locul meu în acea familie. într-o dispoziţie foarte bună, am coborât din maşină exact în clipa în care Nicholas ieşea din casă răsucind în mână cheile Range Rover-ului. Şi-a scos ochelarii de soare ca să poată vedea mai bine noua mea achiziţie.

Pe faţa lui s-a citit atât amuzament, cât şi dezgust. Mi-am îndreptat umerii, pregătită să-i ascult comentariile.

— Zi-mi, te rog, că asta nu e o maşină, m-a implorat, apropiindu-se şi negând din cap în timp ce se uita condescendent când la mine, când la Broscuţă.

Nu aveam de gând să-l las pe Nicholas să-mi strice buna dispoziţie, motiv pentru care am preferat să-mi muşc limba şi să păstrez pentru mine insultele.

— E maşina *mea* şi te rog să nu te mai uiţi aşa la ea, i-am spus, încercând să-mi controlez emoţia pe

care mi-o stârnea prezenţa lui, după ce în seara anterioară ne sărutaserăm pe canapea.

Nick părea contrariat. Fără ca măcar să-mi ceară voie, s-a îndreptat spre botul maşinii şi a ridicat capota pentra a o putea examina.

— Ce faci? l-am întrebat, ducândn-mă după el.

Am ridicat mâna să închid capota, dar braţul său întins a ţînut-o deschisă cu hotărâre, ignorând încercările mele inutile de a-l da la o parte.

— Ai dus-o la revizie? a întrebat, mişcând şi deschizând diverse piese ale maşinii cărora nici nu le ştiam numele. Tinicheaua asta o să te lase baltă în mijlocul drumului, se vede de la o poştă că e un pericol, uu-mi vine să cred că mama ta te-a lăsat s-o cumperi, a comentat enervat.

— Dacă mă lasă baltă în mijlocul drumului, nu o să fie prima dată, lucru pentru care trebuie să-ţi mulţumesc, aşa că mercedes ron
nu-ţi face griji, că mă descurc eu, am declarat, îndepărtându-i unul câte unul degetele de pe capotă.

Când, în sfârşit, s-a dat la o parte, am închis capota dintr-o mişcarc.

Şi-a încrucişat braţele şi m-a înfruntat.

— Dacă ai fi avut la îndemână telefonul mobil ca orice persoană normală, n-ai fi fost obligată să te urci în maşina unui străin... De ce nu treci peste ce s-a întâmplat? a răbufnit exasperat, dar mi s-a părut că

■rând un soi de remuşcare în ochii săi când i-am reproşat asta.

— M-ai dat afară din maşină, mobilul se descărcase. Oricum, ce mai contează? Uită de mine! am adăugat, dorind să dispară din faţa mea.

El m-a privit ca şi cum exasperarea sa ar fi atins cote maxime... „Minunat, bine ai venit în club", mi-am spus în sinea mea.

Când m-am întors să plec, m-a apucat de braţ cu o mână şi m-a tras, răsucindu-mă spre el.

Mintea sa părea să ducă o luptă. Ca şi cum nu ştia ce să facă sau ce să spună în continuare. Câteva secunde mai târziu, când mă pierdusem deja în albastrul profund al ochilor săi, iar bătăile inimii începuseră să mi se accelereze, a vorbit:

— Pot eu să te duc unde vrei, a declarat încruntat, de parcă nu-i venea să creadă că rostise acele cuvinte.

Mi-a luat câteva secunde să răspund.

— Nu e nevoie, am spus uşor ameţită din cauza apropierii dintre noi şi a cuvintelor lui.

Nicholas Leister fusese amabil cu mine? „Trezeşte-te, nu poate fi adevărat."

Preţ de o clipă am rămas tăcuţi, fiecare cufundat în privirea celuilalt... Fiorii pe care îi simţeam în stomac aproape că mă împiedicau să respir. Cum era posibil ca simpla apropiere de băiatul ăsta să mă aducă într-o asemenea stare? Unde era ura pe care până nu de mult o simţisem faţă de el? De ce acum singurul lucru pe care îl simţeam când îl aveam aproape era o dorinţă obscură şi de nestăvilit care mă îmbia să-l sărut şi să-mi doresc să mă cuprindă în braţe ca în noaptea aceea]a petrecere, când era prea beat să-şi dea seama ce făcea?

M-a tras spre el cu o mişcare aproape imperceptibilă. Acum eram suficient de aproape unul de altul încât să se poată întâmpla ceva.., Dumnezeule, ce buze...! Nu puteam să mă gândesc decât ca îmi doream ca limba lui să o atingă pe a mea, iar braţele sale să mă strângă la piept...

în clipa dCGCH« chiar când credeam că eram pe punctul de a ne săruta, sunetul unui claxon m-a făcut să-mi sară inima din piept. Nicholas a întors doar capul să vadă cine era.

Am făcut un pas înapoi, încercând să-mi controlez respiraţia care, spre ruşinea mea, se accelerase în mod ruşinos.

— Bună, Noah! m-a salutat Jenna de la geamul maşinii lui lion, care ne-a făcut cu mâna de pe scaunul şoferului. Nick, nu te deranjează dacă o invit şi pe Noah, nu-i aşa? a întrebat ea privindu-l pe Nicholas, care îşi dusese mâinile la cap cu un gest ce arăta clar că era frustrat, supărat sau dezgustat, nu eram sigură.

El m-a privit din nou timp de câteva secunde, care mi s-au părut o eternitate.

— Vrei să vii? m-a intrebat

Nu ştiu de ce, dar răspunsul meu a fost automat

— Sigur că da, am răspuns cu inima bubuindu-mi în piept Adică... unde?

Nick i-a aruncat o privire misterioasă lui Lion.

— Nuştiudacăepregătităpentmaşaceva...amărturisi t Lion, apoi a izbucnit în râs şi a scos capul pe geam ca să ne poată privi.

Nick s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit într-un mod irezistibil,

— S-ar putea să fie distractiv.

Douăzeci de minute mai târziu, am coborât din maşina lui lion într-un fel de hală abandonată. Era multă lume afară, în jurul maşinilor cn portbagajele deschise, din care răsuna mercedes ron

muzica la volum maxim. Mi-a amintit de ziua în care am fast la curse, dar atmosfera era diferită. Când am coborât din maşină, amicii lui Nick şi Lion s-au apropiat de noi şi au început să se salute zgomotos. Jenna s-a apropiat de mine şi şi-a trecut braţul pe după umerii mei. Spre deosebire de mine, ea era îmbrăcată cu o rochie neagră mulată, care îi lăsa descoperiţi

umerii şi o parte din spate. Părul îi încadra chipul în elegante bucle răvăşite, care o făceau să arate spectaculos. M-am simţit de-a dreptul neglijentă în blugii şi bluza pe care le îmbrăcasem în acea dimineaţă pentru interviul de la şcoală, dar nu aveam ce să fac.

— Azi o să ai plăcerea de a-l vedea pe iubitul meu în acţiune, m-a anunţat cu un zâmbet pe faţă şi cu emoţie în ochi. Şi pe Nick, a adăugat, trăgându-mă după ea pentru a ne face loc printre toţi prietenii care se adunaseră lângă Nick şi Lion.

Când am intrat în cerc, am auzit despre ce vorbeau.

— Ronnie nu e, nu e nimeni din banda lui, spunea unul dintre cei pe care îi văzusem deja în ziua cursei.

Nicholas se sprijinea de maşină cu o ţigară în mână, iar când a fost menţionat numele lui Ronnie, s-a uitat spre mine. De data asta nu mă privea cu ranchiună din cauza celor întâmplate în acea noapte, ci mai degrabă ca şi când ar fi fost dezamăgit că nu îl puten înfrunta din nou pe cel mai mare duşman al său. După părerea mea, era complet nebun dacă intenţiona să înfrunte pe cineva care purta asupra sa o armă, dar, văzând comportamentul noului meu frate vitreg, nu mă surprindea prea tare că voia să se bată cu un astfel de individ.

— Dar sunt Greg şi A.J., iar pariurile sunt mari, a continuat să explice amicul său.

Pe faţa lui Nick a apărut un zâmbet superior; s-a îndepărtat de maşină, n aruncat ţigara pe jos şi l-a bătut cu palma pe spate.

— Atunci ce mai aşteptăm?

Mulţimea strânsă în jurul lui şi-a exprimat bucuria, bătându-l cu palma pe spate. Eu nu înţelegeam absolut nimic, dar am început să intuiesc cum stăteau lucrurile... şi nu-mi plăcea deloc.

Toţi ceilalţi s-au îndepărtat de noi şi au început să intre îu hala, ale cărei uşi erau deja deschise. înăuntru era tot mai aglomerat, iar muzica şi gălăgia erau

asurzitoare. Oare oamenii ăştia făceau totul în stil mare? Nu se mulţumeau niciodată să iasă la o cafea sau pur şi simplu să meargă la un film? Mi-am dat seamn imediat că răspunsul era nu: Nicholas nu era genul tipic de băiat care îşi dă întâlnire cu fete şi le invită la o ieşire romantică... Nicholas trăia aventuri periculoase şi îi plăcea să se înconjoare de oameni care căutau acelaşi lucru ca eL.. Atunci ce naiba căutam eu acolo, cu el?

Iion s-a apropiat o clipă de Nick şi am auzit perfect ce îi spunea:

— Pe A J. lasă-mi-l mie. Ştii că mi s-a pus pata pe el de data trecută, i-a zis, iar Nicholas a dat din cap afirmativ, în timp ce ochii săi îmi scrutau din nou chipul.

Eu tăceam, neştiind cum să reacţionez.

— Intru eu primul, ca de obicei, a afirmat scurt, în timp ce se apropia de mine şi mă împingea un pic mai departe de Jenna şi de Iion.

Am simţit un fior în locul în care degetele sale m-au atins şi nu m-am putut abţine să nu dau ochii peste cap.

— Ce-ai de gând să faci? am întrebat, întorcându-raă pentru a-l putea privi în ochi.

El părea entuziasmat.

— 0 să mă bat, Pistruiata, m-a anunţat cu uu zâmbet arogant. Sunt destul de bun, iar oameiulârle place să ne vadă luptând pe mine şi pe Lion. Te avertizez însă că va fi multă lume, aşa că nu te îndepărta de Lion până nu termin şi nu viii la tine şi la Jenna.

Urma să se bată... să-şi împartă pumni cu alt individ ca şi cum ar fi fost ceva distractiv... E adevărat, erau bani la mijloc, dar eu ştiam că Nicholas nu avea nevoie de ei, em milionar. Prin urinare, de ce uaiba se băga în astfel de situaţii periculoase?

I' ILl W.1-IJL,J I VM

— De ce faci asta? l-am întrebat, fără să-mi pot ascunde dezaprobarea şi teama.

— într-un fel sau altul trebuie să mă descarc, mi-a răspuns, privindu-mă ciudat

Am rămas fără replică în locul unde eram, cu picioarele tremurând de frica pe care mi-o inspira evenimentul la care urma să asist

NICK

Am lăsat-o acolo, simţind cum mă străbătea un fior din cap până-n picioare. Cred că nicio fată nu mă emoţiona atât de mult cum o făcea Noah, iar lucrul ăsta îmi plăcea şi, în acelaşi timp, mă irita. întotdeauna îmi plăcuse să deţin control absolut, în special asupra femeilor. întotdeauna fusesem conştient de felul în care acestea reacţionau în faţa mea şi întotdeauna ştiusem ce doreau de la cineva ca mine, dar Noah era diferită. Nu trebuia decât s-o priveşti ca să-ţi dai seama că era total diferită de persoanele alături de care crescusem sau care mă înconjurau. încă nu puteam să înţeleg cum era posibil ca, având posibilitatea de a cheltui banii tatălui meu, să insiste să se îmbrace cu haine simple, sau să conducă o maşină oribilă şi periculoasă, ori să îşi caute un loc de muncă. Erau întrebări pe care mi le puneam de fiecare dată când o vedeam, dar ceea ce mă afecta cel mai mult era atracţia fizică pe care o simţeam pentru ea. Ori de câte ori o vedeam, îmi doream s-o sărut şi s-o mângâi, iar de când făcusem asta, beat fiind şi fără să ştiu prea bine în ce mă băgăm, nu încetasem să-mi doresc să repet experienţa. în seara aceea eram acolo exact din acest motiv. înainte ca Jenna şi IJon să-şi facă apariţia, fusesem pe punctul de a o săruta şi de a rămâne cu ea toată noaptea. Nu mi-ar fi păsat câtuşi de puţin să pierd lupta, diică în felul ăsta aş fi putut să sărut acele buze suave.

îmi făcea plăcere să simt cum reacţiona la contactul cu pielea mea. în acea primă seară aproape că mi-am pierdut controlul auzind gâfâitul slab care-i ieşea de pe buze în timp ce o sărutam. Şi iată că eram din nou în aceeaşi situaţie şi nici măcar nu ştiam de ce naiba o invitasem să vină să mă vadă mercedes ron

cum mă încăieram cu unul dintre indivizii cei mai imbecili pe care-i cunoscusem. Nu puteam să-mi scot din minte nici faţa ei îngrozită când şi-a dat seama în sfârşit ce aveam de gând să facem. Adevărul e că, într-un fel, era amuzant să o văd acolo. Făcea o totală notă discordantă.

M-am îndepărtat de ea şi am iutrat în clădirea abandonată pe care o foloseam întotdeauna pentru astfel de lucruri. Luptele făcuseră parte din viaţa mea practic din clipa în care îl cunoscusem pe Lion. El era foarte bun, iar eu învăţasem de la el aproape tot ce ştia. Poate că furia cu care mă băteam era mai intensă decât a lui şi de aceca aproape nimeni nu mă putea învinge. îmi era chiar uşor să-mi dobor adversarii. Când mă băteam, toate simţurile mele se concentrau asupra obţinerii victoriei, nimic altceva nu conta şi asta ma ajuta să mă descarc, să suport mai uşor toate lucrurile pe care le ţineam în mine. în ziua aceea aveam nevoie de aşa ceva mai mult decât oricând: ultima vizită la sora mea mă făcuse praf, mai ales după ce aflasem că urma să rămână singură toată săptămâna, pentru că părinţii ei plecau câteva zile în vacanţă în Barbados. Na puteam să înţeleg cum era posibil ca nişte părinţi să îşi lase copiii singuri şi să văd cum mama mea, femeia care mă abandonase fără nicio remuşcare, îi făcea acum acelaşi lucru unei fetiţe... Toate astea mă scoteau pur şi simplu din minţi.

în acel loc spiritele se puteau încinge foarte uşor dacă nu aveai grijă şi de aceea eu mă mulţumeam să intra, să câştig lupta, să iau banii şi să dispar. Majoritatea celor prezenţi rămâneau la petrecerea care urma, unde abundau alcoolul şi drogurile. Pe mine chestiile astea nu mă interesau, motiv pentru care mi-am menţinut mintea limpede în timp ce-mi scoteam tricoul şi intram în ringul unde urma să aibă loc lupta.

Greg era un tip corpolent, petrecea mult tinip la sală şi ne aveam ca şoarecele cu pisica de când ne ştiam. înainte să apar eu, toţi îl urcaseră pe un piedestal şi de aceea, când se bătea cu mine, îşi punea toată energia în atac. Problema sa era că nu se omora cu tehnica, punctul său forte fiind foiţa brută, motiv pentru care nu-mi era greu să mă feresc de fiecare

dată când încerca să mă lovească direct cu pumnul. A.J. era altceva, iar el şi Lion aveau multe de împărţit. Odată fusese pe punctul de a o viola pe Jenna într-o discotecă. Slavă Domnului, în seara aceea eram cu ea şi am putut să intervin înainte să se întâmple ceva. Lion nu o cunoştea pe Jenna pe atunci, dar, când au început să iasă împreună şi a aflat cele întâmplate, a fost cât pe ce să-l omoare în bătaie.

Spectatorii se reuniseră în jurul micii platforme pe care urma să ue luptăm. Pariurile se meuţineau deschise pe parcursul luptei, motiv pentru care strigătele şi huiduielile şi tot felul de exclamaţii erau la ordinea zilei. Am început să sar pe loc, încercând să mă încălzesc un pic, în timp ce Greg urca şi el pe platformă pe la capătul celălalt. Ochii săi m-au sfredelit cu ură şi sete de sânge, iar eu a trebuit să-mi reprim un zâmbet arogant, ştiind că urma să termin cu el în mai puţin de zece minute.

Individul care avea în acea seară sarcina de a strânge banii a strigat numele meu, apoi pe cel al lui Greg, iar un minut mai târziu a început distracţia. Una dintre greşelile majore pe care le comitea Greg era că începea să lovească frenetic în dreapta şi-n stânga şi obosea prea devreme. Trebuia să ştii când era momentul potrivit pentru a face un pas în faţă şi a ataca. De aceea primul meu pumn l-a lovit în plin pe adversarul meu în abdomen. Lumea striga înfierbântată, în timp ce eu am ridicat genunchiul şi l-am lovit scurt în nas, profitând de faptul că se încovoiase după prima lovitură în abdomen. Adrenalina îmi curgea prin vene şi mă simţeam în stare de orice, Greg s-a repliat şi a încercat din nou să mă lovească cu pumnul, de data asta în faţă. Am zâmbit şi m-am eschivat, iar o secundă mai târziu, l-nin lovit în plin în ochiul drept.

Lovitura a fost atât de puternică, încât a căzut, dându-mi astfel ocazia să-l mai lovesc o dată cu piciorul... ilar tiu am fâcut-o, pentru că nu are niciun farmec să loveşti pe cineva care e întins pe jos. înainte ca lupta să se termine, Greg s-a ridicat şi s-a mişcat atât de rapid, încât a reuşit să uiă împingă, atmgându-mi uşor cu pumnul obrazul drept. Hraţtd meu s-a mişcat atât de repede, încât lovitura care a urmat l-a

aruncat din nou la podea, de unde nu s-a mai putut ridica.

Euforia victoriei era benefică pentru mintea mea agitată şi eram recunoscător pentru faptul că aveam forţa necesară să îi vin de hac oricui m-ar fi înfruntat.

Toată lumea striga numele meu, iar cei care urmăriseră lupta au încercat să mă ajungă din urmă când am coborât de pe platformă şi m-am îndreptat spre cel la care erau banii ce mi se cuveneau. Am câştigat cinci mii de dolari în urma acelei lupte şi, după ce i-am băgat în buzunarul blugilor, am pornit în căutarea lui Lion. L-am găsit alături de Jenna pe ultimul rând de spectatori. Acolo atmosfera nu era atât de sufocantă ca în primele rânduri, unde puteai să te trezeşti cu un pumn sau un brânci.

Când m-am apropiat de ei şi am văzut că Noah nu era acolo, inima a început să-mi bată mai tare fără să vreau. Am privit în ambele părţi, dar n-am văzut-o nicăieri.

— Unde e? l-am întrebat pe Lion, simţind cum adrenalina mă invada din nou, iar corpul mi se încorda.

El mi-a zâmbit, iar Jenna a dat ochii peste cap.

— A fost prea mult pentru ea. Când a văzut cum ai incasat pumnul ăla pur şi simplu a ieşit, mi-a relatat amica mea.

Apoi s-a întors spre Lion, care urma să intre în ring. Alături de ei erau mai mulţi tovarăşi de-ai mei.

— Mă duc s-o caut, nu pleca de lângă ei, Jenna, i-am informat, răsucindu-mă pe călcâie şi pornind în căutarea lui Noah.

Am găsit-o lângă uşă, stând pe jos sprijinită de perete şi cu mâinile în jurul genunchilor. Nu mi-a plăcut ce-am citit pe chipul ei. M-am grăbit să-mi pun tricoul când m-am apropiat de ea şi am văzut că zăbovea cu privirea asupra corpului meu şi a zgârieturii pe care o căpătasem pe faţă.

— Ce naiba faci aici? am întrebat-o, simţind că o parte din mine era dezamăgită că nu mă văzuse învingându-lui adversarul.

Ea s-a ridicat, dar m-a privit încruntată.

— Ceea ce faci acolo... a spus trăgând aer în piept şi închizând ochii, în timp ce era străbătută de un fior. Nu e pentru mine, a declarat în cele din urmă.

Adevărul e că părea chiar speriată. Nu credeam că treaba asta putea s-o afecteze atât de mult, orice altă fată mi s-ar fi aruncat în braţe înnebunită după victoria pe care o obţinusem, dar Noah...

— Luptele nu sunt pe gustul tău, m-am prins, am comentat şi, fără să vreau, am întins o mână şi i-am atins gâtul cu delicateţe.

Noah mi se părea o fată de pe altă planetă: uneori părea dura ca o stâncă, în stare să-mi tragă un pumn fără să stea pe gânduri, iar alteori părea atât de mică şi de fragilă, încât nu-mi doream decât s-o strâng în braţe.

I-am mângâiat ceafa cu degetele, iar ea a ridicat ochii să mă privească. Părea pe punctul de â spune ceva, dar nu m-am putut abţine şi m-am aplecat s-o sărut şi s-o îmbrăţişez.

S-a topit în braţele mele, aşa cum mă aşteptam, iar adrenalina care încă îmi curgea prin vene m-a făcut s-o strâng cu putere la piept. Era înaltă, dar, chiar şi aşa, părea mică în comparaţie cu mine. Chestia asta mă încânta, mai ales când simţeam cum reacţiona trupul său la atingerea mea. Şi-a împletit degetele în părul meu umed şi a trebuit să-mi înfrânez dorinţa de a o mângâia peste tot.

Câteva secunde mai târziu, s-a desprins din îmbrăţişare, iar privirea i s-a îndreptat asupra rănii mele. Au atins uşor mica inflamaţie care, cu siguranţă, începuse deja să se formeze şi am avut o senzaţie ciudată la acea mângâiere atât de simplă, dar în acelaşi timp atât de grăitoare.

— Am urât fiecare secundă în care ai fost acolo sus, a mărturisit, privindu-mă din nou în ochi,

Vorbea serios, vedeam asta în privirea ei. într-un fel, Noah îşi făcea griji pentru mine, iar asta era ceva atât de nou şi de ciudat, încât a trebuit să fac un pas înapoi.

— Aşa sunt eu, Noah, am recunoscut, retrăgându-mi degetele de pe pielea ei.

Ea a remarcat schimbarea care s-a produs în starea mea de spirit. Şi-a îndepărtat braţele din jurul gâtului meu şi m-a observat încruntată.

— Nu înţeleg de ce faci asta, a comentat. Ai hani destui, nu ai nevoie de ei...

— Lion, în schimb, are nevoie, am întrerupt-o, adoptând un ton defensiv.

Faţa i s-a luminat a înţelegere, dar m-am grăbit să clarific un lucru.

— Nu o fac doar pentru bani: îmi place să mă lupt, îmi place să ştiu că pot să dobor persoana din faţa mea, că deţin controlul asupra situaţiei. Intuiesc ce vrei să spui şi, dacă tu crezi că o să reuunţ să mai fac asta pentru că noi doi suntem...

— Ce? m-a întrerupt ea pe un ton iritat. Cum se termină fraza asta?

Nu-i puteam răspunde la această întrebare. Nici măcar eu nu ştiam ce se întâmpla, ştiam doar că e o greşeală. Noah era o fată simplă, care-şi dorea o relaţie ca-n basme, pe care eu nu i-o puteam oferi. Simplul gând era ridicol. Totuşi, problema era că toate aceste detalii dispăreau din mintea mea când o aveam aproape. Ştiam că greşesc sărutând-o, atingând-o... dar nu mă puteam abţine... avea dreptate: eu eram cel care o căuta.

Nu am ştiut ce să răspund.

— Nu contează, nu-mi răspunde, a spus ea un minut mai târziu. Ştiu cum eşti, Nicholas. N-o să aştept de la tine mai mult decât avem acum.

După ce a terminat de vorbit, s-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre intrarea în locul unde se desfăşura lupta ta care participa Lion.

Oare ce a vrut să spună când m-a asigurat că ştie cum sunt? Orice ar fi fost, nu nii-a plăcut deloc. Am observat-o îu timp ce intra şi arn simţit că furia punea stăpânire [ie mine... deşi nu ştiam exact de ce.

NOAH

Fusese o greşeală din partea mea să îl însoţesc pe Nicholas în seara aceea. Da, mă atrăgea mult şi e adevărat că îmi pierdeam şirul gândurilor când mă atingea sau mă săruta, dar nu-mi plăcea cum era ca persoană. Nicholas Leister se învârtea într-un cerc pe care eu îl evitasem toată viaţa: luptele, petrecerile scăpate de sub control, drogurile sau alcoolul făceau parte dintr-o realitate cu care eu nu voiam să am de-a face. încă mă străduiam să mă obişnuiesc cu noua mea viaţă, nu trecuseră nici două săptămâni de când venisem aici şi totul se schimbase. Trădarea lui Dan încă mă afecta, iar orice tip de relaţie cu Nicholas nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, pentru că eu ştiam exact ce urmărea un individ ca el de la o fată ca mine... Poate că aveam o mentalitate învechită sau eram o ciudată ori ceva de genul ăsta, dar mie îmi plăceau obiceiurile de modă veche. Voiam ca băiatul care ar fi dorit să stea alături de mine să-mi demonstreze asta îu fiecare zi, îmi plăceau cuvintele drăgăstoase, gesturile drăguţe... iar Nick era la polul opus. Nu eram pregătită ca cineva să-mi frângă din nou inima; de fapt, deja era frântă, nici măcar un mai aveam inimă, ci doar mii de bucăţele, pe care încercam să le lipesc de la o zi la alta.

De aceea mi-am promis să încerc să am o relaţie normală cu Nicholas. Nu puteam fi împreună, dar asta nu însemna că trebuia să ne urâm. Certurile cu el, joaca de-a şoarecele şi pisica în care ne complăceam de când ne cunoscuserăm erau epuizante şi trăiam sub acelaşi acoperiş, motiv pentru care

era de preferat să încercăm să fim prieteni dacă e posibil să fii prieten cu cineva care te face să-ţi tremure picioarele.

Am rămas lângă uşa de la intrarea în hală, aşteptând ca Lion să termine lupta. Nu mă uitam. Uram confruntările fizice şi nu suportam că lumea se distra asistând la ele, iar faptul că se câştigau bani pariind împotriva cuiva mi se părea extrem de neplăcut şi umilitor.

Nicholas a trecut pe lângă mine fără să mă privească şi s-a dus să se alăture Jennei şi prietenilor săi. Cincisprezece minute mai târziu, Lion a ieşit învingător, chiar dacă, spre deosebire de Nick, care încasase doar o lovitură, fusese lovit de mai multe ori în piept şi avea o tăietură destul de urâtă la ochiul stâng. Jenna s-a aruncat în braţele sale când l-a văzut şi l-a sărutat lung, pe când cei din jur îl ovaţionau entuziasmaţi. Asta aşteptase Nicholas de la mine? Sa cad la picioarele sale pentru că era în stare să lase pe cineva inconştient pe jos? Ridicol...

Nick s-a întors spre mine când lumea a început să iasă. Noroc ca locul acela era destul de mare, pentru că erau cel puţin două sute de persoane adunate acolo.

S-a apropiat până când a putut să mă prindă de mână şi să mă tragă spre ieşire. A fost ciudat să-i simt degetele înlănţuite cu ale mele, dar felul în care a făcut-o era distant, ca şi cum dorea de iapt să fie practic – aşa nu mă putea pierde în mulţime nu să dea dovadă de afecţiune faţă de mine.

Când am ajuns la maşină, l-am observat cu atenţie.

Ceva se schimbase după ultima noastră discuţie: Nicholas părea supărat pe mine şi părea că vrea să se poarte ca şi cum eu n-aş fi fost acolo. M-a durut atitudinea sa, dar nu mă puteam aştepta la altceva.

I-am privit în treacăt degetele rănite. Avea puţin sânge uscat peste rănile pe care le căpătase. Dintr-odată, m-a cuprins o senzaţie de greaţă, îmi lipsea aerul.

Ce naiba căutam eu acolo?

Nicholas s-a îndepărtat de mine fără să-mi spună nimic şi s-a dus spre grupul său de prieteni. Nu am văzut-o nicăieri pe Jenna şi, brusc, m-am simţit foarte singură, într-un mediu care mă speria mai mult decât aş fi recunoscut cu voce tare.

Am căutat în geantă până mi-am găsit telefonul.

— Ce faci? m-a întrebat Nicholas, apropiindu-se de mine exact în momentul în care îmi duceam telefonul la ureche.

— Chem un taxi.

înainte să-I pot opri, mi-a smuls telefonul din mână.

— Eşti nebună? Ce facem aici e ilegal, nu poţi să ne dai de gol locaţia, am putea fi denunţaţi.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui. Da, era mai atrăgător decât orice alt băiat pe care avusesem plăcerea să-l cunosc, dar nu merita să trec prin aşa ceva sau să mă trezesc în vreo încurcătură ca să obţin o fărâmă din atenţia sa.

— Vreau să plec.

-Dece?

Am respirat adânc, încercând să mă liniştesc.

— Pentru că nu-mi place lumea ta, Nicholas, am declarat o secundă mai târziu.

Nick n-a părut ofensat de răspunsul meu, ci mai curând indiferent.

— Nu eşti făcută pentru aşa ceva, nu ar fi trebuit să te
aduc.

Nu eram făcută pentru aşa ceva? Nu cuvintele sale m-au deranjat, ci tonul eu care le-a rostit.

— Eu am fost cea care am decis să vin, iar acum tot eu decid să plec.

Nicholas a râs şi m-a privit îngăduitor.

— Nu ştiu la ce mă aşteptam când te-ain adus aici, dar sigur nu ia asta. Te credeam mai puternică, Pistruiata. Nu ai arătat niciun pic de teamă câud l-ai înfruntat pe Ronnie. Nu am crezut că pentru câţiva pumni o să reacţionezi aşa.

Ochii săi m-au privit de sus până jos. Oare era în stare să vadă transpiraţia rece care-mi acoperea

trupul? Felul în care începuseră să-mi tremure mâinile...?

— Presupun că uneori sunt curajoasă, iar alteori nu, am comentat, făcând un pas înainte şi întinzând palma deschisă pentru a-mi recăpăta telefonul.

Nick l-a răsucit între degete, cu privirea aţintită în continuare asupra mea.

— Sunt curios să ştiu unde ai învăţat să conduci aşa cum ai făcut-o la curse...

I-am susţinut privirea.

— Norocul începătorului. Dă-mi telefonul, te rog.

Un zâmbet strâmb a apărut pe chipul său.

— Tăinuieşti mai multe lucruri decât mi-aş fi imaginat, Pistruiata, a recunoscut, făcând un pas spre mine.

M-am dat înapoi, în timp ce se apropia de mine, şi m-am lovit cu spatele de portiera maşinii.

— Toţi avem câte un secret, am răspuns coborând glasul şi simţind cum picioarele începeau din nou să-mi tremure.

— Te avertizez că sunt un detectiv foarte bun, a spus, aplecându-se să mă sărute.

L-am oprit împingându-l, dar abia am reuşit să-l clintesc un pic.

Răspunsul său mă trezise din vraja pe care era capabil să o creeze în jurul meu. Inima îmi bătea cu putere.

— Stai departe de mine, Nicholas, i-am spus mai serioasă ca niciodată.

Ultimul lucru pe care-l doream era ca o persoană ca el să-mi descopere trecutul. M-a cuprins panica doar hnagi- nându-mi acest lucru. întotdeauna îmi ţinusem demonii în frâu, nimeni nu ştia nimic, dar acum că trăiam sub acelaşi acoperiş existau lucruri pe care nu mai puteam să le ascund. M-a îngrijorat posibilitatea ca, într-un timp atât de

scurt, să fi putut descoperi că existau lucruri pe care nu le arătam nimănui.

— Să stau departe de tine? Corpul tău pare să zică altceva.

Afurisit să fie el şi capacitatea lui de a mă afecta mai mult decât oricine altcineva! Stătea în faţa mea, atât de masiv şi de masculin, iar eu mă simţeam ca un animăluţ încolţit care era pe cale să fie ucis dintr-o clipă în alta. Mă simţeam mică şi insignifiantă în comparaţie cu el, şi nu-mi plăcea senzaţia asta.

Şi-a pus mâinile de o parte şi de alta a capului meu, blo- cându-mă cumva.

— De ce ţi-e teamă? m-a întrebat, privindu-mă în ochi.

A rămas cu gura deschisă deasupra gurii mele, iar

răsuflarea sa îmi dezmierda faţa. Ochii lui erau atât de albaştri... Acum că era atât de aproape de mine, am remarcat că în mijloc, lângă pupile, avea punctuleţe de culoare verde acvamarin.

— De tine, am răspuns într-o şoaptă abia perceptibilă.

Nick a zâmbit pieziş, părând satisfăcut de răspunsul

meu-Afost ca şi cum mi-ar fi turnat cineva o carafa cu apă rece în cap. De data asta l-am împins cu putere şi m-am sustras din îmbrăţişarea sa.

— Eşti un cretin, i-am trântit, supărată pe mine însămi pentru că fusesem sinceră cu el.

Nick a izbucnit în râs.

— De ce? Pentru că mă bucur că ţi-e frică de mine? E normal, Pistruiate, deja începeam să mă îngrijorez că nu te temi de mine.

— Mi-e teamă că o să reuşeşti să-mi creezi probleme, am minţit într-o încercare disperată de a şterge cu buretele ultimele mele cuvinte.

Mărturisirea mea îi dădea prea multă putere.

— Presupun că e un aspect pe care-l evit cu destul de multă dibăcie, nu trebuie să-ţi faci griji.

— Asta e problema, nu vreau să nm motive să-mi fac griji. Acum dă-mi telefonul ca să pot pleca de aici.

Nieholas a oftat, deşi afişa acelaşi zâmbet amuzat.

— Păcat că eşti atât de orgolioasă. Credeam că noi doi ne-am putea distra.

— Nu există noi doi... şi nu va exista niciodată.

Douăzeci de minute mai târziu, Jenna m-a lăsat acasă.

Am respirat din nou uşurată şi mi-am jurat să nu-i mai cad în plasa. Eu şi Nicholas trebuia să păstrăm distanţa uuul faţă de celălalt.

în ziua următoare m-am apucat să-mi spăl maşina. Nicholas era în casă făcând Dumnezeu ştie ce şi aproape că nu ne-am intersectat deloc. Eu am încercat să scot petele de noroi şi de murdărie pe care noua mea Broscuţă le avea pentru că fusese mult timp la vânzare şi n-o îngrijise nimeni. Şi m-a amuzat să văd cum noii mei vecini, toţi incredibil de fiţoşi şi îmbrăcaţi în haine Chanel, mă priveau dezgustaţi când mă vedeau spălându-mi maşina într-un tricou promoţional, cu părul prins într-un coc lejer şi în nişte pantaloni scurţi simpli. Adevărul e că arătam îngrozitor, dar puţin îmi pasa ce credeau despre mine vecina mea blondă şi soţul său producător al nu ştiu cărui program de televiziune.

În timp ce suflam pentru a-mi îndepărta de pe faţă o şuviţă de păr şi mă întindeam peste capotă cu un burete stră- duindu-mă să elimin o pată care se încăpăţâna să nu dispară, am auzit ultima voce pe care mă aşteptam s-o aud în locul acela şi, cu atât mai puţin, în acel moment.

- Văd că urăşti în continuare spălătoriile auto.

Am rămas împietrită preţ de o clipă. Nu putea fi adevărat.

M-am întors spre persoana care tocmai sosise. Era în picioare în dreptul intrării lângă maşina lui Nicholas, iar înfăţişarea sa era identică cu cea pe care o avea când mă despărţisem de el cu două săptămâni în urmă. Părul blond răvăşit, ochii ciocolatii care transmiteau o siguranţă pe care o admirasem întotdeauna, corpul său de jucător de hochei... A trebuit să respir adânc de câteva ori.

Dan, cel care mă înşelase cu cea mai bună prietenă a mea, era în faţa mea.

M-am oprit din ceea ce făceam, cu buretele şiroind într-o mână, iar cealaltă atârnată pe lângă corp, ca şi cum ar fi fost moartă. Nu puteam să mă inişc, simpla sa prezenţă alături de mine mă durea mai mult decât orice şi, fără să vreau, toate amintirile pe care le aveam împreună mi-au venit în minte ca o proiecţie de diapozitive: momentul în care ne-am cunoscut, după ce asistasem ca spectatoare la unul dintre meciurile pe care le câştigasc, iar el s-a apropiat de mine să-mi spună că nu fusese îu stare să se concentreze cum trebuie când m-a văzut în tribună; prima noastră întâlnire, când m-a dus la un restaurant indian şi amândurora ne-a picat rău mâncarea picantă şi am fost bolnavi trei zile la rând; primul nostru sărut, atât de dulce şi de special, încât fusese până nu de mult pe lista celor mai brumoase amintiri ale mele; prima dată când se referise la mine ca fiind iubita lui...

în acea clipă mi-a venit în minte imaginea sa şi a lui Beth sărutându-se, care a estompat celelalte amintiri pe care le aveam despre el şi m-a făcut să simt o durere în piept.

Mi-am căutat vocea, sperând să nu se vadă cât de mult mă afecta să-l văd acolo.

-Ce naiba cauţi aici? I-âm întrebat, dând drumul buretelui în găleata cu apă, iar mai multe picături m-au stropit pe picioarele desculţe.

Fără să-şi ia ochii de la mine, mi-a răspuns:

— Mi-era dor de tine.

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc într-un hohot de râs sarcastic.

— Sunt sigură că nu... Ai avut o companie foarte plăcută, i-am spus, întorcându-i spatele şi ducându-mi mâinile la cap.

— Noah... îmi pare rău, s-a scuzat cu aceeaşi voce catifelată cu care îmi spusese de mii de ori că mă iubeşte mai presus de orice pe lume.

Am clătinat din cap, dorindu-mi ca întreaga scenă să nu fie reală. Nu eram pregătită să-l înfrunt pe Dan, pentru că o parte din mine dorea ca totul să fie ca până atunci, o parte din mine dorea să se răsucească pe călcâie şi să-l las să mă îmbrăţişeze, să mă sărute şi să-mi spună cât de mult mă iubea şi cât de dor îi fusese de mine... îmi doream cu disperare compania unei persoane din viaţa mea anterioară. Chiar dacă ar fi durat doar câteva clipe, voiam să fiu acea Noah Morgan care fusesem înainte de a mă turca într-un avion şi de a-mi părăsi oraşul pentru a trăi o viaţă pe care nu mi-o doream.

— Noah... eu te iubesc, a declarat atunci şi l-am simţit în spatele meu.

Se apropiase foarte mult de mine. PĂCATUL MEU

M-am întors, simţind cum acele cuvinte se înfigeau în inima mea făcută bucăţele.

— Să nu-mi mai spui aşa ceva, am zis pe un ton ferm, dar, văzându-l atât de aproape... văzând luminiţele din ochii săi căprui, cicatricea pe care o căpătase pe obraz când fusese lovit cu o crosă de hochei – eu fusesem lângă el în timp ce îi suturau rana, aproape mai isterică decât el din cauză că nu suportam să văd răni sau sânge – ... fiecare detaliu pe care îl observam la Dan îmi evoca o mulţime de amintiri... amintiri care acum îmi provocau o durere insuportabilă.

Părea tulburat, îl cunoşteam suficient de bine încât să-mi dau seama că situaţia i se părea chiar mai greu de gestionat decât mi se părea mie.

— Ţi-o spun pentru că ăsta este adevărul, Noah, a afirmat şi, fără să-şi ia ochii de la mine, mi-a cuprins faţa cu mâinile.

Atingerea sa m-a făcut să mă cutremur datorită amintirilor plăcute pe care mi le-a trezit. Timp de o jumătate de au băiatul ăsta însemnase totul pentru mine... Fusese prima mea dragoste şi încă aveam sentimente foarte intense pentru el.

— Te rog, iartă-mă, a repetat, în timp ce îmi mângâia obrajii. Când ai plecat, lumea mea s-a năruit, nn ştiam ce să fac, cum să mă descurc,

continuat să vorbească; degetele sale coborâseră pe umerii mei, pe care mi-i dezmierda cu delicateţe în timp ce vorbea pe un ton disperat. Trebuie să mă ierţi... Noab, te rog, spune ceva, am nevoie să-mi spui că mâ ierţi...

Am strâns din ochi cu putere... Chestia asta n-ar fi trebuit să se întâmple. De ce venise aici? Pentru ce? Şi, oricum, prezenţa sa nu ar fi trebuit să-mi provoace durere, lucrurile n-ar fi trebuit să fie aşa... Nu ar fi trebuit să-şi ceară scuze pentru nimic şi totuşi... să-l văd din nou, să regăsesc ceva din viaţa mea anterioară era... atât de reconfortant

în clipa aceea i-am simţit buzele peste ale mele. A fost atât de ueaşteptat, dar în acelaşi timp părea ceva obişnuit. Să-i simt atingerea buzelor fusese un lucru normal în viaţa mea, o experienţă plăcută şi necesară, ceva ce îmi dorisem să fac încă din momentul în care mă urcasem în acel avion ca să plec şi să nu mă mai întorc.

Şi-a pus mâna pe ceafa mea şi m-a tras spre el. Eram atât de uluită şi de afectată de miile de senzaţii contradictorii care mă asaltaseră, încât nu am putut face altceva decât să rămân nemişcată.

— Te rog, sărută-mă, Noah, nu sta aşa, mi-a cerut, apă- sându-şi şi mai tare buzele peste ale mele.

A reuşit să mă facă să întredeschid gura, iar limba sa a căutat-o pe a mea aşa cum o făcuse încă de prima dată când ne sărutaserăm... Am simţit o căldură în tot corpul, dar... ceva era diferit., ceva se

schimbase, era ca şi cum corpul meu ar fi aşteptat o reacţie mai puternică, voiam foc în locul căldurii pe care o simţeam în acel moment

Brusc cineva a făcnt un zgomot pentru a ne atrage atenţia. A fost ca şi cum mi-ar fi aruncat în cap găleata cu apă şi săpun care era încă la picioarele mele. Am făcut un pas înapoi, iar Dan m-a privit o secundă cu mulţumirea citin- du-i-se pe faţă, înainte de a ne întoarce pentru a vedea cine neîntrerupsese.

Mama şi William tocmai ajunseseră acasă. Fusesem atât de cufundată în toate gândurile şi sentimentele contradictorii care-mi treceau prin minte, încât nici măcar nu auzisem maşina sosind.

Mama ne-a privit cu un zâmbet larg, după care s-a întors spre William, care o privea cu ochii sclipind de satisfacţie.

— Ţi-a plăcut cadoul nostru?! a întrebat privind când spre mine, când spre Dan.

M-am uitat confuză la Dan.

— Mama ta mi-a trimis biletul ca să-ţi fac o surpriză, mi-a explicat ridicând din umeri, deşi pe faţa sa mi s-a părut că văd o oarecare senzaţie de vină.

Sigur că da, acum înţelegeam. Mama a crezut că îmi face cel mai frumos cadou aducându-mi-l pe iubitul meu, doar că nu era la curent cu un mic detaliu: nu mai eram împreună.

— Erai atât de tristă, Noah... a spus mama apropiin- du-se pentru a mă îmbrăţişa rapid. Ştiam că singurul care îţi poate smulge un zâmbet e Dan, aşa că m-am gândit să-l invit să stea câteva zile la noi.

„Vai, mamă... ce încurcătură ai creat."

Am schiţat un zâmbet forţat, pentru care am făcut un efort ieşit din comun, în timp ce William îi întindea mâna lui Dan şi i-o strângea cu putere. Mama l-a îmbrăţişat şi ea, după care s-au întors pentru a ne privi cum stăteam unul lângă altul, aproape fără să ne atingem.

— Vă lăsăm să vă bucuraţi de puţină intimitate, sunt sigură că vreţi să fiţi singuri, a spus mama emoţionată. Am dat instrucţiuni să ţi se pregătească dormitorul de oaspeţi, Dan. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi spui.

Dan a dat din cap politicos, iar mama şi Will s-au făcut nevăzuţi pe uşa principală.

Când nu i-am mai văzut, m-am întors furioasă spre fostul meu iubit

— Nu pot să cred că ai avut neruşinarea să vii aici, i-am aruncat, întorcându-i spatele şi începând să strâng ustensilele pe care le adusesem ca să spăl maşina.

Treaba asta trebuia să mai aştepte, acum aveam ceva mult mai important de făcut.

Situaţia era inacceptabilă, Dan nu putea rămâne în casa mea, nu-l voiam acolo şi nu-i puteam permite nici să mă mai sărute, sub nicio formă...

— Am considerat că este ocazia perfectă sa-mi cer scuze în persoană, a comentat, făcând un pas spre mine.

înaiute să mă atingă sau să ma sărute, am făcut un pas înapoi.

— Nu poţi să rămâi aici, Dan.

El s-a încruntat şi s-a apropiat.

— Ştiu că eşti încă supărată şi ştiu că va trebui să treacă mult timp până să mă poţi ierta, dar lasă-mă să stau cu tine zilele astea, Noah... Orice-ar fi, problema asta o s-o rezolvăm împreună, te rog... Tu eşti a mea şi eu sunt al tău... îţi aminteşti?

Vorbele sale m-au atins ca un pumnal în inimă.

— Am încetat să mai fiu a ta în clipa în care te-ai cuplat cu prietena mea cea mai bună, am răbufnit, ştiind că durerea de a-l revedea şi de a fi nevoită să mă despart definitiv de el avea să mă doboare în zilele următoare şi mai mult decât se întâmplase deja. Aşa că poţi sa rămâi, în primul rând pentru că nu vreau să le dau peste nas mamei şi lui Wîlliam şi nici nu vreau să afle ce mi-ai Scut, dar după asta nu mai vreau să ştiu nimic de tine.

— Ştiu că te-am rănit, Noah, a recunoscut apropiin- du-se de mine, dar eu nu m-am mişcat. Dar te iubesc, te-am iubit întotdeauna, iar viaţa fără tine e un adevărat chin... De când te-am revăzut totul are din nou sens. Când mi-ai spus că pleci, am încercat să-mi fac un plan în minte ca să rezist, dar n-a funcţionat. Noah, chestia ai Beth nu a însemnat nimic pentru mine: m-am apropiat de ea doar pentru că îmi amintea de tine, eraţi mereu împreună, semănaţi chiar şi la caracter. Ştiu că am fost un nemernic, dar nu pot suporta ca povestea noastră să se termine aşa...

Am coborât privirea, încercând să-mi stăpânesc lacrimile care ameninţau să mă năpădească... Nu aveam de gand să încep să plâng... eu nu plângeam... eu nu plângeam.
Ì' IUI MLLIUJ KJM

— Şiuită-te acum la noi... nici măcar nu eşti în stare să mă priveşti.

Mâinile sale mi-au cuprins faţa, iar ochii săi căprui s-au adâncit în ochii mei.

— Te rog, spune-mi că mă ierţi, mi-a cerut în şoaptă, cu buzele aproape lipite de ale mele.

Nici nu ştiu ce am răspuns, dar buzele sale au continuat să mă sărute, cu insistenţă, cu emoţie, iar eu l-am lăsat s-o facă, din nou... Nu puteam controla chestia asta: pur şi simplu era ceva de care aveam nevoie. Cu toate acestea, când mă dezmierda cu buzele am ştiut că nu e bine ce fac, aveam o senzaţie ciudată în stomac, mă simţeam vinovata, vinovată pentru că înşelam o persoană foarte importantă... pe mine însămi.

M-am îndepărtat de el câteva secunde mai târziu.

— Am nevoie de spaţiu, am reuşit să articulez.

Şi era adevărat, aveam nevoie să gândesc, aveam nevoie sa nu-l mai am în faţa ochilor.

— Bine, a acceptat, coborând mâna pe care o avea pe faţa mea şi făcând un pas înapoi. Pot cel puţin să-mi las lucrurile în camera de oaspeţi? a întrebat

Am consimţit şi l-am condus la camera respectivă. Nu mai puteam să stau niciun minut acolo cu el, aşa că mi-am luat râmas-bun şi am pornit spre camera mea, ai intenţia de a mă băga în pat şi de a dormi până a doua zi... Nu-mi păsa că era devreme, aveam nevoie să gândesc şi să-mi pun sentimentele în ordine şi în perspectivă, dar m-am

oprit fără să vreau la o altă uşă decât a mea şi, înainte să mă pol opri. băteam 1« uşa lui Nicholas.

Nu ştiu dacă a răspuns, dar am auzit utt zgomot şi am deschis pur şi simplu uşa.

Era aşezat în faţa laptopului, la biroul aflai într-im colţ al camerei, iar când m-a văzut, l-a încliis, S-a răsucit cu scaunul, întorcându-se cu faţa spre mine, iar mintea mea a înregistrat fiecare parte a anatomiei sale ca şi ciun tir fi fost o operă de artă. Era fără tricou şi în pantaloni de trening gri.

Era clar că nu aştepta uicio vizită şi cu atât mai puţin pe a mea, cred că de când ajunsesem în casa asta era prima dată când băteam la uşa lui, dar o parte din mine mă îndemnase să caut consolare la fratele meu vitreg şi încă încercam să înţeleg de ce naiba decisesem să mă torturez singură suportând prezenţa unei astfel de persoane.

Ochii săi albaştri s-au fixat asupra mea, în ciuda distanţei dintre biroul său şi uşa. Presupun că a citit ceva pe faţa mea, pentru că aproape imediat s-a încruntat

— Ce -ai păţit? m-a întrebat, ridicându-se şi apropiin- du-se de mine cu precauţie, ca şi cum nu ştia foarte bine ce să facă.

într-o secundă, ca aproape de fiecare dată când eram singuri, o atracţie irezistibilă s-a făcut simţită între noi. Pe de-o parte, m-am bucurat când mi-am

dat seama că Dan era incapabil să provoace acea reacţie asupra mea şi, fără să vreau, m-am simţit în acelaşi timp bucuroasă şi încurcată.

Am făcut un pas înainte fără să scot vreun cuvânt, privind acei ochi albaştri plini de promisiuni întunecate şi, fără să stau pe gânduri, i-am pus o mână pe ceafă şi l-am sărutat aproape cu disperare.

La început a rămas nemişcat, probabil surprins, dar reacţia corpului său a fost imediată. M-a prins de mijloc şi m-a tras spre el. în secunda următoare, buzele şi limba sa au preluat controlul. Am simţit mii de fluturi în stomac. Atingerea mâinilor sale pe corpul meu m-a făcut pur şi simplu si uit motivul pentru care mă dusesem acolo şi în scurt timp am început să respir sacadat sub presiunea buzelor sale: trebuia să mă îndepărtez pentru a-mi recăpăta suflul şi pentru a controla treinurul ai re pusese stăpânire pe trupul meu.

— Ce faci? m-a întrebat şoptit în timp ce cu dinţii iu-a apucat de ureche şi ¡1 tras până mi-a scăpat uu suspin.

Mâinile mele s-au lipit de spatele lui când a început să mă sărute pe gât şi pe bărbie... iar orice .sentiment de durere, de pierdere sau de dor a dispărut din mintea mea.

însă el m-a îndepărtat.

— Ce s-a întâmplat? a insistat, privindu-mă în ochi.

De ce trebuia să mă întrebe asta? De ce nu se limita pur şi simplu să mă sărute şi să mă aducă la extaz cu ceea ce era în mod evident una dintre cele mai mari abilităţi ale sale? De când îl interesau pe Nicholas motivele pentru care cineva dorea să aibă o aventură cu el?

Atunci mi-am amintit de Dan... iar senzaţia că fusesem înşelată de o persoană pe care o iubeam atât de mult – îi iuheam mult, atât pe el, cât şi pe Beth – a revenit, făcându-ma să sufăr, la fel ca durerea la gândul că îi pierdusem pe amândoi pentru totdeauna, pentru că nu eram în stare să-l iert, nu o merita. Dar cea mai rea era teama... teama că nu voi fi suficient de puternică încât să păstrez distanţa faţă de el.

Mi-am sprijinit fruntea de umărul gol al lui Nick, iar el m-a cuprins automat cu braţele. A fost foarte ciudat, pentru că niciodată nu împărtăşiserăm o experienţă asemănătoare. L-am lăsat să mă îmbrăţişeze şi mi-am odihnit capul pe pieptul său. Mirosea extraordinar de bine, probabil se dăduse cu un parfum scump dintre cele pe care le folosesc vedetele de la televizor. Dar ceea ce mi-a plăcut cel mai mult au fost căldura pe care o emana pieptul său şi senzaţia reconfortantă pe care am experimentat-o când acea căldură m-a invadat, pentru ca mă simţeam paralizată... Paralizată din cauza emoţiilor care mă năpădiseră şi a durerii pe care o simţeam în suflet,

— Nu e vorba că nu mi-ar plăcea să te ţin în braţe, Pistruiata, dar, dacă nu-mi zici ce-ai păţit, e posibil să trag propriile concluzii şi să mă iau la trântă cu cine uu trebuie.

Cuvintele sale au reuşit să-mi smulgă un zâmbet, în ciuda stării mele de spirit.

Am încercat să mă separ de el, dar a tras de mine până a ajuns să se aşeze pe scaunul de la birou, ţiiiAudu-mă pe genunchi.

Din nou a fost o senzaţie ciudată, ciudată şi atât de plăcută, încât am simţit iar o durere în stomac.

— Te rog, spune-mi că nu ai venit pentru că ai făcut ceva cu cealaltă maşină a mea şi te roade remuşcarea, pentru că în cazul ăsta nici toate sărutările din lume...

Ştiam că glumeşte şi mă amuza felul în care încerca să mă facă să râd. Nu cunoşteam această faţetă a durului şi impertinentului de Nicholas Leister şi mi-a plăcut să o remarc.

Atunci am decis să-i spuu motivul pentru care intrasem în camera lui, pentru că, oricât de greu ar fi de crezut, planul meu nu fusese să am o aventură cu el sau ceva de genul ăsta.

— Dan e aici, l-am anunţat, urmărindu-i reacţia.

A durat o secundă până a înţeles ce i-am spus. Trupul i s-a încordat.

— Nemernicul care te-a înşelat e aici? a spus, privin- du-mă neîncrezător. Unde? în Los Angeles?

„Uf...”

— Aici, în casă, am răspuns, dându-mi seama cât de jalnică şi de ridicolă era întreaga situaţie.

El m-a privit câteva secunde ca şi cum aştepta să-i spun căeoglumă.

M-am grăbit să-i explic.

— Mama l-a invitat, nu ştie ce mi-a făcut, habar n-are că ne-am despărţit... dar acum el e aici, Nicholas, iar lumea mea s-a întors cu susul în jos... i-am spus, ridicându-mă şi începând să mă plimb prin cameră.

N-o să înţeleg niciodată de ce îi povesteam toate astea fratelui meu vitreg, dar simţeam nevoia să mă descarc în faţa cuiva, iar Nick se pricepea foarte bine să mă facă să mă gândesc la altceva.

M-a privit ciudat, după care a luat o ţigară de pe masă şi a dus-o la gură. Părea supărat sau poate dezamăgit.

— De ce îmi povesteşti asta? m-a întrebat, trăgând scurt din ţigară.

în ochii săi am remarcat o răceală bine cunoscută... cea cu care mă observa de cele mái multe ori, cea care ne făcea să ne insultăm şi să ne urâm reciproc. Nicholas avea două j'ILP 1.UULJ \%JI\

faţete diferite şi niciodată nu ştiam când avea să apară una sau cealaltă.

Am simţit un junghi în inimă.

Am încercat să las deoparte sentimentele mele pentru el, sentimente pe care nici eu nu le înţelegeam, şi i-am spus ce doream de fapt.

— Dan o să-şi dea seama cine eşti când o să te vadă, am afirmat, punându-mi acea platoşă pe care mi-o puneam mereu pentru a mă apăra de cei din jur, acea platoşă care părea să fi dispărut după ce-l cunoseusem pe Dan. O să te recunoască după poza pe care i-am trimis-o cu noi doi... când... ne-am sărutat, am reuşit în cele din urmă să termin fraza.

Cine ar fi crezut că acel sărut avea sâ-mi dea atâtea bătăi de cap? Dacă aş fi ştiut că, după acel sărut cu Nick, o parte din mintea şi din trupul meu urmau să îşi dorească să repete experienţa, m-aş fi abţinut să fac asta.

Ochii lui Nicholas s-au aţintit asupra mea. A lăsat ţigara într-o scrumieră pe birou şi m-a privit cu dispreţ.

— Ce urmăreşti, Noah?

Am respirat adânc.

— Nu vreau decât să plece şi să nu mai fiu nevoită să-l văd niciodată, am spus ştiind că era adevărat, asta îmi doream, fără să-mi pese de durerea pe care avea să mi-o provoace.

Nu voiam alături de mine pe cineva care mă înşelase.

Chipul lui Nicholas a părut să se mai relaxeze puţin.

— Dar nu mă văd în stare să fac asta, am adăugat, ducându-mi tulburată o mână la frunte. A venit special să mă roage să-l iert... iar o parte din mine doreşte asta, deşi nu este ceea ce vreau să fac...

— Şi aici intru eu în joc? m-a întrebat.

Am confirmat dând din cap, văzând că a înţeles uiule voiam să ajung.

— Nu va dura decât câteva zile, am comentat cu voce tremurândă. Dacă vede că am dat pagiua, că nu mă interesează... poate mă lasă în pace.

A dat din cap, ducându-şi ţigara la gură. Chiar dacă nu-mi plăceau oamenii care fumau, el era cât se poate de sexy când făcea asta.

— Aşadar, trebuie să ne sărutăm în faţa lui, a conchis Nicholas.

Mă simţeam ruşinată de ceea ce-i ceream... şi, deşi mă mai ajutase o dată în sensul ăsta, când se oferise să facă o poză cu noi doi sărutându-ne, acum era un pic ciudat, pentru că, de fapt, ne mai sărutaserăm de câteva ori în ultimele zile.

— Să creadă că suntem împreună, am comentat şi m-am încordat când s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de mine.

— Ce-ar fi să-i sparg faţa ca să terminăm mai repede? a propus, apucându-mă cu o mână de bărbie.

M-a privit fix şi intens în ochi, supărat şi cu un sentiment ascuns, pe care n-am ştiut cum să-l interpretez.

— Mama nu trebuie să afle, am afirmat în cele din urmă în şoaptă.

Mă simţeam prizoniera acelei mâini care mă ţinea şi, în acelaşi timp, tulburată de atingerea sa.

Cu un deget mi-a trasat conturul buzei de jos, mângâind-o uşor.

— îmi rămâi datoare vândută, a spus pe un ton iritat, după care buzele sale le-au căutat brusc pe ale mele.

M-a sărutat cu putere, nu cu căldură şi nu m-am putut abţine să nu compar sărutul său cu cel al lui Dan. în timp ce fostul meu iubit era delicat şi afectuos – chiar dacă de fapt era un nemernic –, Nicholas era rece şi dominator. Niciodată nu ştiam ce gândeşte; de exemplu, în clipa aceea mâinile sale nici măcar nu mă atingeau, ci doar buzele. în secunda următoare s-a îndepărtat.

— Sper că nu eşti atât de idiontă încât să-l laşi pe nenorocitul ăla să mai pună mâna pe tine.

După ce şi-a terminat fraza s-a întors cu spatele, a luat un tricou, cheile de la maşină, care erau pe masă, şi a plecat lăsându-mă acolo să încerc să aflu dacă aveam să fiu în stare • să-mi revin după acel ultim contact cu el.

NICK

Eram enervat, chiar mai rău... nu ştiam cum mă simţeam, pentru că nu mă mai simţisem niciodată aşa. Nici măcar nu pricepeam cnm de o lăsasem pe Noah să-mi spună ce să iac sau să nu fac; chiar dacă în felul ăsta puteam să fiu alături de ea aşa cum îmi doream... Faptul că fiecare parte a corpului meu se aprindea imediat ce o vedeam nu era un motiv suficient ca să accept s-o ajut cu acea farsă ridicolă pentru a scăpa de fostul ei iubit. Trecuse ceva timp de când depăşisem vârsta prostiilor din liceu şi, ca să fiu sincer, lucrurile s-ar fi putut rezolva într-o manieră mult mai rapidă şi mai eficientă: de exemplu, rupându-i picioarele idiotului şi dându-l afară din casă. Noah ar fi obţinut ce dorea, iar eu m-aş fi simţit extrem de satisfăcut.

Am intrat în maşină, am trântit portiera şi nu am mai stat să mă gândesc că o lăsam pe Noah singură în casă cu imbecilul ăla. După ce îi văzusem reacţia, nu credeam că se poate întâmpla ceva între ei. Şi, constatând cum mă simţeam doar imaginându-mi-i împreună, am apăsat hotărât pe acceleraţie şi am decis să mă îndepărtez cât mai mult de o situaţie care, dacă nu aveam grijă, se putea transforma în propria şi insuportabila mea închisoare.

De când ne sărutaserăm totul se schimbase. Acea iritare pe care o simţeam unul faţă de celălalt se transformase într-o dorinţă de nestăvilit, care mă punea într-o situaţie extrem de complicată. Nu ştiam ce vreau, dar evain sigur că iniţierea oricărui gen de relaţie cu Noah nu era ceea ce îi trebuia unei persoane ca mine. Deja mă lămurisem: Noah avea stofa de parteneră de viaţă, iar relaţia mea cu femeile nu fusese niciodată monogamă. îmi plăcea varietatea şi fugeam de obligaţii cât mă ţineau picioarele. Nicio femeie nu merita mai multă atenţie

decât cea pe care eram dispus să i-o acord şi nu intenţionam să las niciodată o femeie să deţină controlul asupra mea sau asupra deciziilor mele. Eu făceam ce voiam şi cu cine voiam. Noah Morgan mă atrăgea mai mult decât oricare altă fată, trebuia să recunosc, o doream cu atâta ardoare, încât mă durea să stau departe de ea; mintea mea inventase atâtea fantezii construite în jurul său, încât când eram cu ea îmi pierdeam şirul gândurilor şi îmi lăsam trupul să-mi dicteze mişcările. Cu Noah totul era diferit şi de aceea trebuia să fiu cu băgare de seamă.

Am parcat maşina când am ajuns acasă la Anna. Am luat telefonul şi am apelat numărul.

— Sunt afară, am anunţat-o când vocea Annei s-a auzit la celălalt capăt al firului.

Era deja ora unsprezece seara, iar două minute mai târziu ea a ieşit din casă şi s-a îndreptat spre maşina mea cu un zâmbet care promitea multe.

Am coborât geamul văzând că nu deschidea portiera să urce.

— Părinţii mei nu sunt acasă, vrei să intri? m-a întrebat cu un zâmbet eald şi seducător.

Nu am stat pe gânduri; când am coborât din maşină, mi-a venit în întâmpinare. înainte de a putea spune ceva, buzele sale erau lipite de ale mele. întotdeauua se dădea cu un ruj care avea un gust

caracteristic şi nu-mi displăcuse niciodată... până atunci. M-am îndepărtat de ea şi am intrat încasă.

— N-ai mai venit de mult, a comentat o clipă mai târziu şi am observat că mă fixa cu privirea.

— Am avut multe pe cap, i-am răspuns sec.

Nu puteam să-mi scot din minte faptul că Noah dormea la câteva uşi distanţă de fostul său iubit.

Am luat-o spre salonul aflat în dreapta mea, căci dintr-un motiv inexplicabil n-aveam chef să urc în camera ci.

— Mi-era dor de tine, Nick, mi-a spus Anna, aşezân- du-se lângă mine.

Am remarcat că avea obrajii îmbujoraţi şi că buzele sale erau lucioase şi atrăgătoare. M-am apropiat de ea, punâudu-mi o mână pe genunchiul ei gol şi mângâindu-i pielea aşa cum ştiam că-i place.

— Nu ar trebui să-ţi fie dor de mine, Anna, am aver- tizat-o, observându-i culoarea intensă a ochilor. Noi doi nu suntem împreună.

Am vazut-o cum s-a încordat, dar nu s-a lăsat afectată. Amândoi ştiam cum era relaţia noastră. E

adevărat că Anna beneficia de un tratament special din partea mea, dar din prima clipă a ştiut că nu vom fi niciodată mai mult decât eram acum. Eu nu intenţionam să aparţin vreodată unei femei, uu aveam de gând să las pe nimeni să mă rănească din nou.

Buzele sale le-au căutat pe ale mele, iar eu i-am răspuns la sărut mai mult din refiex decât din dorinţă adevărată. Lucrul ăsta m-a deranjat Anna era o fată foarte atrăgătoare şi foarte frumoasă, întotdeauna existase o atracţie îutre noi, mai mult decât cu oricare alta fată, dar de data asta nu s-a întâmplat nimic... iar chestia asta m-a eucrvat.

Cu mâua liberă am prins-o de ceafă şi am obligat-o să adâncească sărutul. Anna era o fată deşteaptă, ştia ce-mi plăcea şi cum voiam să se comporte. Mâinile sale m-au tras spre ea prinzându-mă de tricou şi ne-am lipit unul de altul, simţind căldura focului şi a trupurilor noastre... dar nu era ceea ce căutam.

M-am îndepărtat o clipă mm târziu. Ea iu-a observat cu ochii arzând de dorinţă.

— Nu vrei să urcăm în cu mc va mea? lui-a propus, ţinându-mă strâns de tricou.

I-am luat mâinile şi i le-am îndepărtat, după care m-am întors spre televizor, care era pornit.

— N-am chef, am răspuns simplu.

Anna a oftat şi şi-a luat geanta de pe masă.

— Vrei? a spus arătându-mi jointul pe care îl avea între degete.

Am scos bricheta din buzunarul blugilor şi m-am aplecat să i-l aprind, în timp ce ea îl ţinea strâns între buze.

— Chestia asta te va binedispune, m-a asigurat pasân- du-mi-l o secundă mai târziu.

în noaptea aceea am lăsat problemele să dispară.

Am ajuns acasă pe la trei dimineaţa. Mă durea tot corpul şi mă simţeam de parcă aş fi mâncat bătaie. Când am trecut pe lângă camera lui Noah şi am văzut lumina care se filtra pe sub uşă, am simţit cum un val de furie mi-a străbătut tot corpul. Dacă lumina era aprinsă, asta însemna că Noah era trează şi că probabil nu era singură. Am deschis uşa iară să ezit, dispus să mă iau la bătaie cu idiotul care dormea acum sub acelaşi acoperiş cu mine.

M-am oprit brusc când am văzut silueta lui Noah relaxată şi adormită. Era ghemuită şi acoperită cu un cearşaf alb subţire, pletele sale blonde erau împrăştiate pe pernă, iar ochii îi erau închişi şi liniştiţi. Lampa de pe noptieră era aprinsă, iar lumina sa slabă lăsa să se întrezărească tot ce se afla în încăpere... iar Dan nu era nicăieri.

Am inspirat adânc, încercând să domolesc acele valuri de furie care încă îmi străbăteau corpul după ce îmi imaginasem mii de scene în care Noah era întinsă în pat cu fostul său iubit, făcând orice mai puţin să doarmă. Dar lui Noah îi era frică de întuneric, descoperisem asta îu prima noapte în care dormise în casa mea şi, ainintindu-mi acel moment, am simţit o senzaţie de căldură.

Am observat-o în timp ce dormea, părea liniştită, iar respiraţia sa era regulată şi calmă. Nu mă obosisem niciodată să privesc o fată dormind: era un lucru fascinant, M-am apropiat puţin mai mult, dorind să verific o teorie. Când am ajuns mai aproape de ea, automat inima a început să-mi bată

mai tare fără niciun motiv sau logică. O senzaţie ciudată şi necunoscută mi-a străbătut tot corpul şi, dintr-odată, m-am simţit mai bine... incomod, dar mai bine. Mă stăpâneam cu greu să nu mângâi acele buze suave şi pline, de culoarea cireşii. întreaga mea anatomie dorea să intre în contact cu acel trup şi atunci am înţeles că nimic nu avea să se schimbe. Nu conta daca mă culcam cu Anna sau cu orice altă fată... nimic nu era la fel de iutens precum ceea ce simţeam în acel moment pentru fata care dormea în patul din faţa mea.

NOAH

în dimineaţa aceea m-am trezit mai târziu decât în mod normal. Nu ştiu dacă din cauza vârtejului de gânduri contradictorii care mă asaltase când am pus capul pe pernă sau pentru că ştiam că ziua aceea urma să fie foarte complicată. Dar cert este că, în momentul în care m-am trezit şi am văzut că cerul era înnorat, am ştiut că nu putea să iasă nimic bun din faptul că îi cerusem o favoare lui Nicholas şi că îl lăsasem pe fostul meu iubit să rămână peste noapte în aceeaşi casă cu mine. în timp ce îmi puneam costumul de baie şi o rochie de plajă, mi-am spus că" nu trebuia să rezist decât până la ora şapte seara, când începeam tura la noul loc de muncă şi astfel puteam să dispar şi să-l evit fără probleme pe Dan.

în plus, meditasem muit la problema asta înainte să adorm şi singurele sentimente pe care le mai aveam faţă de persoana care fusese totul pentru mine erau de furie şi ranchiună. Eram supărată, nu voiam nici să-l văd în faţa ochilor; ba mai mult, simţeam că fusesem proastă pentru că îl lăsasem să mă sărute. Nu ştiu dacă simţeam aşa pentru că în clipa aceea nu îi aveam în faţa ochilor şi, prin urmare, amintirile pe care le trezea în mine nu erau

foarte clare. în dimineaţa aceea nu Voiam nici măcar să-l văd.

Când am intrat în bucătărie şi l-am văzut aşezat la masă, cu o ceaşcă de cafea şi privirea aţintită în ecranul telefonului, nu m-am putut abţine să nn-i arunc o privire sfredelitoare. Când m-a văzut, a ridicat ochii şi în-a privit în timp ce treceam pe lângă el pentru a ajunge la frigider, de unde am scos sucul de portocale.

— Aşteptam să cobori, a spus ridicându-se de pe scaun şi sprijinindu-se de blat lângă mine.

L-am ignorat în timp ce îmi tăiam o felie de pâine şi o puneam la prăjit.

— Părinţii tăi au plecat deja.

— Adică mama, am specificat deranjată.

Dan a oftat şi, în cele din urmă, am decis să mă uit la el. Părul său blond era atent pieptănat şi îşi pusese cei mai buni blugi şi un tricou cu un mesaj ridicol.

— Nu vrei să vorbeşti cu mine? rn-a întrebat fără să-şi ia privirea de la mine. Vreau să te recâştig, Noah, nu am traversat o ţara întreagă doar ca să vin în vacanţă: am venit aici ca să obţin iertarea ta.

— Nu am ce să iert, Dan, am răspuns pe un ton tăios. M-ai înşelat şi nu o singură dată, am primit poze, poze pe care nici măcar nu ştiu cine mi le-a putut trimite, dar presupun că a fost una dintre prietenele tale. Nu au acceptat niciodată ideea că noi doi formam un cuplu şi se pare că acelaşi lucru e valabil şi pentru prietena mea cea mai buna.

înainte ca Dan să poată răspunde acuzaţiei mele, Nick a apărut în bucătărie la bustul gol şi cu nişte pantaloni de pijama care îi stăteau neglijent pe şolduri. Avea părul vâlvoi şi era desculţ... Fără să vreau, l-am comparat cu persoana care stătea lângă mine. Simpla sa prezenţă mi-a accelerat bătăile inimii, iar Dan a întors privirea să vadă cine îmi captase atenţia în aşa fel.

Nick s-a oprit şi a analizat situaţia din pragul uşii- Mi-am muşcat buza nervoasă. Ce trebuia să fac acum?

Dan şi-a încleştat maxilarul când şi-a dat seania cine era, iar pentru prima dată de când venise m-am simţit suficient de puternică încât să-i ţin piept.

— Salut, nu ai (ăcut prezentările, a comentat Nick, apropiindu-se de noi şi întinzându-i mâna.

Dan a reacţionat o secundă mai târziu şi am văzut cuni venele de pe braţul fratelui meu vitreg s-au încordat când i-n strâns mâna cu putere. Dan a disimulat cât a putut de bine durerea pe care i-a provocat-o strângerea de mână a lui Nick, iar eu m-am foit neliniştită.

— Sunt Nicholas.

— Dan, a spus fostul meu iubit, fără să-şi ia privirea de la nou-venit.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare l-a lăsat pe Dan cu gura căscată: Nick s-a apropiat de mine şi s-a aplecat pentru a mă săruta tandru pe buze.

— Bună dimineaţa, frumoasa mea, m-a salutat cu ochii strălucind dintr-un motiv pe care nu l-am putut descifra.

După ce m-a sărutat, şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi a ieşit în grădină.

„Bravo, Nick, mulţumesc că ai aruncat piatra în baltă şi ai fugit.” ■ ,

— Ce înseamnă asta, Noah? a întrebat Dan, cu ochii scânteind.

Am ridicat din umeri fără să-l privesc în faţă.

— înseamnă că mi-am revenit, am răspuns, aşezân- du-mă pe scaun şi sorbind din paharul cu suc.

Dan m-a privit de la distanţă, fără să-i treacă încă să creadă ce se întâmplase.

— Nu ţi-au trebuit nici două săptămâni să mă înlocu- ieşti cu un idiot plin de muşchi?

— Ţie ţi-au trebuit douăzeci şi patru de ore.

Dan s-a apropiat de mine şi şi-a încleştat mâinile pe spătarul scaunului din faţa sa.

— înţeleg ce faci. M-am prins, mi-o plăteşti cu aceeaşi monedă, dar asta nu schimbă cu niniic lucrurile, Noah: noi doi avem o relaţie.

— Aveam, *aveam* o relaţie, am specificat, ridicându-mă de pe scaun şi vorbindu-i pe un ton mai ridicat

— Ce altceva vrei să mai fac ca să mă ierţi?

Am izbucnit în râs.

— Ce altceva? am replicat, nevenindu-mi să cred ce spusese. Ce naiba ai făcut până acum ca să te iert, Dan? Ai acceptat un bilet de avion? Eşti jalnic!

Fără să aştept răspunsul său, am ieşit şi m-am îndreptat spre grădină. Nick era întins pe unul dintre şezlonguri. M-am îndreptat spre el şi m-am aşezat alături. Şi-a scos ochelarii de soare şi m-a observat imperturbabil.

— Acum pot să-i sparg faţa? m-a întrebat, cu ochii ţintă la buzele mele.

— Nu cred că am convins pe nimeni, am afirmat, iară să mă pot abţine să nu-i admir bustul musculos şi bronzat

— Ţi-am spus „frumoasa mea”... Pentru mine asta e ca şi cum te-aş fi cerut de nevastă, Pistruiato, a comentat ridicând mâna şi dându-mi o şuviţă de păr pe după ureche. în clipa asta fostul tău iubit se uită la noi pe fereastră, a adăugat cu voce joasă.

— Şi ce vrei să fac? am întrebat, pierzandn-mă în ochii

lui.

— Tot ce-ţi voi spune eu, a şoptit, aplecandu-se să-mi vorbească la ureche. Mângâie-mă cu o mâni

„Ce?”

— Haide odată, m-a îndemnat şi m-a străbătut un fior când i-am simţit răsuflarea în ureche.

Am ridicat mâna şi am făcut ce-mi cerea. Pielea sa era caldă, aproape fierbinte sub atingerea mâinilor mele reci. Muşchii i s-au încordat la mângâierea mea, în timp ce eu îi trasam cu degetele liniile marcate de muşchii abdominali.

Buzele sale s-au lipit de gâtul meu, iar eu nvaiu cutremurat când i-am simţit dinţii zgâriindu-nii uşor pielea.

— Acum apleacă-te şi fa exact ce fac eu acum, mi-a indicat cu o voce încordată.

Degetele mele se opriseră peste linia de păr negru de deasupra buricului, iar mâna sa mă împiedicase să continui.

— Vrei să te sărut pe gât?

— Exact, Pistruiata, a răspuns cu gura deasupra huzelor
mele.

Eram la doar câţiva centimetri unul de celălalt şi am simţit cum inima mi s-a oprit, pentru ca, o secundă mai târziu, bătăile sale să se accelereze vertiginos.

Mi-am pus mâna pe ceafa lui şi mi-am întors faţa până când mi-am îngropat buzele în golul dintre umărul său şi claviculă. L-am sărutat uşor de mai multe ori, până am ajuns la maxilar. între timp, mâna sa mi se strecurase pe sub tricou şi mă mângâia pe spate. Am făcut acelaşi lucru pe care-l făcuse şi el şi l-am muşcat de ureche, trăgând uşor cu dinţii şi savurând la maximum acel joc.

Dumnezeule... de ce dintr-odată nu mai voiam sa mă opresc?

Nick s-a încordat sub dezmierdarea buzelor mele şi următorul lucru pe care mi-I amintesc este că mi-a desfăcut coada, iar buzele sale se jucau cu ale mele. Trupul meu s-a arcuit peste ai său, căutându-i cu disperare atingerea, iar când limba sa a pătruns în gura mea, jur că m-am simţit de parcă mai aveam puţin şi mă topeam.

Şi-a pus mâna pe ceafa mea şi m-a imobilizat în timp ce-mi desena cu limba cercuri în gură şi explora fără odihnă. Dintr-odată, am simţit nevoia să îl ating ca înaiute, dar nu pentru că mi-o cerea el sau ca să-l fac gelos pe Dan: aveam nevoie de asta ca de aerul pe care-l respiram. Mi-am trecut mâinile peste muşchii braţelor lui şi apoi peste pectorali. Când m-a tras peste el în şezlong şi i-am simţit erecţia pe abdomen, am decis să mă îndepărtez.

Nick a deschis ochii şi am văzut că avea pupilele dilatate. Albastrul ochilor săi dispăruse, lăsând în loc o privire sălbatică ce prevestea pericolul.

— Sc mai uită? am întrebat cu respiraţia întretăiată.

Nick a zâmbit amuzat.

— Cine a spus că face asta?

Am deschis ochii şi m-am uitat spre bucătărie. Nu era nimeni.

— Mi-ai spus că se uită pe geam!

— Serios? a replicat pe un ton inocent.

M-am ridicat în picioare, săgetându-l cu privirea.

— Te-ai distrat suficient? i-am trântit printre dinţi.

— Nici pe departe, frumoasa mea, a repetat apelativul pe care mi-l mai adresase o dată în bucătărie.

— Nu te mai preface, Nicholas... După cum vezi, nu se uită nimeni la noi.

Nick şi-a înclinat capul şi m-a observat zâmbind.

— Cine a spus ca mă prefac?

Răspunsul său m-a surprins şi, în acelaşi timp, m-a contrariat.

La naiba! în ce mă băgasem?

Nu ştiam ce să fac, e adevărat că era o casă mare, dar nu puteam ignora faptul că Dan era acolo, la fel ca Nicholas. Trebuia să plec, să pierd timpul până la ora

la care începeam munca, aşa că mi-am pus nişte pantaloni scurţi de sport, un maiou şi adidaşii Nil« şi am ieşit în bol, cu gândul să mă duc la alergat pe plaja.

în clipa în care am ieşit din cameră, uşa camerei de oaspeţi s-a deschis, iar Dan mi-a ieşit în întâmpinare.

L-am ignorat în mod deliberat şi m-am îndreptat spre

scări.

— Noah, la naiba, aşteaptă-mă, mi-a cerat, ajungân- du-mă din urmă pe palierul dintre scări.

-Ce vrei, Dan? am răbufnit exasperată.

Dan a părut să ezite câteva secunde.

— Dacă nici măcar nu vrei să vorbeşti cu mine, uu ştiu ce naiba mai caut aici, a mărturisit, strângând din dinţi cu putere.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a dccide să vii aici ca să mă pui într-o situaţie delicată,

aui replicat, apoi i-am întors spatele şi am continuat să cobor scările.
Evident că a venit după mine.

—Atunci ce vrei să fac?

—Sincer? am spus întorcându-mă spre el şi fulgerân- du-l cu privirea. Vreau să dispari de aici.

Dan a strâns din huze cu putere.

—Credeam că, după ce am fost nouă luni împreuna, putem cel puţin să încercăm să soluţionăm prohlemele.

Chiar era rănit de spusele mele? El?

—Nu sunt genul asta de fată, Dan. Nu am de gând să
fiu.

—Ce gen de fată?

—Genul de fată care acceptă ca iubitul s-o înşele şi, după trei scuze de doi bani, decide să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Credeam că mă

cunoşti mai bine, dar e dar că şi eu m-am înşelat în privinţa ta,

—Şi ce te aşteptai să se întâmple?! a început să ţipe, luându-mă prin surprindere cu ieşirea sa. Sa fim ca înainte? Doar ai plecat, ce mama dracului!

Buzele au început să-mi tremure necontrolat Ştiam că plecasem, nu era nevoie să mi-o amintească ţipând la mine.

—Exact, am plecat. Deci ce naiba cauţi aici?

—Nu voiam să las lucrurile aşa. Nu vreau să te cuplezi cu primul venit ca să mă răneşti. Şi deja ai făcut-o, am priceput aluzia.

Am râs ironic.

— Ţi-e atât de greu să crezi că, dacă sunt cu Nick, este pentru că poate chiar vreau să fiu cu el?

Dan m-a privit condescendent.

— Haide, Noah... nu sunt idiot. Toată mascarada asta cu el, sărutul din bucătărie... crezi că nu mi-am dat seama ce fad?

Am simţit că mă înroşesc la faţă, iar asta nu a făcut decât să mă enerveze şi mai tare.

— Chiar vrei să ştii ce fac? l-am provocat, făcând un pas spre eL Tot ce n-am făcut noi doi... asta fae cu el.

Ştiam că păşesc pe un teren minat. Dan era foarte gelos- de fapt, sunt sigură că singurul motiv pentru care venise aici era să se asigure că sunt în continuare sub influenţa sa. Nu putea suporta că am trecut peste cele întâmplate atât de repede, era ca şi cum ar fi primit o lovitură în orgoliul său masculin afurisit.

Am văzut furia adunându-se în ochii săi căprui şi am ştiut că atinsesem punctul sensibil.

înainte de a avea ocazia să aud ceea ce intenţiona să-mi spună, Nick a apărut în pragul uşii, ne-a văzut stând încordaţi unul în faţa celuilalt şi a venit spre mine, aşezându-se în faţa mea ca un paravan.

— Ce-ar fi să dispari din faţa mea? l-a întrebat pe un ton calm.

— Te culci cu iubita mea? a întrebat Dan ţinându-i piept

Am văzut cum i se încordau muşchii şi cum i se umfla vena de la gât

— Ce fac eu cu Noah nu te priveşte, idiotule.

Dan părea să cântărească ce avea de făcut în continuare, îi înţelegeam reţinerea, Nick insuflă teamă, mai ales când vorbea pe tonul calm şi rece pe care îl folosea în acea clipă. în plus, era mai mare decât el, mai puternic şi mai masiv. Chiar mi-a fost milă de Dan... deşi nu foarte multă.

— Dan, ar trebui să pleci, am afirmat, ducându-mă lângă Nick.

Nu mai era nimic de spus. Situaţia devenise ridicolă şi incomodă pentru amândoi, nu numai din cauza farsei pe care o jucam cu Nicholas, ci şi pentru că relaţia noastră ajunsese într-un punct mort, Chiar el o spusese: eu plecasem, iar el mă înşelase, nu mai era nimic de zis.

Dan m-a privit o clipă în ochi.

— îmi pare rău pentru tot, Noah, s-a scuzat, încercând să ignore prezenţa fratelui meu vitreg.

Mi-am muşcat buza care începea să-mi tremure. Nu am crezut niciodată că lucrurile s-ar fi putut termina aşa între noi.

— Presupun că suntem exemplul perfect că relaţiile la distanţă nu funcţionează niciodată.

Dan a dat din cap afirmativ, cu buzele strânse, şi s-a îndepărtat spre scări, probabil ca să-şi strângă lucrurile.

Am rămas tăcută privindu-l îndepărtându-se.

— 0 să mă asigur că se urcă într-un avion, a spus Nick de lângă mine.

Uitasem că era acolo, lângă mine, observându-mă.

Am încercat să-mi revin, nu voiam să mă vadă aşa, nu voiam să mă arăt tristă pentru cineva care nu merita asta.

— Mă duc să alerg, l-am anunţat fără să-i răspund.

Adevărul este că în momentul acela aveam nevoie să fiu

departe, departe de el, de Dan, de casa aceea, de toată lumea.

Am dat să ies, dar el m-a prins de braţ şi m-a reţinut

— Eşti bine? m-a întrebat, ridicându-mi bărbia pentru a mă putea privi în ochi.

Nick îşi făcea griji pentru mine?

— O să fin, am răspuns, întorcându-i spatele şi îndepăr- tându-mădeel.

Timp de o oră şi jumătate am alergat pe plajă, gândin- du-mă la cele întâmplate, sau mai bine spus încercând să nu mă gândesc. Nu puteam nega cât de tare mă durea faptul că probabil nu aveam să-l mai văd pe Dan, nici pe Beth şi de fapt pe nimeni. Nu mai aveam motive să mă întorc în oraşul meu, iar chestia asta m-a făcut să mă simt distrusă. Iubitul meu, prietenii mei fuseseră pretextul perfect să mă întorc acasă, iar acum...

Am alergat şi am tot alergat, până când corpul ini- a cedat şi am fost nevoită să mă trântesc pe nisip. Am

privit cerul pe jumătate înnorat şi m-am întrebat cum se poate schimba totul atât de repede. Acuni eşti cineva şi în secunda următoare eşti o persoană cu totul diferită.

Fără să vreau, gândurile mele s-au îndreptat spre sărutul cu Nick din acea dimineaţă. Mi-am dus mâna la buze, aproape simţindu-i gura peste a mea... Fusese o senzaţie atât de intensă... Dintr-odată, am simţit teamă văzând în ce situaţie mă băgasem, trebuia să am grijă: nu voiam să mai cad în plasa nimănui şi cu atât mai puţin a unei persoane ca Nicholas Leister.

Trebuia să-mi protejez sentimentele şi cea mai bună metodă era să mă ţin la distanţă de orice experienţă pe care o resimţeam atât de intens.

Nu puteam să-i dau atâta putere lui Nicholas, pentru că tocmai el era cel care mă putea distruge.

Pe drumul spre casă, am intrat în mare să mă răcoresc după atâta efort Apoi, în timp ce mergeam pe ţărm încercând să mă usuc, m-am trezit faţă în faţă cu Mărio, ospătarul din banda lui Nick care mă dusese la curse.

— Salut, surioara lui Nick, m-a salutat cu un zâmbet perfect, trăgând de lesa câinelui care îl însoţea, un ciobănesc german superb.

— Salut! i-am zis la rândul meu cu o bucurie sinceră, în timp ce mă aplecam şi mângâiam câinele după ureche.

— Te-ai săturat de familia Leister? m-a întrebat cu un zâmbet amuzat

Avea dinţii foarte albi şi un zâmbet contagios.

— Mai curând de tot în general, încă încerc să mă adaptez la toate astea, i-am răspuns dezinvolt.

Nu voiam să-l amărăsc pe bietul băiat cu problemele

mele.

Am început să mergem unnl lângă altul.

— Când vrei, pot să-ţi arăt oraşul, există locuri care cred că o să-ţi placă, s-a oferit amabil.

l-am zâmbit la rândul meu recunoscătoare, deşi mă temeam ca Mărio să nu aibă un alt plan în privinţa noastră. Nu zic că nu-mi plăcea de el, dar nu voiam să-

ini complic viaţa. Aveam deja suficiente probleme cu băieţii.

— Adevărul e că nu ain avut prea mult timp să vizitez locurile tipice şi cu atât mai puţin acum, când o să încep munca.

Mărio s-a răsncit pentru a mă privi în ochi.

— Nu mai spune, ce tare! Unde?

— La Barul 48, în apropiere de promenada maritimă. Azi e prima mea zi, am răspuns, simţindu-mă uşor agitată.

Mărio a dat din cap gânditor.

— Cunosc nişte persoane de acolo, e un loc plăcut, a comentat, dar în acelaşi timp s-a încruntat uşor.

în acel moment am ajuns la faleză şi la scările din piatră care duceau direct în grădina mea.

— Vino să mă veri când vrei, nu pot să-ţi ofer ceva tare de băut, dar nu cred că va fi nicio problemă dacă te invit la un suc, am spus zâmbind.

Mărio a izbucnit în râs.

— O să vin, a afirmat cu o sclipire aparte în ochii săi căprui. Şi să ţii minte că oferta mea rămâne valabilă, a adăugat, referindu-se la propunerea sa anterioară.

Am dat din cap fără să-i fee vreo promisiune şi i-am făcut cu mâna.

Când am urcat scările spre camera mea, nu m-am putut abţine să nu intru în camera lui Dan. Nu era nici urmă de el sau de lucrurile sale.

Eram idioatâ pentru că mă întrista absenţa unei persoane care mă rănise atât de tare? în orice caz, am refuzat să mă mai gândese la asta, am intrat în camera mea, am făcut un duş şi m-am îmbrăcat să mă duc la muncă.

Atunci când am ajuns la Rarul 48, aiu parcat maşina şi am intrat. Era un loc destul de plăcut, pe pereţi erau tablouri cu cântăreţi de muzică rock, iar în colţ era o scenă unde ara presupus că obişnuiau să cânte diverse formaţii. Mai multe mese cu fotolii negre erau împrăştiate prin tot localul şi mai era un bar cu

băuturi alcoolice în spatele tejghelei. Când am intrat, şefa de sală, o femeie plinuţă, a început să-mi explice tot ce trebuie să fac.

— Toţi ne schimbăm aici, o să-ţi dau un tricou imediat, a spus arătându-mi o uşă în spate, care dădea într-un mic depozit folosit şi pe post de vestiar. Va trebui să pontezi când ajungi şi când pleci. Dacă cineva îţi cere o băutură alcoolică, îmi spui mie sau uneia dintre colegele tale.

Am dat din cap mulţumită, pentru că în realitate slujba era foarte asemănătoare cu cea pe care o avusesem în Canada. M-a prezentat celorlalte trei ospătăriţe care lucrau în aceeaşi tură cu mine, de la şapte la zece seara. Nu era o tură foarte lungă, dar cu bacşişurile primite urina să mă descurc.

Timpul a trecut repede şi m-am bucurat să am o ocupaţie care să-mi distragă atenţia timp de câteva ore. Am început să muncesc imediat, luând comenzile şi servind clienţii. Cele trei ore parcă au zburat şi, exact când mal erau zece minute până la sfârşitul turei, pe uşă a intrat Mărio.

I-am zâmbit, surprinsă că în cele din urmă se decisese săvină.

— Arăţi bine, a comentat uitându-se la uniforma mea, adică un tricou negru cu logoul barului şi un şorţ alb prins la mijloc.

— Mulţumesc, te servesc cu ceva? am întrebat cu amabilitate.

— O Coca-Cola ar merge, a răspuns cu un zâmbet poate prea larg.

— De ce râzi? l-am repezit în timp ce deschideam sticla şi îi turnam băutura într-un pahar din cristal.

— Pur şi simplu mă întrebam de ce lucrezi ca ospătăriţă când ştim foarte bine amândoi că n-ai nevoie de asta.

— Nu-mi place să-mi plătească alţii lucrurile, prefer s-o facsingură, am deci a rut, uitfuulu-mă în spatele lui să văd dacă cineva avea nevoie de mine.

Localul era liniştit, aşa că am presupus că nu e nicio problemă dacă mai rămân puţin la taclale.

îmi plăcea de Mărio.

-Când termini? a spus după câteva minute, făcându-mă să râd.

M-am uitat la ceas.

— Păi... acum, am răspuns, în timp ce i-am luat paharul şi i l-am spălat.

— Ce-ai zice dacă te-aş invita la un film?

Adevărul e că, după toate cele întâmplate în ziua aceea, singura mea dorinţă era să mă duc acasă şi să mă bag în pat L-am privit pe Mărio. Era frumos, simpatic... nu era o idee rea să ies cu cineva care să nu-mi aducă probleme, care să nu fie nici fostul meu iubit, nici fratele meu vitreg...

— Azi nu e o zi bună, dar am putea stabili ceva într-un weekeud, ce zici?

Mărio a zâmbit, ridicându-se de pe taburet.

— O iau ca pe o promisiune.

Am ieşit împreună din bar, eu cu cheile de la maşină în mână, iar el cu o cască de motociclist atârnată de braţ, şi jur că ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd sprijinită de maşina mea era Nick.

M-am oprit câteva secunde şi am văzut cum privirea sa trecea de la mine la persoana care-mi era

alături. Tot trupul a părut să i se încordeze şi, chiar şi de la distanţă, am văzut că ochii i se aprinseseră cu o furie pe care de multe ori o lăsase să iasă la lumină, A schiţat un zâmbet forţat şi s-a îndreptat spre noi.

înainte de a putea reacţiona, şi-a trecut un braţ peste umerii mei, m-a tras spre el şi m-am văzut prinsă sub greutatea corpului său,

— Salut, frumoasa mea, a repetat şi, fără să vreau, am dat ochii peste cap.

Mărio ne-a privit cu muită curiozitate,

— Nick, i-a pronunţat numele în loc de salut, fără să-şi ia ochii de la mine.

Am vrut să-i spun că nu era ceea ce părea nici pe departe, dar Nick s-a întors şi m-a tras spre maşină, luându-şi rămas-bun de la Mărio cu un gest al mâinii.

— Regret, amice, dar eu şi *iubita mea* avem planuri, s-a scuzat.

— Poţi să-mi explici ce naiba faci? i-am reproşat, smul- gându-mă din strânsoarea lui şi remarcând că Mărio deja ne întorsese spatele. Ai înnebunit?!

— Sunt nebun după tine, frumoasa mea, a repetat, scoţând o ţigară şi aprinzând-o ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— încetează să-mi mai spui „frumoasa mea", nu te prinde, l-am repezit, încrucişându-mi braţele la piept

Mck a râs fără să-şi ia ochii de la mine.

— Nu-i aşa? Cred că sunt mai degrabă genul care spune „fato", a zis cu o mină gânditoare.

— De ce ai făcut asta? l-am întrebat, referindu-mă la comportamentul său din faţa lui Mărio.

— Nu asta voiai? Să mă prefac că sunt iubitul tău?

Am respirat adânc, încercând să mă calmez.

— în faţa lui Dan, Nicholas.

— Ah! a exclamat plesnind din buze. Fn mai clară, Pistruiato, m-ai ameţit.

Am strâns din buze cu putere şi l-am privit fix.

— Acum o să creadă ceva ce nu e adevărat, am spus, simţind fără să vreau electricitatea care apărea între noi de fiecare dată când eram împreună.

Cuvintele mele au părut să-i stârnească interesul.

— Ceva de genul...?

— Ceva de genul că noi doi avem o relaţie.

— Şi ce te interesează ce crede idiotul ăla?

Vorbise cu voce joasă şi amândoi ne-am dat seama de

asta.

— N-aş vrea să creadă cineva că noi doi avem o relaţie; chestia cu Dan era necesară, dar acum că a plecat..

— încă n-a plecat, a răspuns, făcând un pas înainte spre mine şi aruncând ţigara pe jos. I-am cumpărat un bilet de avion care pleacă peste treişpe ore. Asta va fi călătoria cea mai lungă din istorie.

Mi-a fost puţin milă de Dan. Treisprezece ore în aeroport, plus cinci ore de zbor...

— Nu crezi c-am făcut bine? m-a întrebat, apropiindu-se şi mai mult de mine. Dacă vrei, mă duc după el şi mergem toţi trei să mâncăm.

Sarcasmul lui m-a făcut să zâmbesc.

— Mulţumesc că m-ai ajutat să scap de el, am spus, uevenindu-mi încă să cred că Nicholas făcuse ceva pentru mine. Nu trebuia să...

— încep să adun favorurile. în ritmul ăsta, o să te pot transforma în sclava mea înainte de a împlini douăzeci şi doi de ani

Nu m-a amuzat răspunsul său, dar, dinţr-odată, nu mă puteam gândi decât la gura sa înlănţuită cu a mea, încasân- du-şi răsplata pentru orice favoruri voia.

De ce trebuia să fie atât de incredibil de atrăgător?

— Nu poţi face ceva în mod dezinteresat? m-am interesat, tulburată de apropierea sa.

Se lipise atât de mult de mine, încât am fost nevoită să dau capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

Nick a râs, cu ochii ţintă la buzele mele,

— Eu nu fac nimic dezinteresat, iubire.

Ultimul său cuvânt aproape că mi-a provocat un infarct, dar mai râu a fost când s-a aplecat, m-a prins de ceafă şi ş't-a lipii buzele strâns de ale mele. M-a lăsut lără cuvinte, tără gânduri, fără nimic.

M-am trezit ridicând mâinile şi krăgâudu-l spre mine. Prinsă din nou între el şi maşina din spatele meu. Cu cealaltă mână m-a apucat de mijioc şi m-a lipit de trupul său, făcându-mă să-i simt muşchii puternici în contrast cu fragilitatea trupului meu. Respiraţiile

noastre au devenit întretăiate. Dintr-odată, voiam mai mult, aveam nevoie de mai mult. Nick trezea în mine senzaţii care până atunci fuseseră adormite.

I-am simţit presiunea genunchiului între picioare şi o senzaţie minunată de căldura m-a străbătut din cap până în picioare...

în clipa aceea, chiar când credeam că mă teleportasem într-o lume paralelă, telefonul lui Nick a început să sune, tre- zindu-ne pe amândoi la realitate, surprinşi de intensitatea pe care o căpătase un simplu sărut.

Nick s-a dezlipit de mine şi şi-a dus telefonul la ureche. Când privirile noastre nu s-au mai întâlnit, am revenit la realitate şi mi-am dat seama cât de uşor era să mă las sedusă de el şi de mângâierile sale. La naiba, eram într-o parcare publică!

— Ajung imediat, a spus pe un ton foarte diferit de cel pe care-l folosise cu câteva clipe în urmă pentru a mi se adresa.

Când a închis telefonul, atmosfera se mai relaxase.

— Trebuie să plec... mă întâlnesc cu cineva, m-a anunţat pe un ton calm.

Am consimţit dând din cap.
— Ne vedem acasă, a adăugat.

Oare ce se întâmplase de-mi vorbea acum pe un ton atât de distant?

— La revedere, Nicholas, mi-ain luat rămas-buu şi m-am urcat în maşină fără să mă nit înapoi.

Nu înţelegeam cum era posibil, dar, după toate colt' întâmplate în ziua aceea, atitudinea sa a fost cea auv m-a enervat mai mult decât orice altceva.

22 NICK

Nu fusese intenţia mea să mă sărut cu ea în parcarea barului; dimpotrivă, conversaţia pe care o avusesem cu idiotul de Dan în maşină, în drum spre aeroport, mă afectase destul demult

— Habar n-ai în ce te bagi, îmi trântise după o tăcere grea, întreruptă doar de dorinţa mea de a-l distruge. Noah arată foarte bine, dar e mai dusă decât noi doi la un loc.

Am respirat adânc, încercând să nu intru în jocul său, dar dorind în acelaşi timp să aflu la ce se referea. Nu intenţionam să am o relaţie cu Noah, dar nu puteam evita atracţia pe care o simţeam faţă de ea.

Am strâns volanul cu putere ca răspuns.

— Ţi-o spun din experienţă... fata asta ascunde mai multe decât pare la prima vedere şi...

~ Şi de asta te-ai hotărât să vii aici, nu-i aşa? l-am întrerupt, trăgând de volan să iau o curbă.

- Presupun că fetele care nu ne dan totul din prima ni se par irezistibile.

Am continuat să conduc în timp ce analizam ceea ce spusese: „Fetele care nn ne dau totul din prima,.," Nu cunoşteam prea multe fete de genul ăsta.

- Nu vreau să-ţi stric cheful, dar nu cred că eşti genul de tip dispus să aştepte... ini ştiu dacă înă înţelegi.

Am continuat să privesc fix spre maşinile care erau în faţa mea.

— Pot fi foarte răbdător... sau, din contră, ca acum, de exemplu: sunt nerăbdător să-ţi sparg faţa.

Dan a zâmbit şi jur că a trebuit să recurg la întreaga mea rezervă de autocontrol ca să nu mă las pradă furiei. Idiotul ăla vorbea fără niciun pic de respect despre fata cu care avusese o relaţie.

E adevărat că nici eu nu eram un cavaler rătăcitor, dar cel puţin nu încercam să pretind că sunt Eu jucam cu cărţile pe masă, în timp ce dobitoeul ăla îi înşela pe toţi.

— Am vrut doar să te avertizez. Când îi permiţi să intre în viaţa ta, e foarte greu s-o mai laşi să iasă... cum ai spus şi tu. Am venit până aici, nu-i aşa? Dacă laşi garda jos, o să sfârşeşti prin a-i mânca din palmă şi nici n-o să-ţi dai seama ce s-a întâmplat.

Am oprit maşina la intrarea în aeroport.

— Dispari, i-am poruncit scrâşnind.

Dan şi-a luat valiza şi a coborât, nu înainte de a-mi mai spune ceva:

— Voiam sa mă împac cu ea... Beth nu-i ajunge nici la degetul mic..

După ce a spus asta, mi-a întors spatele şi a plecat.

Restul zilei l-am petrecut la plajă. Nu puteam să-mi scot din minte cuvintele lui Dan şi uram faptul că, în ciuda avertismentului său, tot ce-mi doream era s-o văd şi să mă asigur oi se simţea bine. Habar n-aveam cum să gestionez sentimentele pe care le aveam pentru ea.

Mi -am luat placa de snrf şi am intrat în mare. Nu ştiam ce să fac: faptul că stăteam în aceeaşi casă era o autentică tortură. O doream cu disperare şi, de fiecare dată emul o vedeam, imaginaţia începea să-mi zboare. Dacă tata atla ceva, m-ar fi omorât, nu puteam uita că Noah era cu cinci ani mai mică decât mine, fir-ar să fie.

Chiar şi aşa, am decis să o caut la barul unde hotărâse să lucreze din încăpăţânare. Nu înţelegeam de ce naiba vota să facă asta şi cu atât mai puţin să fie ospătăriţă. Barul 48 era un club unde cântau diverse formaţii şi unde eu şi prietenii mei mergeam des. Băuturile şi tăria erau ieftine şi de aceea atrăgea o clieutelă foarte variată. Nu-mi plăcea deloc ideea că Noah lucra acolo noaptea şi mi-a plăcut şi mai puţin când am văzut-o ieşind cu Mărio.

Noi doi aveam un trecut comun de care nu voiam ca Noah să afle vreodată. Chestiile pe care le făcusem când am plecat de acasă, felul în care m-am comportat după ce mama a plecat.. Mărio fusese martorul fiecăreia dintre etapele prin care trecusem până în prezent. Mă stresa ideea că secretele mele ar putea

ieşi la lumină, mai ales în faţa unei persoane cu care acum trăiam sub acelaşi acoperiş.

De aceea nu am ezitat nicio clipă să mă apropii de ea şi sa profit de farsa pe care o iniţiasem. Dacă Mărio credea că sunt interesat de Noah, era foarte probabil să stea la distanţă.

Când m-am apropiat, am văzut că prezeuţa mea a Scut-o pe Noah să se încordeze aproape automat Avea părul desfăcut şi părea obosită. Am strâns din dinţi, dorindu-mi să o pot duce departe de acel loc.

Trebuia să recunosc că joaca aceea de-a şoarecele şi pisica în care ne complăceam mă distra peste măsură. Era pe faţă, iar răspunsurile sale mă făceau s-o ironizez şi să mă distrez pe seama ei.

Nu fusesem în stare să stau departe, picioarele mele parcurseseră distanţa care ne separa până când practic ajunsesem să-i invadez tot spaţiul personal. Trebuia s-o sărut sau înnebuneam. Nici măcar nu eram conştient despre ce vorbeam, ceva despre favoruri sau despre intenţia de a o transforma în sclava mea...

Tot trupul mi s-a încordat doar imaginâudu-ini cum ar fi s-o am cu totul la dispoziţia mea. A trebuit s-o fac, chiar dacă ştiam că nu e bine ce fac, gura mea avea nevoie de ea ca de aerul pe care îl respiram.

Mi-am îngropat degetele în părul ei lung şi am tras-o spre miue, aproape cu disperare. Noah m-a prins dc ceafă, iar trupurile noastre s-au lipit unul de altul aproape cu disperare, Am simţit gustul dulce al gurii ei, i-am dezmierdat limba merctdtli ron

cu limba mea şi am simţit ca mă prăbuşesc: nu era nimic mai plăcut decât s-o sărut. Voiam s-o fac să-mi tremure în braţe, s-o fac să simtă lucruri pe carc nimeni, şi cu atât mai puţin idiotul de fostul ei iubit, nu o mai făcuse să le simtă. Dintr-odată, acesta a devenit principalul meu obiectiv: s-o fac să simtă plăcerea. M-am lipit de ea, strivind-o de portiera maşinii, şi mi-am vârât un genunchi între picioarele sale.

Oftatul întretăiat care a ieşit de pe buzele sale mi-a dat un fior în tot corpul, care s-a prelungit până când, brusc, a început să-mi sune telefonul şi nu am mai putut continua ceea ce începuserăm să facem în acel loc public.

Când m-am uitat la ea, am ştiut că eram pierdut..

„Dacă laşi garda jos, o sa sfârşeşti prin a-i mânca din palmă şi nici n-o să-ţi dai seama ce s-a întâmplat”

Mi-am îndepărtat privirea de la obrajii ei îmbujoraţi şi de la buzele sale pline şi m-am concentrat la ce mi se spunea la telefon.

Trebuia să plec de acolo, trebuia să pun distanţă între noi... riu puteam permite ca Noah să pună stăpânire pe gândurile mele, pe viaţa mea...

— Trebuie să plec... mă întâlnese cu cineva, am spus, străduindu-mă să nu arăt cât de confuz eram. Ne vedem acasă, am adăugat, văzând că nu zice nimic.

Noah a strâns din buze cu putere şi a urcat în maşină.

Am văzut-o plecând, cu o senzaţie foarte neplăcută în stomac.

Oare era deja prea târziu?

NOAH

Trecuse deja o săptămână întreagă de la ultima mea discuţie cu Nicholas. O săptămână în care lucrasem şi prima săptămână în care nu primisem niciun mesaj din partea fostului meu iubit, Dan, şi mă bucuram de acest lucru. După cele întâmplate în parcarea barului, Nick mă evitase într-un mod aproape jignitor. Când mă trezeam, el deja plecase, iar când mă întorceam de la lucru, în jurul orei zece, mama mă informa că plecase cu puţin timp înainte. Era ca şi cum, dintr-odată, nu mai voia să ma vadă, iar cel mai rău era că eu sufeream din cauza acelei distanţări cum nu mi-aş fi putut imagina vreodată Trupul meu îmi cerea să îl sărut din nou, să mă las din nou îmbrăţişată şi înnebuneam încercând să înţeleg cu ce greşisem sau din ce motiv se purta atât de rece cu mine după ce trăiserăm împreună momente atât de excitante Ştiam că venea acasă pentru că mama îl vedea aproape în fiecare zi, doar că venea când nu eram eu sau se întorcea târziu de tot, după ce tăcuse Dumnezeu ştie ce. De aceea, iu după-amiaza în care şeful meu m-a anunţat că sâmbătă nu trebuia să mă duc la muncă pentru că banii urma să fie închis timp de trei zile, mi-am propus să îl abordez o dată pentru totdeauna. Nu ştiam exact dacă urma să apară pe acasă şi nu eram sigură nici dacă voiam să dau clin nou ochii cu el.

încercând să ignor orice conllict emoţional care ar fi putut avea loc în mintea mea, m-am dus la bucătărie, pentru că în ziua aceea urma să mă uit cu mama la un film şi să luăm cina împreună îu salon. Când stăteam în Canada, făceam asta aproape în fiecare seară, dar, de când ne mutaserăm, abia dacă mai petreceam puţin timp împreună. Mama îl însoţea mereu pe William în călătoriile sale de afaceri, sau mergea ia cumpărături, sau ajuta la pregătirea evenimentelor şi petrecerilor pe care Leister Enterprises le organiza în fiecare lună.

Dar seara aceea urma să ne-o petrecem împreună: William intenţiona să rămână la birou până târziu şi, profitând de faptul că eu nu trebuia să mă duc la muncă, ne puseserăm de acord să facem asta.

Trecuse de ora opt seara şi mai dura până ajungea mama acasă, aşa că am decis să pregătesc carne la cuptor cu cartofi copţi. îmi plăcea să gătesc; nu eram bucătar profesionist, dar mă descurcam destul de bine în bucătărie. Tăiam cartofii cu un cuţit care semăna cu cele ce se vând de obicei la televizor, când am auzit uşa de la intrare închizându-se. M-am încordat imediat; nu ştiam dacă era el, dar inima a început să-mi bată cu putere în timp ce auzeam paşii grei ai unei persoane apro- piindu-se de bucătărie.

Am rămas amândoi tăcuţi când privirile noastre s-au întâlnit la distanţa mică dintre uşă şi insula din bucătărie, unde am lăsat cuţitul. Privirea sa a reflectat mai întâi surprindere, după care a afişat o indiferenţă studiată. Nu ara avut prea mult timp să mă supăr din cauza acelei atitudini, pentru că am rămas ea hipnotizată când am văzut cum era îmbrăcat, elegant, cu un costum negru, cămaşă albă descheiată la gât şi părul răvăşit metodic, care îi încadra ocbii aceia incredibili ce-mi făceau genunchii să tremure.

— N-ar trebui să fii la muncă? m-a întrebat o secundă mai târziu, eând amândoi, sau cel puţin eu, ne-am revenit di” şocul reîntâlnirii după şapte zile lungi.

A intrat în bucătărie, înconjurând masa unde găteam eu pentru a se îndrepta spre frigider cn un aer distant şi dezinvolt.

— Mi-au dat liber azi, am îngăimat, ameţită încă din cauza atracţiei irezistibile pe care o simţeam faţă de el.

Mă mâncau degetele de dorinţa de a-i răvăşi şi mai mult părul şi de a-i mototoli cămaşa călcată cu grijă.

— Mă bucur pentru tine, a spus pe un ton politicos.

— Unde ai fost? l-am întrebat o clipă mai târziu, mânuind cuţitul un pic mai energic decât ar fi fost necesar.

Cartoful s-a tăiat rapid şi, fără să vreau, am lăsat un semn pe tocător, făcând un zgomot sec la contactul dintre metal şi lemn.

— Pe ici, pe colo, mi-a răspuns din spatele meu.

Nu puteam să mă întorc cu faţa la el, pentru că şi-ar fi dat seama cât de agitată eram. Nu voiam ca Nicholas să îşi dea seama de obsesia îngrozitoare care pusese stăpânire pe mine în ultimele zile. Mă tulbura faptul că ştiam că mă observă, sprijinit de blatul din

spatele meu, privindu-mă fără ca eu să mă pot întoarce,

— Te-ai ars pe spate, a comentat după o tăcere lungă şi incomodă.

I-am simţit privirea sfredelindu-mi pielea şi am devenit şi mai tulburată.

— Am adormit la piscină, i-am explicat, tăind în continuare cartofi şi concentrându-mă asupra acestei activităţi.

L-am simţit în spatele meu, i-am simţit respiraţia pe ceafă, iar apoi cu un deget mi-a mângâiat pielea arsă de la un omoplat la celălalt Am simţit cum mă înfior şi am rămas nemişcată ţinând cuţitul în mână, când mă pregăteam să mai tai un cartof.

— Ar trebui să fii mai atentă, m-a avertizat şi i-am simţit buzele calde între umeri, sub ceafă,

Am tresărit atât de violent şi eram atât de agitată, încât a fost cât pe ce să scap cuţitul pe un deget. Reflexele lui Nick au fost mai rapide decât ale mele şi a reuşit să oprească mişcarea Înainte de a mă răni. M-am înfiorat când mi-a strâns mâna cu putere. Am lăsat cuţitul să cadă şi m-am întors pentru a-l privi în ochi.

— De ce m-ai evitat toată săptămâna? l-am întrebat fără ocolişuri.

Trăsăturile feţei i s-au încordat, iar căldura care emana din corpul său m-a izbit ca un val.

— N-am făcut asta, a replicat scurt.

Am oftat.

— Ba da, nu te-am văzut toată săptămâna şi trăim în aceeaşi casă, am spus privind în altă parte.

De ce mă afecta chestia asta? Trecusem deja printr-o situaţie dificilă cu Dan. De ce aş fi vrut să încep o nouă relaţie, când era clar că nu putea ieşi nimic bun din ea?

— Nu am de ce să-ţi dau raportul, am fost ocupat, a declarat, făcând un pas înapoi şi lăsând un spaţiu între noi, un spaţiu pe care l-am apreciat şi detestat în acelaşi timp.

Mi-am încleştat dinţii, simţind cum sângele începe să-mi fiarbă în vene.

— Serios? Atunci sper să fii ocupat mult timp de acum înainte.

Am încercat să plec, dar m-a prins cu putere de braţ, oprindu-mă-

— Ce vrei să spui cu asta?

L-am privit, conştientă că reacţionam exact cum nu trebuia. N-avea decât să facă ce voia, pe mine nu trebuia să mă intereseze. Da, ne sărutaserăm de câteva ori; da, mă atrăgea mult şi da, îmi fusese dor de el, dar toate astea nu anulau aspectele negative pe care le implica o relaţie cu Nicholas.

— Nimic, am răspuns cu ochii ţintă la cămaşa sa.

De ce lăsam situaţia asta să mă afecteze?

— Ar trebui să stai departe de mine, Noah, m-a avertizat câteva secunde mai târziu.

— Asta vrei? l-am întrebat, strângând cu putere din

buze.

— Da, asta vreau.

Dacă aş spune că nu m-au durut cuvintele lui, aş minţi. Nu a mai fost nevoie să spun nimic. M-ain îndepărtat de el, jurându-mi să nu-i mai cad în plasă...

Şi cât de puţin am reuşit să-mi respect promisiunea!

Munca mâ ajuta foarte mult să stau departe de casă şi de încărcătura emoţională pe care o presupunea să-l ignor pe Nick douăzeci şi patru de ore pe zi. în seara aceea mă sunase Jenna şi mă invitase la cină la un restaurant mexican, aşa că abia aşteptam să se facă ora zece ca să pot pleca. Am făcut un duş rapid şi m-am îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi şi un tricou cu logoul echipei Dodgers, pe care îl primisem cu ceva timp înainte. Acum că stăteam în Los Angeles era ocazia ideală să îl port. Mi-am făcut o coadă în vârful capului şi nici măcar nu m-am machiat.

Nu voiam să mă mai gândesc la timpul scurt care rămăsese până la începerea şcolii, nici la cât de ciudat urma să mă simt înconjurată de persoane pe care nu le cunoşteam la o şcoală pentru copii de bani gata insuportabili. în seara aceea aveam de gând să mă distrez.

Exact când terminam să mă aranjez, cineva a bătut la

uşi

— Intră! am strigat în timp ce mă încălţam cu tenişii Converse, bănuind că era mama, care dorea să ştie cum îmi petrecusem ziua.

M-am înşelat, pentru că în pragul uşii a apărut Nick. Am răs~~m~~as cu un tenis în mână, faţă în faţă cu el. Era îmbrăcat în blugi, cu un tricou negru şi adidaşi. Părul său închis la culoare era răvăşit ca de obicei, iar ochii săi albaştri m-au privit cu răceală.

— Ce vrei? l-am întrebat, încercând din răspnteri să nu-i arăt cât de supărată eram pe el.

— Cum se face că ieşim împreună în seara asta? m-a întrebat pe un ton distant.

Mi-am încrucişat braţele în faţa lui.

— Din câte ştiu, eu ies cu Jenna, nu cu tine.

Nicholas a oftat şi nii-a analizat ţinuta.

— Şi eu ies cu Jenna... şi cu Lion şi ai Anna, m-a anunţat, accentuând ultimul nume.

La naiba, Jenna... De ce nu-mi spusese asta? Am simţit ghimpele geloziei în stomac.

— Planul era să ieşim şi să ne distrăm, aşa că din partea mea nu e nicio problemă, am răspuns, sătulă să mă cert tot timpul cu el sau să ne sărutăm şi pe urmă să ne supărăm din cauza asta.

Era epuizant şi trebuia să găsesc o modalitate de a ne înţelege bine.

— Aşa că hai să facem pace, am spus, reuşind să schiţez un zâmbet deloc convingător.

încă mă dureau cuvintele sale şi faptul că nu voia să mă mai atingă.

M-a privit îndelung, cântărind oferta mea.

— îmi propui un armistiţiu, surioară? m-a întrebat pe un ton straniu.

Am oftatîn sinea mea, dar nu am putut sănu mă încrunt când am auzit cuvântul „surioară” ieşind de pe buzele sale.

— Exact, i-am răspuns, punându-mi şi cel de-al doilea
tenis.

— Foarte bine, atunci mergem cu o singură maşină, a decis şi, înainte de a putea protesta, a continuat: Jenna mi-a spus că nu poate să treacă să te ia şi e o prostie să mergem cu atâtea maşini, dacă tot mergem în acelaşi loc.

— Dacă nu există altă soluţie... i-am spus, luându-mi geanta şi îndreptându-mă spre uşă.

— Un *mulţumesc* ar fi fost de preferat, a replicat, trecând pe lângă mine şi luându-o înainte pe scări.

I-am observat spatele, felul în care tricoid îi scotea în evidenţă muşchii puternici şi cum se mula pe braţe... De ce trebuia să arate atât de bine? De ce?

Când am ajuns în hol, mi-am dat seuiua că nu aveam bani la mine. M-am oprit, neştiind ce să fac. încă uu fusesem plătită, pentru că nu era sfârşitul lunii şi, de când mă mutasem, cheltuisem din banii economisiţi până când practic nu mai rămăsesem cu nimic.

Nick cobora deja scările verandei pentru a ajunge la **jeepul** său, care era parcat la intrare, când şi-a dat seama că nu mai eram în spatele lui.

— Ce faci? în-a întrebat, privindu-mă încruntat.

Nu ştiam ce să fac şi, după câteva secunde de ezitare, ani decis să inventez o mică minciună,

— Cred că mi-am pierdut portofelul, am declarat, pre- facândn-mă că scotocesc în geantă.

Uram faptul că recursesem la acea farsă şi, dacă n-aş fi ştiut că e plin de bani, aş fi rămas pur şi simplu acasă, dar ăsta era ultimul lucru de care aveam chef în clipa aceea.

— Pentru asta mă faci să pierd timpul? a replicat, iar eu ara ridicat privirea spre el.

— Nu am bani, i-am spus, temându-mă că nu înţelegea foarte bine situaţia.

A dat ochii peste cap.

— Deja m-ai făcut să pierd peste o sută de mii de dolari, nu cred că e o mare problemă dacă-ţi mai plătesc şi un hamburger. Haide, urcă în maşină, mi-a indicat, aşezându-se dintr-un salt pe scaunul şoferului şi pornind motorul.

M-am simţit un pic vinovată, dar nu a trebuit decât să-mi amintesc cât îmi era de insuportabil pentru ca acest sentiment să dispară.

M-am aşezat pe scaunul de lângă şofer şi mi-am dat seama că aveam de parcurs un drum de douăzeci de minute pentru a ajunge ia restaurant. Am privit îu tăcere cum schimba vitezele şi dădea drumul la radio. Nu mai fusesem singură cu el de când ne întorseserăm de la bar şi mi se părea foarte ciudat

Postul de radio era unul care transmitea cele nuii proaste melodii rap din istorie, dar el părea să ştie cuvintele tuturor, aşa că am decis să nu mă plâng de data asta. Am privit pe geam casele imense pe care le lăsam în urină şi m-a surprins faptul că nu a ieşit pe autostradă, ci a virat spre nord, spre cartierul vecin cu al nostru.

— Unde mergem? l-am întrebat curioasă.

— Trebuie s-o iau pe Anna, mi-a răspuns, fără să întoarcă privirea spre mine.

Am avut o senzaţie neplăcută în stomac, dar am ignorat-o cât de bine am putut.

El a remarcat schimbarea mea. Tensiunea şi disconfortul erau evidente şi tot ce se întâmplase între noi mi-a revenit în minte.

— în legătură cu felul în care ne-am purtat unul cu altul în ultima vreme... a spus în acel moment pe un ton distant, dar calm.

Am simţit cum starea de tensiune mi se accentua. Nu voiam să vorbesc despre asta.

— Propun să încercăm sa ne înţelegem mai bine, ca nişte fraţi, şi să uităm ce s-a întâmplat între noi.

M-am întors spre el ridicând din sprâncene.

— Ai pretenţia să mă tratezi ca pe o soră după ce m-ai pipăit de mai multe ori? am replicat neîncrezătoare.

Am văzut cum i s-a încordat chipul, maxilarul i s-a încleştat, iar venele îi ieşeau în evidenţă sub piele.

— Atunci ca prieteni, la naiba, mi-a răspuns enervat. Eşti imposibilă, vreau doar să ne înţelegem mai bine.

— Tratându-ma ca pe o soră, am repetat, simţind că mă aprindeam tot mai tare cu fiecare minut care trecea.

M -a săgetat cu privirea, iar eu am făcut acelaşi lucru. Preţ de câteva secunde, ochii noştri s-au întâlnit, plini de furie şi arzători din cauza unei emoţii prea periculoase pentru a ti exprimată în cuvinte.

— Ţi-am spus că vreau să fim prieteni, a ridicat vocea, iar felul în care mi-a spus asta m-a făcut să zâmbesc, având în vedere conţinutul declaraţiei sale.

Am fost bucuroasă că ochii săi erau din nou aţintiţi asupra şoselei.

— Bine, am convenit după câteva clipe.

Am presupus că era mai bine să încerc să fiu prieteua lui Nicholas decât să ne tragem de păr douăzeci şi patru de ore pe zi, dar nu puteam să am prea multă încredere în mine când era vorba despre a-mi reprima dorinţa ce mă cuprindea ori de câte ori îl vedeam.

— Deşi „prieteni” nu cred că e cuvântul potrivit; eu aş zice că suntem „rude îndepărtate obligate să se

suporte”, am spus mai satisfăcută de acest termen, pentru că „prieteni” era un cuvânt prea mare.

Pentru ca cineva să aspire din nou la prietenia mea, trebuia să depună multe eforturi; nici măcar în Jenna nu aveam încă încredere, deşi se purtase foarte frumos cu mine de când o cunoscusem.

Nicholas a schiţat o urmă de zâmbet, ceva aproape imposibil de interpretat, dar l-am remarcat.

— Nici rude nu-mi place... Ce zici de „pseudorude îndepărtate obligate să se suporte şi să se sărute din când în când”? a propus, luându-mă clar peste picior.

I-am dat una peste mână, iar zâmbetul i s-a lăţit. A fost ciudat, dar în acele câteva minute până am ajuns, m-am simţit extrem de confortabil alături de el, ba chiar mi s-a părut amuzant, într-uu fel ciudat şi greu de înţeles.

Nicholas a oprit maşina în faţa unei case destul de mari, nu chiar ca a noastră, dar suficient de mare pentru ca o persoană ca mine să rămână cu gura căscată. Nick şi-a luat telefonul şi a format grăbit un număr.

— Sunt la uşă, ieşi, a spus pe un ton destul de rece, ţinând cont de faptul că în ultimele minute fusese mult mai relaxat decât îl văzusem vreodată,

— Eşti un adevărat cavaler, ştim asta? am comentat, incruntându-mă fără să vreau în timp ce observam uşa casei.

— Prostii, a replicai punând la loc telefouul şi pornind maşina în timp ce uşa se deschidea. Fetele sunt perfect capabile să iasă din casă iSră să le escorteze cineva.

Am dat ochii |>cste cap în timp ce observam trăsăturile iubitei lui Nicholas. Nu era foarte înaltă – eu eram probabil aproape cu un cap mai înaltă –, iar ultimele dăţi când o văzusem arăta atât de îngâmfată şi plină de ea, încât o trecusem deja pe lista duşmanilor mei. încă îmi aminteam ultimul ei comentariu despre fostul meu iubit şi îmi fierbea sângele în vene.

A fost amuzant să văd cum ochii i se făceau tot mai mari pe măsură ce se apropia şi înţelegea cine era în maşină. Trăsăturile i s-au urâţit când s-a încruntat şi m-a fulgerat cu privirea fără să încerce să disimuleze.

S-a oprit în faţa geamului meu, cu intenţia clară de a spune ceva. Ce păcat că n-aveam chef să cobor geamul ca s-o ascult! Alături de mine, Nicholas a oftat şi probabil a apăsat pe unul dintre butoanele aflate la îndemâna lui, pentru că geamul meu a început să coboare împotriva voinţei mele.

— Ce-i chestia asta? a întrebat Anna, privindu-ne neîncrezătoare.

— 0 maşină, i-am răspuns batjocoritor.

Am simţit imediat că cineva mă ciupeşte de picior şi, când mă pregăteam să-i dau una peste mână lui Nick, mi-am dat seama că îl amuzase comentariul meu: deşi îşi păstrase înfăţişarea serioasă, ochii săi sclipeau şi făcea eforturi să nu izbucnească în râs.

— Urcă în maşină, Anna, i-a poruncit şi a ridicat din nou geamul de lângă mine.

Ea mi-a aruncat din nou o privire asasină, după care a deschis portiera din spate şi s-a urcat. Era clar că nu era obişnuită să meargă pe bancheta din spate şi m-a amuzat când am văzut-o prin oglinda retrovizoare arătând ca o fetiţă îmbufnată.

Nick a pornit maşina şi în sfârşit ani ieşit pe autostradă. Mi-era cam foame şi abia aşteptam să ajungem. în plus, lăsând la o parte glumele, nu-mi plăcea deloc să stau în aceeaşi maşină cu ei doi.

Tăcerea a pus stăpânire pe noi, tuiul întreruptă doar de zgomotul motorului şi al autostrăzii, şi de această dată eu am fost cea care a dat drumul la radio, după care tn-ani sprijinit de spătarul scaunului cu braţele încrucişate şi am privit pe geam. Pentru prima dată, Anna părea să nu aibă nimic iuteligent sau stupid de spus, iar Nicholas părea căzut pe gânduri, fără să-şi dea seama cât era de incomod să merg în aceeaşi maşină cu idioata cu care se culca. Habar n-aveam ce

fel de relaţie aveau, dar probabil nu era foarte serioasă din moment ce se sărutase cu mine de mai multe ori.

M-am bucurat când am ajuns la restaurant, care se afla în afara oraşului, pe o şosea înţesată de baruri şi plină de forfota. I-am văzut pe Jenna şi pe Lion la uşă şi, de îndată ce Nicholas a oprit maşina, m-am îndreptat grăbită spre ei.

Jenna m-a îmbrăţişat, iar Lion mi-a zâmbit cu chipul său rece, dar mult mai prietenos decât al lui Nick. Lângă el, spre surprinderea mea, se afla Mărio. Venise de mai multe ori să mă viziteze la bar şi stătuserăm de vorbă. Mi-a zâmbit, ară- tându-şi dinţii albi.

— Iat-o şi pe cea mai bună ospătăriţă! a strigat, făcându-mă să izbucnesc în râs.

Mi-a zâmbit larg, dar zâmbetul său a părut să se stingă când Nick şi Anna au apărut în spatele meu.

Am observat cum s-au privit şi am fost conştientă imediat de ostilitatea care plutea în aer.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Nicholas pe un ton răstit

L-am privit încruntată. De ce trebuia mereu să se poarte

ca un idiot?

— Ne-am întâlnit întâmplător şi i-am spus să rămână să ia masa cu noi, a explicat Jenna făcândn-mi cu ochiul, fără sâ perceapă tensiunea dintre cei doi.

Am decis să intervin înainte ca fratele meu vitreg să sară la bătaie chiar acolo. Cunoscâudu-i antecedentele, nu m ar fi mirai deloc.

— Minunat! am exclamat cu un zâmbet forţat.

în jurul nostru era multă hune care stătea la coadă să intre în restaurant. Din fericire, nu era un local elegant, motiv pentru care ţinuta mea era foarte potrivită, spre deosebire de cea a Annei, care purta tocuri şi o rochiţă minusculă.

— O să fii însoţitorul meu în seara asta, Mano, având în vedere că eu urma să fiu, se pare, a cincea roată la căruţă, am spus pe un ton calm, privind spre cele două perechi

Lui Mărio i s-au luminat ochii şi şi-a trecut un braţ peste umerii mei, trăgându-mă spre el.

— Super! a exclamat şi s-a îndreptat spre recepţia unde erau notate rezervările.

înainte de a-i întoarce spatelelui Nicholas, am remarcat că trăsăturile sale erau desfigurate de un sentiment mai puternic decât mânia.

După câteva minute, am fost conduşi la o masă rotundă într-un separeu izolat de forfota din jur. Am presupus că numele de Nicholas Leister sau Jenna Tavish aveau o anumită greutate în acel local.

M-am aşezat între Mărio şi Jenna, care, la rândul lor, s-au aşezat lângă Anna şi Lion; în felul acesta, Nicholas era în faţa mea. După câteva secunde, toată lumea a comandat băuturile şi s-a lăsat o linişte incomodă. Nicholas era încordat şi îl privea pe Mărio cu o înfăţişare serioasă, iar acesta încerca să-şi păstreze cumpătul fără să se ia la barţă cu el. Slavă Domnului, Jenna a iniţiat o conversaţie.

— Ştii ceva, Anna? i s-a adresat acesteia, zâmbind spre

mine.

Anna părea să fie furioasă din cine ştie ce motiv, pentru că privirea sa trecea de la Nick la mine şi apoi

la Mărio, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce se întâmplă.

— Noah o să meargă la St. Mărie, ar trebui să i-o prezinţi pe Cassie, pentru că probabil o să fim în aceeaşi clasă, a afirmat entuziasmată.

De când îi spusesem că urma să merg la acelaşi liceu, nu mai vorbea decât despre asta.

— Cine e Cassie? am întrebat, încercând să duc niai departe conversaţia, având în vedere că Anna nu părea prea entuziasmată de subiectul discuţiei.

Aridicat privirea din telefon şi m-a observat cu o sclipire nouă în ochii săi căprui. Am simţit un fior. Oare ce punea la cale în capul acela de păpuşă proastă?

— E sora mea mai mică, a răspuns privind spre Nick,

Acesta i-a întors privirea şi s-a aplecat peste masă,

luându-i mâna şi ţinându-i-o strâns. Am simţit înţepătura geloziei.

— Mai mică? am repetat neîncrezătoare. Dar tu câţi

ani ai?

Mi-a aruncat o privire superioară.

— Douăzeci, a răspuns privindu-l pe Nick, care acum îşi îndreptase privirea spre mine. Mai am un an şi termin facultatea, a declarat cu un aer de superioritate.

— N-aş fi crezut niciodată, am comentat fără să mă gândesc prea mult, ceea ce a făcut-o să mă privească indignată, iar pe Nick să dea din cap enervat

Alături de mine, Jenna a râs nervos.

— la spune-mi, Noah, unde ai învăţat să conduci atât de bine? m-a întrebat Mărio, schimbând complet subiectul

Nicholas I-a fixat cu privirea, după care s-a uitat la mine. Ştiam că atingerea acelui subiect nu făcea decât să-l enerveze pe Nick şi să-i amintească faptul că din cauza mea îşi pierduse maşina.

— Nicăieri, a fost o întâmplare că am câştigat cursa, am explicat ridicând din umeri.

Am desfăcut un pachet de grisine şi am început să mănânc tulburată. Nu voiam să răspund la prea multe întrebări pe această temă. Să spunem că sunt lucruri pe care e mai bine să le ascunzi cât poţi de adânc şi să nu le laşi să iasă la suprafaţă.

— Cc spui? A fost extraordinari a comentat Jenna de lângă mine. De mult nu îl mai învinsese cineva pe Rounie ia o diferenţă atât de mare, nici măcar Nick... a început să spună, dar a tăcut văzând privirea persoanei din faţa mea,
mercedes ron

— Chiar ai pretenţia să credem că ai câştigat din ' întâmplare? s-a interesat Anna pe un ton de falsă amabilitate.

Nick s-a aplecat peste masă, sprijinindu-şi coatele pe ea, şi m-a fixat cu ochii săi albaştri.

— Cum ai învăţat să conduci aşa?

întrebarea a fost atât de directă, încât nu admitea alt răspuns decât adevărul gol-goluţ. M-am simţit nelalocul meu, nu voiam să vorbesese despre anumite lucruri din trecutul meu... Am preferat să mint

— Unchiul meu participa la cursele Nascar, el m-a învăţat tot ce ştiu, am afirmat privindu-l fix.

I-am citit pe ehip surpriza şi o oarecare îndoială, dar exact în clipa aceea ospătăriţa ne-a adus mâncarea comandată, întotdeauna îmi plăcuse mâncarea mexicană, mai ales tacos, şi am profitat de întrerupere pentru a iniţia o conversaţie cu Mărio, care imediat a început să pălăvrăgească cu mine aşa cum eram obişnuiţi. La un moment dat, am râs cu lacrimi la o replică a sa, pe care ceilalţi nu o auziseră, pentru ca fiecare vorbea despre altceva.

Când m-am liniştit şi m-am aplecat să beau sucul care-mi mai rămăsese în pahar, ochii mei s-au întâlnit cu cei ai lui Nick, care, ignorând conversaţia pe care o avea cu iubita sa, cu Jenna şi Lion, părea extrem de iritat dintr-un anumit motiv.

Nu înţelegeam ce se întâmpla cu el, dar nici nu aveam de gând să-l întreb. Armistiţiul pe care îl stabiliserăm cu ocazia ultimelor noastre discuţii părea fragil ca un fir de aţă şi ştiam că s-ar fi rupt foarte uşor dacă spuneam sau făceam ceva ce l-ar fi deranjat.

— Ultima petrecere de la tine a fost minunată, Nick, ar trebui să facem una şi mai mare, să-i invităm pe toţi ca să sărbătorim sfârşitul verii, a propus Jenna, vorbind cu toată lumea în general.

Toţi au fost de acord, iar eu am simţit un fior pe gât şi pe obraji amintindu-mi ce se întâmplase înh-e inine şi Nick la

petrecerea aceea. Fusese prima dată când ne sărutaserăm cu adevărat

— Te-ai făcut roşie la faţă, Noah, a remarcat Jenna, izbucnind în râs.

Am murit de ruşine, maî ales pentru că privirea mea s-a întâlnit cu cea a lui Nick, care, preţ de o clipă, a părut că se gândeşte exact la acelaşi lucru.

— De la mâncarea picantă, m-am justificat, ascunzân- du-mifaţa.

Apoi am băut apa de la cuburile de gheaţă din pahar.

Câteva minute mai târziu, am cerut nota. Uitasem că Nick urma să îmi împrumute banii şi de aceea m-am simţit prost când Mărio s-a oferit să mă invite.

înainte de a putea spune ceva, Nicholas a intervenit.

— Eu plătesc pentru ea, a spus privindu-l fix, fără să îi dea posibilitatea să obiecteze.

Am văzut că Mărio intenţiona să protesteze, motiv pentru care am decis să intervin. Şi Anna părea deranjată, mai ales pentru că Nick nu se oferise să plătească şi pentru ea.

— Mi-am pierdut portofelul, i-am explicat lui Mărio, încercând să par indiferentă.

— Cu atât mai mult; Nicholas, plătesc eu pentru Noah, a afirmat categoric, aruncându-i o privire provocatoare.

Nick şi-a încleştat maxilarul şi pe chip i-a apărut o sclipire întunecată.

— Eşti sigur că-ţi permiţi? i-a aruncat cu răutate. N-aş vrea să rămâi fără banii din bacşişuri pentru o simplă ieşire la masă.

Am făcut ochii mari, stupefiată de afirmaţia sa. S-a lăsat o tăcere incomodă, iar Mărio s-a încordat ca un câine când e atacat. Mi-am dat seama că urina să aibă loc o confruntare şi n-aveam nici cea mai mică idee ce să fac ca s-o evit.

înainte ca Mărio să poată face ceva, m-am grăbit să-l iau de mână pe sub masă. Mi-am dat seama că a fost surprins, dar o secundă mai târziu mi-a strâns mâna cu putere.

— Plăteşte ce vrei, i-a spus, ridicându-se în picioare şi trăgându-mă după el.

A aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă şi s-a întors spre mine. Mâinile noastre erau în continuare înlănţuite şi era clar că toată lumea îşi dăduse seama.

— Te invit la o îngheţată, vrei? mi-a propus pe un ton
calm.

Mi-a plăcut că reuşise să nu se lase pradă furiei; Mărio nu era un tip violent, chiar dacă nu îi lipsea forţa necesară pentru a-i face faţă lui Nick. l-am zâmbit mulţumită.

— Sigur că da! am acceptat, întorcându-mă spre ceilalţi. Jenna părea stupefiată, dar mira zâmbit complice
văzând mâinile noastre înlănţuite.

Ne-am luat rămas-bun, iară să-l privesc măcar pe Nick, şi am ieşit din restaurant;

NICK

Imaginea pumnului meu înfipt în mutra acelui idiot nu inceta să-mi apară în minte. Pe tot parcursul cinei îmi dorisem să 3 lipesc de perete şi să-l folosesc pe post de sac de box. Nu-l voiam pe Mărio alături de Noah şi cu asta, basta. De fapt, nu voiam pe nimeni alături de ea, dar încă nu îndrăzneam să analizez motivele acestei dorinţe. în timpul cinei uu-mi putusem lua ochii de la ea. Felul în care râdea, uşurinţa cu care părea să iniţieze o conversaţie cu el, spre deosebire de discuţiile cu mine, modul inconştient în care îşi mângâia partea inferioară a gâtului, unde avea tatuajul, gest care mă înnebunise toată seara...

După ce am privit-o plecând cu el, pur şi simplu mă ridicasem, o dusesem pe Anna acasă, iar acum mă îndreptam spre unul dintre barurile din oraş. Nici măcar nu rămăsesem acasă la Anna, aş fi fost insuportabil şi mi-am dat seama că petrecusem prea mult timp cu ea în ultimele săptămâni. Dacă nu voiam să creadă că îmi dorese o relaţie serioasă cu ea, trebuia să caut pe altcineva cu care să-mi petrec timpul. Cu aceste gânduri în minte, am intrat îu localul în care petrecusem multe ore în ultimii ani. Era în partea iuferioară a oraşului, iar persoanele care îl frecventau erau oricum numai respectabile nu. Paznicii de la uşă mă cunoşteau deja, motiv pentru care nu am fost nevoit să stau la coadă afară pentru a putea intra. înăuntru muzica era asurzitoare, iar luminile care licăreau le dădeau un aer lugubra şi straniu ceior care dansau cu trupurile asudate lipite unul de altul şi sub efectul cine ştie cărui tip de drog.

M-am apropiat de bar şi am cerut un pahar de JB, observând persoanele din jurul meu. Din anul în care locuisem cu Lion în acest cartier departe de tata, de banii lui şi de tot ceea ce însemna numele Leister, îmi făcusem un loc între toţi acei oameni, care mă respectau şi mă acceptau între ei, iar pentru mine fusese un adevărat colac de salvare, care mă ajutase să scap de toate chestiile pe care le detestam din viaţa pe care eram obligat *acum* s-o suport. Plecasem de acasă în momentul în care tata încetase să mai deţină custodia legală asupra mea. Relaţia mea cu el din clipa în care mama dispăruse fusese atât de fragilă, încât ajunsesem să cred că nimănui nu avea să-i pese dacă dispăream şi îmi luam viaţa în propriile mâini. în cele din urmă, l-a trimis pe şeful serviciului său de pază, Steve, să mă caute. A fost comic să văd cum un bărbat înalt şi îmbrăcat în costum şi-a făcut apariţia în casa care devenise noul meu cămin, dar şi mai comic a fost să •văd cum nu i-au trebuit decât trei minute să

înţeleagă că, dacă voia să mă determine să mă întorc acasă, trebuia să vină după mine cu o armată întreagă.

Steve lucra pentru tata de când eram mic şi mă cunoştea suficient de bine încât să ştie că, dacă nu voiam să mă întorc, nimeni nu putea face nimic pentru a mă obliga s-o fac... evident, asta până când s-a întâmplat chestia cu sora mea şi am avut nevoie de ajutorul tatei.

În ziua următoare toate cârdurile de credit mi-au fost anulate, iar banii din contul curent blocaţi. Am fost nevoit să încep să lucrez la atelierul tatălui lui Lion pentru a-mi câştiga existenţa şi niciodată nu m-am simţit mai liber şi mai îuipliuit decât în acea perioadă.

Dar viaţa în cartierele acelea putea fi dură. Am încasat prima bătaie la scurt timp după ce ajunsesem acolo şi atunci am înţeles că să fiu fiul unui milioiuir şi să locuiesc în acca zonă nu era o idee bună decât dacă deveneam la fel ca ei. Am început să mă antrenez în fiecare zi: nimeni nu avea să mă mai lovească vreodată, cel puţin atât timp cât eram coiiştiout pentru a putea răspunde tot cu o lovitură. Lion ıu-u învăţat cum să mă apăr, cum să lovesc şi cum să primesc o lovitură.

Prima bătaie serioasăaavutloc la douăluni după ce începusem să mă antrenez, iar faptul că l-am lăsat pe un tip ca Ronnie întins pe jos plin de sânge m-a ajutat să câştig respectul tuturor celor care fuseseră de faţă. Cursele şi pariurile au venit mai târziu, iar armistiţiul încheiat între mine şi Ronnie a devenit mai clar pe măsură ce oamenii optau pentru o bandă sau alta. Pe

de-o parte, eram eu şi Uon cu oamenii noştri, iar pe de alta, era Ronnie cu ciracii săi cu care se droga şi cu delincvenţii. Ronnie a înţeles că era mai avantajos pentru ei dacă între noi exista o relaţie cordială, mai ales după ce tata ne scosese de la închisoare o dată, când fuseserăm arestaţi pentru provocarea unui scandal public.

Totul s-a schimbat însă un an mai târziu, când am avut uevoie de ajutorul tatei pentru prima dată: pur şi simplu, nu puteam ignora faptul că aveam o soră pe care doream s-o cunosc. Tata s-a oferit să mă ajute cu procesul pentru a obţine dreptul de a o vizita, dar mi-a cerut în schimb să mă întorc acasă, să merg la facultate şi să stau cu el cel puţin încă trei ani Am fost nevoit să accept, m-am întors la vila Leister şi am descoperit că, în sfârşit, tata îmi arăta un oarecare interes. Relaţia dintre noi s-a îmbunătăţit, dar viaţa mea a continuat să fie practic aceeaşi. Locuiam cu el, dar îmi petreceam cea mai mare parte a timpului cu Lion, îmbătându-ne, drogân- du -ne şi intrând în tot felul de probleme... Atât timp cât dormeam acasă şi mergeam la facultate, tata nu se amesteca în viaţa mea şi nici eu în viaţa lui.., şi aşa stătuseră lucrurile până acum.

Bătăile şi cursele făcuseră parte din viaţa mea de zi cu zi, iar banda lui Ronnie şi cea a lui Lion au început să se înfrunte tot mai mult. în ciuda faptului că în acea vreme niciunul dintre noi doi nu era ceea ce este acum, întotdeauna văzusem ranchiună în ochii lui Ronnie. Armistiţiul pe care îl încheiaserăm trebuia să se prelungească, pentru că amândoi trăiam în aceeaşi zonă, iar persoanele cu care ne petreceam timpul erau practic aceleaşi. Ceea ce începuse însă ca o rivalitate prietenească a sfârşit prin a se transforma în două bande înfruntate pe viaţă şi pe moarte, cu consecinţe atât de periculoase şi latente ca ultima dată când ne văzuserăm. Pumnul pe care i-1

dădusem la ultimele curse era o provocare lansată şi nu eram i sigur în ce moment avea să dea curs acestei provocări. Faptul că fusese învins de Noah era cea mai mare umilinţă pe care ar fi putut-o suferi şi ştiam că nu peste mult timp urma să avem o confruntare pentru a soluţiona conflictul. Problema era că Ronnie renunţase de mult la bătăile de stradă şi la confruntările amicale. Faptul că trăsese în noi ultima dată îmi arătase cât de periculos devenise pe parcursul ultimului an şi nu-mi puteam scoate din minte posibilitatea unei întâlniri între Ronnie şi Noah la un moment dat în viitorul apropiat...

Afurisită să fie Noah pentru ce a făcut... şi afurisită să fie pentru că îmi întorsese lumea cu susul în jos! Trebuia să mi-o scot din minte, să îmi reiau obiceiurile, să mă distrez aşa cum ştiam eu s-o fac, să mă bucur de viaţa pe care o cunoşteam...

O blondă îmbrăcată cu un maiou minuscul şi pantaloni negri din piele s~a apropiat de mine la bar.

— Bună, Nick, m-a salutat şi, văzând-o mai de aproape şi remarcând dragonul tatuat pe care îl etala pe claviculă, mi-am amintit că avusesem o aventură cu ea la un moment dat

Numele său începea cu S: Sophie, Sunny, Susan sau ceva de genul ăsta.

Am dat din cap în semn de salut. N-aveam chef sa vorbesc, nu aveam dispoziţia necesară, dar aveam chef să fac altfel de lucruri. Văzând că s-a apropiat de mine fără pic de ruşine, n-a durat mult până când buzele noastre s-au întâlnit

Am apucat-o de mijloc şi am tras-o spre mine; răsuflarea îi mirosea a votcă şi a ceva dulceag. Avea părul blond şi un corp plin de curbe care aşteptau să fie mângâiate. Era exact ce-mi trebuia pentru a elibera tensiunea acumulată în ultimele zile. Am luat-o de mână şi ain tras-o spre o zonă întunecată a discotecii, într-unui dintre numeroasele separeuri libere,

Dar în clipa aceea, văzând cum luminile discolccii creau culori diferite în părul blond al lui Susan, mi-a apărut în minte Noah. Am înjurat printre dinţi şi am împins-o pe fată cu spatele de perete mai violent decât era necesar, clar oftatul de plăcere pe care l-am primit ca răspuns m-a încurcat să

merg înainte. îi simţeam corpul lipit de al meu, dar buzele sale, care se mişcau prea insistent, nu erau cele pe care mi le doream... M-am îndepărtat şi am sarutat-o pe gât. Mirosea a fum şi a alcool. I-am dat părul la o parte şi am văzut dragonul tatuat.. Nu era tatuajul pe care voiam să-l sărut, nu era gâtul care îmi stârnea o dorinţă nestăvilită de fiecare dată când îl vedeam... Mi-am pus mâinile pe faţa ei şi n-am văzut niciun pistrui; ochii aceia albaştri nu erau de culoarea mierii şi nu aveau gene dese...

M-am îndepărtat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Susan, coborându-şi mâinile pe picioarele inele şi mângâindu-mă lasciv.

Am prins-o de încheieturi şi i-am îndepărtat mâinile de pe mine.

— îmi pare râu, dar trebuie să plec, m-am scuzat, întor- cându-i spatele.

Nici măcar nu am stat să-i ascult protestele: trebuia să ies de acolo.

Când am ieşit din local, am cotit pe una dintre străduţe şi am început să merg, încercând să ignor acel gând care nu înceta să mă avertizeze că nu mai aveam scăpare. Eram atât de iritat şi atât de îngândurat, încât nu mi-am dat seama cine se afla la capătul străzii până când nişte voci cunoscute m-au făcut să ridic privirea şi să mă încordez automat.

Ronnieşi trei dintre amicii lui traficanţi stăteau sprijiniţi de o maşină, mai exact de un Ferrari... Ferrari-ul *meu.* M-am oprit cu pumnii strânşi pe lâugă corp şi o senzaţie de furie pe care eram sigur că avea să-mi fie greu s-o controlez.

— la le uilă pe cine avem aici! u strigat Ronnie, coborând de pe capotă şi venind spre mine. Băiatul de

baui gata răsfăţat, a spus izbucnind într-un hohot de râs.

Ceilalţi l-au imitat. Ştiam cine eran: doi dintre ei erau afro-americani, plini de tatuaje şi drogaţi până-n gât; celălalt, Cruz, era latino-american şi mâna dreaptă a lui Ronnie.
mercedes ron

— Ai venit să mă implori să-ţi dau înapoi maşina? m-a întrebat Ronnie cu un rânjet larg.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să i-l şterg cu un dos de palmă.

— Maşina pe care ai câştigat-o trişând? am replicat calm. Poate că, mergând cu o maşină adevărată, o să înveţi să conduci cum trebuie... Doar nu vrei să pierzi din nou în faţa unei copile de şapteşpe ani, nu-i aşa?

Am simţit o plăcere nespusă să constat cum l-a afectat comentariul meu; rânjetul i-a dispărut de pe faţă, iar venele de la gât îi ieşeau în evidenţă prin piele.

— O să te căieşti pentru asta, m-a ameninţat cu un calm prefăcut. Prindeţi-1! a strigat.

Ştiam că asta urma să se întâmple, am ştiut din clipa în care i-am văzut şi de aceea eram pregătit. Când cei doi traficanţi s-au apropiat de mine, mi-am încleştat pumnul şi am zâmbit văzând cum i-am spart nasul unuia dintre idioţii ăia. Cineva m-a prins pe la spate, dar am ridicat cu putere cotul şi am nimerit din nou în ceva tare, de data asta în gura cuiva. Cruz s-a apropiat să dea o mână de ajutor, nu înainte de a-mi da ocazia să îi mai trag un pumn primului dintre bătăuşi în falcă. Atunci mi-a venit şi mie rândul să sufăr. Cineva mi-a tras un pumn în ochiul drept, atât de tare încât m-am dezechilibrat, dar nu înainte de a mă întoarce şi de a-i trage un şut celui care încerca să mă ţină de braţe. Am încercat să rezist, dar trei contra unu era prea mult chiar şi pentru mine, şi cu atât mai mult când unul dintre ei era Cruz, care era la fel de bun ca Lion când se punea problema să împartă pumni. Dacă ne-am fi luptat unu contra unu, i-aş fi venit de hac, dar, cum ceilalţi doi mă ţineau de braţe, nu prea am mai avut ce face.

Cruz a început să-mi care o ploaie de lovituri în coaste, în timp ce eu îmi reprimam dorinţa de a striga şi de a-l ucide cu propriile mâini. Ronnie s-a apropiat şi m-am nitat fix în ochii lui, promiţându-i din priviri că lucrurile nu aveau să rămână aşa.

— Spune-i surioarei tale că n-am uitat ce s-a întâmplat la curse, mi-a zis, iar în minte mi-a apărut chipul inocent al lui Noah.

Ronnie m-a prins de păr şi şi-a apropiat faţa de a mea. Mirosea a bere ieftină şi a marijuana.

— Şi mai spnne-i că o să-mi încasez datoria când ne vedem, doar că într-un mod total diferit... a continuat.

Am văzut numai roşu în faţa ochilor. M^-am scuturat violent Aveam de gând să-l ucid pe ticălosul ăla.

— 0 să-mi fac de cap între picioarele ei, Nick, m-a asigurat, ţinându-mă cu putere şi împiedicându-mă să fac vreo mişcare cu capul, cu care aş fi vrut să-l pocnesc până i-aş fi îngropat nasul în creier. Şi, după ce o să fac asta, o să fie atât de murdară, încât nici tu n-o să mai vrei să te apropii de ea.

— Te omor, l-am avertizat

Două cuvinte, o promisiune.

A izbucnit în râs, iar pnmnul i-a zburat spre stomacul meu. Am expulzat tot aerul din plămâni şi a trebuit să aplec capul ca să pot să tuşesc şi să scuip sângele din gură.

— Nu mai veni pe aici dacă nu vrei să te omor eu, pentru că eu chiar o s-o fac, m-a ameninţat, dându-mi drumul şi întorcându-mi spatele.

Am mai încasat nn pumn, de data asta în gură, şi a trebuit să scuip din nou ca să nu mă înec cu propriul sânge.

Ticăloşi nenorociţi!

Am ajuns până la maşină clătinându-mă şi, cu chiu, cu vai, am reuşit să ajung acasă. Toată lumea dormea, era trecut de ora unu dimineaţa, dar, când am urcat în camera mea, am constatat că pe sub uşa lui Noah nu se zărea nicio rază de lumină. Nu era posibil să nu fi ajuns încă... Am deschis uşa fără să mai bat şi am văzut că patul era intact.

Am înjurat printre dinţi şi am intrat în camera mea, unde mi-am smuls hainele de pe mine, încercând să nu leşin de durere. Nenorociţii ăia mă ciomăgiseră, de mult timp nu mai încasasem o astfel de bătaie, mai exact de patru ani. Fusesem un idiot să intru pe străduţa aia singur: îi uşurasem misiunea nenorocitului.

Am intrat la duş şi am lăsat apa să-mi spele sângele şi sudoarea de pe corp. Fusesem lovit mai ales în coaste şi în stomac, aşa că puteam ascunde vânătăile sub tricou. Cu ochiul vânăt şi buza spartă era altă poveste şi trebuia să am grijă să găsesc o explicaţie credibilă când tata avea să mă ia la întrebări sau să-l evit până când dispăreau urmele. Nu se întâmpla des să fiu lovit în faţă, dar, când mă băteam cu cineva sau mă implicam în pariuri, mai încasam câte o lovitură.

Nu puteam să-mi scot din minte ameninţarea lansată de Ronnie la adresa lui Noah. Nu mă îndoiam că voia s-o strângă de gât cu mâinile sale după umilinţa publică pe care o suferise pierzând cursa, dar ideea că acel ticălos ar fi putut s-o atingă ma scotea din minţi în aşa hal încât cu greu m-am abţinut să nu dau un pumn în oglinda pe care o aveam în faţă.

M-am uscat rapid şi mi-am pus pantalonii de sport. Am renunţat la tricou pentru că una dintre răni sângera puţin. Mi-am clătit gura cu apă şi am constatat că nu aveam niciun dinte rupt, ci doar o buză spartă, care se oprise din sângerat şi devenise întâi roşie şi după aceea vânătă, la fel ca ochiul stâng, unde vânătaia avea să dureze mai mult.

Mi-am luat telefonul mobil şi am ieşit din cameră, intenţionând să aflu unde naiba era Noah şi să-mi pun gheaţă pe rană.

Cinci minute mai târziu, când ieşeam din bucătărie cu o pungă de mazăre congelată la ochi şi telefonul la ureche, uşa de la intrare s-a deschis cu un zgomot nşor al cheii în broască şi a apărut motivul proastei mele dispoziţii.

Telefonul său vibra, dar s-a oprit când am întrerupt apelul. Atunci a ridicat ochii şi m-a privit, mai întâi surprinsă, apoi îngrozită,

— Unde naiba ai fost? am întrebat-o, săgetând-o **L-U** privirea.

NOAH

Ultimul lucru la care mă aşteptam când am intrat în casă era să-l găsesc pe Nick bătut măr. De la surprindere, când am văzut apelul de la el, ara trecut la groază în mai puţin de o secundă.

— Unde naiba ai fost? m-a întrebat pe obişnuitul său tonintimidant

întrebarea sa m-a descumpănit preţ de o clipă, dar ceea ce m-a şocat cel mai tare a fost felul în care arăta.

Avea ochiul stâng complet învineţit şi buza spartă, dar asta nu era cel mai rău: pe bustul său gol am întrezărit vânătăile care începeau să-i apară pe pielea bronzată, pe mnşchii abdominali. Pentru o clipă, am rămas paralizată la vederea acelor răni. Am simţit cum bătăile inimii mi se accelerau, iar panica m-a invadat, făcându-mă să mă simt ameţită. Nu-mi plăceau rănile şi sângele, iar urechile au început să-mi ţiuie, motiv pentru care am fost nevoită să mă sprijin o clipă de uşă.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat cu vocea sugrumată.

Nicholas era nervos: îmi dădeam seama după felul în

care îşi încleşta maxilarul cu putere şi după cum mă privea: ca şi cum eu aş fi fost într-un fel vinovată pentru rănile sale.

— Te-am întrebat ceva, a spus, aruncând supărat punga de mazăre congelată pe masa de la intrare.

Am clătinat din cap în timp ce închideam uşa fără să fac zgomot. Mama şi Will dormeau probabil şi nu voiam să-i trezesc, dar lui Nicknu părea să-i pese de asta, având în vedere tonul ridicat pe care mi se adresa.

— Eram cu Mărio, i-am răspuns, apropiindu-mă de el.

în ciuda faptului că dorinţa mea cea mai mare era să o

iau la fugă ca să nu-i mai văd rănile, nu puteam să ignor starea în care se afla.

— Lion şi Jenna au venit şi ei la puţin timp după ce am plecat să luăm îngheţată; dar ce importanţă are asta? Tu ai văzut cum arăţi? am replicat, întinzând mâna şi atingându-i iarâ să vreau una dintre vânătăile pe care le avea în dreptul stomacului.

A făcut un gest brusc pentru a-mi da la o parte mâna, dar, în loc să-mi dea peste mână, aşa cum mă aşteptam de la el, mi-a prins-o cu atâta forţă, încât m-a durut Am ridicat ochii spre el şi am văzut furie şi teamă în privirea sa.

— Vino la bucătărie, trebuie să vorbesc cu tine, mi-a cerut, trăgându-mă după el.

Fără să vreau, i-am privit cu atenţie spatele goL Dumnezeule, când mergea i se vedea fiecare muşchii Iar această revelaţie a trezit în mine dorinţa de a-i mângâia pielea netedă. Se vedea cum o altă vânăt aie începea să se formeze pe o coastă şi, dintr-odată, am simţit o ură atât de intensă faţă de persoana care-i făcuse asta, încât mi s-a întunecat vederea.

Nick nu a aprins decât lampa în formă de clopot, care dădea doar o lumină slabă, şi s-a aşezat pe una dintre banchetele dîn dreptul insulei din bucătărie, fără să-mi elibereze mâna. îmi era foarte greu să-l văd în starea aceea, îmi dădeam seama că ochii i se strângeau de durere la fiecare mişcare pe care o făcea, iar mintea mea nu înceta să-şi imagineze diverse modalităţi de a-l face să se simtă mai bine.

— Ai observat ceva nelalocul lui azi pe unde ai fost? m-a întrebat cu îngrijorarea zugrăvită pe chip. Ciueva cave te urmărea sau ceva de genul ăsta?

Nu mă aşteptam la asta. M-am forţat să-l privesc în ochi pentru a-i răspunde.

— Nu, evident că nu, de ce? am replicat neîncrezătoare.

A dat dramul mâinii mele şi şi-a îndepărtat privirea de la mine, frustrat. Mi-am dorit să mă atingă din nou, dar am preferat să nu mă mişc.

- Ronnie n-a uitat de păţania de la curse, m-a informat şi atunci am început să înţeleg unde bate. Vrea să se răzbune şi n-o să ezite să-ţi facă rău dacă te vede, a adăugat, privindu-mă drept în ochi cu ochii săi albaştri.

Am rămas descumpănită preţ de o clipă.

- El te-a bătut în halul ăsta? l-am întrebat, blestemân- du-lîn sinea mea pe nenorocitul ăla.

- El şi trei amici de-ai săi, mi-a mărturisit

- Dumnezeule, Nick! am exclamat, simţind o presiune ciudată în piept şi făcând ochii mari, îngrozită.

Fără să vreau, mâinile mele au urcat spre faţa lui, exa- minându-i rănile.

- Patru contra unu?

Am observat cum se încorda sub atingerea mea, dar după aceea s-a relaxat. Degetele mele abia i-au atins rănile, dar le-am lăsat să-mi alunece pe obrajii săi, simţind sub buricele degetelor pielea aspră şi nerasă care îi dădea acel aspect atât de înfricoşător şi, în acelaşi timp, seducător.

- îţi faci griji pentru mine, Pistruiate? m-a întrebat pe un ton zeflemitor, dar l-am ignorat văzând că se strâmbă când i-am atins rana,

Mi-a prins mâinile între ale sale.

- Sunt bine, a adăugat şi am văzut cum ochii săi înii scrutau faţa fără să vrea.

- Trebuie să-i denunţi, am spus ridicându-mă, pentru că privirea lui mă făcea să mă simt nelalocul meu.

M-ani îndepărtat de el şi m-nm dus la frigider. Am luat pruna pungă congelată j>e care ani găsit-o şi m-am apropiat din nou. S-a strâmbat când i-am pus punga peste ochi.

- Indivizii ăştia nu pot ii denunţaţi, dar nu asta contează, a spus, luându-şi punga de pe faţă pentru a mă putea privi. Noah, de acum înainte, pâuă nu se liniştesc un pic lucrurile, nu vreau să mai mergi singură nicăieri, ai auzit? m-a avertizat pe un ton de frate mai mare.

M-am îndepărtat, privindu-l cu neîncredere.

— Oamenii ăştia sunt periculoşi şi au pus ochii pe tine,., şi pe mine, dar mie nu-mi pasă dacă încasez o bătaie, ştiu să mă apăr, însă pe tine te vor mânca de vie dacă te prind singură şi lipsită de apărare.

— Nicholas, n-o să-mi facă nimic, n-o să-şi caute probleme doar pentru că am rănit orgoliul dobitocului ăluia, i-am răspuns, ignorând privirea ameninţătoare pe care mi-a adresat-o.

— Până nu se rezolvă situaţia, n-o să te scap din ochi, n-ai decât să te superi cât vrei, mi-a aruncat răstit.

Oare nu puteam să ne înţelegem bine niciodată?

— Eşti insuportabil, ştiai asta? l-am repezit

— Mi s-a spus şi mai rău de atât, a afinnat, ridicând din umeri şi strâmbându-se imediat.

Am respirat adânc de câteva ori.

— Pune-ţi comprese cu apă caldă pe vânătăi şi ceva rece pe ochi şi pe buză, l-am sfătuit, simţind cum mi se face milă de el. Mâine o să te simţi groaznic, dar, dacă iei o aspirină şi stai în pat, o să-ţi treacă în două-trei zile.

S-a încruntat şi pe buze i-a apărut un zâmbet.

— Eşti cumva expertă în bătăi? m-a întrebat amuzat.

Am ridicat din umeri în loc de răspuns.

în seara aceea m-am dus direct la culcare.,, şi am avut coşmaruri.

în dimineaţa următoare m-am trezit prost dispusă Nu dormisem aproape deloc şi tot ce voiam era să stau întinsă în camera mea. Un singur motiv m-a făcut să mă strecor afarii din pat şi să mă îndrept spre baie. Indiferent ducă eram sau nu dispusă s-o admit cu voce tare, voiam să ştiu cum se simţea Nick. Nu ştiu de când, cum sau de ce mă simţeam dintr-alată îngrijorată pentru el, dar în ultimele zile reuşiserăm, se parc, să stabilim un armistiţiu plăcut între noi. După momentul în care mă mângâiase în bucătărie, iar eu aproape că-mi tăiasem un deget, nu mai încercase nimic, iar o parte din mine era deranjată de acest lucru. Doar în clipele acelea în care mă aflasem în braţele sale mă simţisem fericită. Mă făcea să uit orice altceva, dar am presupus că era preferabil să ne înţelegem bine şi nu să ne sărutăm şi să ne urâm de moarte apoi, cum se întâmplase de la venirea mea.

Am făcut un duş rapid în timp ce evocam întâmplă-rile din seara precedentă. Fusesem foarte supărată pe Nick din cauza felului în care vorbise cu Mărio la cină, dar toată furia mea a dispărut în clipa în care l-am văzut în starea aceea deplorabilă când am intrat în casă.

Mărio se purtase cu mine ca un adevărat cavaler în seara precedentă. Mă invitase să ieşim chiar în seara aceea şi fusesem de acord. Voiam să uit de fostul meu iubit şi de obsesia ridicolă pe care o simţeam pentru Nicholas.

Nu mi-a luat mult să mă îmbrac şi am coborât desculţă în bucătărie să iau micul-dejun. Nick nu era de găsit, dar WilI şi mama erau aşezaţi foarte aproape unul de altul la masă, discutând însufleţiţi despre ceva.

— Bună dimineaţa, i-am salutat în timp ce mă îndreptam direct spre frigider ca să-mi torn un pahar cu suc.

Prett, bucătăreasa, pregătea ceva care mirosea delicios. M-am apropiat de ea şi am văzut că în cratiţă era ciocolată topită.

— Ce bunătate! Ce găteşti? am întrebat-o,

Prett m-a privit zâmbind.

—Tortul pentru ziua de naştere a domnului Leister, nii-a răspuns veselă.

M-am întors automat spre Will.

— La mulţi ani, nu ştinm că e ziua ta, l-ani felicitat cu nn zâmbet vinovat.

HI s-a întors spre mine şi a izbucnii în râs,

— Nu e ziua mea, ci a lui Nick, a spus amuzat.

Mama mi-a zâmbit şi ea.

Deci aşa, era ziua lui Nicholas... nu ştiu de ce, dar m-a deranjat că nu ştiam.

— E afară, du-te să-l feliciţi, mi-a spus mama, după care a adăugat: Ieri s-a bătut cu un nenorocit care a vrut să-l jefuiască, aşa că să nu te sperii când o să vezi cum arată.

Am dat din cap, apreciind ingeniozitatea fratelui meu vitreg când era vorba despre inventat minciuni. Am

luat o brioşă de pe masă şi am ieşit în grădină. L-am văzut întins pe un şezlong la umbră şi cu ochelarii de soare pe nas. Era îmbrăcat în tricou şi slip şi părea că doarme. Am bănuit că, la fel ca mine, nici el nu se odihnise prea bine.

M-am apropiat de el fără să fac vreun zgomot

— La mulţi ani! am strigat din toţi rărunchii şi ara izbucnit în râs văzând cum a sărit de pe şezlong, luat prin surprindere.

— Ce mama naibii! a exclamat, scoţându-şi ochelarii şi lăsând la vedere un ochi în nuanţe de verde, vineţiu şi albăstrui.

Situaţia a fost atât de comică, încât uu m-am putut abţine să nu râd în hohote.

M-a observat un moment, pe jumătate supărat şi pe jumătate furios, dar, văzând că nu încetam să râd, un rânjet periculos i-a apărut pe buze.

— Te distrează? m-a întrebat pe un ton ameninţător, lăsându-şi alături ochelarii de soare şi ridicându-se în picioare.

Zâmbetul mi-a dispărut şi am început să mă retrag cu spatele, fără a-mi lua privirea de la chipul său.

— îmi pare rău, m-am scuzat ridicând mâinile, dar ®ră să mă pot abţine să nu râd clin nou.

De fiecare dată când îmi aminteam cum sărise îmi venea să izbucnesc iar în hohote de râs.

— Cred şi eu că o să-ţi pară rău, mi-a spus şi s-a năpustit asupra mea.

Am luat-o la fugă, dar nu m-a ajutat cu nimic. O secundă mai târziu, era în spatele meu, ţinându-mă strâns şi ridicându-mă peste umăr. A scos un geamăt de durere, dar ţipetele mele l-au acoperit.

— Nu, Nick, te rog! am ţipat, smucindu-mă din toate puterile,

M-a ignorat şi a sărit în piscină cu mine în spate. Amândoi îmbrăcaţi.

M-am îndepărtat de el după ce am plonjat în apa călduţă, specifică unei zile călduroase de vară. Când am ieşit la suprafaţă, i-am aruncat cu apă în faţă şi am constatat că îl amuza teribil să mă vadă în acea situaţie. Rochia albă mi se lipise de piele şi m-am bucurat că purtam lenjerie neagră pe dedesubt; altfel m-aş fi văzut într-o situaţie stânjenitoare.

El şi-a scuturat părul cu o mişcare în stil Justin Bieber şi s-a apropiat de mine. O secundă mai târziu, m-a împins într-un colţ al piscinei.

— Poţi să-ţi ceri scuze pentru că din cauza ta era să fac infarct în ziua în care împlinesc douăzeci şi doi de ani, mi-a cerut, apropiindu-se de mine atât de mult, încât corpurile noastre erau la mai puţin de doi centimetri distanţă unul de altuL

Am încercat să-I îndepărtez, dar nu m-a lăsat.

—Nici să nu te gândeşti, am refuzat, distrându-mă acel

joc.

Simţeam adrenalina în vene şi mii de fluturi în stomac; senzaţia era asemănătoare cu cea de a conduce cu două snle de kilometri pe oră prin nisipul deşertului.

Şi-a înclinat capul cu o privire calculată şi i-am simţit mâinile în jurul mijlocului meu, peste rochia îmbibată de apă.

—Ce fad? l-am întrebat cu voce stinsă când m-a apropiat de el atât de mult, încât pieptul mi s-a lipit de al lui.

—Spune-mi că-ţi pare rău, mi-a cenit cu voce răguşită.

Amuzamentul îi dispăruse de pe chip şi în locul său

apăruse dorinţa. Am simţit un val de plăcere şi, în acelaşi timp, de teamă: puteam fi văzuţi.

Am refuzat dând din cap, iar mâinile sale mi-au alunecat peste coapse. M-a privit îndelung în timp ce degetele sale dădeau la o parte rochia udă şi mi-o ridicau puţin câte puţin pe picioare. Mi-a îndepărtat picioarele şi m-a forţat să le trec peste şoldurile lui.

— Nu mă opresc până n-o spui, m-a informat, lipindu-mă de marginea piscinei.

Apa îi ajungea până sub umeri, iar mie până la gât, ceea ce însemna că eram practic la dispoziţia lui. Când picioarele mele i-au înconjurat şoldurile, capetele noastre au ajuns aproape la aceeaşi înălţime. O parte din mine ştia că, dacă i-aş fi zis ce voia să audă, m-ar fi lăsat în pace, sau cel puţin aşa susţinea, dar oare voiam să facă asta?

— O să fim văzuţi, am comentat în şoaptă.

îmi simţeam obrajii arzând şi, chiar şi sub apă, îmi simţeam tot trupul fierbinte.

— Mă ocup eu de asta, a spus, ridicându-mi şi mai mult rochia, care mi s-a lipit şi răsucit sub sâni pe măsura ce el o ridica.

Şi-a îndepărtat privirea de la faţa mea pentru a-ini scruta corpul distorsionat sub apă.

Privirea aceea şi degetele sale, care mă mângâiau pe spate, m-au făcut să mă înfior. îi simţeam membrul excitat pe şold şi nu mă puteam gândi decât la momentul în care buzele noastre aveau să se unească din nou.

— Vrei să mă opresc? m-a întrebat, apropiindu-şi buzele de gura mea, dar fără s-o atingă.

Ochii săi erau atât de aproape, încât ani putut să văd toate nuanţele de albastru din ei, Sub razele soarelui şi

reflexele apei, am rămas complet farii cuvinte... felul în ture mă priveau, ca şi cum voiau să mă devoreze.

Am negat dând din cap şi m-am apropiat ele el să mă sărute. Mâinile mele erau deja pe ceafa Ini, fără să ştiu dud au ajuns acolo, şi l-am tras spre mine, dar el s-a opus şi s-a smucit în direcţia opusă.

— Spune-mi că-ţi pare rău şi o să primeşti ce vrei, tui-a poruncit.

— Ce te face să crezi că vreau ceva ce-mi poţi da tu? am replicat, arzând de dorinţă în braţele sale.

A zâmbit amuzat de răspuusul meu.

— Peutru că tremuri şi nu-ţi iei ochii de la buzele mele, de-aia, mi-a răspuns serios, dar în acelaşi timp lipindu-mă şi mai mult de el.

— N-o să-ţi spun că-mi pare rău, l-am avertizat.

A scos un sunet profund din gât.

— Eşti exasperanta, a declarat şi şi-a lipit buzele de ale

mele.

Senzaţia euforică pe care am simţit-o câştigând acel joc s-a transformat rapid în altceva. Am trecut într-o clipă prin mii de senzaţii şi niciuna dintre ele nu putea fi exprimată cu voce tare. Şi-a introdus limba în gura mea şi m-a sărutat cu sălbăticie. Eram uzi leoarcă, iar trupurile noastre se lipeau unul de altul ca doi magneţi. L-am tras de păr, apropiindu-l şi mai mult de mine. Mi-a muşcat buza de jos şi a fost o senzaţie atât de excitantă, încât simţeam că aveam să mă prăbuşesc dintr-o clipă în alta.

M-a strivit de marginea piscinei, în timp ce mâinile sale coborau pe corpul meu,iar buzele salefăceau minuni cu buzele mele. M-am simţit ca şi cum mă aruncam într-o prăpastie, iar fioru] din stomac s-a accentuat când mâna lui s-a apropiat de locul în care nu mai fusesem atinsă niciodată.

în clipa aceea însă am auzit cum se deschidea uşa glisantă. M-a împins atât de rapid şi de brusc, încât a trebuit să mă prind repede de bordură ca să nu mă afund în piscină.

— Copii, plecăm! a strigat mama din casă.

Nicholas i-a făcut cu mâna, fără ca privirea să i se tulbure. Eu am fost nevoită să respir adânc câteva secunde înainte să ridic capul peste bordură.

— I-ai spus, Nick? l-a întrebai mama, spre surprinderea mea.

— încă nu, a strigat spre ea cu un zâmbet amuzat.

Mama m-a privit întâi pe mine şi apoi pe el.

— Bine, vorbim după-amiază, distraţi-vă! şi-a luat rămas-bun.

Imediat ce a intrat în casă, ra-am întors spre Nick.

— Ce să-mi spui? l-am întrebat încruntată.

M-a tras din nou spre el. L-am lăsat să facă ce voia, în primul rând pentru că încă îmi tremurau picioarele şi mi-era tot mai greu să mă menţin la suprafaţă când aveam în faţa mea o asemenea desfătare pentru ochi.

— Am primit patru bilete să merg în Bahamas de ziua mea. Mi-au spus destul de clar că vor să te iau cu mine, ştii tu, să ne consolidăm relaţia frăţească, m-a anunţat cu un zâmbet malefic. I-am invitat pe Iion şi pe Jenna şi vreau să vii şi to, mi-a spus, privindu-mă cu atenţie.

Era o propunere cât se poate de neaşteptată, mai ales având în vedere ce discutaserăm. Să plec într-o călătorie cu Nick...

— Ce s-a întâmplat cu decizia de a fi prieteni? m-am interesat, încercând să înţeleg de ce se hotărâse să-şi schimbe opinia.

— Rămâne valabilă... Cu atât mai mult acum, când eşti în pericol din cauza mea, a răspuns pe un ton ferm.

— De-asta vrei să merg cu tine? Să mă ţii la distanţă de Ronnie? l-am întrebat, dezamăgită să aflu adevăratul motiv care îl determina sa mă ia cu el.

Nick a strâns cu putere din buze.

— Ăsta este unul dintre motive, Pistruiata, dar nu principalul, a răspuns, apropiindu-mă de el şi lipindu-şi fruntea de a mea.

Felul în care m-a privit m-a paralizat.

— Nicholas, ce facem? l-am interogat confuză,

— Nu te ambala, OK? a replieat, ţinându-mă de mijloc ca să nu mă scufund în apă. Nu vreau să rămâi aici în timp ce eu sunt plecat, vorbeam serios ieri, vor să-ţi facă rău, a adăugat ţinându-mă strâns.

— Nicholas.., am început să protestez îndepărtându-mă de el.

Nu m-a lăsat.

— Viuo cu mine, o să ne distrăm, a spus, sărutându-mă uşor pe buze.

Gestul acela atât de afectuos m-a făcut să simt un fior.

— Şi ce se întâmplă cu noi? am replicat, fără să mă pot gândi la altceva decât la nebunia care s-ar fi declanşat dacă aflau părinţii noştri. Nu pot să fac asta cu tine, am afirmat privindu-l fix. E ridicol, nici măcar nu ne înţelegem, pur şi simplu ne lăsăm pradă atracţiei fizice dintre noi...

— Tot ce ştiu e că, atunci când te văd, nu pot să mă gândesc la altceva decât să te ating şi să te sărut peste tot, mi-a mărturisit, apropiindu-se şi sârutându-mâ sub ureche.

— Eu nu pot să am nicio relaţie în momentul ăsta, am mărturisit, împingâudu-l uşor.

El m-a privit supărat.

— Cine a vorbit de o relaţie? m-a întrebat Nu mai analiza tot şi bucură-te ce ne poate oferi experienţa asta, mi-a poruncit cu ochii sclipindu-i furioşi, dar pe un ton calm.

Se contrazicea, era evident dar, gândindu-mă mai bine, era Nick, un afemeiat, şi nu voia decât asta, corpul meu şi nimic mai mult Şi de ce să nu profit şi eu de situaţie, având în vedere că îl doream din acelaşi motiv?

— Trebuie să stabilim anumite condiţii, am precizat, punându-mi mâinile pe umerii săi.
El m-a privit cu seriozitate.

— Fără constrângeri sau resentimente: tocmai am ieşit dintr-o relaţie şi ultimul lucru pe care-l vreau e să retrăiesc experienţa pe care am avut-o cu Dan, am declarat şi ant văzut cum i s-a încleştat maxilarul.

— 0 relaţie deschisă? m-a întrebat.

Am dat din cap afirmativ.

— Cred că eşti prima femeie care îmi cere asta, dar e în regulă, sunt de acord; deci numai sex? a întrebat şi am sesizat răceala din privirea sa.

Ultimul său comentariu m-a enervat.

— Imbecilule! l-am insultat, încercând să-l împing. Cum adică numai sex? Drept cine mă iei? Nu am douăzeci şi şapte de ani, ci şaptesprezece, n-am de gând să mă culc cu tine cât ai zice peşte!

El s-a încruntat, total descumpănit preţ de o clipă.

— Tocmai ai spus că vrei o relaţie deschis! Ce naiba crezi că înseamnă asta? s-a interesat frustrat.

L-am privit oarecum derutată... în lumea mea, o relaţie deschisă însemna sa ne facem de cap din când în când şi practic să facem ceea ce făceam acum... dar evident... Nick era mult mai experimentat, eu eram o copilă în comparaţie cu el şi nu puteam să mă joc aşa cu el. Nicholas nu avea de gând să se mulţumească doar cu atât, voia sa mergem până la capăt, na trebuia decât să-mi amintesc până unde reuşise să mă aducă în numai trei săptămâni; ajunsesem mult mai departe cu el decât în noua luni de relaţie cu Dan.

— Ştii ceva? Uita ce-am zis, i-am spus, simţindu-mă în dezavantaj.

Mă jucam cu focul şi nu voiam sa mă ard.

— îmi place noua relaţie pe care o avem, cred că putem să ajungem să ne înţelegem bine şi de ce să ne complicăm?

El mă privea ca şi cum nu înţelegea absolut nimic din ce-i spuneam. Adevărul e că nici eu nu înţelegeam

prea bine ce voiam, dar sexul fără obligaţii nu era stilul meu.

— Noah... n-o să facem nimic dacă tu nu vrei, a precizat pe un ton blând, care m-a topit cu totul.

Părea să fi înţeles ce voiam să spun şi m-a îngrijorat uşurinţa cu care îmi citise gândurile.

Am simţit cum mă îmbujorez şi, dintr-odată, ini-iun dorit să mă înghită pământul.

— Prefer să fim prieteni, «ni explicat fără prea multă convingere,

— Eşti sigură? Doar prieteni?

Am dat din cap, privind fix apa.

— Bine, a convenit pe un ton care mi s-a părnt destul de condescendent, dar vii cu mine să-mi sărbătoresc ziua de naştere. Dacă eşti prietena mea, poţi să începi să te comporţi ca atare, a adăugat dându-mi drumul.

L-am observat cum înota şi cum s-a sprijinit în mâini să iasă din piscină. Ultimele sale cuvinte mi-au sunat mai degrabă a „Ştiu că ţi-e frică, aşa că o să aştept până vei fi pregătita”.

Şi, dacă era aşa... oare de ce m-ar fi aşteptat Nick?

Mi-am petrecut restul zilei în camera mea citind şi scriind la una dintre povestirile pe care le începusem mai demult. îmi plăcea mult să scriu şi să citesc, iar unul dintre visurile mele era să devin o scriitoare de succes. Uneori îmi imaginam că o să devin o scriitoare celebră la nivel mondial şi că voi vinde mii de exemplare în lumea întreagă, călătorind pentru a-rai prezenta cărţile şi dând naştere unor poveşti pe care lumea avea să şi le amintească mereu,

Mama nu reuşise să se realizeze pentru ca rămăsese însărcinată cu mine la şaisprezece ani. Tata avea pe atunci doar nouăsprezece ani şi niciun fel de viitor academic, singura lui opţiune fiind cursele Nascar. Mama îmi amintea mereu cât de greu îi fusese să mă crească, având în vedere că şi ea era doar o copilă şi, din acest motiv, voia să-mi dea tot ce-şi dorise ea la vârsta mea. Universitatea, o şcoală bună... fusese întotdeauna visul ei, iar acum, în sfârşit, era posibil. De aceea încercasem mereu să obţin note maxime, mă înscrisesem în echipa de volei şi începusem să citesc şi să scriu de mică. 0 parte din mine era mereu pregătită să o facă să se simtă mândră,

în timp ce priveam pe fereastra uriaşă din camera mea, iar mintea mea divaga, cineva a bătut la uşă şi o secundă mai târziu a intrat. Era mama cu o pungă purtând blazonul şcolii St. Mărie şi mi-am dat seama că ceea ce era în pungii avea să-mi strice tot restul zilei.

— Ţi-a venit uniforma, probeaz-o şi pe urmă coboară pentru ca Prett să-ţi facă toate gustările, mi-a indicat lăsând punga pe pat. Apropo, în curând o să scoatem tortul să-l felicităm pe Nick. Ei nu sunt obişnuiţi să sufie în lumânări sau să facă alte chestii pe care le facem noi de ziua noastră, dar e momentul ca cineva să schimbe obiceiul ăsta oribil, mi-a spus cu faţa luminată de un zâmbet.

— Mamă, nu cred că Nick o să aprecieze, am comentat, încercând să mi-l imaginez aşezat la masă şi punându-şi o dorinţă.

— Prostii, a replicat, închizând uşa înainte de a pleca.

M-am ridicat şi am scos uniforma din pungă. Era atât

de oribilă cum îmi imaginasem. Fusta era verde în carouri, genul care se prinde la mijloc cu un fel de închizătoare într-o parte, şi plisată în spate. Era atât de lungă, încât îmi trecea de genunchi. Cămaşa era albă şi îmi venea destul de largă şi, spre groaza mea, mai era şi o cravată verde cu roşu, care se asorta cu jerseul colorat în gri, roşu şi verde. Şosetele erau tot verzi şi îmi ajungeau până la genunchi. Când m-am privit în oglindă, nu m-am putut abţine să nu mă strâmb dezgustată. Mi-am pus doar fusta şi cămaşa, singurele.care se puteau ajusta, şi am ieşit din cameră să o caut pe Prett.

Exact când am ajuns pe palierul dintre scări a apărut Nick, cu telefonul la ureche. Gând m-a văzut, a făcut ochii mari şi un zâmbet sarcastic i-a fluturat pe buze. L-ara săgetat cu privirea, punându-mi mâinile în şolduri.

— Scuze, trebuie să închid, trebuie să mă iau de cineva, a anunţat, izbucnind într-un hohot de râs şi punându-şi telefonul în buzunarul blugilor.

— Te crezi foarte amuzant? am răbufnit, deşi îmi ardeau obrajii de ruşine.

S-a apropiat de mine cu rânjetul pe chip.

— Cred că ăsta e cel mai bun cadou pe care mi-l puteai face de ziua mea, PisI ruialo, a recunoscut, privindu-mă tio sud şi râzând de mine.

— Serios? Dar de cadoul ăsta ce zici? iun icpliat arâtându-i degetul mijlociu şi dântlu-l lu o parte din drum.

M-am dus în salon, unde mă aşteptau muiua şi bucătăreasa.

Spre iritarea mea, a venit după mine.

—Dacă vii cu mine la cină în seara asta, îţi promit că n-o să distribui pozele pe care tocmai ţi le-am iacut, mi-a şoptit la ureche.

M-am întors enervată. Deja se întrecuse cu gluma.

—în seara asta iau cina cu Mărio, aşa că nu, mulţumesc, i-am răspuns, ştiind că o să-l deranjeze chestia asta.

A rămas tăcut până am ajuns în mijlocul salonului, unde era un fel de banchetă pe care mă puteam sui pentru a mi se lua mai bine măsurile.

Când m-am întors, ara văzut că Nick era întins pe canapea, fixându-mă cu o privire gânditoare şi rece.

—Ridică mâinile, Noah, mi-a spus mama, care o ajuta pe Prett să pună acele cu gămălie.

Am încercat să ignor prezenţa lui Nicholas, care nu-şi îndepărta privirea de la trupul şi chipul meu, dar mi-a

fost extrem de greu. în plus, nu puteam să-mi scot din minte sărutul nostru din piscină şi lucrurile despre care discutaserăm. Nu eram foarte sigură dacă puteam să rezist apropierii sau mângâierilor sale, dar un lucru mi-era dan nu aveam de gând să-i permit să mă folosească dnpă bunul său plac. Acesta era motivul pentru care în seara aceea intenţionam să ies cu Mărio. Voiam să mă distrez în zilele de vară care mai rămăseseră, să mă bucur de compania mai multor băieţi, să nu fiu legată de nimeni şi, mai ales, să-l uit pe idiotul de Dan.

-Au! m-am văitat când am simţit înţepătură unui ac în coapsă.

Idiotul de Nick a rânjit de pe canapea,

—Vrei să stai potolită? mi-a cerut mama.

Nu mai era mult, îmi scurtaseră fasta peste genunchi şi îmi strâmtaseră cămaşa astfel încât să fie mai feminiuă.

Cinci minute mai târziu, eram pregătită să-mi scot hainele acelea şi să i le dan lui Prett ca să înceapă să le ajusteze.

Imediat ce Nick s-a ridicat în picioare şi se pregătea să mă urmeze pe scări în sus, mama ne-a prins pe amândoi de hraţ şi ne-a tras în bucătărie.

— Azi e ziua ta, Nick, o să sufli în lumânări la fel ca Noah şi ca mine şi ca restul lumii, i-a explicat mama cu un zâmbet amuzat pe faţă.

M-am întors spre Nick şi am zâmbit când i-am văzut figura neîncrezătoare. Părea foarte matur pe lângă mine, având în vedere cum arătam eu...

— Nu e nevoie... a început să protesteze.

— Ba sigur că e, a replicat mama fără drept de apel.

William era în bucătărie cu Iaptopul în faţă şi ochelarii

pe nas, mai mult ca sigur lucrând. Când ne-a văzut intrând, ne-a zâmbit.

— Eşti foarte nostimă, Noah, a comentat, observând uniforma mea plină de ace.

Trebuia să am grijă să nu mă înţep când făceam vreo mişcare.

— Sunt sigură, am spus pe un ton sarcastic.

Mama l-a forţat pe Nicholas să se aşeze pe un scaun şi a adus tortul de ciocolată pe care îl făcuse Prett. Nicholas părea atât de stânjenit, încât n-am putut să nu

mă amuz pe seama lui, aşa cum făcuse şi el cu câteva minute mai devreme.

Pe tort era o lumânare cu numărul douăzeci şi doi, iar mama s-a grăbit s-o aprindă. O clipă mai târziu, a început să cânte, dându-i un ghiont lui Will ca să i se alăture. Era atât de comic totul, încât m-am alăturat şi eu corului, savurând felul în care Nick mă săgeta, mai ales pe mine, cu ochii săi albaştri precum cerul,

— Nu uita să-ţi pui o dorinţă, i-am amintit înainte să sufle în lumânare.

M-a privit fix înainte de a sufla şi nici după ce a suflat nu şi-a luat ochii de la mine.

Oare ce dorinţă îşi pusese cineva care avea tot ce-şi dorea?

NICK

încă nu înţelegeam de ce o invitasem să petreacă un sfârşit de săptămână cu mine în Bahamas. Pur şi simpln, chipul său mi-a apărut în minte în secunda în care am văzut biletele şi am aflat de excursia plătită. Nici măcar nu a fost nevoie să-l ascult pe tata când mi-a spus s-o iau şi pe Noah cu mine... mă gândisem chiar eu la asta.

De când se relaxase, iar relaţia noastră devenise mai suportabilă, nu puteam să-mi iau gândul de la ea. Mă scotea din minţi ideea de a o lăsa singnră acum, când fusese ameninţată, ca să nu mai zic de furia care punea stăpânire pe mine ori de câte ori mi-o imaginam alături de orice alt individ în afară de mine. Numai gândul că fusese cu Dan mă indispunea, voiam să-i sparg faţa pentru felnl în care se purtase cu ea. Dar nu era ăsta motivul principal, ci mai curând cele nouă luni în care se bucurase de compania ei, atingând-o, sărutând-o sau, Doamne fereşte, dezbrăcând-o...

Imaginea lui Noah dăruindu-se altcuiva decât mie mă chinuia zi şi noapte; nu mă considerasem niciodată o persoană geloasă, în primul rând pentru că niciodată nu pre- tinsesem să am o relaţie exclusivă cu cineva, dar chestia asta rtâ scotea din minţi. Felul în care zâmbea, atât de copilăresc... Ceea ce mă atrăgea cel mai mult la ea era faptul că era seducătoare fără să facă vreun efort. Nu conta cum se îmbrăca, nu conta dacă se machia sau dacă era nearanjată... de fiecare dată când o vedeam, mintea mea îşi imagina mii de metode diferite de a o face să geamă de plăcere. Ceea ce tăcuserăm în piscină teoretic n-ar fi trebuit să se întâmple, îmi jurasem să nu mă mai apropii de ea, dar ea îmi îngreuna mult situaţia. Cu o seară în urmă aş fi vrut s-o ucid peutru tot ce se întâmplase cu Ronnie din cauza ei şi pentru că plecase cu Mărio, dar, când o văzusem uitându-se îngrozită la rănile pe care le căpătasem şi când îmi atinsese uşor pielea cu degetele sale calde... pur şi simplu a trebuit să recurg la tot autocontrolul de care eram în stare ca să n-o devorez chiar acolo, pe blatul din bucătărie.

Şi cel mai rău era că devenea tot mai dezinvoltă. Nu mai era în defensivă şi nu se dădea înapoi să mă trezească din somn ţipând la mine... Nici măcar nu mă respinsese când eu nu mai fusesem în stare să mă abţin şi începusem s-o mângâi pe sub apă. Picioarele sale erau atât de lungi şi avea curbe atât de seducătoare...

Iar în seara aceea ieşea cu imbecilul de Mărio, un tip care nu stătea pe gânduri când îşi punea în minte să se culce cu o fată sau să o pipăie ori de câte ori avea ocazia... La naiba, era ca mine, dar nu-i puteam permite s-o atingă pe Noah, pe ea nii, era prea inocentă, era o copilă, o copilă care ar fi scos din minţi pe orice bărbat.

Mă deranja faptul că ieşea cu el de ziua mea, o voiam pentru mine, voiam să-i arăt lucrurile frumoase din oraş; dintr-odată, voiam să-i schimb părerea pe care o avea despre mine, nu suportam să trăiesc cu impresia că nu o meritam.

în clipa aceea cineva a bătut la uşă. Tocmai terminam să mă îmbrac, aşa că m-am mulţumit să-i strig persoanei respective să intre. în timp ce îmi încheiam nasturii de la cămaşa pe care urma s-o port în seara aceea, ochii mei s-au întâlnit în oglindă cu nişte ochi de culoarea mierii.

26

— Te-ai întors deja de la cină? am întrebat pe un ton sarcastic, în timp ce încercam să-ini înfrânez dorinţa de a mă întoarce spre ea şi de a o obliga să rămână cu mine toată noaptea.

— Azi îţi sărbătoreşti ziua de naştere? m-a întrebat la rândul său, ignorând întrebarea mea.

M-am întors spre ea, încercând să par indiferent.

—Te aşteptai să stau acasă să mă uit la un film, surioară? am replicat răutăcios, bucurându-mă să o văd

incruntându-se.

Ochii ei păreau mai întunecaţi când făcea asta.

—Ai fi putut să-mi spui, Jenna şi Lion credeau că merg şi eu. Te aşteaptă jos, mi-a zis, încrucişându-şi braţele peste rochia neagră pe care o purta.

Era foarte mulată şi îi venea cam cu o palmă peste fund. Am simţit cum mă cuprinde din nou proasta dispoziţie la gândul că Mărio şi-ar fi putut băga mâna pe sub rochia ei.

—Nu am timp de aşa ceva, dacă vrei să vii, vino, o să fii pe lista invitaţilor, am declarat, scuipând fiecare cuvânt, dar amicul tău drag nu, aşa că hotărăşte-te, am zorit-o, apropiin- du-mă de ea.

Dacă tot nu puteam s-o ating, cel puţin puteam să-i miros parfumul excitant

—Mă tratezi de parcă aş fi personajul negativ, dar eu am aflat că e ziua ta abia acum câteva ore. Mărio m-a invitat înainte, nu potsă-l las cu ochii-n soare, a răbufnit supărată şi, în acelaşi timp, simţindu-se vinovată.

—Şi crezi că el nu ştia? am întrebat-o iritat, fiind convins că Mărio pusese totul la cale în mod deliberat.

A închis ochii pe jumătate, surprinsă şi, în acelaşi timp, supărată, după care pe chipul ei s-a citit vinovăţia. Era adorabilă, se simţea vinovată că nu mergea la o petrecere despre care nici măcar nu ştia.

Nu am putut să mă abţin şi am prins-o cu o mână de mijloc, trăgând-o spre mine. Privirea sa a căutat-o pe a mea, exprimând ezitare, dar şi dorinţă.

—Haide, Pistruiat», vino la petrecerea de ziua mea, i-ain cerut, dându-i la o parte părul şi sărutând-o uşor pe umăr.

Am zâmbit când am văzut că i se înfiorase pielea. Cel puţin, puteam fi sigur că o atrăgeam şi că aveam o oarecare influenţă asupra ei sau, mai degrabă, asupra trupului ei.

— Vrei să vin? m-a întrebat cu vocea întretăiată, în timp ce buzele mele urcau pe gâtul ei.

Voiam oare să vină? Era eter că nu o puteam atinge la petrecere, nimeni nu trebuia să afle ce era între noi, iar s-o am lângă mine şi să nu pot s-o sărut ca acum... urma sa fie complicat.

— Sigur că vreau, am afirmat o clipă mai târziu.

Nu ştiam în ce mă băgăm, dar era mai bine s-o am lângă mine decât să nu ştiu unde e sau ce face.

Şi-a întors faţa şi şi-a pus buzele catifelate peste ale mele, dar sărutul a fost prea rapid ca să-l pot savura.
— O să vin după cină, mi-a aruncat din mers, întorcân- du-se şi îndreptându-se spre uşă.

— CE? am exclamat pe un ton mai ridicat decât era cazul şi trăgând-o înapoi, ca s-o împiedic să plece.

— Nicholas, nuosă-llasbaltă,osăvin puţin mai târziu; plus că îmi face plăcere să ies cu el, mi-e simpatic, mi-a spus.

Fiinţa asta avea să mă distrugă.

— Fă ce vrei, am murmurat, luându-mi cheile de pe masă şi ocolind-o pentru a coborî scările.

Dacă ea nu mă considera mai important decât idiotul de Mărio, nici eu nu aveam de gând să-i mai dau atâta importanţă... în noaptea aceea aveam de gând să mă distrez şi să mi-o scot din minte.

Nici măcar eu nu am crezut ce-mi promisesem.

Petrecerea fusese organizată în casa unuia dintre amicii mei din cartier, Mike. Era hăiat buu, coleg de facultate cu mine şi aproape întotdenuna se oferea să ne pună Li dispoziţie casa sa de lângă lac pentru a organiza astfel de petreceri. Jenna şi Anna se ocupaseră de decorare, care însemna de la baloane roşii şi negre pâuă la o mulţime de fleacuri decorative. Din fericire, de partea niai importantă se ocupase Lion, care, împreună cu ceilalţi hăieţi, făcuse aprovizionarea cu alcool, mâncare şi iar alcool. Când am intrat pe uşă, am fost întâmpinat cu un „La mulţi ani" rostit la unison. I-am salutat pe toţi şi, în mai puţin de cinci minute, toată lumea dansa, se dădea în stambă, se arunca în lac şi se îmbăta criţă.

Partea bună la astfel de petreceri era că întotdeauna aveam femei la dispoziţie, aşa că am ales alcoolul pe post de tovarăş de distracţie şi le-am admirat pe cele două dansatoare care fuseseră aduse pentru petrecerea mea. O parte din mine se întreba în continuare când avea să vină Noah, dar era o parte neînsemnată, având în vedere că nu duceam lipsă de distracţii.

Una din dansatoare, al cărei nume îl uitasem, nu se dezlipea de mine; cealaltă, o roşcată destul de tânără, dispăruse imediat ce-şi terminase numărul. Adevărul e că nicio fiinţă al cărei ADN conţinea cromozomul Y n-ar fi stat la distanţă de femeia care acum încerca să mă convingă să o însoţesc în baie. Una dintre principalele mele reguli era însă să nu fee sex cu dansatoare, prostituate sau cu alte femei de acest gen, motiv pentru care am respins-o, încercând să nu par extrem de mitocan, şi m-am îndreptat spre partea din spate a casei. De acolo se vedeau lacul Toluca şi luna plină care se reflecta în apă. Mulţi dintre prietenii mei se distrau arun-cându-se în apă şi trăgându-le pe fete după ei. în clipa aceea, Lion s-a apropiat de mine, şi-a sprijinit coatele pe

balustrada din lemn şi m-a observat cu ochi scrutători. îmi aminteam şi acum prima dată când îl văzusem, era mult mai corpolent şi intimida cu prezenţa sa, dar, din fericire, amândoi aveam aceeaşi înălţime, aşa că am putut să-l privesc în ochi înainte sl-mi tragă un pumn în faţă. Nici măcar nu mai ştiu de ce se supărase, cred că din cauză că mă cuplasem cu iubita lui sau cu fata pe care o agăţase la petrecerea respectivă. Dar cel mai amuzant a fost că, din reflex, m-ain aplecat înainte să mă lovească în faţă, iar pumnul său a iovit în schimh peretele din spatele meu.

Situaţia a fost atât de comică, încât nu am putut să nu izbucnesc în râs, în timp ce el mă înjura, cu durerea zugrăvită pe faţă. Se pare că i-am fost simpatic şi de atunci deveniserăm bum prieteni.
MLHCtJJLb KUN

— Mulţumesc pentru excursie, frate, nu am putut niciodată să merg undeva cu Jenna şi, în sfârşit, vom putea fi singuri aşa cum vrem, mi-a spus cu un zâmbet radiant

Am dat din cap în timp ce trăgeam o duşcă din sticla cu bere. Excursia... de câte ori mă gândeam la ea îmi aminteam de Noah.

— Ştiu că e sora ta vitregă, dar... a continuat Lion, pri- vindu-mă cu interes şi citindu-mi parcă gândurile. De ce ai invitat-o?

Mi-am cântărit răspunsul. Nici măcar eu nu eram foarte sigur, ştiam doar că ideea de a sta departe de ea două zile întregi îmi provoca nelinişte.

— Nu vreau să rămână aici atât timp cât Ronnie mai e supărat pentru cele întâmplate la curse. A amenințat-o şi nu pot să permit să i se întâmple ceva, i-am răspuns, omiţând să menţionez că, dacă îndrăznea să

se uite măcar la ea, aveam de gând să-l ucid cu propriile mâini.

Iion s-a întors cu spatele la lac şi m-a privit cu seriozitate.

— Nu ştiu exact ce urmăreşti, dar am văzut cum te uiţi la ea, Nick, a declarat pe un ton sec. Nu poţi să ai o aventură cu ea, e sora ta vitregă... Am stat de vorbă cu Jenna şi, Nicholas, Noab nu e ca celelalte fete... până la urmă, o s-o sperii, a adăugat, privindu-mă fix.

Am respirat adânc, încercând să-mi stăpânesc dorinţa de a-l înjura. Avea însă oarecare dreptate: Noah era diferită, vedeam asta în ochii săi, în felul său de-a fi, în faptul că nu-şi dădea seama ce reacţii stârnea în jurul ei... Era foarte naivă şi inocentă, iar eu puteam strica asta atât de uşor.,.

— înţeleg ce vrei să spui, dar între noi nu va fi nimic, i-am răspuns, conştient de faptul că o piute din miue striga „E O MINCIUNĂ!", cu litere niari. Suntem doar prieteni, nici nu putea fi altfel: trăim în aceeaşi casă, avem aceiaşi părinţi... Ai' fi insuportabil dacă ne-am detesta tot timpul, aşa că *im* decis să încercăm să ne înţelegem bine.

Lion.a părut să accepte versiunea mea.

—Tu ştii mai bine în ce te bagi, m-a avertizat, după care şi-a scos tricoul dintr-o singură mişcare şi a pornit în fugă spre locul unde se scăldau toţi.

Nu m-ar fi deranjat să-l însoţesc, dar nu mă puteam abţine să nu privesc întruna spre uşa de la intrare, aşteptând caNoah să vină de la întâlnirea ala ridicolă. în momentul acela am văzut-o apărând cu Jenna. Mergeau

ţinându-se de braţ, iar pe chipul lui Noah a apărut un zâmbet când m-a văzut Era radiantă când zâmbea aşa, am vrut s-o trag spre mine şi să-i sărut gropiţa care i se forma pe obrazul stâng.

—La mulţi ani încă o dată! a exclamat fericită când a ajuns lângă mine.

Jenna ne-a privit curioasă, după care şi-a îndreptat privirea spre lac, de unde Lion o chema să facă baie.

—Veniţi? ne-a întrebat, privindu-ne pe rând.

Noah a privit în jos, spre hainele cu care era îmbrăcată, şi a negat dând din cap.

—Nu am costum de baie, a spus ridicând din umeri.

-Nu mai fi aşa de pudică, rămâi în lenjeria intimă, tot

aia e, a replicat Jenna, luând-o de braţ şi trăgând-o după ea.

M-a cuprins neliniştea doar imaginându-mi-o în lenjerie intimă, ca să nu mai pomenesc de ideea că s-ar fi putut dezbrăca în faţa tuturor acelor idioţi beţi care erau la Petrecerea mea.

Noah s-a încordat, simţindu-se brusc nelalocul el

—Nici vorbă de aşa ceva, am respins eu sugestia, trSgând-o spre mine.

Noah s-a izbit practic de pieptul meu.

—Dumnezeule, Nicholas! s-a plâns ea supărată, înde- părtându-se de mine, dar privind-o pe Jenna cu un zâmbet în colţul gurii. N-am chef, dar du-te Ui, ne vedem pe urmă, a adăugat, iar Jenna a plecat.

Am clătinat din cap, fără să mă pot abţine să nu zâmbesc. Jenna era nebună, dar îmi era prea dragă să mă supăr pe ea pentru că intenţionase s-o dezbrace pe Noah în faţa tuturor.

M-am întors spre Noah şi i-am observat pistruii nostimi care abia se întrezăreau în lumina slabă de afară.

— Te-ai distrat la întâlnire? am întrebat-o, neputând evita tonul sarcastic.

Ea mi-a zâmbit dintr-un motiv inexplicabil.

— Foarte mult, dar nu asta contează, ţi-am adus un cadou, m-a anunţat şi am văzut că era emoţionată.

Cat de mult îmi doream să-i muşc buzele!

M-am sprijinit de balustradă, privind-o lung şi fără să pot alunga zâmbetul care-mi apăruse pe faţă.

— Serios? am întrebat-o, încercând să ghicesc ce ascundea sub atitudinea aceea atât de afectuoasă, care nu era obişnuită la Noah.

Mi-e frică să mă gândesc ce-ar fi putut să fie.

Am văzut-o schimbându-se la faţa... Se simţea oare tulburată? Curiozitatea mi-a sporit imediat

— E un fleac, dar după tot .ce s-a întâmplat şi după chestia de aseară... s-a justificat.

Am privit-o fără să înţeleg, aşteptând să-mi dea ce-mi adusese.

— Poftim, tocmai l-am cumpărat de la o prăvălie, a fost o întâmplare, dar e felul meu de a-ţi cere iertare...

De a-mi cere iertare?

Am luat pacheţelul şi am rupt hârtia de culoare crem... Era un Ferrari în miniatură, negru, la fel ca al meu.

— Citeşte mesajul, mi-a cerut, arătând spre partea de jos a maşinii.

Acolo scria cu litere mici şi rotunde; „îmi pare rău , pentru chestia cu maşina, serios; într-o zi o să-ţi cumperi nun nouă. La mulţi ani! Noah”,

Mesajul era atât de obraznic şi de ridicol încât, fără să vreau, am izbucnit într-un hohot de râs. Noah a râs şi ea.

— îţi datoram un Ferrari, nu-i aşa? m-a întrebat ridicând din umeri.

— Numai pentru asta şi tot te arunc în lac, am amenin- ţat-o, trăgând-o spre mine şi ridicând-o în aer.

A început să ţipe cât o ţinea gura.

— Nu, Nick! a protestat râzând. îmi pare rău, serios!

— îţi pare rău? am spus, lăsând-o jos cu grijă şi lipind-o de mine, aşa cum îmi dorisem să fac de când plecase cu Mărio.

Am privit în jur şi am văzut că nu era nimeni. Ceilalţi erau fie la lac, fie în casa, iar noi ne afiam la jumătatea distanţei. .Am tras-o spre un copac şi am lipit-o de trunchiul său.

— Chestia asta ţi-ar fi putut aduce multe probleme dacă nu mi-aş fi dorit să te sărut încă din clipa în care ai intrat pe uşă.

Ea a devenit neliniştită, privindu-mă fix în ochi, şi atunci mi-am amintit ce-mi spusese Lion despre ea: Noah nu era ca alte fete. ~

I-am pus o mână pe obraz şi am mângâiat pistruii aceia care-mi plăceau atât de mult Avea pielea netedă ca alabastrul şi nu m-am putut abţine să nu mă aplec şi s-o sărut, pentru a-i simţi pe buze textura mătăsoasă. Am sărutat-o pe obraz, apoi pe locul în care îi apărea gropiţa când zâmbea şi, în cele din unnă, am sărutat-o pe scobitura gâtului, îngropându-mi faţa în moliciunea sa şi savurându-i dulceaţa pielii. A scos un oftat abia auzit şi nu am mai rezistat. Buzele noastre s-au unit şi, ca de fiecare dată când se întâmpla asta, mii de senzaţii

diferite au pus stăpânire pe mine: neliniște, înflăcărare şi o dorinţă profundă şi obscură, Mi-am lipit corpul de al ei cât am putut de mult, strivind-o de scoaita copacului şi simţind-o cum se topea în braţele mele.

Limba sa a început s-o caute pe a mea şi, când s-au întâlnit, am crezut că o să mor de plăcere. Mâinile sale m-au tras de ceafă, apropiindu-mă şi mai mult de ea, şi nu mi-am mai putut controla mâinile, care au început s-o dezmierde fără încetare.

Ea a scos un strigăt înăbuşit când degetele mele au început să-i urce pe coapse până la partea inferioară alenjeriei intime, Dumnezeule, voiam s-o ating, voiam s-o fac să suspine de plăcere, voiam s-o aud cum îmi rosteşte numele o dată şi înc-o dată!

— Nick... mi-a pronunţat numele gâfâind.

— Spune-mi să mă opresc şi asta o să fee, i-am spus privind-o în ochi, ochii aceia care păreau să fi venit din infern ca să mă tortureze şi să mă facă să-mi pierd minţile.

N-a spus nimic, aşa că mi-am continuat incursiunea. Degetele mele au îndepărtat materialul din care era făcută lenjeria, iar ea a scos un oftat întretăiat, cu capul pe umărul meu. Tremura şi am ţinut-o cu o mână, pe când cu cealaltă o făceam să simtă plăcerea. Am urmărit-o captivat în tot acest timp.

Un minut mai târziu, a trebuit să-i acopăr gura cu gura mea ca să *no* audă nimeni.

Era perfectă... şi eram sigur că mă îndrăgosteam de ea ca un idiot.

A trebuit să-l las să mă susţină. Tremuram, tremuram de plăcere. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase, nici măcar nu anticipasem momentul, se petrecuse totul atât de repede... îmi amintesc că îi dădeam cadoul şi îl luam peste picior şi, dintr-odată, m-a lipit de un copac, iar mângâierile sale m-au făcut să mă înfior. Aş fi vrut să-l opresc, Dumnezeule, ar fi trebuit să-l opresc, dar, când am simţit cum mă atingeau mâinile lui.. Fusese incredibil.

— Eşti frumoasă, mi-a şoptit la ureche după ce şi-a lipit buzele de ale mele pentru ca ţipătul care fusese pe punctul de a-mi scăpa să nu ne dea de gol.

îmi aminteam de toate momentele în care Dan încercase să facă acelaşi lucru cu mine: refuzul meu a fost atât de categoric, încât nici măcar nu reuşise să mă atingă. Iar acum îl lăsasem pe Nick... Simţeam că-mi pierd minţile.

— Cred... că ar trebui să ne întoarcem, am comentat, aranjându-mi rochia.

De ce oare mă simţeam dintr-odată prost?

- Hei! a exclamat Nick, apncându-mă de bărbie şi obligându-mă să ridic privirea. Eşti bine?

- Da, doar că... nu mă aşteptam la asta, am recunoscut privind în altfi parte. Ne-am lăsat duşi de val, m-am lăsat dusă de val şi îmi pare rău... Poţi să te întorci la Anna sau la cine vrei, N-ai niciun motiv să stai aici cu mine, i-am spus, încercând să-mi ascund tulburarea.

în ochii lui Nick a apărut o sclipire.

Voiam să mă îmbrăţişeze, de fapt, voiam să rămână cu mine, mi-ar fi plăcut să ne îndrăgostim unul de altul sau, cel puţin, să ne cunoaştem mai bine... Nick era un mister pentru mine şi eu pentru el; nu puteam să-l las să creadă că o parte din mine dorea cu disperare să-mi spună că mă iubeşte sau să mă ducă într-un loc unde.să putem fi cu adevărat singuri, nu în mijlocul unei petreceri, sprijiniţi de un copac.

— Vrei să mă duc la Anna? m-a întrebat îndepărtân- du-se de mine, brusc supărat.

Poate că îl deranja că nu voiam să continuăm ceea ce începuserăm... Poate credea că voiam să fiu a lui.. Doar gândul că m-aş fi putut culca cu el în mijlocul unei păduri mă îmbolnăvea.

— Da, du-te la ea, am răspuns, privindu-im cu atenţie degetele de la picioare, pentru a încerca să-i evit privirea. Nu trebuie să stai cu mine, ţi-am mai spus: a fost o greşeală, am lăsat lucrurile sa meargă prea departe şi nn e bine.

Nicholas s-a îndepărtat şt a dat cu piciorul într-o piatră care era în drum. L-am auzit înjurând printre dinţi, iar apoi Sr-a întors spre mine cu trăsăturile crispate şi cu o privire de gheaţă.

— Foarte bine, a afirmat, după care a ridicat un braţ şi, dintr-o singură mişcare, şi-a scos tricoul.

înainte să înţeleg ce face, mi-a întors spatele şi, scoţân du-şi blugi, a alergat spre lac. Toată lumea l-a ovaţionat şi i-a strigat numele.

Buna mea dispoziţie şi încrederea în mine s-au scufundat odată cu el în apa aceea rece.

în următoarea oră şi jumătate l-am evitat cât am putut de mult. Nu voiam nici să-l văd, mă cuprindea ueliuişteu numai la gândul ăsta, dar, când s-a tăcut ora cinci dimmeuţa şi majoritatea invitaţilor au plecat, am mai rămas doar opt persoane, adică Anna, Lion, Jenna, Mike, proprietarul casei, o fată pe nume Sophie, Sam, un amic de-ai lui Nick, Nicholas şi eu. Ne adunaserăm toţi în salonul imens cu canapele mari albe şi eram aşezaţi în cerc. Eu m-am aşezat lângă Jenna şi Sophie, care era o blondă ce părea cam toantă. Nicholas era la dreapta mea, Mike fiind aşezat între noi; eram mulţumită că nu stătea în faţa mea şi astfel nu trebuia să-i înfrunt privirea.

După cele îutâmplate lângă copac, nu se mai uitase la mine nici măcar o dată. Părea enervat sau uşurat că nu fusese nevoit să rămână cu mine. Eu simţeam un junghi în piept ori de câte ori privirile noastre se întâlneau întâmplător, iar el se uita în altă parte, chiar dacă mă simţeam uşuraţi Preferam să mă ignore decât să trebuiască să vorbim despre ce se întâmplase.

— Ce-ar fi să jucăm jocul ăla care ne plăcea când eram mici? a propus Sophie, care stătea lângă mine.

— Adevăr sau provocare? a răspuns Jenna chicotind. Maturizează-te un pic, Soph.

— Ba nu, hai să jucăm, a spus Mike cu o privire poznaşă. Eu am devenit imediat neliniştită. Uram acel joc: odată

alesesem provocare şi a trebuit să dau pe gât un pahar cu unturi Oribil!

— la sticla de pe masă, i-a cerut Mike prietenului său. Un minut mai târziu, stăteam cu toţii în jurul unei sticle

goale de bere. Mike a fost primui care a învârtit-o. Sticla s-a oprit în dreptul Annei.

— Adevăr sau provocare? a întrebat-o el cu un zâmbet răutăcios.

Nick, care stătea lângă ea, s-a foit neliniştit,

— Hm... Adevăr, a răspuns ea, întorcându-se spre Nick. A trebuit să mă uit în altă parte şi aş fi vrut să-mi astup

urechile dacă n-ar fi fost ridicol,

— Spune-ne cum a fost ultima dată când ţi-av făcut de cap cu cineva, a cerut Mike râzând din toată inima.

Dumnezeule mare, vorbea serios? Pe faţa Annei s-a ivit un zâmbet larg. M-a **deranjat** că m-a fixat cu privirea când a început să descrie cum se culcase cu Nick

— Pe bancheta din spate a unei maşini, a declarat râzând şi privindu-l pe Nick, care nu-şi lua ochii de la mine. Eu prefer patul, dar...

Mi-am îndreptat privirea în alta parte. De ce mă dureau atât de mult să o ascult? De ce doar imaginându-mi mâinile sale pe trupul lui Nick îmi venea să mă ridic şi s-o trag de păr?

M-am întins şi am învârtit sticla. Nu-mi păsa dacă terminase sau nu ce avea de spus, nu voiam să aflu detaliile.

La naiba, gâtul sticlei ajunsese acum în dreptul lui Nick.

Privirile noastre s-au întâlnit.

— Adevăr sau provocare? l-am întrebat pe un ton uşor

răstit.

— Provocare, evident, mi-a răspuns, mistuindu-raă cu ochii săi de culoarea cerului.

M-am gândit la ceva care să-l deranjeze cu adevărat« ca, de exemplu, să bea un pahar de grăsime urât mirositoare, dar, spre iritarea mea, Sophie mi-a luat-o înainte şi i-a spus ea ce să facă.

— Scoate-ţi tricoul, i-a poruncit ea şi atunci ini-am dat seama cum îl sorbea din priviri.

Fără să vreau, mi-am dat ochii peste cap.

— Asta nu e o provocare adevărată, am replicat eu, săgetând-o cu privirea.

Nick zâmbea amuzat de situaţie.

— învaţă să fii maî rapidă, surioară, m-a sfătuit şi ţfi-a scos repede tricoul.

Eram sigură că toate cele patru fete care eram în acea încăpere am rămas cu gurile căscate şi complet uluite. în ciuda rănilor şi a zgârieturilor căpătate după bătaia cu Rtumie, tot arăta demenţial.

— Mulţumim că ne-ai delectat privirea, Nick, acum e rândul meu, a declarat Jenna, intimând mâna să ribuicco^ sticla.

La naiba, s-a oprit în drepttd meu. M-am în^rijuint doar gândindu-mă la ce ar fi putut să-mi ceară să fac.

Jenna a zâmbit malefic.

— Adevăr sau provocare? a întrebat cu o sclipire amuzată în ochi.

întotdeauna preferam să aleg prima variantă.

— Adevăr, am răspuns ridicând din umeri.

— Spuue-ne care a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată, a zis Jenna amuzată.

Ea credea că sunt o fată cuminte, care nu făcuse niciodată nimic ieşit din comun... Dac-ar şti ea...

Toţi şi-au aruncat priviri amuzate şi am simţit nevoia să le deschid ochii, dar voiam oare să le povestesc ce mă măcina de când aveam unsprezece ani? Nu, adevărul e că nu.

— Când aveam nouă ani am furat un pachet de bomboane dintr-un magazin de la mine din oraş, iar când m-au prins, am încercat să fug şi am răsturnat două rafturi pline cu mărfuri. Am fost pedepsită timp

de o lună şi de atunci n-am mai furat nimic, am explicat, amintindu-mi cu nostalgie ziua aceea... urmărirea fusese extrem de amuzantă.

Toţi au râs.

Acum îi venise rândul să învârtă sticla celuilalt prieten al lui Nick, al cărui nume nu mi-l aminteam, dar care nu mă scăpase din ochi aproape toată noaptea.

Sticla s-a învârtit şi s-a tot învârtit, până când încet-încet, spre disperarea mea, s-a oprit iar la mine.

— Adevăr sau provocare? m-a întrebat cu un zâmbet straniu.

Având în vedere că deja alesesem adevărul, nu puteam alege decât cealaltă opţiune.

— Provocare, am răspuns, simţind cum ini se formează un nod în stomac.

— Scoate-ţi rochia, a poruncit şi am simţit cum faţa mi se goleşte de sânge.

Nu.

Nu puteam să fac asta, nu cu atâta lumină în jur şi în faţa tuturor, care mi-ar fi putut vedea pielea fără probleme.

Am remarcat că Nicholas s-a încordat. Acum nu mi-ar fi stricat dacă i-ar fi venit o idee care să mă scutească să fac asta.

— Pot să schimb? am întrebat cu vocea întretăiată.

Anna a părut amuzată de situaţie.

— Atât de complexată eşti de corpul tău? E doar un joc, mi-a spus, privindu-i pe ceilalţi şi râzând de mine.

— Poţi să schimbi, a mormăit Nick de lângă ea, iar ochii noştri s-au întâlnit

Ceilalţi au protestat, dar, în cele din urmă, chipul de neclintit al lui Nick i-a făcut să cedeze.

— în cazul ăsta, având în vedere că n-ai dat curs provocării, va trebui să faci ceva mai îndrăzneţ, a intervenit Anna şi jur că se distra făcându-mă să sufăr.

Am vrut să mă ridic şi şă-i dau cu sticla în cap.

— Trebuie să intri în dulapul ăla şi să te săruţi cu Sam, a spus cu un zâmbet triumfător.

Ce naiba mai era şi asta? N-aveam de gând să intru în niciun dulap pe întuneric... La naiba, ziua începuse prost şi se termina şi mai prost.

— OKI a strigat Sam.

Mi-a plăcut să constat cum Nick îl fulgera cu privirea, iar privirea sa devenea periculoasă. Chestia asta putea fi interesantă.

-Os-o fac, dar aici, n-am de gând să intru în niciun dulap, am declarat, sfidându-i pe toţi cei prezenţi,

— De ce? s-a interesat Anna deranjată.

— îi e frică de întuneric, a trântit Nicholas.

Am ridicat ochii spre el, neveuindu-mi să cred că spusese asta aşa, fără nicio reţinere.

Toţi au râs de mine.

— Dumnezeule, ai patru ani? m-a luat Sopliie peste

picior.

Simţeam că mă îmbujorez: subiectul ăsta era sfânt pentru mine, doar cele câteva persoane care mă cunoşteau

cu adevărat erau la curent cu teama mea şi nici măcar nu-mi aminteam să-i fi povestit asta fratelui meu vitreg.

— Nu-mi pasă unde, dar vreau să te sărut odată, a afirmat Sam, apropiindu-se de mine şi râzând sincer.

Tipul ăsta nu avea nicio reţinere.

De fapt, nu mă deranja foarte tare să-l sărut, era doar atât: un sărut. M-am ridicat fără să mă uit la cei care erau în jurul meu.

Sam era blond şi cu ochi căprui. Jenna îmi povestise că e la aceeaşi şcoală cu noi. Mi-a amintit de Dan. S-a apropiat de mine şi şi-a pus o mână pe mijlocul meu. Ceilalţi ne-au fluierat fără să se mişte. M-am înroşit toată, eram sigură, dar era mai bine să terminăm odată cu prostia asta.

Mi-am apropiat gura de a sa, cu intenţia de a-i da un sărut cast pe buze, dar şmecherul a împins cu putere până când buzele mele s-au întredeschis, iar limba sa mi-a invadat gura. Nu a obţinut nicio reacţie din partea mea, iar o secundă mai târziu l-am îndepărtat împingându-l.

— E suficient, i-am spus, întorcându-i spatele şi aşe- zându-mă la locul meu.

Eram nervoasă şi nu ştiam exact de ce.

- Săruţi ca un înger, Noah, a declarat Sam râzând şi întorcându-se la locul său.

Nick s-a ridicat. Părea să mediteze la ceva, încruntat şi cu pumnii strânşi pe lângă corp.

- E târziu, ar trebui să plecăm, a comeutat, privin- du-mă doar pe mine. Jocul ăsta e stupid.

M-am ridicat în picioare, urmată de ceilalţi, care au aprobat, obosiţi deja după o petrecere ntât de lungă. L-am văzut pe Nick punându-şi din nou tricoul şi am auzit-o pe Sophie oftând cu regret.

Ne-am luat rămas-bun de la Mike şi Sophie şi ne-aiu indreptatspre maşini. Slavă Domnului, Anna venise cu maşina sa decapotabilă şi nu a trebuit s-o ducem acasă. Am urcat în maşina lui Nick, după ce mi-am luat rămas-bun de la Lion şi Jenna, care mi-a promis că mă sună a doua zi devreme ca să facem bagajele pentru călătorie prin telefon. I-am zâmbit, închizând ochii pe jumătate şi gândindu-mă că acea călătorie părea tot mai nepotrivită.

După ce şi-a luat rămas-bun de la Anna, Nick s-a apropiat de maşină şi a pornit-o în mai puţin de o secundă. Nu voiam să vorbesc cu el despre ce se întâmplase, aşa că am întins mâna şi am dat drumul la radio. Imediat ce a pornit spre casă şi a ieşit pe autostradă, Nick a întins la rândul său mâna şi l-a închis.

— Nu m-a amuzat deloc că te-ai sărutat cu Sam, a mărturisit şi am remarcat că bătea nervos cu degetele pe volan.

— Era un joc stupid, ce voiai să fee? am replicat, amin- tindu-mi ce spusese Anna despre el.

Nici pe mine nu mă amuzase deloc.

— Să spui nu, a afirmat tăios.

— Spusesem deja nil la cealaltă provocare şi, în plus, eu nu-ţi cer explicaţii despre ce faci tu cu iubita ta sau cu sutele de fete pe care le pipăi în faţa mea, i-am trântit ridicând tonul.

— Eu n-am făcut aşa ceva, a replicat, făcându-mâ să ridic din sprâncene, neîncrezătoare. Iar sute de fete e cam mult spus, Pistruiata, chiar şi pentru mine.

— Dar despre Anna ce ai de spus?

— Relaţia mea cu Anna... e diferită, dar, dacă te simţi mai bine, de câteva săptămâni n-am mai făcut cu ea chestiile alea, mi-a răspuns şi mi-am dat seama că încerca să-şi păstreze calmul.

— Dacă e adevărat, deşi nu te cred, n-ai de ce să-mi dai explicaţii. Nu sunt geloasă, i-am spus, înmtcişându-tni braţele şi privind înainte, în întunericul nopţii.

Adevărul e că eram geloasă, dar n-aveam de gând să recunosc asta cu voce tare.

— Eu sunt, a recunoscut el, întorcându-se cu faţa spre mine. Sunt extrem de gelos şi nici nu ştiu de ce naiba ntă simt aşa. în viaţa mea nu am fost gelos pe cineva, Noah, şi cu atât mai puţin din cauza unui idiot ca Sam.

Am făcut ochii mari, surprinsă de mărturisirea sa.

— N-ar trebui să te simţi aşa şi cu atât mai puţin din

cauza unui joc...

— Crezi că nu ştiu asta? m-a întrerupt supărat.

în clipa aceea am ajuns acasă. Nick a deschis portiera şi între noi s-a lăsat tăcerea. înainte să cobor, m-a prins de încheietură cu delicateţe şi m-a obligat să-l privesc în ochi.

— îmi pare rău că ceea ce s-a întâmplat în pădure nu a fost ce sperai... N-a fost intenţia mea să te sperii sau să te fee să te simţi incomod.

Am simţit cum mă topesc, după ce ridicasem în jurul meu în mod deliberat un zid de gheaţă.

— Mi-ai dat ocazia să te opresc, Nick, iar eu n-am Scut-o, am răspuns tulburată.

Mâna sa mi-a mângâiat uşor încheietura.

— Ţi-aş face multe, Noah, ştii asta... dar n-o să facem nimic până când nu o să-ţi dispară din ochi teama cu care mă priveşti.

La naiba...

A coborât din maşină după ce mi-a spus asta, iar mie mi-a mai luat ceva timp până când am simţit că inima îmi bătea din non într-un ritm normal.

A doua zi, Jenna a venit să mă ia după-amiază, pe la ora trei, să mergem la cumpărături. în opinia ei, excursia în Bahamas era scuza perfectă pentru a ne reînnoi în totalitate garderoba. Mama, care era cât se poate de mulţumită că Nicholas mă invitase şi pe mine, îmi dăduse cârdul ei de credit şi aproape m-a implorat să-mi cumpăr câte ceva. Era ciudat s-o văd pe mama atât de fericită doar **pentru** că en şi fiul său vitreg ne înţelegeam bine, mai ales pentru că, din perspectiva sa, toată acea pantomimă de bună înţelegere între noi avea la bază o relaţie frăţească. Nipi nu-mi puteam imagina ce faţă ar fi făcut ea şi WilI dacă ar fi aflat ce făcuserăm în ultimele săptămâni.

Cu acestc gânduri în minte şi întrebându-mă încă dări să mă duc sau nu cu cl în Bahamas, am aşteptat ca Jenna să defileze prin toate cabinele de probă cu o mie şi una de ţinute noi şi exclusive. Era atât de 7,voltă... O invidiam, iar pielea sa măslinie se potrivea de minune cu hainele pe carc le proba. Eu nu mă decisesem încă la nimic şi nici nu eram prea entuziasmată să-mi cumpăr ceva, aveam deja acasă o mulţime de haine noi-nouţe.

În clipa aceea, în timp ce Jenna intra din nou în cabina de probă, mi-a sunat telefonul mobil. L-am scos din buzunarul de la spate.

— Alo, am spus, dar n-am primit niciun răspuns. Am privit ecranul: număr ascuns. Alo? am repetat mai tare.

Auzeam respiraţia apelantului şi, fără să ştiu de ce, un fior mi-a străbătut tot corpul. Am închis exact când Jenna ieşea din cabina de probă.

— Cine era? m-a întrebat, văzând că închideam şi îmi puneam telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Nu ştiu, era număr ascuns, i-am răspuns, luându-mi geanta şi îndreptându-mă spre ieşire.

— Ce porcărie! Odată m-a sunat şi pe mine cineva cu număr ascuns şi am aflat că era un idiot care era obsedat de mine, mi-a spus, captându-mi atenţia. Mă sima întruna, am fost nevoită să-mi schimb şi numărul... Lion era furios, a adăugat chicotind.

Ce prostie...! Cine ar fi vrut să mă hărţuiască pe mine? Atunci mi-am amintit de ameninţarea lui Ronnie despre care-mi spusese Nick şi de faptul că nu-i dădusem importanţa cuvenită. Dar nu era cazul nici să-mi pierd minţile pentru un simplu apel. Mi-am scos clin minte acele gânduri şi am însoţit-o pe Jenna la casa de marcat.

Zece minute mai târziu, eram amândouă aşezate la una dintre mesele de pe terasa unui Starbucks. Eu fărâmiţam o brioşă cu afine, în timp ce ea îşi savura paharul cu frapuccino de căpşune.

— Pot să te întreb ceva? a spus după câteva minute de tăcere.

Am ridicat privirea de la brioşă şi am dat din cap în timp ce băgăm o bucată în gură.

— Sigur, am răspuns, mestecând acea delicatesă.

— Simţi ceva pentru Nick? m-a întrebat, făcându-mă să mă înec.

La naiba... Nu mă aşteptam la asta şi... era atât de evident? Am încercat să înghit şi să mă opresc din tuşit, sorbind din sucul de portocale în timp ce mă întrebam ce naiba să-i răspund.

— De ce întrebi? am întrebat-o la rândul meu pentru a ocoli răspunsul.

Ea m-a privit cu atenţie.

— Ieri la ziua lui... nu ştiu... mi s-a părut că văd ceva, a explicat privindu-mă fix, atentă la reacţia mea. Niciodată nu l-am mai văzut pe Nick atât de fericit să vadă pe cineva şi, când te-a văzut, paf! Părea cu totul altă persoană... Nu ştiu daca imaginaţia mea e devină, dar, observându-vă apoi când ne jucam cu sticla, âm văzut cum aţi reacţionat amândoi la ce a spus Anna şi la sărutul tău cu Sam.

Hm... Avea spirit de observaţie, nu glumă... îutr-un fel, ne Iăsaserăm duşi de val în noaptea precedentă, iară să ne mai gândim că erau şi alte persoane în jurul nostru, care şi-ar fi putut da seama imediat de ceea ce se petrecea între noi. Dar de fapt.. Ce se întâmpla între noi?

— Jenna, e fratele meu vitreg, i-am răspuns, încercând sâ evit un răspuns direct.

Ea a dat ochii peste cap.

— Nu e fratele tău şi nimic de gennl ăsta, aşa că nu mă lua cu prostii din astea, a spus brusc serioasă. îl cunosc pe Nick şi e schimbat... nu ştin... e ceva; poate că e adevărat că încercaţi să fiţi prieteni... Sau simţi într-adevăr ceva pentru el? a insistat privindu-mă fix, ca şi cum încerca să mă scaneze.

Oare simţeam ceva pentru Nick? Ceva simţeam, trebuia să recunosc cel puţin în sinea mea, dar ce simţeam mai exact..? Habar n-aveam, nu ştiam decât că mai aveam puţin şi o luam razna.

— încercăm să fim prieteni pentru a le face pe plac părinţilor noştri, i-am explicat, conştientă că era o minciună. Iar el nu-mi displace, cel puţin acum că am început să-l cunosc tot mai bine...

Jenna a părut să cântărească răspunsul meu, după care a dat din cap, ducându-şi din nou paiul la gură.

— Am înţeles, dar n-ar fi super dacă v-aţi cupla? a declarat cu un zâmbet poznaş. Ăsta nu se consideră incest, nu-i aşa?

Am fost nevoită să tuşesc din nou ca să nu mă înec cu ce-mi mai rămăsese din brioşă...

NICK

Hotelul Atlantis din Bahamas era considerat unul dintre cele mai bune hoteluri. Eu fusesem deja de două ori şi era magnific. O mare parte a hotelului fusese construită ca un acvariu prin care oaspeţii puteau admira rechini, peşti bizari şi tot felul de animale în timp ce străbăteau holurile! în drum spre sala de mese san spre cazinou. Noah era uluită şi m-am bucurat ştiind că era şi meritul meu. Aveam rezervate două camere, una pentru fete şi alta pentru noi.

Am ajuns la hotel în jurul orei cinci după-amiază, iar fetele au insistat să meargă direct la plajă. Abia aşteptam s-o văd pe Noah în costum de baie, aşa că, o jumătate de oră mai târziu, am ieşit sub soarele cald al după-amiezii. Pentru mine, să merg la plajă însemna să fac surfing, nu-mi plăcea să mă întind pe un prosop şi să mă prăjesc la soare, dar în ziua aceea nu mă deranja, dacă astfel mă puteam bucura de o privelişte pe cinste.

De aceea am fost dezamăgit când am ajuns la şezlongurile de pe plajă, iar Noah şi-a scos rochia. Spre deosebire de Jenna, care purta un costum de baie alb din două piese extrem de provocator, ea avea un costum întreg negru. îi venea foarte bine, dar aş fi vrut să văd mai multă piele, abdomenul săn suav şi plat, curba taliei...

Jenna şi Uon s-au dus direct în apă; ea cocoţată în cârca lui, iar el amenințând-o că o aruncă în apă cu capul înainte. M-am întors spre Noah, care îşi îutindea pe corp crema de protecţie solară.
mercedes ton

— Ne-am întors în secolul trecut sau ţi-ai uitat costumul de baie acasă? am întrebat-o luând-o peste picior.

Imediat am simţit-o încordându-se, dar o secundă mai târziu m-a fulgerat cu ochii săi frumoşi.

— Dacă nu-ţi place, nu te uita la mine, mi-a răspuns, întorcându-mi spatele şi continuându-şi activitatea.

M-am încruntat când i-am auzit răspunsul. Se pare că tot timpul reuşeam să calc în străchini când era vorba despre ea.

Când a terminat de aplicat crema de protecţie, s-a întins şi şi-a scos din geantă o carte. Am observat-o amuzat Tot timpul când eram acasă citea; m-am întrebat ce-i plăcea atât de mult la Thomas Hardy, dar am renunţat: era clar că gusturile mele literare nu se potriveau deloc cu ale ei. Am continuat s-o observ pe furiş, întrebându-mă ce avea de mă făcea să mă comport atât de diferit.. De vină erau oare ochii săi de culoarea mierii, dulci şi, în acelaşi timp, reflectând un caracter de nestăpânit, capabil să scoată pe oricine din minţi? Erau pistruii săi, care îi dădeau un aer copilăresc şi, în acelaşi timp, seducător? Habar n-aveam, dar, când a ridicat ochii din carte şi m-a fixat cu privirea, fiorul pe care l-am simţit în tot corpul m-a Scut să-mi dau seama că, dacă n-aveam grijă, puteam ajunge la fel de prostit cum era Uon de Jenna.

— Hai cu mine în apă, i-am cerut, întinzând mâna şi smulgându-i cartea.

S-a uitat la mine urât.

— De ce?

Am zâmbit amuzat.

— Am câteva idei...

S-a înroşit la faţă fără să vrea.

— Cum ar fi să înotăm, să căutăm scoici... la ce credeai că mă refer, Pistruiata? am spus, distrându-mă pe seama ei.

Culoarea din obrajii săi a trecut de la un roz adorabil la un roşu intens.

— Eşti un idiot şi nu merg cu tine în apă, dă-mi cartea înapoi, ini-a poruncit întinzâud mâna.

Am prins-o de mână şi am tras de ca cu putere.

— 0 să citeşti când o să fii bătrână. Haide.

La început s-a opus, dar ara luat-o în braţe şi am dus-o până pe ţărm.

— Lasă-mă jos! a ţipat, agitându-se ca o meduză.

Am lăsat-o, aruncând-o în aţă şi râzând când a ieşit la suprafaţă sa respire ca un peştişor. A venit spre mine, iar eu mi-am petrecut următoarele zece minute băgând-o cu capul la fiind şi râzând în hohote.

După-amiaza a trecut fără incidente. Mi-am dat seama, că, dacă îmi ţineam mâinile departe de ea, Noah se relaxa şi era în stare să se distreze cu mine şi cu ceilalţi. Petrecuse- răm ceva timp la plajă, bând cocktailuri Mărgărită şi bucu- rându-ne de apa cristalină. Adormisem pe şezlong, într-nnul dintre momentele în care Jenna şi Lion dispăruseră să facă Dumnezeu ştie ce şi, când am deschis ochii o oră mai târziu şi m-am întors spre Noah, am constatat că nu era acolo. Am început s-o caut pe mal şi în apă. Nu era nicăieri. Atunci am auzit-o râzând. M-am uitat în stânga , unde un grup de studenţi jucau volei pe plajă. Acolo era şi Noah, în costumul ei de baie negru şi pantalonii scurţi minusculi. Juca volei cu ei şi cei mai mulţi dintre studenţi o sorbeau din priviri când sărea şi lovea mingea cu măiestrie. Cei mai mulţi erau ai cel puţin un cap mai înalţi decât ea şi erau într-o formă foarte bună. Am simţit cum mă cuprinde furia când unul dintre ei a îmbrăţişat-o şi a învârtit-o în aer după ce a marcat nu punct

Afurisită treabă! M-am îndreptat spre ei călcând apăsat. Nu ştiam ce aveam de gând să fac, dar eram orbit de furie. în clipa aceea ea m-a văzut şi mi-a adresat un zâmbet care mi-a paralizat gândurile şi mişcările. Era fericită... foarte fericită.

— Nick, hai să joci! a strigat la mine, în timp ce îi întindea mingea unuia dintre noii săi prieteni şi alerga spre mine.

l'ILI <VJM

Avea obrajii îmbujoraţi de soare şi de efort, iar îu ochi avea o strălucire.

— Ai văzut cum am marcat? m-a întrebat mândră.

Am dat din cap afirmativ, neştiind prea bine ce să fac cu

furia care încă mă măcina.

— Nu ştiam că joci volei, am comentat şi până şi eu am sesizat cât de dură sunase vocea mea.

Ea a părut să ignore acest detaliu.

— Joc de la zece ani, ţi-am mai spus, eram căpitanul echipei mele din Toronto, mi-a amintit.

Treptat, am reuşit să mă controlez şi i-am zâmbit la rândul meu.

— E minunat, n-am ştiut că eşti atât de bună, dar ar trebui să plecăm acum, i-am spus, în primul rând pentru că nu-mi plăcea felul în care toţi indivizii

ăia se uitau în direcţia noastră, ca şi cum ar fi fost fascinaţi de ea.

— Haide, Noah! a strigat-o unul dintre ei, cel care o îmbrăţişase cu mai puţin de un minut în urmă.

Privirea mea a fost atât de glacială, încât a amuţit

— îmi pare rău, nu mi-am dat seama ce târziu e, mă duc să-mi iau rămas-bun de la ei, a spus întorcându-se şi lasându-mă acolo, de unde o observam.

M-am simţit nelalocul meu când toţi au început să vorbească cu ea, iar unul a protestat zgomotos pentru că decisese să plece. L-aş fi băgat cu capul în nisip dacă n-aş ti ştiut că asta mi-ar fi creat probleme cu Noah,

După câteva minute, a revenit lângă mine.

— A fost minunat, sunt cel puţin trei luni de când n-am mai jucat. A fost ca şi cum m-aş fi întors acasă, serios, a îuceput să-mi povestească emoţionată.

Atunci am înţeles cât de greu era totul pentru ea, anv fusese nevoită să lase în urmă absolut tot pentru a se muta cu mama ei: prietenii, liceul, iubitul...

— Băieţii ne-au invitat azi la o discotecă din hotel, rai-au spus că e foarte frumoasă, ar trebui să mergem, a comentat bucuroasă.

Aş fi vrut să-i spun categoric că nu, că indivizii ăia nu voiau decât un lucru de la ea şi că nu eram dispus să-mi petrec toată noaptea uitându-mă la ei cum o sorbeau din priviri. Dar, văzând cât era de fericită, o fericire pe care nu o mai văzusem niciodată în privirea ei de când o cunoscusem, n-am putut s-o refuz.

— Foarte bine, dar mai întâi trebuie să luăm cina şi să facem un duş, i-am spus. Jenna şi Lion sunt dejaînăuntru, am vorbit cu ei.

— Foarte bine, a aprobat cu un zâmbet.

Situaţia era oricum, numai bună nu.

Când ne-am întâlnit cu ele în faţa lifturilor, a trebuit să-mi reprim impulsul de a o trimite pe Noah înapoi în cameră. Cine îi sugerase să se îmbrace aşa? Noah purta o rochie albă, cu bretele fine care i se încrucişau pe spate. Contemplarea pielii sale lăsate la vedere nu putea fi benefică pentru sănătatea mea... Am fost nevoit să înghit în sec pentru a-mi ţine în frâu impulsul de a o mângâia şi de a o dura în cameră s-o admir ore întregi Picioarele sale păreau şi mai lungi şi zvelte datorită pantofilor albaştri cu toc.

Cine o convinsese să renunţe la tenişii Converse şi la blugi? Răspunsul la întrebarea asta se afia alături de ea: afurisita de Jenna.

NOAH

26

Nici măcar nu ştiam de ce mă lăsasem convinsă să-mi pun rochia aceea. Era extrem de nepotrivită, cu atât mai mult ţinând cont de faptul că-mi lăsa tot spatele la vedere. Fusesem nevoită să-mi pun un sutien special şi, chiar şi aşa, mă simţeam complet dezbrăcată. Dar Jeuna era insuportabilă când îşi punea ceva în minte, iar o părticică din mine, una bine ascunsă, voia să vadă reacţia lui Nick la rochia aceea. Toată ziua se comportase ca şi cum am fi fost cu adevărat prieteni. V ţinuse mâinile la distanţă de mine şi, oricât de ciudat şi de contradictoriu ar părea, nu-mi plăcuse chestia asta.

De aceea n-am înţeles prea bine privirea sa nemulţumită când ne-am întâlnit în faţa lifturilor. Mă privise de sus până jos încruntat şi, pentru o clipă, am crezut că nu-i plăcea cum arătam.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat decepţionată când i-am văzut privirea.

Nu era reacţia la care mă aşteptam.

— Nu ţi-e frig? mi-a răspuns cu o sclipire ciudată în ochi.

— Mi-e bine, am afirmat şi am intrat în lift imediat ce s-au deschis uşile.

Jenna, care mergea alături de mine, era îmbrăcată cu nişte pantaloni scurţi minusculi negri şi un maiou roz foarte provocator. Era mult mai dezgolită decât mine şi nu-l vedeam pe Lion să o privească încruntat.
mercedes ron

Băieţii ne-au urmat. Când am ajuns la etajul unde era restaurantul, am rămas din nou uimită de amenajarea şi proporţiile acelui loc.

Nick ne-a condus spre restaurantul aflat lângă piscină. Era foarte elegant, în ton cu vestimentaţia noastră, şi eram încântată să mă bucur de toate acele lucruri alături de prietenii mei şi de Nicholas. Accsta era unul dintre avantajele faptului că mama se căsătorise cu un milionar: luxul era asigurat.

Am fost aşezaţi la o masă foarte confortabilă, în apropierea aleii care ducea spre grădini şi piscină. Priveliştea din acel loc era spectaculoasă şi, în scurt timp, ni s-a servit cina şi ne-am putut bucura de o conversaţie agreabilă şi de o masă rafinată.

în clipa aceea telefonul meu a început să sune, întrerupând conversaţia. în ultima vreme fusesem sunată de mai multe ori cu număr ascuns, iar cineva asculta de la celălalt capăt al firului.

— Alo, am zis şi imediat o voce cunoscută mi-a răspuns.

Era unul dintre băieţii cu care jucasem volei pe plajă; dacă nu mă înşelam, îl chema Jess. Mi-a explicat cum se numeşte discoteca şi mi-a spus să mergem acolo când terminăm cina.

Când le-am comunicat vestea, Jenna a sărit bucuroasă, iar Nick m-a privit din nou ciudat. Ce naiba i se întâmpla?

Mi-am luat telefonul şi i-am trimis un mesaj. Ştiam că era ridicol, dar, dacă nu înceta, până la urmă avea să-mi strice seara.

Ce naiba ai? Te uiţi la mine urât de când am ieşit din cameră.

M-a amuzat cum a făcut ochii mari când i-a sunat telefonul şi a citit mesajul. Privirea sa a căutat-o pe a mea exact când telefonul a început să-mi vibreze în mână.

Cred că-mi placi mai muit atunci când îţi alegi singură hainele. N-ar trebui să te îmbraci cu ceva cu care nu te simţi comod.

Cum îşi dăduse seama că Jenna fusese cea care mă sfătuise cum să mă îmbrac? Atât de evident era că mă simţeam ridicolă îmbrăcată aşa? Jenna arăta incredibil... Sunt sigură că, pe lângă ea, păream o marionetă grotescă.

Au început să mă usture ochii la gândul că mă făceam de râs. Voiam să-l las pe Nick cu gura căscată şi obţinusem efectul total opus.

Am lăsat telefonul pe masă, nu aveam de gând să-i răspund. Niciodată nu fusesem genul de fată care să se aranjeze excesiv, dar nici nu dădusem importanţă părerilor pe care cei din jur, şi cu atât mai puţin băieţii, le aveau despre mine. Faptul că făcusem asta pentru Nick în zadar mă făcea să măsimtcaoidioată.

Telefonul mi-a sunat din nou, făcând mai mult zgomot de data asta, întrucât vibrase pe tăblia mesei.

Am citit mesajul şi am simţit un fior.

Eşti frumoasă, Noah.

Ochii ni s-au întâlnit şi o căldură mi-a străbătut corpul. Dacă vorbea serios, avea o manieră foarte ciudată de a o arăta.

M-am supărat pe mine însămi văzând ca trei cuvinte banale mă afectau atât de mult. Nu aveam de ce să mă îmbrac pentru a-i face plăcere lui, n-ar fi trebuit să renunţ la ceea ce dorisem să port la început...

— Hei, copii! ne-a strigat Iion de la locul său.

Amândoi ne-am întors spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a răspuns Nicholas, după care a luat o înghiţitură din paharul său de cristal fără să-şi ia ochii de la mine.

— Ar trebni să plecăm, a rămas să ne vedem cu Jess peste un sfert de oră şi n-aş vrea să-l fac să aştepte, i-am răspuns, dorind să ne punem în mişcare.

Dacă Nick se aştepta să-i mulţumesc pentru ultimul său mesaj, se înşela amarnic.

Am ieşit din restaurant şi ne-am îndreptat spre zona unde erau discotecile şi barurile. Un tip blond cu ochi albaştri s-a apropiat de noi când ne-a văzut: era Jess.

— Uau... Noah! Arăţi... incredibil! a exclamat, făcându-mă să zâmbesc.

Vedeţi? Asta era atitudinea pe care o aşteptam.

L-am prezentat celorlalţi şi mi-am ţinut respiraţia când am văzut că Nick a întârziat câteva secunde înainte de a-i întinde mâna şi de a i-o strânge cu putere.

— Discoteca e chiar aici, iar atmosfera e extraordinară, ne-a spus noul meu prieten în timp ce ne conducea spre un local impresionant, cu doi bodyguarzi la uşă şi o grămadă de lume care aştepta să intre. Sunt cu mine, l-a informat Jess pe portar, iar acesta ne-a măsurat cu privirea de sus până jos, după care a dat din cap şi ne-a lăsat să intrăm.

înăuntru, atmosfera era apăsătoare. Ringul era plin de persoane care dansau şi se mişcau în ritmul muzicii. Luminile erau destul de supărătoare, dar în general era locul perfect pentru a petrece o noapte pe cinste.

— Avem un separeu acolo, ne-a anunţat, arătând spre o zonă aflată la o oarecare distanţa de ringul de dans, dar situată în cel mai bun loc din discotecă. Urmaţi-mă, ne-a cerut, încercând să-şi facă drum printre oameni.

Am încercat să-mi ţin echilibrul: pantofii pe care-i purtam erau o capcană mortală şi începuseră să mă cam doară picioarele. Când am ajuns la separeu, cei patru băieţi care ne aşteptau şi pe care îi cunoscusem în acea după-amiază pe plajă mi-au aclamat numele şi ne-au salutat cu însufleţire. Am râs amuzată de situaţie. Majoritatea celor prezenţi acolo erau însoţiţi de iubitele lor, dar ne-au urat bun-veuit în grupul lor entuziasmaţi şi asta mi i-a făcut şi mai simpatici decât îmi erau deja. Nu mi-a scăpat neobservat detaliul că Jess s-a aşezat lângă mine şi că Nick s-a aşezat în partea cealaltă. Situaţia era extrem de incomodă.

— Spune-mi, Noah, de cât timp joci volei? Eşti de zece ori mai bună decât oricâte dintre prostănacii ăştia! a comentat Jess emoţionat, întinzându-mi un pahar cu ceva înăuntru.

M-am încruntat puţin înainte de a-l duce la gură. După cele întâmplate cu Nick în seara în care îl cunoscusem, nu aveam încredere în ce mi se dădea de băut.

— Nu are nimic, m-am uitat la el când ţi l-a turnat, mi-a şoptit o voce la ureche.

Am simţit un fior, dar, când m-am întors să-i mulţumesc, am văzut că o fată înaltă şi extrem de inimoasă s-a apropiat şi s-a aşezat lângă el.

Nicholas mi-a întors spatele şi a început să vorbească cu ea. Am simţit cum mă cuprinde furia.

— Vrei să dansăm, Jess? l-am întrebat exact în clipa în care Jenna îl trăgea după ea pe iubitul ei pe ringul de dans.

— Sigur, mi-a răspuns el emoţionat.

Nici măcar nu m-am uitat la Nicholas când l-am luat de mână pe Jess şi l-am lăsat să mă ducă spre locul în care toţi dansau frenetic pe ritmul muzicii.

îmi plăcuse întotdeauna să dansez şi mă descurcam binişor. Trebuia să-i mulţumesc mamei şi spiritului său tânăr, pentru că dădea muzica la maximum când făcea treabă în casă. Nu mi-era ruşine să îmi unduiesc şoldurile sau să mă mişc în ritmul muzicii. Mă distra să dansez, dar în momentul acela nu cu Jess aş fi vrut s-o fac, ci cu o cu totul altă persoană. Când l-am văzut că apare cu fata cealaltă de braţ, ara simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

Era extrem de seducător când dansa. Nu-l mai văzusem niciodată dansând, dar felul în care o strângea în braţe pe fata cea blondă mă umplea de o invidie şi de o gelozie pe care nu le mai simţisem niciodată. Când şi-

a pus mâinile pe huidui ei, a trebuit să mă întorc cu spatele şi să respir adânc ca să nu ies de acolo şi să fug în camera mea. Ştiam că între noi nu era nimic, dar îmi era gren să accept cât de mult detestam să-l văd cum o atingea pe fata aia, cu atât mai mult cu cât făcea asta chiar sub nasul meu. Jess m-a prins de mijloc şi m-a lipit cu spatele de pieptul său, postură ce mă lăsa complet expusă privirii lui Nick, care în clipa aceea era fixată asupra noastră.

Am vrut să-l îndepărtez pe Jess, pentru că nu mă simţeam confortabil în clipa aceea, dar Nicholas mă provoca cu fiecare gest pe care-l făcea. Am observat ţinându-mi respiraţia cum obrazul lui Nick se sprijinea de cel al blondei, cum întorcea încet capul şi îi spunea ceva la ureche.,,

într-un fel, chiar dacă simţeam că mă prăbuşesc, atitudinea lui mi-a alimentat dorinţa de a-i întoarce gestul şi l-am lăsat pe Jess să-şi mişte mâna până când m-a înconjurat cu braţul, strângându-mă la piept Am început să-mi mişc şoldurile în ritmul muzicii şi mi-am dat seama că mă jucam cu focul.

Nick m-a fiilgerat cu ochii săi albaştri, în timp ce o mușca uşor de ureche pe fata cu care dansa, l-am văzut buzele lipite de pielea ei şi am înţeles perfect ce simţea ea.

Pentru mine a fost suficient

M-am desprins de Jess şi i-am spus să mă aştepte în separeu, că urma să vin şi eu într-o clipă, A dat din cap, după ce m-a întrebat dacă mă simt bine. L-am liniştit şi m-am îndreptat spre balustrada care înconjura ringul. Acolo era mai puţină lume, deşi şi acolo se dansa, motiv pentru care abia dacă aveam loc să mă sprijin şi să încerc să mă liniştesc.

în clipa aceea Nick a apărut în faţa mea. Ochii săi i-au căutat pe ai mei şi m-a tras de mâini peutru a mă apropia de eL Am simţit cum inima îmi bate să-mi sară din piept când şi-^a pus o mână pe spatele meu gol.

— Decernă obligi să fac ceva ce nu vreau? m-a întrebat la ureche.

Nu i-am răspuns. Eram supărată pe mine însămi pentru că încercam să fiu ceva ce nu eram şi enervată pe el pentru di mi-o confirma.

— Mă înnebuneşti, Noah, a mărturisit, atingându-mi uşor urechea cu buzele.

M-am înfiorat. Am ridicat privirea spre el. Ochii săi străluceau în suferinţă, dar am văzut ascunsă în ei şi dorinţa.

Mă dorea... şi îl înnebuneam... Un zâmbet mi-a înflorit pe chip.

— Dansezi foarte bine, i-am răspuns, întinzând braţele şi luându-l de gât.

I-am simţit părul între degete şi i-am mângâiat ceafa cu o mişcare lentă şi provocatoare.

— Nu face asta, mi-a cerut, dar eu am repetat gestul, O să mă obligi să fac ceva ce nu pot să fac aici, m-a avertizat, privind spre dreapta mea.

M-am întors şi i-am văzut pe Jenna şi pe Lion observându-ne în timp ce dansan. O parte din mine dorea să-i mărturisească prietenei mele ce se întâmpla, dar cealaltă striga la mine că sunt complet nebună. Nimeni nu ar fi văzut cu ochi buni acea relaţie.

— Ar trebui să mă întorc în separeu, am comentat dezamăgită.

— Nici vorbă de aşa ceva, a refuzat, strângându-mă şi mai tare în braţe.

Buzele sale mi-au atins din nou urechea şi au muşcat-o uşor. Mâinile sale mi-au mângâiat spatele şi,

fără să vreau, am închis ochii şi mi-am reprimat un oftat de plăcere.

— Ar trebui să te opreşti, am murmurat.

L-am auzit înjurând încet şi apoi, dintr-odată, i-am simţit buzele peste ale mele. A fost un sărut absolut neaşteptat, în primul rând pentru că eram în văzul lumii şi ne dădeam de gol, dar mai ales pentru că a fost un sărut pasional, spontan şi extrem de excitant.

L-am apucat strâns de umeri când a aprofundat sărutul, iar el m-a lipit de trupul său excitat.

— Nick... i-am spus respirând greu, Nick, opreşte-te, i-am poruncit când mâinile sale au început să mă atingă peste tot

Dacă avea de gând să continue aşa, riscam să mă dezbraceîn mijlocul acelei mulţimi.

Atunci şi-a pus ambele mâini pe umerii mei şi m-a îndepărtat, lăsând o distanţă între noi. Ochii săi i-au întâlnit pe ai mei.

— Hai să mergem în camera mea, mi-a cerut, lăsându-mă fără grai, nu suport să te văd aici, înconjurată de atâta lume care ar vrea să facă exact acelaşi lucru ca mine... Te rog, Noah, vino cu mine, vreau să fim singuri.

Părea cu adevărat îngrijorat... ori asta, ori o luase razna cu totul. Mi-era milă de el să-l văd atât de chinuit. După acel sărut, adevărul este că nu-mi surâdea prea tare să fiu înconjurată de atâta lume... pe deasupra, pantofii mă strângeau îngrozitor.

— Bine, să mergem, am acceptat, lăsându-l să mă ia de

mână.

Mi-a zâmbit uşurat şi m-a condus spre Jenna şi Lion, care ne priveau cu gurile căscate.

Când ne-am apropiat, ea m-a tras de mână şi m-a săgetat cu ochii ei negri.

— Mincinoaso! a strigat, dar pe urmă a chicotit Aţi înnebunit de tot? ne-a certat pe amândoi.

Lion părea că a amuţit; mai mult chiar, îl privea pe Nick încruntat.

— Noi plecăm, i-a anunţat Nick, ignorând-o pe Jenna şi privirea prietenului său.

— Aşa repede? a întrebat Jenna cu o privire rugătoare. Eram sigură că intenţiona să mă interogheze în cele

mai mici detalii, dar în clipa aceea nu-mi păsa.

— Mâ dor rău picioarele, pantofii ăştia sunt o tortură, i-am spus şi chiar era adevărat.

Nick m-a privii îngrijorat şi m-a tras de mână spre

ieşire.

— Transmite-le salutări celorlalţi din partea mea! am strigat către Jenna, încercând să acopăr muzica.

Am reuşit: a dat din cap, privindu-mă încă uluită.

Când am ieşit, zgomotul muzicii a fost înăbuşit de pereţii izolaţi fonic. Era deja destul de târziu, dar lumea încă stătea la coadă să intre.

— Te dor picioarele? m-a întrebat Nick.

Am dat din cap şi m-am aşezat câteva secunde pe o bancă. Nicholas a îngenuncheat în faţa mea şi a început să-mi scoată pantofii cu un gest hotărât.

— Ce faci?! am exclamat râzând.

— Nu ştiu cum ai rezistat cu ei, dar mă doare pe mine doar privindu-te, mi-a mărturisit, scoţându-mi pe rând pantofii.

— Mnlţumesc, e mult mai bine, i-am spus şi nu mă refeream doar la tocuri.

Zece minute mai târziu, eram în camera lui. Fără să apese pe întrerupător, la lumina care intra pe fereastra deschisă, m-a lipit de perete, a dat drumul pantofilor mei pe jos şi m-a sărutat din nou, dar de data asta mai profund şi cu o dorinţă reînnoită.

Nu ştiu ce mi se întâmpla, dar de fiecare dată când eram în braţele sale nu puteam să mă gândesc la altceva în afara trupurilor noastre contopite într-unui singur şi a mâinilor mele mângâindu-l peste tot. Exact asta făcea el în clipa aceea. Mâinile sale mă ţineau lipită de perete, imobilizându-mă. Eu am început să-i mângâi părul. L-am tras spre mine şi m-am bucurat să constat cum pielea i se înfiora când degetele mele îi atingeau urechea sau ceafa.

A scos un sunet profund şi seducător şi s-a desprins de mine, luându-mi mâinile şi punându-mi-le deasupra capului.

— Stai cuminte, m-a rugat sămtându-mă pe gât, muş- cându-mă şi simţindu-mi pulsul care zvâcnea înnebunit şi sârutându-mi clavicula, urcchea şi scobitura gâtului.

Am scos un oflat de plăcere când cu mâna cealaltă a început să-mi mângâie piciorul şi coapsa, ridicându-mi rochia pe măsură ce înainta. în clipa aceea mi-am dat seama că era prea multă lumină şi, prin urmare, putea să mă vadă dezbrăcată dacă-i permiteam.

M-am mişcat neliniştită.

— Opreşte-te, te rog, i-am cerut, dar nu mi-a dat atenţie. Opreşte-te, am repetat pe un ton mai ferm, iar el mi-a eliberat mâinile.

Mâna mea dreaptă s-a îndreptat direct spre a sa, care rămăsese nemişcată în dreptul şoldului meu.

— De ce? m-a întrebat privindu-mă fix, implorându-mă să nu-l fac să se oprească.

Dumnezeule.,.! Ochii aceia încărcaţi de dorinţă erau lucrai cel mai atrăgător pe care-l văzusem vreodată. Voiam să-l cuprind cu braţele şi să-l rog să nu se oprească, să mă ducă în pat şi să fiu a lui, dar nu puteam.,, nu încă.

— Nu sunt pregătită, am răspuns, ştiind că era doar pe jumătate adevărat

El şi-a apropiat fruntea de a mea, până când respiraţiile noastre s-au liniştit şi au revenit la normal.

— Am înţeles, mi-a spus un minut mai târziu, dar nu

pleca.

L-am privit fix, încercând să ghicesc ce-i trecea prin minte.

— Mi-ai spus înainte că nu ne cunoaştem suficient de bine şi aveai dreptate; vreau să te cunosc, Noah, serios, niciodată nu mi-am dorit ceva atăt de mult şi vreau să rămâi cu mine în noaptea asta.

Când am văzut cum îşi deschidea sufletul... Nicholas, tipul dur care îşi făcea de cap cu sute de fete fără nicio remuşcare, m-a emoţionat profund, sinceră să fiu.

— Bine, să stăm de vorbă, am acceptat.

Şi eu voiam să-l cunosc mai bine.

Eram în baia din cainera lui Nick. îmi scosesem rochia albă şi mă priveam în oglindă, îmbrăcată doar cu lenjeria intimă, îmi dăduse un tricou de-ale lui ca să mă simt comod cât vorbeam cu el, dar ochii mei erau aţintiţi asupra cicatricei de pe abdomen, pe care o priveam îngrijorată şi încruntată.

Cicatricea aceea fusese întotdeauna o problemă pentru mine. Din cauza ei nu-mi puneam costum de baie din două piese şi nu lăsam pe nimeni să-mi vadă burta. Doar gândui că cineva mi-ar fi văzut acel semn îmi dădea fiori.

Încercând să uit de toate astea, mi-am udat faţa cu apă rece şi mi-am pus tricoul. îmi venea practic ca o rochie, aşa că nu trebuia să-mi fac griji că aş fi fost prea expusă. M-am spălat pe picioare tot cu apă rece şi m-am simţit uşurată să constat cum mi se relaxau muşchii după ce suferisem tortura acelor tocuri nenorocite.

Când am ieşit din baie, l-am văzut pe Nicholas stând pe terasă. îşi scosese blugii şi cămaşa şi îşi pusese nişte pantaloni de pijama şi un tricou gri. Arăta bestial, dar m-am forţat să nu mă uit la trupul său impresionant când am ieşit pe terasă.

S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit amuzat

— îţi stă bine cu hainele mele.

— Noroc că eşti înalt; altfel, momentul ăsta ar fi fost extrem de jenant i-am spus apropiindu-mă de el, dar chiar în clipa aceea a început să-i sune telefonul.

Fiind chiar lângă el, am putut să văd cine era înainte să răspundă şi înainte de a se îndepărta de mine pentru a putea vorbi fără să-l aud. îl suna o oarecare Madison.

M-a privit o secundă înainte de a intra în cameră. Am simţit cum îmi revine gelozia şi nu m-am putut abţine să nu încerc să trag cu urechea la conversaţia sa.

— Ce fad, prinţesă? a spus cu voce dulce.

M-am încordat. De când Nicholas îi spunea cuiva „prinţesă''? Brusc, am simţit impulsul de a o lua la fugă din camera aceea,

— Mă distrez foarte bine, da, şi am primit multe cadouri de ziua mea... încă îl aştept pe al tău, o să-mi dai o îmbrăţişare şiunpupic?

Situaţia se înrăutăţea tot mai mult. Voiam să plec. Nu aveam de ce să stau şi să ascult asta, nu voiam să văd cum flirta cu alta în faţa mea. Dar, de fapt, nu puteam face nimic... eu fusesem cea care insistase să nu dea niciun fel de explicaţii, eu eram cea care nu voia să aibă o relaţie serioasă şi exclusivă... Cu ce scuză aveam de gând să plec?

— Ştii bine că da, scumpa mea, dar acum trebuie să închid, o să te sun mâine, OK? şi-a contiuuat convorbirea telefonică pe un ton mult prea drăgăstos.

Era ca şi cum ascultam o cu totul altă persoană

— Şi eu te inbesc, prinţesă, pa.

Şi a închis telefonul.

Mi-am încrucişat braţele şi m-am întors să privesc oceanul. Nu voiam să creadă că discuţia lui mă deranjase, ar fi însemnat să creez un precedent nedorit. M-am încordat când s-a apropiat prin spatele meu.

— îmi pare rău, dar trebuia să răspund, s-a scuzat, sărutându-ma pe gât, acolo unde aveam tatuajul.

— Rămăsese să stăm de vorbă, i-am amintit

Mi-a dat drumul şi s-a aşezat pe unul din scaunele de pe terasă.

— Foarte bine, să stăm de vorbă, a convenit pe un ton

calm.

Nu avea niciun fel de remuşcare pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Am simţit cum iritarea mea creştea.

— Ce-ai zice să ne pnnemunul altuia câte zece întrebări? Trebuie să răspundem sincer şi avem dreptul să refuzăm să răspundem la una dintre ele.

Am dat din cap afirmativ, contemplându-i chipul amuzat.

— începi tu? m-a invitat zâmbind.

Am respirat adânc şi i-am pus prima întrebare.

— Cine naiba e Madison? am răbufnit fără să mă pot abţine.

El nu a părut foarte surprins de întrebarea mea, dar s-a încruntat şi şi-a dus o mână la părul care şi-aşa era răvăşit

— Dacă îţi povestesc, trebuie să accepţi răspunsul meu şi să nu mă mai întrebi nimic despre asta, m-a avertizat, iar eu am dat din cap, încercând să înţeleg despre ce era vorba.

A oftat adânc. E sora mea mai mică, are cinci ani şi e fiica mamei mele şi a nouluî său soţ.

OK... la asta chiar că nu mă aşteptam.

— Ai o soră? l-am întrebat neîncrezătoare.

— Da, iar tu tocmai ai irosit o întrebare şi nu-ţi mai rămân decât opt.

Am clătinat din cap. Mama ştia asta? Will ştia?

— Cum de n-am ştiut chestia asta? Nu înţeleg, nimeni nu mi-a spus nimic, ai o soră de cinci ani! am exclamat surprinsă, aşezându-mă pe masă în faţa lui.

S-a sprijinit cu coatele pe genunchi şi s-a aplecat spre

mine.

— Nu ştiai pentru că aproape nimeni nu ştie şi vreau ca lucrurile să rămână aşa, a afirmat privindu-mă fix.

Am respirat adânc, Orice ar fi fost la mijloc, sigur avea legătură cu mama lui... Ştiam că plecase de acasă şi că divorţase de tatăl lui când el era> mic, dar nu ştiam nimic mai mult.

— Eşti în relaţii bune cu ea? l-am întrebat, încercând să mi-l imaginez cu o fetiţă de cinci ani jucându-se şi smiorcăin- du-se pe lângă el.

Nu era deloc genul lui.

— Foarte bune, o ador, dar nu o văd suficient de des, mi-a răspuns şi în ochii săi am citit tristeţea.

Era clar că povestea asta, oricare ar fi fost ea, îl afecta, far acum mi-o reiata mie.

M-am dat jos de pe masă şi m-am aşezat pe genunchii lui. A fost surprins, dar nu m-n îndepărtat, ci m-a cuprins cu braţele.

— îmi pare rău, i-atn spus şi nu mă refeream doar la sora lui, ci şi la ce se întâmplase cti mama lui, orice ar fi fost.

— Uneori mi-ar plăcea să o iau la mine, dar legea nu-mi peimite decât s-o văd de trei ori pe lună... Sora mea nu primeşte toată atenţia de care are nevoie şi e bolnavă, are diabet, ceea ce nu face decât să înrăutăţească situaţia, mi-a mărturisit, strângându-mă tare la piept.

Cine ar fi crezut? Dintr-odată, mă simţeam ca o idioată... Nu numai că-l judecasem greşit, ci de când îl cunoscusem crezusem că are o viaţă perfectă, fără niciun fel de greutăţi sau probleme. Mă simţeam ca o idioată.

— Ai vreo poză cu ea? l-am întrebat curioasă.

Nu-mi imaginam cum putea să arate.

El şi-a scos iPhone-ul din buzunar şi a căutat printre poze. O secundă mai târziu, imaginea lui alături de o fetită blondă mititică şi frumoasă a apărut pe ecran. Am zâmbit.

— Are ochii tăi, am comentat amuzată.

„Şi privirea lui poznaşă”, am gândit, dar am ţinut-o pentru mine.

— Da, asta e singura asemănare dintre noi, în rest seamănă leit cu mama.

M-am întors cu . faţa la el să-l privesc. Ştiam că îmi ascundea ceva, ştiam că se întâmplase ceva cu mama lui, dar nu îndrăzneam să-l întreb nimic. Am preferat să schimb subiectul.

— E rândul tău să mă întrebi, l-am anunţat o clipă uiai

târziu.

El a părut să reflecteze.

— Care e culoarea ta preferată?

Am izbucnit în râs.

— Din tot ce ai putea întreba, usta e prima tu iutrebaiv''

El a zâmbit, aşteptând răbdător răspunsul lucu.

Am oftat.

— Galben, ani răspuns, priviiuhi-l lix.

A dat din cap.

— Mânearea tu preferată? u continuat.

Am zâmbit.

— Macaroanele cu brânză.

— Deja avem ceva în comun, a declarat, mângâindu-mă pe braţ cu mâna dreaptă.

Să stau aşa cu el... era minunat, minunat şi complet

nou.

— De ce îţi place Thomas Hardy? m-a întrebat în clipa

aceea.

întrebarea m-a surprins, însemna că fusese atent la ce tăceam şi ce citeam.

De ce-mi plăcea Hardy? Of...

— Presupun... că îmi place faptul că nu toate cărţile lui an un final fericit; sunt mai realiste, la fel ca viaţa... Fericirea trebuie căutată, nu e ceva ce se obţine cu uşurinţă.

 A părut să cântărească răspunsul meu câteva secunde.

— Nu crezi că ai putea ajunge să fii fericită? m-a întrebat încruntat

întrebările astea se apropiau de terenul personal şi am sesizat cum trupul mi se încorda.

— Cred că aş putea ajunge să fiu mai puţin nefericită, dacă preferi să vezi lucrurile aşa.

Mi-a căutat ochii din priviri. Mă privea de parcă încerca să afle ce-mi trecea priu minte. Nu mi-a plăcut privirea lui.

— Eşti nefericită? a formulat o nouă întrebare, în timp ce mă mângâia cu un deget pe obraz.

— în clipa asta, nu, i-am spus şi un zâmbet trist i-a apărut pe chip.

— Nici eu, a convenit el, iar eu i-am întors zâmbetul. Mi se părea mie sau tocmai traversaserăm o linie

invizibilă în privinţa sentimentelor noastre?

— Ce vrei sS studiezi când o să termini liceul? Asta era o întrebare uşoară.

— Literatură engleză la o universitate din Canada, vreau să fiu scriitoare, i-am răspuns, deşi în clipa aceea Canada nu mi se mai părea o idee atât de bună.

— Scriitoare... a repetat gânditor. Ai scris ceva până

acum?

Am dat din cap.

— Mai multe chestii, dar nu le-a citit nimeni niciodată...

— îmi dai să citesc ceva din ce-ai scris?

Am negat imediat clătinând din cap. Aş fi murit de ruşine; în plus, ceea ce scrisesem era mai mult un fel de jurnal decât o poveste pe care aş fi vrut s-o împărtăşesc şi altora.

— **Următoarea întrebare, am spus înainte să poată protesta.**

M-a observat atent, ezitant la început, dar botârân- du-se în cele din urmă*

— De ce ţi-e frică de întuneric...?

Trupul mi-a devenit rigid în braţele sale. Nu voiam să răspund; de fapt, nu puteam. Mii de amintiri dureroase mi-au năvălit în minte.

— Refuz întrebarea, am anunţat cu voce tremurândă.

I-am observat cu atenţie reacţia. De când o văzusem albindu-se la faţa când ne jucaserăm cu sticla şi i s-a cerut sa intre într-un dulap întunecat mă tot întrebasem ce naiba i se întâmplase de îi era atât de frică de întuneric. Iar acum situaţia se repeta. Tot trupul i se încordase şi era palidă, ca şi cum o amintire o măcina pe dinăuntru.

— Liniştește-te, Noah, i-am spus, strângând-o la piept

Să o ţin în braţe fusese un vis împlinit, dar acum, că

reuşisem s-o fac să se relaxeze, stricasem totul punându-i întrebarea aceea nepotrivită,

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a insistat şi am sesizat cum tremura în braţele mele.

Ce naiba i se întâmplase?

— Bine, nu-i nimic, am aprobat, mângâind-o pe spate.

în aua aceea nu mă putusem abţine să nu o sărut,

trecuse deja prea mult timp de ultima dată, iar mâinile mele nu puteau sta departe de ea. Noab mă captivase şi descoperisem că exista un nou Nicholas, cure nu putea să şi-o scoată din minte nici dacă se străduia,

— Cred că ar trebui să plec, a comentat câteva minute mai târziu.

M-am blestemat în sinea meu pentru că provocasem acea reacţie. Nu-mi plăcea să văd cum se îndepărta de mine de fiecare dată când lucrurile deveneau serioase sau când ne apropiam prea mult unul de altul.

-Nu, mai stai, am protestat, îngropându-mi faţa în gâtul ei, simţindu-i magnifica aromă, captivantă, dulce şi extrem de seducătoare.

— Sunt obosită, azi a fost o zi lungă, a comentat, scutu- rându-se şi ridicându-se în picioare.

Am prins-o de mâini, încercând s-o opresc.

— Rămâi aici să dormi, i-am cerut şi mi-am dat seama cum a sunat asta imediat ce mi-au ieşit cuvintele din gura.

M-a privit cu ochii mari. Fir-ar să fie, lucrurile mergeau din rău în mai rău. Cu Noah trebuia să fiu cu mare băgare de seamă.

— Doar să dormim, am precizat, conştient de tonul meu rugător.

Ea a părut să-mi analizeze propunerea pentru o clipa.

— Prefer să dorm în patul meu, a declarat, dându-mi mâinile la o parte.

Părea să regrete că îmi spunea asta, dar o parte din mine a înţeles-o: după ce îi trezisem amintiri neplăcute, era firesc să nu vrea să rămână cu mine.

— Bine, te conduc în camera ta, m-am oferit, ridicân- du-mă în picioare.

Ea a chicotit, iar inima mi-a tresărit de bucurie. Asta era Noah care-mi plăcea mie.

— Nicholas, camera mea e lângă a ta, nu e nevoie să mă însoţeşti, mi-a amintit, intrând în cameră şi adunându-şi lucrurile.

Arăta atât de bine îmbrăcată cu tricoul meu... îi venea un pic peste fund şi abia îmi stăpâneam impulsul de a-i du la o parte tricoul şi de a o contempla ore întregi.

— Nu-mi pasă.

Ea a zâmbit.

— Mulţumesc, a spus simplu.

I-am luat pantofii din mână şi i-am deschis uşa să iasă. Nu ştiu de ce făceam asta, dar ea îmi trezea dorinţa do a «rt purta ca un cavaler.

Am traversat holul spre uşa ei şi am privit-o cum scotea cârdul din geantă şi îl punea în locaşul său. O luminiţă verde a apărut şi uşa s-a deschis eu un zgomot sec.

S-a întors spre mine. Părea tulburată sau speriată. Nu înţelegeam foarte bine ce se întâmplase după ce îi pusesem întrebarea aceea, dar, dintr-odată, o simţeam mult mai departe de mine. înainte de a se întoarce din nou şi de a intra în cameră, am prins-o de mijloc şi am apropiat-o de mine. Mi-am lipit buzele de ale ei într-un sărut pasional şi excitant, care m-a făcut să-mi doresc mai mult Mi-a răspuns la sărut, dar câteva secunde mai

târziu s-a desprins de mine şi mi-a luat pantofii din mână.

—Noapte bună, Nick, şi-a luat rămas-bun cu un zâmbet

timid.

—Noapte bună, Noah.

în dimineaţa următoare nu ştiam prea bine care avea să fie situaţia, dar, când ne-am întâlnit cu fetele în faţa liftului, nu mi-a păsat că Jenna şi lion ne observau. M-am apropiat de Noah şi am sărutat-o pasional pe buze. Nu se aştepta la asta, dar nici n-a întors capul. Spre deosebire de noaptea anterioară, era îmbrăcată cu pantaloni scurţi de blugi, un tricou şi adidaşi. Analizându-i ţinuta tinerească şi informală, m-am gândit fără să vreau că Noah era total diferită de toate fetele cu care ieşisem. Era simplă, ce-i drept, dar pe dinăuntru era la fel de complexă ca un puzzle cu o mie de piese şi nu ştiam încă unde mă situam eu în acel puzzle.

—Luaţi-vă o cameră, ne-a spus Jenna chicotind.

M-am desprins de Noah şi i-am zâmbit, iar ea mi-a

răspuns la fel, din fericire.

—Taci, .Jenna, i-am cerut fără ca măcar s-o privesc. Arăţi foarte bine, am adăugat, privind-o cu atenţie pe Noah.

în noaptea trecută mi s-a părut că i-am rănit sentimentele când i-am trimis acel mesaj şi nu mai voiam să provoc aceeaşi reacţie.

-Şi tu, mi-a răspuns ea, ca şi cum era lucrul cel mai natural din lume.

Am intrat toţi în lift şi ne-am dus să luăm micul-dejun. Conversaţia s-a învârtit în jurul celor întâmplate în noaptea anterioară, iar Jenna a fost de părere că suntem duşi cu capul. Noah aproape că n-a des chis gura, aşa că sarcina de a ne apăra cauza a căzut asupra mea.

în ziua aceea aveam de gând să dăm o tură prin oraş, să mergem prin magazine şi să mâncăm la un restaurant. în ziua următoare ne întorceam acasă, iar o parte din mine se temea că tot ceea ce se întâmplase între noi avea să dispară în clipa în care intram pe uşa casei. Nu puteam nega că temperamentele noastre intrau în conflict extrem de frecvent. Majoritatea amintirilor pe care le aveam cu Noab erau discuţii în contradictoriu sau sărutări furate, iar lucrul ăsta mă speria: nu voiam s-o pierd, ci să continui relaţia care se înfiripase între noi, oricare ar fi fost ea.

 După-amiaza parcă a zburat, am luat masa la un restaurant cochet şi m-am bucurat să îi cumpăr tot ce

îşi dorea, ceea ce era foarte puţin în comparaţie cu Jenna, care nu ratase niciun magazin din zonă.

M-am oprit lângă Noah, care admira nişte coliere cu pietre de toate culorile. Erau nişte fleacuri, dar era primul lucru care îi captase interesul de când plecaserăm de la hotel, făcând abstracţie de entuziasmul pe care l-a arătat pentru oraş şi împrejurimile sale.

— Daţi-mi-l pe ăsta, vă rog, l-am semnalat vânzătoarei.

Noah a tresărit auzindu-mi gUisul şi s-a întors spre

mine.

— Nu Irehuie să ini-l cumperi, doar nul uitam, ¡1 comentat mcrrmtată.

— Vreau să ţi-l cumpăr, am declarat în timp ce vân/> toarea îmi întindea coliuml, care uvua o pietricică de culoarea mierii. Se asorteuzâ cu ochii tăi, am uiumul, punâutlu-i-l la gât.

— Mulţumesc, a spus ea, mângâind piatra cu degetele.

— Cu plăcere, i-am răspuns zâmbind.

îmi plăcea să-l văd la gâtul ei şi îmi plăcea că eu fusesem
cel care i-l pusese la gât.

Apoi am mâncat toţi îngheţată pe malul mării şi, puţin după aceea, ne-am decis să ne întoarcem la hotel Fetelor le era foame şi nu peste mult timp era ora cinei. Jeiuia ne-a spus că avea bilete pentru o discotecă din oraş şi că era un plan foarte bun pentru seara aceea.

— Ne vedem în curând, ne-am luat rămas-bun.

Am intrat în camera mea, însoţit de Lion.

— Nu ştiu ce faci, dar ar fi bine să ai grijă, mi-a spus, privindu-mă cu neîncredere. Te-ara observat, Nick, şi eşti îndrăgostit lulea de fata asta.

— Doar ne distram, Lion, nu-mi strica cheful, i-am răspuns, scoţându-mi tricoul şi întorcându-i spatele.

— Eşti obişnuit cu un anumit gen de fete, Nicholas, şi cred că, în cele din urmă, o să aveţi amândoi de suferit. Nu am văzut niciodată două persoane atât de diferite ca tine şi Noah.

M-am întors spre el. Reuşise să mă enerveze.

— Vezi-ţi de treaba ta, Lion, sau vrei să-mi spui că tu şi Jenna aveaţi ceva în comun când v-am făcut cunoştinţă?

A rămas tăcut câteva secunde.

— Eu doar te-am avertizat, a spus el şi a ieşit.

Am rămas singur în cameră, cu gândurile acelea care-mi dideau târcoale. Da, era adevărat, Noah nu semăna deloc cu ruine şi poate că exact de asta aveam nevoie, Niciodată până atunci nu simţisem nevoia să cunosc pe cineva în profunzime. Noah era ca o enigma pe care trebuia s-o descifrez.

Am făcut duş şi mi-nm pus un tricou negru şi blugi. Când am fost gata, m-imi îndreptat spre lifturi. Lion era deja acolo cu Jenna şi Noah. De data asta ea purta uişte pantaloni negri mulaţi şi o bluză albastră: arăta spectaculos.

Ştiam că, de când ajunseserăm aici, relaţia noastră se schimbase complet. Aproape că nu ne certaserăm deloc, ceea ce era o realizare, dar mă neliniştea distanţa care părea să existe în continuare între noi; era ca şi cum făceam doi paşi înainte şi cinci înapoi.

Când am ieşit din hotel, temperatura era plăcută, iar soarele apusese deja de ceva timp. Am mers pe jos până la discotecă şi abia când am ajuns la uşă şi i-am văzut, mi-am dat seama că seara aceea nu avea să se încheie cu bine. Toţi jucătorii de volei de pe plajă ne aşteptau afară. Am înţeles că fusesem un prost să nu-mi dau seama că Jenna primise probabil biletele de la ei cu o zi în urmă, după ce noi plecaserăm.

Noah s-a apropiat de ei să-i salute. A trebuit să recurg la tot autocontrolul de care dispuneam să nu-i smulg braţele lui Jess când a îmbrăţişat-o şi a ridicat-o în aer, aşa cum făcuse şi cu o zi în urmă.

— Ieri ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun! i-a reproşat el, ţinând-o încă strâns.

Am făcut un pas în faţă, dar, slavă Domnului, i-a dat drumul. Noah părea să se distreze şi avea obrajii îmbujoraţi, îi plăcea oare de idiotul ăla? Dacă era aşa, nu răspundeam de acţiunile mele.

Şi ceilalţi jucători au salutat-o, iar câţiva dintre ei au rămas cu ochii ţintă la ea, fermecaţi. Arăta spectaculos, pantalonii aceia negri şi sandalele cu toc o făceau să semene cu un fotomodel. îşi prinsese parul într-un coc lejer, din care se desprinseseră şuviţe subţiri ce îi încadrau chipul angelic.

Am intrat în discotecă şi mi-am dat seama că era şi mai multă lume decât în seara precedentă. Era, se pare, petrecerea sărutului. La intrare toată lumea primea nişte brăţări a>lorate; dacă erai singur, primeai o brăţară verde, dacă ţi-era indiferent, primeai una galbenă, iar clacă erai cuplat cu cineva, primeai o brăţară roşie. Cu greu m-am stăpânit când am văzut că Noah a luat o brăţară verde. Aproape că i-am smuls-o diu mână. Dar în jocul ăsta puteam să intru şi eu.

Ne-am aşezat într-un separeu mai mic, dar aliat în apropierea barului. Am văzut cum Jenna a trus-o pe Noah după ea spre bar şi cum li s-au servit băuturi. Uon s-a apropiat cu două pahare pline cu o băutură extrem de ture. Şi-a ciocnit paharul de al meu şi mi-a zâmbit.

— Pentru cei douăzeci şi doi de ani împliniţi, prietene! a exclamat, făcându-se cu greu auzit peste zgomotul muzicii.

Fetele s-au apropiat de noi la scurt timp.

— Azi trebuie să ne îmbătăm! a ţipat Jenna, iar Noah
a râs.

M-am încruntat, dar n-am spus nimic.

Pe măsură ce treceau orele, iritarea mea a crescut tot mai mult. Afurisitele de brăţări dădeau cale liberă oricărui individ să se dea la fetele care purtau brăţară verde sau galbenă. De pe locul meu din separeu am văzut cum Noah dansa cu un tip mult mai în vârstă decât ea. Era extrem de seducătoare când îşi unduia şoldurile în felul ăla şi începeam să mă enervez când o vedeam dansând cu toţi, numai cu mine nu.

Am dat peste cap cel de-al patrulea pahar şi m-am apropiat de ea exact în momentul în care tipul cu care dansa a tras-o spre el şi şi-a lipit buzele de ale ei.

Brusc, am văzut roşu în faţa ochilor.

Am dat-o la o parte pe Noah şi l-am prins pe imbecil de cămaşă. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram pe jos şi mă băteam cu idiotul ăla. Puţin îmi păsa câţi pumni îi cărasem, când îl văzusem peste Noah îmi pierdusem minţile.

— Nicholas, opreşte-te! a urlat o voce prea cunoscută ca s-o pot ignora.

Nişte braţe m-au prins pe la spate şi l-am auzit pe Uon înjurând în timp ce mă împingea afară din

local. încasasem un pumn în ochi; în acelaşi ochi care nu se vindecase încă de tot după ultima bătaie în care fusesem implicat.

— Ce dracu' faci, frate? a strigat Iion la mine când am

ieşit,

— Unde e Noah? am întrebat, căutând-o în jur.

Era plin de lume şi n-o vedeam nicăieri. în clipa aceea a apărut şi m-a fulgerat cu ochii ei migdalaţi,

— Ai înnebunit?! s-a răstit la mine scoasă din sărite.

Când a ajuns lângă mine m-a îmbrâncit, fără să

reuşească însă să mă clintească.

Tot ea era supărată? Dintr-odată, furia a pus din nou stăpânire pe mine.

— îţi place ca toţi tipii să te pipăie în faţa mea? am acuzat-o ca răspuns la întrebarea sa.

Eram surescitat.

Ea a făcut ochii mari, parcă nevenindu-i să creadă ce

auzea.

— Dansam! a strigat exasperată. Asta e tot!

M-am apropiat de ea, încercând să-mi stăpânesc impulsul de a o scutura.

— Şi îl laşi să te sărute?! am întrebat, accentuând furios fiecare cuvânt

în momentul acela eram prea nervos să îmi controlez cuvintele şi prea beat să cântăresc consecinţele.

— Dacă laşi pe oricine să pună mâna pe tine, n-ar trebui să mai fii atât de cu nasul pe sus şi să-ţi dai aere de sfântă care...

Palma a venit atât de rapid, încât nici nu m-a durut în primele secunde.

Am prins-o de umeri imediat, cu un gest reflex.

— îndrăzneşte să mai faci asta o dată, am provocat-o, strângând-o de umeri.

Mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama ce făceam. Privirea ei îngrozită m-a determinat să fac un pas înapoi. A respirat profund, iar ochii i s-au umezit.

— Noah.

S-a îndepărtat, privindu-mă îngrozită.

— Nu pot să fiu cu tine, Nicholas, a recunoscut şi fiecare cuvânt al ei a fost ca un pumnal. Reprezinţi tot ce iun îutm'ut să evit de când mă ştiu.

Am încercat s-o opresc, dar s-a smuls din braţele mele în timp ce ochii săi căprui aruncau flăcări.

— Să nu mai pui niciodată mânu pe luiue! a stiigat. Faptul că modul tău de a soluţiona lucrurile e să te baţi de fiecare dată e problema ta, dar n-o să faci asta în faţa meu!

Am vrut să spun ceva, dar mi-a întors spatele şi a pornit spre hotel.

- Eşti idiot, Nick, mi-a spus Jenna săgetându-mă cu ochii ei negri şi a alergat după Noah.

0 mână mi s-a aşezat pe umăr şi a trebuit să fac un efort să n-o îndepărtez cu un gest violent

-Ai dat-o în bară, frate, a afirmat Lion pe un ton abătut.

— Lasă-măîn pace!

NOAH

Nu-mi venea încă să cred că lucrurile scăpaseră de sub control în asemenea măsură. Acum dansam cu un băiat, iar în clipa următoare m-am trezit împinsă în spate, în timp ce băiatul care sperasem să mă invite la dans se luase la bătaie cu idiotul care mă sărutase fără consimţământul meu. L-aş fi trimis chiar eu la plimbare dacă aş fi avut timp, dar Nicholas apăruse cu o falcă-n cer şi una-n pământ.

Uram violenţa mai presus decât orice altceva. Văzusem prea multă violenţă în jurul meu ca să ştiu că aceasta nu e niciodată soluţia, ci doar problema.

Iar en nu voiam să am alături o persoană violentă. Nicholas îmi demonstrase dega că nu ezita să sară la bătaie, dar, ca proasta, uitasem acest detaliu fiindcă, în sfârşit, simţeam ceva mult mai puternic pentru altcineva în afară de Dan. Ultimele zile în compania lui Nick fuseseră minunate, mă bătuse chiar gândul să-mi deschid inima în faţa lui, dar nu şi după cele întâmplate în seara asta. Nicholas îmi demonstra că era un bătăuş gelos şi posesiv, iar mie chestia asta nu-mi plăcea deloc. Când mă apucase de umeri, văzusem fiiria întipărită pe chipul său şi mi se făcuse frică... Nu puteam să fiu cu cineva care-mi inspira frică, în niciun caz.

Când am ajuns în camera mea însoţită de Jenna, care, deşi îl făcuse albie de porci pe Nick, mă ruga să îl iert, nu mai voiam decât să-mi pun pijamaua şi să mă bag în pat Ziua nu se terminase aşa cum plănuisem şi singurul lucru pe care mi-l doream în acel moment era să mă întorc acasă cât mai curând posibil şi să analizez situaţia din altă perspectivă.

O oră mai târziu, am auzit un zgomot de cealaltă parte a uşii. Ştiam că Nicholas nu se întorsese şi mă simţeam oarecum îngrijorată pentru el. M-am ridicat şi m-am dus la uşă, am deschis-o pentru a vedea ce se întâmplă pe hol, iar ceea ce am văzut m-a lăsat stană de piatră.

Nick nu era singur... o fată se afla între el şi uşă, se sărutau, iar mâinile lui îi mângâiau trupul...

Nu ştiu dacă am scos vreun sunet, dar Nicholas a părut să-mi simtă prezenţa. A întors faţa şi m-a

văzut Şi-a retras mâinile de pe trupul fetei şi, înjurând printre dinţi, s-a îndepărtat de ea acoperindu-şi ochii cu mâna şi întorcându-se spre mine o secundă mai târziu.

— Fir-ar să fie, Noah... a început el, venind spre mine.

Rujul fetei îi rămăsese pe buze.

I-am întors spatele şi i-am închis uşa în nas.

N-am dormit toată noaptea.

în dimineaţa următoare eram atât de obosită, încât mă simţeam rău şi aveam o durere puternică de cap. Abia dacă am dat atenţie felului în care arătam. De când ajunsesem încercasem să arăt bine pentru Nick şi la ce mă ajutase? în cele din urmă, se întâmplase ceea ce era evident că se va întâmpla. Nicholas era violent şi era un afemeiat nenorocit. Mă înşelase ca pe o idioată. Nici nu voiam să-l văd la faţă în dimineaţa aceea.

Nu ştiam ce se întâmplase după aceea, dar nu-mi puteam scoate din minte cum mâinile sale îi mângâiau trupul, iar buzele lor erau împreunate. Am strâns din dinţi cu putere. El îmi reproşase că mă

sărutasem cu altul la discotecă, un sărut pe care nici nu-l iniţiasem eu şi nici nu-l dorisem, iar el făcuse ceva şi mai rău.

Jenna se aranja, conştientă de tăcerea mea, şi încerca să-mi distragă atenţia cu prostii şi comentarii ridicole despre vreme sau despre traficul aerian. Nu ştiam ce să fac ca să-l evit pe Nicholas pe tot parcursul călătoriei, dar eram hotărâtă să reuşesc.

Când am ieşit din cameră trăgând după noi valizele şi am ajuns la lift, ain constatat că el era deja acolo. Avea părul răvăşit, ca şi cum şi-ar fi trecut mâinile prin el nervos... îşi privea fix mâinile şi stătea pe un fotoliu cu coatele sprijinite de gemmchi. Când ne-a auzit venind, a ridicat ochii şi m-a privit ai atenţie.

— Noah... a spus el şi simplul fapt că îmi pronunţase numele aproape că m-a făcut să plâng.

— Stai departe de mine, i-am poruncit clar şi răspicat.

De lângă mine, Jenna ne privea cu gura căscată, fără să

ştie ce să facă sau să spună. Lion nu era nicăieri.

Nick s-a apropiat de mine până am putut să-i vad cearcănele.

— Te rog, Noah, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară, erambeatşi n-am mai ştiut ce fac, mi-a spus luându-mi mâna, dar eu mi-am retras-o.

A rămas cu ochii aţintiţi asupra mea, fără să ştie cum să reacţioneze. Chiar şi cu expresia aceea pe chip, arăta foarte bine şi m-am detestat că încă simţeam ceva pentru el. Trebuia să pun capăt acelei poveşti.

— Nn vreau să te mai apropii de mine; indiferent ce a fost între noi, s-a terminat. N-ar fi trebuit niciodată să începem aşa ceva, de la început mi-am dat seama că e o greşeală.

Ochii săi i-au întâlnit pe ai mei şi i-am citit pe chip toate sentimentele: supărare, remuşcare, durere, regret...

— Eram beat, Noah... nu ştiam ce fac, s-a scuzat L-am observat impasibilă.

— Eu însă ştiu ce fac în clipa asta şi vreau să fim din nou fraţi vitregi, doar asta eşti pentru mine: fiul noului soţ al mamei mele, atât şi nimic mai mult.

în clipa aceea a venit liftul şi am intrat. Jenna a intrat şi ea în lift, dar Nick ne-a întors spatele şi a plecat. Nu ştiam ce avea să se întâmple între noi din acel moment, voimn doar ca acel weekend să se termine. Pentru prima dată în mult timp voiam să o văd pe mama, voiam să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună că totul urma să fie bine...

Zborul până acasă mi s-a părut interminabil, nu ştiu ce se citea pe faţa mea, dar toţi trei, inclusiv Nick, m-au lăsat în pace aproape tot drumul. După ce i-am lăsat pe Jenna şi pe Uon acasă, în maşină s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Eu priveam pe geam: nu voiam să fiu acolo, voiam să îl ştiu cât mai departe de mine, mă simţeam trădată cum nu mă mai simţisem niciodată, preţ de câteva clipe crezusem că am găsit fericirea, că am atins-o cu degetele, crezusem că întrevăd un viitor cu Nick, dar totul se prăbuşise la fel de rapid cum se înfiripase. Mă usturau ochii din cauză că îmi venea să plâng; încă vedeam în faţa ochilor imagini cu Nick lovindu-l cu pumnii pe băiatul ăla, le vedeam ca pe nişte fotograme dintr-un film de groază. Şi, pe deasupra, aveam înregistrată pe retină imaginea lui Nick cu fata aia. Am înţeles în clipa aceea că ceea ce simţeam pentru el era mult mai puternic decât crezusem la început Să-l văd cu altă iată a fost mai rău decât când l-am văzut pe Dan cu cea mai bună prietenă a mea.

Am simţit cum o lacrimă mi se prelingea pe obraz şi, înainte de a mi-o putea şterge, i-am simţit degetele pe piele, însuşindu-şi din nou ceva ce nu-i aparţinea. I-am dat peste mâna.

— Nu mă atinge, Nicholas! i-am poruncit, mulţumită că ochii mei nu mai aveau lacrimi.

M-a privit la rândul lui şi am văzut pe chipul său durerea provocată de respingerea mea, dar era o

minciună: Nicholas nu simţea nimic pentru mine, îmi demonstrase asta.

în clipa aceea a oprit maşina. Am privit pe geam şi ani constatat că încă nu ajunseserăm.

— Ce faci? l-am întrebat dezorientată, supărată şi ameţită.

Toate sentimentele dăduseră năvală, trebuia să pun distanţă între noi.

în momentul următor s-a întors spre mine,

— Trebuie să mă ierţi, mi-a cerut pe un ton rugător.

Am negat clătinând din cap. Nu aveam de gând să-

1

mai ascult, nu voiam să mai stau în aceeaşi maşină cu el.

Mi-am desfăcut centura şi am coborât, fără să-mi pese că ne
aflam pe autostradă.

L-am auzit alergând după mine. Am încercat să mă îndepărtez, dar m-a tras şi m-a întors cu faţa spre el.

— înii pare rău, Noah, s-a scuzat. N-am vrut să fac asta, nu sunt obişnuit cu aşa ceva, a spus arătând spre noi doi. Nu înţelegi? Niciodată n-am mai avut astfel de sentimente pentru nimeni, ieri când am văzut că... Aproape că mi-am pierdut minţile, iar când idiotul ăla te-a sărutat...

— Şi ce crezi că am simţit eu când am văzut cum l-ai luat la pumni?! am strigat, încercând să mă eliberez din strân- soarea lui. Admiraţie? Recunoştinţă? Nu! Mi-a fost frică! Ţi-am mai spus: nu-mi place violenţa şi, pe deasupra, te-am mai văzut şi sărutându-te cu alta practic la uşa mea!

Auzind ce spun, Nick mi-a dat drumul ca şi cum s-ar fi electrocutat

— Ţi-e frică de mine? m-a întrebat îndurerat

Ştiam că eram pe punctul de a mă prăbuşi, dar am dat din cap afirmativ.

Nicholas a expirat adânc.

— Nu te-aş atinge nici măcar cu un deget... m-a asigurat, încercând să mă convingă. Noah, nu ştiu ce-ai păţit, dar, orice-ar fi fost, trebuie să mă crezi că eu nu ţi-aş face niciodată rău.

Am negat dând din cap, evitând să-l privesc în ochi.

— Deja ai făcut-o, Nicholas.

A încercat să mai spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Te rog, du-mă acasă.

Restul drumului l-am parcurs cufundaţi într-o tăcere tristă. Imediat ce am scos valizele din maşină, m-am dus direct în camera mea, după ce i-am salutat pe mama şi pe William. Nicholas niei măcar n-a rămas acasă, şi-a scos lucrurile şi a urcat din nou în maşină. Nu-mi păsa, nu-mi mai păsa, niciodată nu mi-a păsat, sau asta încercam să-mi tot repet.

în dimineaţa următoare a sosit o scrisoare pentru mine. Stabilisem să mă întâlnesc cu Jenna, Lion şi Mano şi am lăsat-o pe scaunul de lângă mine în timp ce conduceam spre locul întâlnirii. Nu avea expeditor şi am deschis-o în timp ce coboram din maşină şi aşteptam să sosească şi ceilalţi.

Conţinutul scrisorii era ultimul lucru pe care mi l-aş fi putut imagina; când am început să citesc, inima a început să-mi bată mai tare şi mi-am dat seama ca tot sângele mi se scursese din obraji:

îţi scriu această scrisoare pentru că te dispreţuiesc mai mult decât îţi poţi imagina. Păzeşte-ţi spatele, Noah.

A.

M-am schimbat la faţă. Cuvintele scrise mi s-au întipărit adânc în minte, niciodată nu mi se spusese ceva de genul ăsta şi am simţit cum mâinile încep să-mi tremure; nu-mi imaginasem niciodată că aş fi putut să citesc aşa ceva.

Scrisoarea fusese pusă la cutia poştală cu numele meu pe plic. A.? Qne naiba era A.? Primul nume care mi-a venit în minte a fost Anna, dar nu putea fi ea. Era o scorpie, dar nu o credeam în stare să scrie aşa ceva, nu era posibil. Apoi m-am gândit la Ronnie şi la ameninţarea pe care mi-o transmisese prin intermediul lui Nicholas, dar nu avea sens iniţiala A Nu aveam nicio prietenă sau prieten ale căror nume să înceapă cu litera A. Era ridicol. Am simţit cum mă cuprinde teama în faţa acestei ameninţări, dar am ales să o consider o glumă, în ciuda mesajului. Nimeni nu avea să-mi facă rău, nu îu acel oraş, uu acolo unde trăiam.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat o voce cunoscută: era Mărio.

îl invitasem eu, pentru că îmi trimisese o mulţime de mesaje de când plecasem în Bahamas. Eu şi Mărio avuseserăm un *moment* împreună, ca să-i spun aşa, ne sărutaserăm şi se pare că însemnase mai mult pentru el decât pentru niine- Intenţionasem să pun capăt oricărei posibile relaţii amoroase cu el, dar, după cele întâmplate cn Nicholas, nu mui eram atât de sigură.

Mărio era simpatic, amabil şi afectuos, mă respecta şi îmi demonstra că era cu adevărat interesat de mine. Pe de-o parte, ştiam că mă amăgeam singură, că nu avea să iasă nimic din acea relaţie cu el, dar, pe de altă parte, tânjeam după o relaţie cu o persoană normală măcar o dată în viaţă. îmi doream din tot sufletul să găsesc o persoană care să mă facă fericită şi să mă respecte, iar Mărio părea alegerea perfectă.

M-am întors spre el şi i-am răspuns cu un zâmbet Ştiam că nu eram foarte convingătoare, în primul rând pentru că nu-mi puteam scoate din minte mesajul din acea scrisoare, dar m-am grăbit să pun hârtia în buzunarul de la blugi şi să încerc să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

— Nimic, sunt bine, i-am răspuns îmbrăţişându-l.

Stabiliserăm să mergem la o sală de bowling. Nu eram

expertă, dar intenţionam să încerc să mă simt bine, să mă distrez şi să uit de Nick.

în clipa aceea au sosit Iion şi Jenna. Ea ra-a îmbrăţişat pentru că ştia că trec printr-un moment dificil şi înţelegea că nu voiam să vorbesc despre asta. Iion, în schimb, nu părea să ştie cum să se poarte.

I-am zâmbit şi am întrat toţi patru în local. Era foarte mare şi plin de lume care juca şi mânca. Zgomotul pe care-l făcea bila când lovea popicele răsuna la intervale regulate în toată sala şi m-am simţit imediat înviorată în mijlocul acelei mulţimi entuziaste şi prinse în febra jocului.

în timp ce aşteptam pantofii de bowling, Mărio s-a apropiat de mine.

— Chiar nu ştii să joci? a spus râzând de mine.

— Nu râde, că nu poate fi atât de greu să arunci o bilă

pe jos.
Ei a zâmbit amuzat.

— Mă bucur că ai acceptat să vii, mi-a mărturisit, pri- vindu-măfix.

Ocliii săi căprui erau foarte diferiţi de ai lui Nick.

— Ştiu că s-a întâmplat ceva între tine şi Nicholas... a spus, iar eu i-am ocolit privirea.

Nu voiam să vorbesc despre fratele meu vitreg şi cu atât mai puţin cu el.

— Dar nu-mi pasă, Noah, eu nu vreau decât să-mi dai o şansă. Nick nu e persoana potrivită pentru tine, nu-ţi spun asta pentru că e în interesul meu, ţi-o spun sincer. Nu e Scut să fie cu o singură femeie, iar tu meriţi ceva mai bun decât un tip ca el.

Pe de-o parte, ştiam că avea dreptate şi că el nu era ceea ce-mi trebuia mie, dar, pe de altă parte, voiam să-i iau apărarea, voiam să-l conving că se înşela, că Nicholas putea să se schimbe, cel puţin pentru mine.

Ce naivă eram!

— Acum nu pot să mă implic în nicio relaţie, nu vreau să te rănesc, dar am nevoie să înţelegi asta, ara declarat, detes- tându-mă pentru că nu eram în stare să mă îndrăgostesc de cineva potrivit pentru mine.

El s-a apropiat şi mi-a mângâiat obrazul cu un deget Am simţit o căldură acolo unde m-a atins.

— Mă mulţumesc să fim prieteni... *deocamdată,* a adăugat, făcându-mi cu ochiul şi luându-şi încălţările.

L-am urmat şi mi-am luat şi eu pantofii, fără să ştiu prea bine cum să reacţionez la afirmaţia lui.

Jocul de bowling s-a dovedit mult mai complicat decât îmi imaginasem. La început m-am mulţumit să observ cum jucau ei, până când am îndrăznit să lansez şi eu bila. E inutil să menţionez în ce direcţie a luat-o, cert e că nu am dărâmat nici măcar un popic. Toţi au râs de mine, iar eu am îttceput să mă enervez tot mai tare: nu m-am putut abţine, sunt foarte competitivă.

Când am început să prind şpilul jocului, se poate spune că m-am ambalat prea tare. în momentul în care eraui pe punctul de a lansa bila, mi-am luat prea mult avânt, am alunecat şi am căzut pe spate pe pistă. Dar asta n-a fost tot, pentru că bila mi-a rămas prinsă de degete şi mi-a căzut pe burtă.

Nu mai e nevoie să spun cât de tare m-a durut şi ce ruşine mi-a fost. M-am lovit atât de tare cu bila aia nenorocită, încât mi-a venit să vomit şi, când m-am ridicat, m-a luat ameţeala. Ceilalţi au râs la început, dar, văzând că nu mă ridicam, s-au apropiat de mine să verifice dacă mă simţeam bine. Nu aveam să mor din asta, dar îmi venea să plâng din cauza durerii intense pe care o simţeam în şold.

- Mergem la spital, repeta Mărio înnebunit

- Noah, te-al lovit la cap când ai căzut pe spate, trebuie să te vadă un doctor, mă îndemna Jenna.

- Sunt bine! am strigat supărată pe toată lumea.

Adevărul e că mă durea râu, dar în mai puţin de o oră

începeam munca la bar şi lipsisem deja o zi din cauza afurisitei de excursii în Bahamas, aşa că trebuia să mă duc neapărat

Ceilalţi au renunţat să mai insiste când şi-au dat seama că mă scoteau din sărite.

- Eşti sigură că nu vrei să te duc eu? m-a întrebat Mărio pentru a opta oară în uitimul minut

L-am fulgerat cu privirea.

El a izbucnit în râs şi a ridicat mâinile, arătându-mi că se preda.

- OK, OK! a exclamat râzând! Dar pune-ţi gheaţă pe locul ăla şi, dacă ai ameţeli sau alte probleme, te rog, sună-mă şi o să vin să te duc la spital.

Of... simţeam nevoia să plec de acolo cât mai repede.

- Mulţumesc, Mărio, am spus sărutâudu-l pe obraz şi urcându-mă în maşină.

0 jumătate de oră mai târziu, intrnm în bar. Nu era că nu-mi plăcea să muncesc, dar în ziua aceea Barul 48 era ultimul loc unde aş fi vrut să fiu. în plus, minţisem, nu mă simţeam bine, mă durea foarte tare într-o parte, unde mă lovisem, iar capul îmi zvâcnea ca şi cum ar fi fost pe punctul dea-mi exploda.

— Salut, puştoaico, mi s-a adresat Jenni, una dintre ospătăriţele care lucrau în aceeaşi tură cu mine.

Era foarte simpatică, deşi nu aveam prea multe în comun.

— Eşti neagră, nebuno, mi-a spus fără să se oprească din mestecat guma.

înţelegeţi ce vreau să spun?

Mi-am pus tricoul pe care eram obligată să-l port şi am început să muncesc. Era o zi de joi, motiv pentru care localul era plin ochi. Programul meu se termina la zece şi abia aşteptam să pot pleca acasă.

— Hei, Noah! m-a strigat şeful meu, care nu mai prididea cu servitul băuturilor. Poţi să stai până mai târziu? Aşa recuperezi orele pe care le-ai pierdut în urmă cu câteva zile.

Nu, te rog! mi-a venit să strig, dar nu puteam face nimic. M-am strecurat o clipă în săliţa rezervată personalului. Am luat un pic de gheaţă dintr-una din pungile pe care le-am găsit acolo şi mi-am trecut-o peste frunte. Durerea aceea înţepătoare nu-mi trecea şi mă simţeam rău.

Am continuat să muncesc şi a trebuit să ies de douâ oii ca să vomit în baia rezervată personalului. Era clar că acea căzătură nu fusese un fleac şi am început să mă întreb daca nu cumva trebuia să merg la spital. Când am ieşit după ce mi-am clătit gura, era să fac infarct: Ronnie era acolo.

Era la o masă din colţ, cu nişte prieteni. Am simţit cii uni cuprinde ameţeala. Scrisoarea pe care o mai aveam şi acum în buzunar a început să mă ardă şi a trebuit să-lui stăpâne.*' impulsul de a o lua la fugă. încă îmi umuiteam câini trăsese în noi cu pistolul pe la spate.

— Du-le asta celor de acolo, mi-a ordonat şeful uieu, întinzându-mi o tavă cu o mulţime de păhărele de tărie.

La naiba! Nici măcar nu aveam voie să servesc aluni dar era prea multă lume şi, când se întâmpla asta, uu se mai ţinea cont de reguli.

Nici măcar n-am putut să apelez la ajutorul lui Jenni, pentru că era chiar mai ocupată decât mine.

Am luat tava şi m-am pregătit să le servesc rapid băuturile, dar evident că nu a fost posibil,

— Nu-mi vine să cred, a spus apucându-mă de braţ înainte de a mă putea îndepărta de el şi de amicii săi.

— Dă-mi drumul, i-am zis, încercând să mă controlez.

— Ei, haide, mai stai, a replicat, strângându-mă şi mai tare de braţ.

Simţeam ura sa faţă de mine, ştiam că mă dispreţuia, îl umilisem şi pentru o persoană ca el nu era ceva peste care să poată trece.

Amicii lui au râs cu poftă. Nu ştiam ce să fac, era atâta lume, încât şeful meu cu siguranţă nici nu mă vedea.

— Ce vrei, Ronnie? am întrebat printre dinţi.

— Să ţi-o trag până nu mai poţi. Ce zici? a răspuns şi toţi amicii lui au început să râdă.

— Zic că cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să-mi dai drumul, dacă nu vrei să-l chem pe agentiil de pază să te dea afară în şuturi de aici, l-am ameninţat, adunându-mi tot curajul şi încercând să scap din strânsoarea lui.

— Ce mai face iubitul tău? s-a interesat, ignorându-mi ameninţarea. Ultima dată când l-am văzut plângea ca o fetişcană şi ne ruga să-l lăsăm în pace.

Mi-am amintit de loviturile pe care le căpătase Nick, şi pe deasupra din cauza mea, iar greaţa care mă chinuise toată dupâ-amiaza şi-a făcut din nou apariţia.

— Dă-mi drumul, mă doare, i-am cerut, răsucindu-mi mâna pentru a scăpa din strânsoarea de fier a mâinii lui.

Am citit în privirea lui hotărâre, nu ştiaui ce avea de gând sâ facă şi am simţit un uod în stomac.

— Ascultă bine ce am să-ţi spun, a zis trăgându-mă şi apropiindu-mi faţa de gura lui scârboasă: spune-i lui Nicholas că...

Dar chiar în acel moment un braţ mi-a cuprins mijlocul o lovitură scurtă l-a îndepărtat pe Ronnie de mine, obligân- du-l să se dea îuapoi cu scaunul, şi următorul lucru de care am fost conştientă a fost că Nicholas se afla în faţa mea, protejân- du-mă cu corpul său.

— Ce să-mi spună? a întrebat pe un ton calm.

Ronnie a zâmbit amuzat şi s-a ridicat în picioare,

înfruntându-l.

Inima a început să-mi bată nebuneşte. Nu din nou!

— Că ne lipseşti, frate, a răspuns zâmbind, dar cu o sclipire întunecată în ochi, care m-a înfricoşat şi pe mine. Nu mai vii... parcă eşti prostit, a comentat privind spre mine.

Toţi muşchii lui Nicholas s-au încordat

— Las-o în pace pe Noah, a şuierat strângând pumnii.

— Sau ce-o să faci? l-a provocat, făcând un pas înainte şi lipindu-şi nasul de al său.

L-am prins pe Nicholas de mână cu putere.

— Nicholas, nu face asta, i-am cerut cu voce joasă, dar mi-am dat seama că m-a auzit perfect.

Şi Ronnie m-a aurit, iar, când s-a apropiat de Nicholas, acesta i-a pus o mână în piept cu hotărâre.

— Dispari din faţa mea, Ronnie. Ultimul lucru pe care ţi-l doreşti e să îţi cauţi probleme. Aici sunt prea mulţi martori ca să rişti să te întorci la închisoare.

Ronnie şi-a încordat maxilarul cu putere şi a zâmbit din nou forţat.

Chiar atunci a apărut lângă noi şeful de sală, însoţit dt> şeful pazei.

— Voi doi, a spus arătând spre el şi spre Nick, ieşiţi! Imediat!

Tremuram. Nu puteam să înă opresc din tremurat.

I-am urmat pe paznici afară. Nicholas s-a îndreptat spre maşina sa, iar Ronnie s-a dus direct la maşina lui, rare nu era alta decât Ferrari-ul lui Nick.

Ronnie s-a urcat fără ca zâmbetul să-i dispară de pe faţă, a trecut prin faţa lui Nicholas şi a dispărut.

M-am apropiat de locul în care se afla Nicholas, cu o senzaţie foarte ciudată în piept.

—Eşti bine? m-a întrebat, luându-mă de bărbie şi scru- tându-mi chipul cu îngrijorare.

- Da, sunt bine... numai că... am răspuns, dar în clipa aceea am simţit nişte furnicături ciudate din cap până în picioare.

Imaginea lui Nick a devenit neclară şi totul s-a întunecat.

NICK

Am prins-o înainte să cadă. înjurând printre dinţi, am luat-o în braţe şi am aşezat-o pe scaunul de lângă şofer.

Dumnezeule, leşinase. I-am strigat unuia dintre paznici să aducă o sticlă de apă şi, când a venit cu sticla, Noah începuse să-şi revină încet-încet

—Noah... hei, am strigat-o, mângâindu-i obrazul şi apropiindu-i sticla de buze. Bea, Noah... haide.

A deschis ochii şi a luat sticla pe care o ţineam la gura ei.

—Ces-a întâmplat? a întrebat, privind de jur împrejur. ŞiRonnie?

Am oftat uşurat, văzând că îşi recăpătase cunoştinţa.

—A plecat, am răspuns, sprijinindu-mi capul de spătar. Fir-ar să fie, Noah... M-ai speriat de moarte.

Ea s-a întors spre mine, paiidă ca o fantomă.

—Sunt bine, a afirmat, luând o înghiţitură de apă din sticlă şi privind în faţă.

—La naiba, nu eşti bine, am spus ridicând tonul. Lion mi-a zis că ai căzut în sala de bowling, că te-ai lovit la cap şi n-ai vrut să mergi la spital.

— N-am vrut să merg la spital pentru că ştiu foarte bine ce o să-mi spună. Trebuie doar să mă odihnesc.

Am privit-o enervat.

— Ar putea fi un cheag.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva.

Nu aveam de gând s-o ascult. Am pornit maşina şi m-am îndreptat spre autostradă.

— Ce naiba faci?

— Te duc la urgenţe. Te-ai lovit la cap şi ţi-ai pierdut cunoştinţa. Dacă vrei să te joci cu viaţa ta, te priveşte, dar eu nu o să te las.

Noah n-a zis nimic. Când am ajuns la spital, a coborât fără să mă aştepte şi a intrat singură în sala de aşteptare de la urgenţe. Spre deosebire de ultima dată când fusesem acolo cu ea, a rămas tăcută, a completat hârtiile şi a aşteptat să fie chemată.

— Nu vreau să intri cu mine, aşteaptă-mă aici.
— Nu te prosti, Noah.
— Vorbesc serios.

M-a deranj at că a trebuit să rămân afară. Eram conştient că o dădusem în bară cu Noah, dar mă scotea din minţi faptul că ştiam că ar putea avea o problemă, iar eu nu puteam să tiu alături de ea pentru a o ajuta să se simtă mai bine. Ronnie nu avea să înceteze până nu obţinea ce dorea şi mă temeam d lucrurile s-ar fi putut înrăutăţi şi mai mult

M-am gândit să-l sun pe Steve, şeful echipei de pază a tatălui meu, şi să-i explic situaţia, dar asta ar fi însemnat să dezvălui prea multe lucruri. Tata ar fi afiat ce se întâmplase ii mă temeam că, dacă scoteam adevărul la lumină, ar ti vrut meargă la poliţie. Dacă ajungea la urechile lui Ronnie ¿vuuul că decisesem să recurg la mijloace legale, avea să fie de Uci ori mai periculos decât era acum. Disputele dintre baude soluţionau în stradă, dar habar n-aveam cum si lac asin ^ să o pierd pe Noah. îmi fusese extrem de greu si nu-l pocnii chiar acolo, dar ştiam că, dacă făceam astn, Noah nu m u [11] iertat niciodată.

Dacă doream s-o recuperez, trelmia să mA săiitli* serios la problema violenţei. Noah îşi desclusi'tw ¡» M'·)'[1] sufletul în faţa mea, în sfârşii ajunseserăm să ne UIHUIJIUIH unul de altul; îi povestisem despre sora mea, vorbisem cu ea, înţelesesem ce înseamnă să iubeşti pe cineva, ştiam .nu.

ştiam că o iubeam, aveam nevoie de ea ca de aerul pe care-l respiram... Cum putusem să fiu atât de imbecil?

Noah era ultima persoană pe care aş fl vrut s-o văd plângând, ultima persoană căreia aş fl vrut să-i fac rău. Nu ştiu când se schimbaseră atât de mult lucrurile, nici când trecusem de la ură la ceea ce simţeam acum pentru ea, dar ştiam doar că nu voiam s-o pierd.

în cele din urmă, a ieşit din cabinet şi a venit spre mine. M-am ridicat neliniştit.

— Am o contuzie minoră, a spus fără să mă privească, fără prea multă convingere.
„Ştiam eu, fir-ar să fie."

— Dar nu e grav, medicul mi-a spus să revin dacă mai am ameţeli sau îmi pierd din nou cunoştinţa, dar că, după ce mă odihnesc, sigur mă voi simţi mai bine. Mi-a dat o scutire medicală să nu mă duc mâine la muncă şi nişte analgezice pentru durerea de cap.

Am vrut să o mângâi pe obraz, uşurat să aflu că n-avea nimic grav, dar Noah s-a îndepărtat înainte ca degetele mele s-o atingă.

— Poţi să mă duci la bar? Vreau să-mi iau maşina, mi-a cerut fără să mă privească.

Mi-am încleştat maxilarul cu putere, dar am decis că era mai bine să-mi ţin gura. Am dus-o la bar şi am urmat-o cu maşina până m-am asigurat că a ajuns cu bine acasă. Ştiam că nu avea de gând să mă lase să mă apropii de ea, cu atât mai puţin după cele întâmplate, aşa că am decis să trec pe la Anna.

Îmi scrisese de câteva ori de când plecasem şi am înţeles că trebuia să fiu sincer cu ea; mă lăsasem dominat de ura pe care o simţeam faţă de mama, băgând toate femeile în aceeaşi oală, când de fapt existau femei incredibile, în cazul meu o femeie incredibilă, pe care trebuia să o câştig cu orice preţ.

Când am oprit maşina în faţa casei ei, am văzut-o apro- piindu-se cu prudenţă şi privindu~mă neliniştită.

S-a aplecat să mă sărute pe buze, dar mi-am întors imediat faţa. Buzele mele nu voiau să sărute decât o persoană, iar acea persoană nu era Anna.

— Ce se întâmplă, Nick? m-a întrebat, afectata de atitudinea mea.

Nn voiam s-o rănesc pe Anua, ne cunoşteam de ani buni. Nu eram atât de idiot precum păream.

— Nu putem să ne mai vedem, Anna, am afirmat privind-o în ochi.

S-a schimbat la faţă şi am văzut cum îi dispărea culoarea din obraji. S-a făcut linişte, până când, în cele din urmă, a deschis gura.

— E diu cauza ei, nu-i aşa? a spus şi am văzut cum i se umezeau ochii.

Fir-ar să fie, oare îmi propusesem să le rănesc pe toate fetele din cartier?

— Sunt îndrăgostit de ea.

Să mărturisesc asta cu voce tare nn a fost atât de oribil precum crezusem la un moment dat Era o senzaţie de eliberare, de satisfacţie, era uu adevăr cât casa.

S-a încruntat şi şi-a şters energic o lacrimă.

— Tu eşti incapabil să iubeşti pe cineva, Nicholas, a declarat, trecând de la tristeţe la supărare. De ani buni aştept să te îndrăgosteşti de mine, făcând tot posibilul să-mi găsesc un locşor în viaţa ta, dar nu ţi-a păsat de sentimentele mele, m-ai folosit, iar aeum îmi spui că te-ai îudrăgostit de puştoaica aia răsfăţată?

Ştiam că nu putea să fie uşor.

— Nu am vrut niciodată să-ţi fac rău, Anna, am afirmat, dar ea a clătinat din cap.

Câteva lacrimi i se prelingeau pe obraji.

— Ştii ceva? a declarat, privindu-mă furioasă. Sper să nu obţii niciodată ce-ţi doreşti, nu meriţi să

te iubească cineva, Nicholas. Dacă Noah e deşteaptă, o să stea la distanţă de tine.

Crezi că poţi să ai o viaţă ca a ta, să ai un trecut ca al tău şi să o faci pe o fată ca ea să se îndrăgostească de tine?!

Mi-am strâns pumnii cu putere... nu aveam chef să ascult aşa ceva, chiar dacă pe de-o parte ştiam că Anna avea perfectă dreptate; m-am îndepărtat de ea, încercând să mă controlez.

- La revedere, Anna, mi-am luat rămas-buu, ocolind maşina şi deschizând uşa dinspre locul şoferului.

M-a observat supărată în timp ce porneam maşina şi plecam.

Ştiam că trebuia să o fac pe Noah să mă ierte, dar habar n-aveam cum. Când am ajuns acasă în seara aceea, nu voiam decât s-o văd, dar n-am găsit-o în camera ei. M-a cuprins neliniştea, până când am intrat în salon şi am găsit-o dormind cu capul pe picioarele mamei ei, care era trează şi se uita la un film, dezmierdând cu delicateţe părul lung al lui Noah. Părea relaxată, iar când am văzut-o, am simţit o apăsare în piept pe care nu o mai simţisem de zece ani. Mă simţeam extrem de vinovat peutru că mă luasem la bătaie atunci, pentru că mă sărutasem cu fata aia, iar ea mă văzuse şi pentru că o rănisem. Dar

am simţit şi o tristeţe profundă văzând cum o mângâia mama ei.

Scena aceea mi-atrezit amintiri vechi, pecarelepăstram bine ascunse într-un cotlon al minţii. Mama mea făcuse şi ea acelaşi gest cu mine. Când aveam opt ani, aşa mă liniştea după un coşmar: mâna sa mângâindu-mi părnl era leacul perfect pentru a mă simţi în siguranţă, liniştit; încă îmi aminteam toate acele nopţi în care adormisem plângând, speriat, aşteptând-o pe mama să se întoarcă, să intre în camera mea şi să mă liniştească aşa cum o făcuse întotdeauna. Am simţit o durere profundă în piept, o durere care nu dispăruse în întregime decât alături de Noah. O iubeam, aveam nevoie de ea ca să fiu o persoană mai bună, ca să uit acele amintiri neplăcute, aveam nevoie de ea pentru a mă simţi iubit.

Raffaella şi-a mutat privirea de la ecranul televizorului la mine şi mi-a zâmbit afectuos.

— La fel ca atunci câud era mică, mi-a şoptit, referin- du-selaNoah.

Am dat din cap observând-o şi dorind să fiu eu cel care o mângâia până adormea.

— Nu ţi-am spus niciodată asta, Ella, dar mă bucur că eşti aici, că sunteţi aici amândouă, i-am mărturisit fără să stau prea mult pe gânduri.

Cuvintele mi-au ţâşnit pur şi simplu din gură, dar erau complet adevărate. Noah îmi schimbase viaţa, o făcuse mai interesantă, mă făcuse să-mi doresc să lupt pentru ceva, ceva ce-mi doream din tot sufletul să obţin: pe ea, o doream pe ea.

începând din acel moment intenţionam să mă schimb, să fiu o persoauă mai bună, intenţionam să o tratez cum merita şi nu conta cât de greu avea să-mi fie, dar nu aveam de gând să mă- opresc până nu reuşeam,

în dimineaţa Următoare am coborât să iau micul-dejun şi am văzut-o aşezată ca de obicei, cu un castron de cereale şi o carte alături, deşi nici nu citea, nici nn mânca. învârtea lingura prin castron, cu mintea în altă parte. Când m-a auzit intrând, privirea i s-a îndreptat spre mine rapid, după care s-a concentrat asupra cărţii. Raffaella era şi ea acolo, cu ochelarii de citit pe nas şi cu ziarul întins pe masă.

— Bună dimineaţa, am salutat, mi-am pus o ceaşcă de cafea şi m-am aşezat în faţa ei.

Voiam să se uite la mine, voiam să aibă o reacţie la prezenţa mea, fie ea şi de supărare sau de orice altceva, dar nu voiam să mă ignore: asta era mai rău decât dacă ar fi strigat la mine sau m-ar fi insultat

— Noah, vrei să mănânei? a întrebat-o mama ei pe un ton puţin mai ridicat decât de obicei.

Ea a ridicat privirea tresărind, dar a împins castronul cu cereale şi s-a ridicat,

— Nu mi-e foame.

— Lasă prostiile, trebuie să mănânci, aseară nu ai mâncat nimic, i-a poruncit Ella, privind-o supărată.

La naiba, acum Noah nu voia să mănânce şi numai eu eram de vină.

- Lasă-mă, mamă, i-a cerut ea, după care a ieşit din bucătărie, fără să se mai uite la mine.
Raffaelia mi-a aruncat o privire iritată.

- Ce s-a întâmplat, Nicholas? m-a întrebat, analizân- du-mi chipul în timp ce-şi scotea ochelarii.

I-am ignorat întrebarea şi m-am grăbit să mă ridic.

- Nimic, nu-ţi face griji, am răspuns înainte de a ieşi. Am ajuns-o pe Noah din urmă pe scări.

- Hei, tu! am strigat-o, oprind-o din drum şi tăindu-i

calea.

- Dă-te la o parte, mi-a poruncit pe un ton glacial. -Acum nu mai vrei să mănânci? am răbufnit şi,

privind-o cu atenţie, am văzut că arăta rău, că era trasă la faţă. Cum te simţi, Noah? Să nu mă minţi, dacă nu te simţi bine, trebuie să mergi din nou la spital.

- Sunt doar obosită, uu am dormit prea mult, a răspuns, încercând să mă dea la o parte.

Am mers alături până am ajuus în dreptul camerei ei.

- Cât timp ai de gând să nu vorbeşti cu mine? am vrut să ştiu.

Ochii săi i-au căutat pe ai mei.

- Acum vorbesc cu tine, nu-i aşa? a replicat, aşteptâud să mă dau la o parte din dreptul uşii.

- Sâ vorbeşti, nu să te răsteşti, că numai asta ai făcut de când ne-am întors din excursie, am răspuns, încercând din răsputeri să refac relaţia pe care o avusesem cu ea până atunci,

- Ţi-am spus că asta s-a terminat, Nicholas. Acum mişcâ-te din drum ca să pot intra în camera mea.

„La naiba!”

NOAH

Ştiam că fusesem o proastă să mă neglijez astfel. Lucrurile scăpaseră de sub control şi se acumulaseră prea multe probleme deodată. Problema cu Nick, scrisoarea, afurisitul de leşin, toate mă copleşiseră. Relaţia cu Nicbolas nu îmi adusese decât probleme şi suferinţă, mai muită suferinţă decât cea pe care o simţeam deja. Şi mi-am dat seama că trebuia să renunţ la Nicholas, eu nn eram potrivită pentru el şi nici el pentru mine. Deşi mă durea nespus de mult să ştiu că nu putea fi al meu, am înţeles că asta era decizia corectă, era ceea ce trebuia să iac dacă doream să îmi construiesc o viaţă nouă în acel loc, dacă voiam să mă adaptez în acel oraş şi să-mi lipesc la loc bucăţelele în care mi se frânsese inima de-a lungul vieţii.

Prin urmare, m-am ridicat din pat dispusă să las în urmă tot ce era rău. Vorbisem cu Jenna să ne întâlnim în după-amiaza aceea şi să mergem la cumpărături; mai era doar o zi până începeau cursurile şi, deşi eram neliniştită şi speriată, mă bucuram că se terminase vara, voiam un nou început, voiam să fac lucrurile mai bine şi să-mi recuperez identitatea.

Slavă Domnului, Jenna era genul de persoană care îţi acapara toată atenţia când erai cu eu, aşa că am putut să mi gândesc la altcuva şi hS încerc să mă concentrez asupra cursurilor pe care urma să le încep a doua zi la St. Mărie. Jenna îmi povestise că era o şcoală elitistă,în care găseai tot felul de persoane, dar toate aveau ceva în comun: erau pliue de bani. Nu ştiam ce să fac să mă integrez, dar, până să mă dumiresc mai bine» era deja ora şapte

dimineaţa şi ceasul deşteptător suna pentru a-mi ura bun-venit în prima mea zi de şcoală.

Uniforma ajustată pe măsura mea mă aştepta pe scaunul de la birou şi, când am ieşit din baie şi am început să mă îmbrac la lumina slabă a dimineţii, m-am simţit fără să vreau ca o străină. Cel puţin, fusta fusese scurtată, iar acum îmi venea cu cinci degete peste genunchi, iar cămaşa nu mai era imensă, ci se mula acolo unde trebuia. Mi-am pus pantofii negri şi m-am privit în oglindă. Dumnezeule, ce oroare şi, pe deasupra, mai era şi verde, verde mucegai. Singura problemă era că nu ştiam să-mi fac nodul la cravată. Am luat cravata şi geanta şi am ieşit din cameră, cu emoţiile caracteristice primei zile de şcoală; doar că normal era să le simţi la şase ani, nu la şaptesprezece.

în bucătărie am găsit-o pe mama, deja îmbrăcată, dar cu o faţă adormită şi o ceaşcă de cafea în mână, iar la masă stătea Nicholas. De când venisem de la spital abia dacă-l văzusem, cu excepţia unei ocazii în care a intrat să vadă cum mă simţeam, dar m-am prefăcut că dorm. Trecuseră deci trei zile de când nu mai vorbisem cu el, deşi, potrivit spuselor mamei, nici măcar nu petrecuse noaptea acasă. M-am oprit fără să vreau o clipa la uşă înainte de a avea curajul să îl privesc din nou în faţă. Avea părul răvăşit, dar era îmbrăcat aşa cum îmi plăcea mie: în blugi şi cu un tricou nu foarte mulat de culoare neagră. Am oftat în sinea mea înainte să-mi amintesc tot ce se întâmplase.

Ochii săi m-au analizat de sus până jos şi mi-a fost ruşine că m-a văzut îmbrăcată cu hainele acelea ridicole. Dar, spre surprinderea mea, n-a râs şi n-a

făcut niciun fel de comentariu, ci doar m-a observat câteva clipe, după care s-a concentrat din nou asupra ziarului. M-am întors spre mama.

— Habar n-am cum se pune chestia asta ridicolă, trebuie să mă ajuţi, i-am spus, conştientă de faptul că îi vorbisem pe un ton dur.

Mama m-a privit.

— Eşti foarte drăguţă, Noah, a comentat înveselită.

Eu m-am uitat urât la ea.

— Arăt ca un elf, nu mai râde, i-am spus, aşezându-mă pe unul dintre scaune în faţa lui Nicholas, care continua să citească ziarul, în ciuda faptului că pe buze îi apăruse un zâmbet mic, aproape imperceptibil.

— O să-ţi pregătesc micul-dejun, spune-i lui Nick să te ajute cu cravata, mi-a indicat, ridicându-se şi întorcându-ne spatele.

L-am privit stânjenită pe Nicholas, care încetase să mai citească şi mă observa cu sprâncenele ridicate.

Mama a dat drumul la muzică, aşa că numai eu îmi puteam auzi bătăile inimii. Nu voiam să mă apropii de Nick, dar nu ştiam cum să-mi pun chestia aia şi adevărul e că nu aveam chef să pierd o jumătate de oră căutând un tutorial pe YouTube care să-mi explice cum se face. M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de el, privind în oricare altă parte mai puţin spre el.

Nick s-a întors cu scaunul şi, fără să se ridice, şi-a pus o mână pe mijlocul meu până când am ajuns faţă în faţă, eu în picioare între picioarele lui desfăcute.

— îţi stă bine uniforma, a comentat, încercând să-mi atragă privirea.

— Arăt ridicol şi nu vreau să vorbeşti cu mine, m-am răstit la el, incordându-mă când degetele sale lungi mi-au mângâiat pielea pentru a-mi ridica gulerul cămăşii albe.

în cealaltă parte a bucătăriei, mama gătea şi cânta, ignorând ceea ce se întâmpla la trei metri distanţă.

— Nu o să încetez să vorbesc cu tine, o să te fac să-ţi schimbi părerea, m-a asigurat, apropiindu-şi faţa de a mea

i mai mult decât ar fi trebuit. Vreau să fii a mea, Noah, şi n-o să mă opresc până nu reuşesc.

Ce mai era şi asta? îşi pierduse minţile cu totul? Vorbeam despre Nicholas Leister, el nu aparţinea nimănui şi nimeni nu îi aparţinea, chestia asta era ridicolă.

Degetele sale mi-au dezmierdat din nou gâtul, de data asta cu un gest deliberat şi senzual. Am simţit un fior şi, preţ de o clipă, a trebuit să închid ochii pentru a mă putea concentra

la ceea ce gândeam şi doream cu adevărat. Şi nu voiam ca Nicholas sau orice alt băiat să mă mai rănească.

— Ai terminat? l-am întrebat.

Degetele sale s-au oprit şi m-a privit fix. Cu o mişcare rapida, mi-a urcat nodul de la cravată până a ajuns unde trebuia şi a devenit serios.

— Da, succes în prima zi, mi-a urat, după care s-a ridicat şi, din senin, m-a sărutat rapid pe obraz.

Am simţit furnicături în locul unde buzele sale îmi atinseseră pielea, iar o parte din mine voia să-i strige să mă îmbrăţişeze, să mă însoţească la liceul ăla nenorocit şi să mâ sărute până mi-aş fi pierdut cunoştinţa. Am rămas însă pe loc până l-am auzit ieşind pe uşă.

— Noah! m-a strigat mama din partea cealaltă a bucătăriei.

Se pare că rămăsesem căzută pe gânduri şi nici n-o auzisem.

M-am întors, iar ea mi-a pus în faţă o ceaşcă de cafea şi o scrisoare fără expeditor.

M-am încordat imediat.

— A sosit în dimineaţa asta, m-a informat ea în timp ce-şi termina cafeaua. Probabil e de la cineva din zonă, nu are timbru sau adresă. Ştii de la cine ar putea fi? m-a întrebat, privindu-mă cu atenţie.

Am negat clătinând din cap în timp ce o apucam cu mâinile tremurânde şi o deschideam. Mama a ridicat din umeri şi s-a întors la ziarul său. M-a bucurat lipsa ei de interes, pentru că eram absolut sigură că mă făcusem albă ca hârtia.

Când am scos-o din plic, am văzut că scrisul era acelaşi ca în cealaltă scrisoare. Mesajul era următorul:

Sunt cu ochii pe tine; n-ar trebui să fii aici, n-ar fi trebuit să vii niciodată.

P.S. Succes la noua şcoaiă.

T.A.

Am lăsat scrisoarea să cadă pe masă, simţind un gol uriaş în stomac. Inima a început să-mi bată mai tare, iar teama mi-a străbătut tot corpul. Scrisorile acelea începeau să mă îngrijoreze. Cine putea fi atât de josnic încât să mă amenințe în felul ăsta? Oricine ar fi fost, probabil că mă cunoştea bine, având în vedere că ştia că începeam şcoala în ziua aceea. Nu măpnteam gândi decât la Ronnie, iar singura persoană la care puteam apela dacă era vorba despre el era şi ultima persoană căreia i-aş fi cerut ajutorul.

Mi-am băgat scrisoarea în buzunarul puloverului şi m-am ridicat

— Nu-ţi termini mic-dejunul? m-a întrebat mama incruntându-se.

— Sunt agitată, o să mănânc ceva mai târziu, i-am spus ieşind din bucătărie şi alergând spre camera mea.

Am luat prima scrisoare, pe care o ascunsesem în noptieră, şi am pus-o alături de cealaltă. Da, era într-adevăr acelaşi scris şi erau aproape la fel de concise, dar era o diferenţă între ele, semnătura: TA Asta însemna oare că erau mai multe persoane implicate şi semnau cu iniţialele? Dumnezeule! Cum de îmi făcusem duşmani într-un timp atât de scurt? Am ascuns scrisorile în sertar şi am încercat să nu mă mai gândesc la toate astea. Era prima mea zi de şcoală şi nu voiam să mă îngrijorez pentru aşa ceva. Dacă mai soseau şi alte scrisori, intenţionam să vorbesc cu cineva; Nicholas m-ar fi ajutat, deşi preferam să nu fiu nevoită să apelez la el.

Am ieşit din cameră, mama mă aştepta, am ieşit amândouă din casă, ne-am urcat în maşina ei şi am pornit spre şcoală. Insistase să mă ducă ea, iar acum înii părea rău că acceptasem. Aş fi preferat să merg cu maşina mea, ca să mă concentrez la condus şi să nu fiu nevoită să gândesc.

La intrare erau o mulţime de elevi îmbrăcaţi în verde. Mulţi dintre ei erau instalaţi comod pe băncile de afară, în timp ce alţii intrau deja în impresionanta clădire. Mi-am dat seama că unii rămâneau afară pentru a putea fuma o ultimă ţigară sau pentru a prelungi cu orice chip ultimele minute înainte de a fi nevoiţi să intre în plictisitoarea rntină.

Mi-am amintit că acelaşi lucru se întâmpla şi la fostul meu liceu şi, uitându-mă mai bine la cei din jur, am constatat că toţi păreau mulţumiţi să-şi vadă prietenii după vacanţa de vară.

— Să ai o zi bună, scumpa mea, mi-a urat mama şi, când m-am întors spre ea să-mi iau rămas-bun, am văzut că era emoţionată.

— Ce naiba ai? am întrebat-o izbucnind în râs.

Ea a încercat să disimuleze, dar evident că n-a reuşit

— Taci, mă bucur că poţi studia aici, asta e tot, a recunoscut, ştergându-şi o lacrimă.

Am clătinat din cap şi am sărutat-o pe obraz.

— Eşti nebună, dar te iubesc, i-am spus coborând din maşină, fără să mă pot abţine să nu râd.

Mama mi-a făcut cu mâna şi apoi a plecat în timp ce mă apropiam de intrare, traversând toată curtea şi trecând prin faţa mai multor elevi care stăteau pe bănci, cineva a apărut brusc lângă mine şi m-a speriat

— Arăţi oribil, sora mea! a comentat Jenna, îmbrâncin- du-mă uşor.

Când am văzut-o îmbrăcată în felul acela pe ea, care era mereu extrem de seducătoare, am izbucnit într-un hohot de râs. în ciuda uniformei oribile şi a acelei dezgustătoare culori verzi, tot atrăgătoare era. Picioarele ei lungi erau descoperite şi arătau elegant în şosete şi cu fusta extrem de scurtă pe care o purta. Nici a mea nu era prea lungă, dar era clar mai decentă decât a ei şi decât a majorităţii fetelor, din câte îmi dădusem seama.

— Taci! i-am poruncit zâmbind.

— Vino, o să te prezint prietenilor mei, mi-a spus tră- gându-mă spre o bancă pe care erou aşezate patru persoane, doi băieţi şi două fete.

Uitându-mă mai bine, am văzut că prietenul lui Nick şi al Jennei, Sam, era şi el acolo alături de Sophie.

— Ce faci, Noah? m-a salutat Sam de pe bancă.

Sam era cel cu care fusesem nevoită să mă sărut în jocul stupid de adevăr sau provocare. Era blond, iar ochii săi căprui erau blânzi, dar în acelaşi timp se putea distinge în privirea lui acel aer răutăcios pe care îl au copiii mici. M-a privit de sus până jos cu interes.

—Arăţi bestial îu uniformă.

Nu m-am putut abţine să nu dau ochii peste cap. Nimeni ɒu putea să arate bestial cu hainele alea oribile, deşi băieţii, îmbrăcaţi în cămăşi şi pantaloni negri, arătau destul de bine. Sophie, cea care îl sorbea pe Nick din priviri la petrecere, m-a observat cu interes şi, fără să vreau, m-am întrebat ce-i trecea prin minte. Alături de ea, o fată brunetă cu ochi albaştri, ale cărei trăsături mi se păreau relativ familiare, mă urmărea cu o privire ostilă.

— Noah, ţi-i prezint pe Sam, pe care îl cunoşti deja, a spus Jenna privindn-mă amuzată, dar i-am ignorat tonul sarcastic, Sophie, Cassie, sora Annei, despre care ţi-am vorbit afund la cină.

Am dat din cap, înţelegând de ce mi se părea cunoscută. Surioara Annei nu părea să mă placă mai mult decât sora sa vm mare. Mă observa de sus până jos cu o privire de gheaţă. Mi-am luat ochii de la ea şi

m-am uitat spre ceilalţi doi băieţi. Unul era brunet cu ochelari, foarte atrăgător, iar celălalt, tipicul golan blond cu ochi albaştri, mai mult ca sigur jucător de fotbal american.

— Iar ei sunt Jackson şi Mark, a terminat Jenna prezentările,

— Bună, i-am salutat cu un zâmbet prietenos.

— Deci tu eşti noua soră vitregă a lui Nicholas Leister? m-a întrebat cu interes Jackson, băiatul cu ochelari.
— Da, eu sunt, ani răspuns, încercând să nu oftez.

— Habar n-ai cât te invidiez, a mărturisit Sophie.

Era clar că era îndrăgostită lulea de el şi m-am detestat pentru dorinţa pe care am simţit-o de a-i explica răspicat că niciodată nu avea să fie al ei.

Un minut mai târziu, în timp ce Jenna şi băieţii îşi terminau ţigările, a sunat clopoţelul.

— Să înceapă tortura, a anunţat Mark, tipul blond, în timp ce îşi stingea ţigara şi îşi atârna pe umăr rucsacul cu o mişcare dibace. Ne vedem înăuntru, Noah, mi-a spus şi mi-a zâmbit.

l-am zâmbit la rândul meu, mai mult din instinct decât din alt motiv, şi, în timp ce ei se îndreptau spre clasele lor, eu m-am pregătit să mă îndrept spre secretariat pentru a afla la ce clasă trebuia să merg şi pentru a primi documentele de care aveam nevoie.

în timp ce mă îndreptam spre o altă clădire, diferită de cea unde se ţineau orele, nu m-am putut abţine să nu mă uit în jur. Mă simţeam privită de undeva. M-am grăbit să intra, pentru că aveam o senzaţie ciudată în piept

Ziua a trecut fără incidente. Jenna era foarte populară în şcoală şi mi-a prezentat o mulţime de persoane pe măsură ce treceau orele. Eram cu ea în clasă aproape la toate materiile, mai puţin la spaniolă şi matematică, dar la fiecare dintre acestea erau fie Mark cel chipeş, fie Sophie, fata îndrăgostită de Nick. Mă nimerisem şi cu Cassie la aproape toate orele şi, pe măsură ce trecea timpul, mi-am dat seama că mă ura profund. Tot timpul încerca să mă ia în zeflemea sau dădea ochii peste cap de fiecare dată când spuneam ceva. Jenna era foarte populară, dar şi Cassie era şi, spre surprinderea mea, popularitatea ei se datora tocmai faptului că sora sa fusese o legendă, la fel ca Nick, în liceul acela de miliouari. Toţi mă întrebau de el, ce făcea sau cum era viaţa alături de el, alţii fuseseră prezenţi în ziua cursei şi văzuseră bătaia pe care o provocase intervenţia mea, motiv pentru care se simţeau îndreptăţiţi să se uite urât la mine sau să se poarte ca şi ciun nu existam. Afurisit să fie NicUolns I^istcr, chiar şi când uu era de faţă trebuia să-mi complice existenţa! Toată lumea vorbea şi despre petrecerea de început de an şcolar, care urma să aibă loc vineri, ocazie cu care urma să li se ureze bun-venit şi noilor elevi. Habar n-aveain ce însemna asta, dar de fiecare dată când era menţionat

subiectul, toţi mă fixau cu privirile inlr-o manieră misterioasă şi neliniştitoare.

în sfârşit, a venit şi momentul plecării acasă, iar la ieşire m& aştepta mama în maşină. Mi-a pus o mulţime de întrebări despre tot şi toţi, dar eram complet epuizată, aşa că am vorbit foarte puţin pe drumul spre casă. Nu m-am putut odihni decât puţin şi m-am bucurat că în ziua aceea nu trebuia să merg la tar. M-am culcat imediat ce am ajuns acasă, dar m-a trezit o voce cunoscută, care m-a făcut să sar din pat

— Haide, trezeşte-te! mi-a zis şi mi-am dat seama că era Jenna.

— Ce vrei? am întrebat, deschizând ochii după cel mai tang somn de după-amiază din viaţa mea.

- Jackson şi Mark ne-au invitat la o mică reuniune la ei acasă, o să fim aproape toţi cei din ultimul an,. Trebuie să vii! m-a îndemnat cu un zâmbet radiant.

- E luni, Jenna, mâine avem ore, am protestat, ştiind foarte bine că mă plângeam în zadar.

- Şi ce dacă? a replicat dându-şi ochii peste cap. Petrecerile de la începutul anului şcolar sunt cele mai tari. Serios, N'oah, ştii cât de greu o să fie să devii populară?

Am scuturat din cap şi m-am ridicat din pat.

— Nu mă interesează să fiu populară, am răspuns privind-o fix.

— Uneori parcă eşti picată de pe Marte. Haide, fă un duş, *că* îţi aleg eu ţinuta.

M-a dat jos din pat şi am încercat s-o ignor cât am putut *de* mult în timp ce făceam un duş cald.

- Haide odată, ce faci?! m-a zorit din partea cealaltă

' a uşii.

Am ieşit înfăşurată într-un prosop şi cu părul şiroind, Jenna putea fi foarte insistentă când îşi propunea ceva. în I timp ce-mi uscam părul în faţa măsuţei de toaletă, am deschis j unul dintre sertare pentru a scoate ustensilele de machiaj şi am văzut din nou plicurile ascunse acolo. Blestematele alea de scrisori îmi făceau viaţa amară, nu puteam să mi le scot din minte, voiam să povestesc cuiva totul, dar nu îndrăzneam, de frică să nu provoc şi mai multe probleme. Deşi eram foarte supărată pe Nick, nu voiam să se ia din nou la bătaie cu cineva, cu atât mai puţin din cauza mea, şi ştiam că exact asta avea să se întâmple dacă îi povesteam despre scrisori. Am închis sertarul cu hotărâre şi mi-am repetat din nou în gând că era o glumă de prost gust, că Ronnie nu era atât de idiot încât să mă ameninţe printr-o scrisoare şi că erau mii de fete care mă urau doar pentru că eram noua soră vitregă a lui Nick.

M-am privit în oglindă şi mi-am propus să mă gândesc la orice altceva, nu voiam să mă mai frământ atât, aveam nevoie să fac orice altceva care să mă

ajute să uit de acea problemă. Am început să mă machiez, iar Jenna a plecat să se aranjeze la ea acasă. Mi-am petrecut o grămadă de timp în faţa oglinzii, nu voiam să am nicio secundă liberă în care să mă gândesc la ce se întâmpla; după ce m-am machiat, mi-am prins părul într-un coc, lucru care mi-a luat cel puţin o jumătate de oră, iar dnpă ce am terminat cu asta, am început să probez aproape toate rochiile pe care mi le cumpărase mama şi care mă aşteptau în dressing cu eticheta pe ele. M-am oprit la o fustă cloş şi un maiou mulat de culoare neagră.

Exact când intenţionam să o sun pe Jenna ca să văd la ce oră avea de gând să vină după mine, am auzit ţipete venind din partea cealaltă a uşii. Desculţă şi cu pantofii cu toc în mână, am scos capul să văd care era problema.

Strigătele veneau din camera mamei şi a lui William. Am ieşit pe hol să aud mai bine... Se certau.

— Ce voiai să fac?! striga mama extrem de nervoasă.

Când ţipa aşa însemna că era furioasă. Mă întrebam ce

făcuse William de o supărase în aşa hal.

— Trebuia să-mi spui! a urlat William şi mai enervat decât ea. Eşti soţia mea, pentru Dumnezeu! După atâta vreme... Cum ai putut să-mi ascunzi aşa ceva?

Erau multe lucruri pe care mama i le-ar fi putut ascunde, dar numai unul putea scoate pe ciueva din sărite în asemenea hal.

- Nu puteam...! a replicat ea.

în timp ce ciuleam urechile pentru a auzi mai bine cineva m-a prins de şolduri, ftcându-mă să tresar şi să scap' pantofii pe jos. M-am întors rapid, speriată.

- Ce faci?! am strigat la Nicholas, care era în spatele meu cu sprâncenele ridicate şi mă privea curios.

- Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, a replicat, studi- indu-mi cu neruşinare ţinuta.

Nici eu nu m-am putut abţine să nu-i privesc pieptul şi cămaşa albă fără cravată care îi stătea atât de bine... Dumnezeule, arăta nemaipomenit în alb, iar contrastul cu pârul său închis la culoare era incredibil!

- Ştii de ce se ceartă? l-am întrebat uşor ameţită.

El a privit spre un punct situat în spatele meu, unde ţipetele se auzeau mai înăbuşit, deoarece uşa camerei fusese închisă.

- Nu, a răspuns scurt, cuprinzându-mi faţa în mâini şi forţându-mă să mă lipesc de perete.

Dintr-odată, am simţit că n-am aer să respir.

- Acum vorbeşti cu mine? a spus.

Gura sa mi-a atras atenţia, buzele sale, răsuflarea sa pe faţa mea...

- Dă-te la o parte, Nicholas, i-am poruncit, încercând sâ-mi controlez sentimentele.

Aş fi vrut să-l îndepărtez cu mâinile, dar refuzam să-l ating, nu aveam de gând s-o fac, nu voiam să-i mai ating trupul nici măcar cu un deget.

- Cât timp ai de gân d să te mai porţi aşa? s-a iuteresat frustrat, ţintuindu-mă în continuare cu mâinile împotriva voinţei mele.

Am respirat adânc.

- Până o să înţelegi că nu te vreau în preajma mea.

Un zâmbet i-a apărut pe faţă, dar nu i s-a reflectat şi în privire.

- Arzi de dorinţa de a mă săruta.

Am simţit un disconfort în stomac, nu suportam senzaţia aceea de nelinişte şi detestam faptul că stricase ceea ce se înfiripase între noi.

— Ard de dorinţa de a-ţi trage un şut.

A zâmbit, iar eu mi-am încrucişat braţele indignată.

— Ieşi undeva? a adăugat o secundă mai târziu.

-Da.

— Cu Jenna?

— Nu. Cu tatăl tău, am comentat pe un ton sarcastic. Cunosc oare pe altcineva?

Atunci şi-a luat mâna de pe perete şi m-a atins pe obraz. Ceva pe faţa lui se schimbase şi mi-a aruncat o privire diferită, prea intensă pentru a o putea suporta.

— Nu îngreuna şi mai mult lucrurile, i-am cerut supărată.

Nu-l mai voiam aproape de mine, oricât m-ar fi durat distanţa, oricât aş fi vrut să uit cele întâmplate, nu puteam şi nu aveam încredere în el.

Tristeţea sa mi-a rămas întipărită pe retină. Nu ştiam prea bine ce fac uegându-mi sentimentele faţă de el, dar mi-era frică să mă apropii, mi-era frică să-mi deschid din nou inima şi cu atât mai mult în faţa unei persoane ca el. Era mai bine să fiu singură, aşa nimeni nu mă putea controla, nu-mi putea spune ce să fac şi nu mă putea face să sufăr.

în seara aceea aveam de gând să uit de toate, de scrisoare, de persoana care mă hărţuia şi de Nicholas. în seara aceea intenţionam să mă îmbăt şi să las alcoolul să-mi spele toate suferinţele pe care le îndurasem.

NICK

Dormeam dus când vibraţiile telefonului au reuşit să mă trezească. Mi-am trecut mâna peste faţă şi mi-a dispărut brusc somnul când am văzut că cea care mă suna era Jenna.

— Sper că ai un motiv important să mă trezeşti la ora trei dimineaţa, am mormăit, închizând ochii şi punând din ncm capul pe pernă.

— Nick, trebuie să vii aici. Noah nu se simte bine, mi-a spus şi am simţit cum tot trupul mi s-a încordat.

M-am ridicat bâjbâind după întrerupător pentru a aprinde lumina.

— Ce-a păţit? E răniţă? am întrebat străbătând camera şi căutând ceva cu care să mă îmbrac.

— Vomită de mai bine de o jumătate de oră, e beată
criţă.

Am înjurat printre dinţi şi am luat cheile maşinii. ^ Dâ-mi adresa, Jenna.

Mi-a luat un sfert de oră să ajung. Era lume peste tot şi rn-am strecurat în casă îmbrâncind»-! pe cei care îmi stăteau în cale. Am căutat-o pe Jenmi în salon şi în bucătărie şi, când [1] puneam mâna pe telefon s-o sun ca să-mi spună unde naiba | era, am văzu t-o coborând scările.

— Unde e? am întrebat furios.

Jenna nu era vinovată, dar, fir-arsăfie, nu se presupunea că ar fi trebuit să aibă grijă una de alta? Ea nu avea nimic; de fapt, era complet trează.

— Am dus-o în camera de sus, m-a informat, iar eu am început să urc câte două trepte deodată. Mi-am dat seama că se întrece cu gluma, dar n-a vrut să mă asculte, Nick, mi-a spus ea, dar am ignorat-o până am ajuns în cameră.

Am intrat şi am îngenuncheat lângă Noah. Avea faţa palidă şi umedă de transpiraţie, probabil de efort după ce vomitase atât de mult

— De cât timp e aşa? m-am interesat şi, văzând că nimeni nu-mi răspunde,, m-am întors spre Jenna furios. De cât timp?

— A vomitat mai bine de o jumătate de oră, iar acum cinci minute şi-a pierdut cunoştinţa... sau poate

că a adormit.. Nu ştiu, Nicholas, îmi pare Tău, i-am spus să se oprească, dar...

— Termină, Jenna, am redus-o la tăcere şi în dipa următoare l-am văzut cu coada ochiului pe Lion intrând în cameră.

Cealaltă fată care era lângă Jenna m-a privit cuhotărâre.

— Sunt studentă la medicină, linişteşte-te, are pulsul stabiL Pur şi simplu a întrecut măsura, are nevoie de somn. Mâine o să aibă o mahmureală pe cinste, dar n-are nimic.

— Cum poţi să spui că n-are nimic? aproape că am ţipat la ea, luând în mâini capul lui Noah şi cercetându-i faţa extrem de îngrijorat

— Nu are, ia-o acasă şi ţine-o sub observaţie în noaptea asta, m-a sfătuit fata şi mi-am propus să-i urmez sfatul.

— îmi pare rău, Nick. Nu m-am gândit că o să se termine aşa, a recunoscut Jenna cu un aer vinovat.
— Acum nu mă interesează ce ai de spus, am replicat pe un ton glacial, aplecându-mă peste Noah şi luâud-o în braţe fără nicio dificultate.

M-a speriat faptul că n-a scos aproape niciun sunet, deşi respiraţia ei era normală. Şi-a culcat capul pe umărul meu, iar eu mi-am reproşat că nici de data asta nu fusesem în stare s-o protejez. Era aşa din cauza mea, dar mai era ceva ce nu pricepeam: în timp ce coboram scările cu ea în braţe, n-am putut să nu mă întreb ce naiba se întâmplase de luase hotărârea să se îmbete în asemenea hal.

Când am parcat la intrare şi m-am întors s-o privesc pe Noah, am avut fără să vreau o senzaţie de *deja vu* extrem de neplăcută. în seara în care o cunoscusem pe Noah, ea ajunsese exact în aceeaşi stare, doar că din cauza unui drog care-i fusese pus în băutură. întâmplarea respectivă fusese tot din vina mea, iar când mi-am amintit cum o abandonasem pe autostradă am înţeles cât de urât mă purtasem cu ea din prima clipă în care o văzusem. Nu o meritam, dar acum nu mai puteam face nimic, mă prinsese în mrejele ei.

Am coborât din maşină şi am scos-o cu grijă. Era în continuare complet inconştientă şi a trebuit să mă grăbesc să intru în casă şi să urc scările. Era destul de târziu şi nu voiam ca Raffaella s-o vadă pe Noah în starea aceea deplorabilă. M-am îndreptat direct spre camera mea, fără sa stau pe gânduri vreo clipă. în noaptea aceea nu aveam de gând s-o pierd din ochi până nu vedeam că şi-a recăpătat cunoştinţa. Când am aşezat-o cu grijă pe patul meu, m-am gândit că dorisem să o văd întinsă pe pernele acelea încă de prima dată când o văzusem îmbrăcată cu o rochie, iar acum fusesem nevoit s-o aduc în acele condiţii. I-am scos pantofii cu grijă şi am aprins lămpiţa de pe noptieră. Era atât de inconştientă, încât nici măcar nu remarcase că încăperea era cufundată într-un întuneric total, iar asta m-a făcut să simt o presiune în piept care nu mă lăsa nici să respir. Şi dacă era într-o stare mai proastă decât părea? Dacă ar fi

trebuit s-o duc la un spital s-o consulte? Mi-am scos din minte această ultimă posibilitate, pentru că Noah era minoră şi ar fi avut probleme serioase dacă se afla că băuse prea mult alcool.

Avea hainele pătate de vomă şi pielea de găină. Păs- trându-mi calmul, am început să-i scot fusta şi ciorapii. M-am dus să iau un tricou de-ale mele şi, înainte de a i-l băga pe cap, ceva mi-a atras atenţia: Noah avea o cicatrice lungă care se întindea pe aproape tot abdomenul. Am rămas cu ochii la ea, neştiind ce să cred. Cum o căpătase? Nu era o cicatrice obişnuită, era mare şi, cu siguranţă, fuseseră necesare multe copci. Cu nn deget am atins acel semn fin care strica perfecţiunea celui mai spectaculos trup pe care-l văzusem vreodată. Noah s-a mişcat în somn, iar eu mi-am retras imediat mâna. Din cauza asta nu o văzusem niciodată în costum de baie din două piese? Din cauza cicatricei? în clipa aceea numeroase momente şi detalii mi-au revenit în minte, dobândind în sfârşit un sens: de ce purta numai costum de baie întreg şi de ce devenea neliniştită când se punea problema să se dezbrace; sau de ce se schimbase la faţă când, în timp ce jucam adevăr sau provocare, i se propusese să-şi scoată rochia.

Am înţeles atunci că Noah se afla la mii de kilometri distanţa de mine, că erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre ea şi am simţit nevoia să o protejez de orie» problemă care i-ar fi provocat îngrijorare sau teamă. I-am trecut tricoul peste cap şi am acoperit-o cu pătura mea.

„Oare ce păţise? Cine era de fapt Noah Morgan?”

Cu aceste gânduri în minte, m-am culcat lângă ea, strângând-o la piept şi dorind s-o protejez de tot şi de toţi, pentru că ceva i se întâmplase, iar eu intenţionam să aflu ce.

NOAH

Era foarte cald. Nu vedeam nimic în jur şi mă simţeam de parcă cineva mă asfixia. Nu mi-a luat decât o secundă să înţeleg de ce mi se părea că temperatura atinsese patruzeci de grade. Nişte braţe mă înconjurau şi mă strângeau, ţinându-mă lipită de un trup masiv şi cald. Eram complet ameţită când ochii mi-au căzut asupra lui Nicholas, care dormea profund

Cum ajunsesem acolo? Şi ce naiba căutam în pat cu el?

M-am analizat de sus până jos şi am văzut că eram îmbrăcată, dar cu un tricou care nu-mi aparţinea şi care era atât de mare, încât îmi venea ca o cămaşă de noapte.

Mi s-a tăiat respiraţia: cineva mă dezbrăcase.

Panica a pus stăpânire pe mine şi m-a copleşit. Respiraţia mi s-a accelerat şi m-am ridicat cum am putut, sprijinindu-mă de tăblia patului. Nicholas a deschis ochii când mi-a simţit mişcarea, iniţial ameţit, dar o secundă mai târziu s-a ridicat în capul oaselor şi m-a privit circumspect.

— Eşti bine? m-a întrebat, cercetându-mi chipul cu atenţie şi prudenţă.

— Ce naiba caut aici? l-am întrebat, sperând că nu fusesem atât de beată încât să nu mă fi putut schimba singură la baie.

— Jenna m-a sunat să vin după tine. Erai inconştientă, mi-a explicat privindu-mă ciudat.

Avea până răvăşit şi se culcase îmbrăcat cu hainele pe care le purtase ieri.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? m-am interesat,

încercând să-mi păstrez calmul.

El m-a analizat câteva secunde, cântărindu-şi cuvintele. Inima a începnt să-mi bată mai tare.

— Ţi-am scos hainele pătate de vomă şi te-am băgat în pat, a răspuns, iar atuuci tot autocontrolul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

M-am ridicat din pat şi m-am dus în capătul celălalt al camerei. L-am privit, nevenindu-mi să cred ce făcuse.

— Cum ai putut să faci asta? am strigat la el, scoasă din

sărite.

Nu era posibil ca Nicholas să-mi fi văzut cicatricea, nu se putea. Asta deschidea o uşă spre un trecut la care nu puteam şi nu voiam să mă întorc.

El s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine cu precauţie.

— De ce te enervezi aşa? mi-a spus îndurerat şi supărat; eu abia îmi mai puteam controla respiraţia. Oricare ar fi motivul îngrijorării tale, trebuie să ştii că mie nu-mi pasă şi că n-o să spun nimănui... Noah, te rog, nu mă mai privi aşa, sunt îngrijorat pentru tine.

— Nu! am ţipat furioasă. Nu poţi să fii îngrijorat pentru ceva ce nu înţelegi şi n-o să afli niciodată!

Simţeam nevoia să ies din camera aceea, simţeam nevoia să fiu singură, lucrurile nu ieşeau aşa cum sperasem eu, nimic nu ieşea aşa cum îmi doream. Am simţit un nod în stomac şi mi-a venit să plâng.

L-am privit fix; părea că nu ştia ce să facă, dar în acelaşi timp i se citea pe chip hotărârea.

— N-am de gând să-ţi repet să stai departe de inine.

S-a schimbat la faţă, s-a înfuriat şi s-a apropiat,

luându-mi faţa în mâini. Am rămas nemişcată, încercând să-mi controlez respiraţia şi tulburarea care mă măcina pe dinăuntru.

—înţelege odată, n-am de gând să plec nicăieri, o să fiu alături de tine şi, când o să fii în stare să-mi povesteşti ce naiba ai păţit, o să vezi că ai comis o mare greşeală ţinându-mă la distanţă de tine.

L-am îmbrâncit şi m-am bucurat că s-a îndepărtat.

- Te înşeli, nu am nevoie de tine, am răspuns, adunân- dn-mi lucrurile de pe jos.

Am ieşit trântind uşa.

îmi venea să plâng, voiam sa plâng fără oprire, să dau afară din mine toată suferinţa pe care o simţeam în clipa aceea. Nicholas îmi văzuse cicatricea: acum ştia că se întâmplase ceva, ceva ce nu voiam să iasă la lumină, ceva de care mă ruşinam, ceva ce hotărâsem să îngrop în adâncul fiinţei mele.

Cu mâinile tremurânde, mi-am scos hainele de pe mine şi m-am băgat îu apa fierbinte, lăsându-mi corpul să se încălzească, încercând să imi reglez temperatura, pentru că mă simţeam îngheţată pe dinăuntru şi pe dinafară. Când am ieşit din baie şi am văzut un plic alb pe pat, am simţit că mă prăbuşesc. Nu din nou, nu altă scrisoare, Dumnezeule, nu, uu şi azi!

Am luat plicul cu mâinile tremurânde. Asta era deja hărţuire, trebuia să o denunţ, trebuia să spun cuiva. Am scos hârtia din plic şi, cuprinsă de teamă, am început să citesc:

îţi aminteşti ce mi-ai făcut? Eu nu pot să uit momentul în care ai distrus tot, absolut tot. Vă urăsc, pe tine şi pe mama ta. Vă credeţi importante pentru că locuiţi în casa unui milionar? Sunteţi doar nişte târfe care se vând pentru bani, dar asta n-o să dureze: o să mă asigur eu de asta şi, după ce voi face ce trebuie să fac, o să rămână departe zilele în care mergeai la o şcoală elegantă îmbrăcată în uniformă.

A.Ţ.A.

Situaţia era tot mai gravă, trebuia să vorbesc cu cineva, trebuia să-i spun mamei, dar o parte din mine mă îndemna să n-o fac. Mama era ocupată cu Will, în ziua anterioară se certaseră, iar ultimul lucru pe care îl doream era s-o îngrijorez şi să-i spun că deja îmi făcusem duşmani în oraşul ăsta.., Nu, nu puteam să-i povestesc despre Ronnie, pentru că ¡-aş fi creat prohleme lui Nicholas. Ce se întâmplase la curse era ilegal şi, dacă mergeam la poliţie, ar fi trebuit să povestesc tot ce se petrecuse. Nicholas avea douăzeci şi doi de ani, putea face înehisoare şi, dacă Ronnie era vinovat şi era arestat, nu ar fi ezitat să spună tot ce ştia despre Nicholas şi despre prietenii mei.

Lucrurile se puteau sfârşi rău dacă nu aveam grijă.

Mi-era frică să ies singură, mă simţeam atât de copleşită, mă cuprinsese o tristeţe atât de profundă, încât nu voiam decât să uit din nou de toate, aşa cum făcusem cu o noapte în urmă. Să beau până la pierderea cunoştinţei suna oribil, iar acum, după ce

mă trezisem, aveam o mahmureală îngrozitoare, dar nu-mi părea rău. Da, făcusem asta pentru că eram atât de împovărată de probleme, de demoni interiori, încât nimic nu părea să mai aibă sens, totul în jurul meu ameninţa să mă distingă, iar eu nu voiam decât să aleg calea mai uşoară.

M-am aşezat pe un scaun şi m-am uitat la ceas. în mai puţin de patruzeci şi cinci de minute trebuia să fiu la Kceu pentru a doua zi de şcoală şi uimic nu suna mai ridicol în clipa aceea. Ca şi când aş fi fost controlată de altcineva, mi-am pus uniforma, simţindu-mă prost că o purtam... Cuvintele acelei persoane mă afectaseră profuud, era adevărat că nu meritam să trăiesc acea viaţă, nu-mi aparţinea.

Când am coborât la micul-dejun, în bucătărie nu erau decât Nicholas şi tatăl lui, prinşi într-o discuţie care a încetat când am intrat eu.

— Şi mama? am întrebat, în timp ce, fără să-i privesc, mă apropiam de frigider şi scoteam laptele.

— Se odihneşte, azi te duc eu la şcoală, dacă nu te deranjează, mi-a spus William cu un zâmbet crispat.

Ieri după-amiază maşina inea scosese nişte sunete ciudate şi o dusesem la service. L-am privit pe William şi am remarcat că era mai serios decât de obicei. Orice s-ar fi întâmplat între ei doi cu o zi în

urmă, probabil că o afectase foarte mult pe mama dacă nu voia să se ridice din pat. L-am observat încruntată şi am dat clin cap afirmativ, propunân- du-nii să aflu ce naiba se întâmplase între ei.

Nicholas abia dacă se uita la mine şi i-am fost recunoscătoare pentru asta. Nu puteam să-l privesc în ochi, ştiind ce descoperise despre mine.

William a luat încă o înghiţitură de cafea şi s-a întors spre mine.

— Eşti gata, Noah? m-a întrebat.

- După ce-mi faci nodul la cravată putem pleca, i-am răspuns, iar el a zâmbit.

Era prima dată când îi ceream ceva direct şi a fost ciudat. Fără să-mi dau seama, căpătasem încredere în el şi adevărul e că mă simţeam suficient de confortabil încât să nu mă tem să merg cu el singură în maşină.

Ziua a trecut repede, slavă Domnului: Jenna şi-a cerut o mie de scuze că mă lăsase să beau atât de mult, deşi nu avea de ce să-şi ceară scuze, pentru că fusese numai vina mea, şi o mulţime de fete pe care nici măcar nu le cunoşteam mă abordaseră să mă întrebe cum era viaţa alături de Nicholas Leister. Se pare că devenisem subiectul preferat de bârfa al întregii şcoli şi toţi fie mă criticau, fie voiau să fie prieteni cu mine. Jenna îmi spunea că ăsta e preţul popularităţii, că aveam să mă obişnuiesc, dar eu nu voiam decât să mă ascund undeva şi să trec neobservată. Mai ales pentru că, pe lângă fraierele îndrăgostite de Nick, mai erau şi invidioasele care mă urau pentru că îmi puteam petrece timpul alături de el; printre ele, lucru care nu mă surprindea deloc, era şi Cassie, sora Annei. Nu ştiam ce era în capul ei, dar de fiecare data când privirile ni se întâlneau începea să şuşotească împreună cu fetele de lângă ea, după care izbucnea în râs. Era un comportament extrem de infantil, dar eu n-aveam chef să suport aşa ceva. Le-am ignorat pe ea şi pe amicele ei şi mi-am petrecut ziua cu Jenna şi cu prietenii ei, care, spre surprinderea mea, îmi erau simpatici. Mereu făceau planuri şi puneau la cale petreceri ftră niciun motiv clar.

Când am terminat orele, n-am văzut maşina mamei aşteptându-mă, dar, pe măsură ce lumea pleca, am remarcat o siluetă la pândă lângă un copac, care nu-şi lua ochii de la mine.

Ronnie.

Inima a început să-mi bată cu putere şi am simţit adrenalina străbătându-mi corpul. Dacă el era cel care trimisese scrisorile, aveam probleme serioase. Mi-a zâmbit când şi-a dat seama că îl observam şi mi-a făcut semn să mă apropii. Era destul de departe, dar nu suficient încât să-mi poată face vreun rău fără să vadă cineva. Nu mai erau mulţi elevi, dar erau destui încât să mă simt în siguranţă apropiin- du-mă de el. Unde naiba era mama?

Mi-am spus în sinea mea că trebuia să rezolv acea problemă cât mai curând posibil şi m-am îndreptat spre el, încercând să par cât mai sigură pe mine. Când m-am aflat în faţa lui, privirea mea s-a aţintit din nou asupra părului său negru tuns foarte scurt şi asupra nenumăratelor tatuaje care îi acopereau braţele şi o parte din claviculă.

— Ce vrei? l-am întrebat fără ocolişuri, sperând ca vocea să nu-mi trădeze tulburarea.

El a izbucnit în râs auzindu-mi întrebarea.

— Nu te grăbi, frumoasa mea, mi-a spus, scrutându-mi trupul cu o privire lascivă, din vârful degetelor de la picioare până în albul ochilor. Eşti foarte sexy cu uniforma asta de fată de bani gata, ar fi distractiv să ţi-o scot, a comentat, desprin- zându-se de trunchiul copacului şi privindu-mă de sus.

- Eşti dezgustător şi, dacă asta e tot ce ai să-mi spui» am răbufnit şi m-am întors cu spatele să plec, dar m-a apucat de braţ şi m-a apropiat de el.

- Crezi că poţi să mă umileşti cum ai făcut-o şi să scap[1] basma curată? m-a întrebat, apropiindu-şi gura de urechea mea.

Am încercat să mă desprind, dar mă ţinea **strâns;”**[1] plus, voiam să aud ce avea să-mi spună, voiam să ştiu dacă e era autorul scrisorilor.

— Nu ştii să pierzi, în loeul tău mi-aş găsi altă ocupaţie, i-am spus, făcând uz de întregul autocontrol de care eram în stare şi eliberându-mă cu un gest bruse din strânsoarea lui.

Ochii săi erau aţintiţi asupra bluzei mele.

— Eşti bătăioasă ea o pisicuţă şi suficient de apetisantă încât să-mi trezeşti interesul, dar, dacă mai deschizi gura să mai spui o tâmpeuie, jur că...

— Ce? Ce-o să-mi faci? l-am întrerupt privind înapoi şi dorind să-i demonstrez că în acel loc nu putea să mă atingă nici măcar cu un deget.

El m-a analizat din uou, dar era îngândurat şi încerca să păstreze coutrolul asupra situaţiei.

— O să-ţi fac tot ce vreau, poţi să fii sigură de asta, dar la momentul potrivit, m-a asigurat zâmbind, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme. Am ceva pentru tine, ceva la care sigur nn te aştepţi.

în clipa aceea am văzu t-o: altă scrisoare. Era el, Ronnie era cel care mă amenința.

— Gluma ta proastă nu mai e aşa de proastă ca la început, ce mă împiedică să te denunţ pentru hărţuire? i-am spus, observându-l cu răceală şi cu o linişte falsă.

El a izbucnit în râs.

— Eu nu sunt decât mesagerul, frumoaso, a comentat, atingându-mi obrazul stâng cu hârtia. Se pare că nu sunt singurul care vrea să pună mâna pe tine.

Am rămas tăcută, fără să înţeleg ce voia să spună. Dacă nu era el autorul scrisorilor, atunci cine naiba era?

Exact în momentul în care am întins mâna să apuc scrisoarea, o maşină a oprit lângă mine.

— Pleacă de lângă ea! a strigat Nicholas.

A coborât din maşină trântind portiera şi a apărut în spatele meu. M-a tras de mână şi s-a aşezat în faţa mea.

Ronnie nu a părut impresionat, ba chiar zâmbea ca un idiot care tocmai aflase că a câştigat la loterie.

Mi-am băgat rapid scrisoarea în geantă, înainte ca Nicholas s-o vadă.

— Ce dracu' faci aici? s-a răstit la el amenințător.

Ronnie l-a observat câteva secunde.

— Văd că nu m-am înșelat... Și tu ai vrut să ajungi între picioarele ei, nu-i așa, Nick? a comentat râzând.

Nicholas a făcut un pas în față, dar eu m-am grăbit să-l apuc de braț și să trag de el.

— Nu face asta, i-am cerut.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Nicholas să se bată din nou cu ticălosul ăla.

Nick și-a coborât privirea spre mine și s-a uitat fix în ochii mei. Pe chipul său se citea furia, dar și teama, teama să nu mă rănească.

— Ascult-o pe surioara ta, Nick, nu cred că vrei să te bați cu mine, nu aici, a spus el, privind spre un punct situat în spatele nostru, unde mai mult ca sigur atrăseserăm deja atenția.

— Ai grijă să nu te mai văd vreodată cu ea sau jur pe ce am mai sfânt că n-o să mai vezi lumina soarelui, a spus el, făcând un pas înainte.

Ronnie a zâmbit din nou, mi-a făcut cu ochiul și apoi **s**-a urcat în mașina sa. Eu am început să tremur în **secunda** m care s-a făcut nevăzut. Nu știam că îmi ținusem **respirația** în tot acest timp.

Nick s-a întors spre mine și și-a pus mâinile pe obraj" mei.

— Spune-mi că nu ți-a făcut nimic, mi-a cerut, anali- zându-mi chipul.

Am negat clătinând din cap, în timp ce încercam sa-"[11] controlez emoțiile. Nu puteam să par slabă, nu în fața Iu'-

Am făcut un pas înapoi. Nick și-a retras mâinile de P[e] fața mea.

— Sunt bine, am afirmat pe un ton calm. **Du**-mâ a ca-

În mașină am reușit să mă liniștesc Am putut să respir normal, iar tulburarea pe care o simțeam era trădată doar de tremurul mâinilor, pe care le-am băgat sub genunchi să nu se vadă. Muream de curiozitate și de teamă să deschid scrisoarea, deși îmi spuneam că nu era o idee bună s-o citesc, că ceea ce scria acolo urma să mă cufunde într-o disperare și mai mare decât cea pe care o simțeam deja.

—Ce ți-a spus, Noah? m-a întrebat Nicholas după mai multe minute de tăcere.

N-am ştiut prea bine ce să-i răspund.

—M-a ameninţat, am spus în cele dîn urmă, lucru care era adevărat

Mâinile sale au strâns cu putere volanul.

— Cum mai cxact? s-a interesat.
Eu am clătinat din cap.

—Nu contează asta, ceea ce contează însă este că vrea să se răzbune pentru chestia de În curse, am afirmat, constatând că vocea îmi tremura uşor.

—N-o să te atingă nici măcar cu un deget, a jurat el privind în faţă.

îi eram recunoscătoare că-şi făcca griji pentru mine, dar nu era nevoie: ştiam să am grijă singură de mine.

— Evident că n-o s-o facă, am aprobat eu...

Dar oare spuneam adevărul?

Când am ajuns acasă, m-am dus direct în camera mea. William era în salon cu o mulţime dc avocaţi şi, când m-a văzut intrând, a închis uşa fără ca măcar să mă salute. A fost un gest ciudat, dar cel puţin nu a trebuit să vorbesc decât cu mama când am ajuns acasă.

Spre deosebire de alte daţi, arăta obosită şi **încercănată.** Când m-a văzut, m-a îmbrăţişat. Oricare ar fi fost motivul discuţiei în contradictoriu, fără îndoială, era mai grav decât credeam.

- Eşti bine, mamă? am întrebat-o fixând-o cu privirea când, în cele din urmă, mi-a dat drumul.
- Sigur, a răspuns pe un ton nu foarte convingător.
- **E** totul bine între tine şi Will? Poţi să-mi **povesteşti** am comentat, încercând să scot ceva de la ea.

Ea a negat clătinând din cap şi afişând zâmbetul cel mai fals pe care îl văzusem în ultimul timp.

- Totul e în regulă, scumpa mea, nu-ţi face griji, a afirmat

Am dat din cap cu îndoială, dar nu puteam să mai zăbovesc şi să încerc să obţin informaţii, trebuia să citesc scrisoarea pe care mi-o dăduse Ronnie.

Am urcat în camera mea şi am scos-o din geantă extrem de tulburată.
Scrisoarea conţinea o singură frază:

Mi-ai răpit tot ce aveam mai de preţ, iar acum vei suporta consecinţele.
T.A.T.A

Scrisoarea mi-a căzut din mână. Iar amintirile au revenit:

Autobuzul şcolii tocmai mă lăsase în faţa casei. **Aveam** *doar opt ani şi în mână ţineam un desen.* Câştigasem *un premiu, premiul întâi, şi voiam să le povestesc părinţilor mei. Am intrat înjugă, cu zâmbetul pe buze, şi atunci* **am** *văzut scena.*

Mama era pe jos, înconjurată de cioburi. Spărseseră din nou măsuţa din salon. Din obrazul stâng al maf ţâşnea sânge şi avea buza spartă şi un ochi vânăt, dar, can m-a văzut intrând, s-a ridicat cu greu în picioare.

- *Bună, scumpa mea, m-a salutat printre lacrimi.*
- *Iar n-ai fost cuminte, mamiPam întrebat-o, op''°P' indu-mă de ea cu paşi nesiguri.*

Ea a dat din cap, iar în acea clipă un bărbat '„ª puternic a apărut în pragul uşii.

— Du-te să te speli, mă ocup eu de ea, a ordonat tata.

Mama *m-a* privit câteva clipe şi apoi a dispărut *în*
camera sa.

M-am întors spre el *cu* desenul În mână.

— Cea făcut azi fetiţa *mea* frumoasă?

Am simţit cum respiraţia mi se accelerează din cauza amintirilor. M-am aşezat lângă pat şi mi-am cuprins genunchii cu braţele. Nu putea să mi se întâmple aşa ceva...

0 ajutam pe mama să gătească, dar ea era neliniştită: *în* ziua aceea nimic nu părea să-i iasă *cum* trebuie. Pâinea i s-a *ars,* iar pastele i s-au lipit. Ştiam ce *urma* să se întâmple şi imi simţeam corpul paralizat defiică. Eram doar o copilă, dar înţelegeam că, dacă nu te purtaifrumos, aşa cum făcuse mama, erai pedepsită.

— *Ce naiba e asta? a* spus *el şi s-a ridicat,* râsiurnând masa cu o mişcare uioîcriifi.

Farfuriile şi paharele s-au făcut ţăndări pe jos. Eu m-am ridicat şi amfugit din cameră. Ca defiecare dată când se întâmpla asta, mi-am astupat urechile cu mâinile şi am început să îngân *un* cântec. Mama îmi spusese să fac asta, iar eu aveam de gând *s-o ascuîi.*

Dar ţipetele şi loviturile se *auzeau şi* aşa.

Am simţit cum lacrimile încep să-mi curgă pe faţă... Trecuse atâta vreme de când nu mă mai gândisem la asta...

Tata mirosea urai, aceea urma să fie o zi proastă. De fiecare dată când tata emana acel miros *amar* lucrurile se terminau rău. Ţipetele au început câteva minute mai târziu şi au fost însoţite de zgomotul puternic produs de *un* obkct care *se spărsese.* Am

alergat în camera mea şi m-am închis acolo. M-am acoperit cu păturile şi am stins *lumina. întunericul avea să* mă protejeze, întunericul era aliatul *meu...*

Am revenit la realitate şi am simţit cum inima îmi bătea nebunește în piept. Nu-mi venea să cred că mi se întâmpla din nou. Dintr-odată, am simţit că-mi vine să vomit şi asta am şi făcut. Am alergat în baie şi am dat afară puţinele alimente pe care le ingerasem pe parcursul zilei. M-am sprijinit de chiuvetă şi mi-am vârât mâinile între genunchi. Trebuia să mă calmez, trebuia să-mi recuperez stăpânirea de sine. Tata era la închisoare, tata era la închisoare... Nu putea să-mi facă rău, era închis, în altă ţară, la mii de kilometri distanţă, departe, foarte departe, dar atunci cine îmi putea face aşa ceva?

Nimeni nu-mi cunoştea trecutul, absolut nimeni, doar mama, angajata de la Protecţia Copilului şi instanţa care judecase cazul şi care îl condamnase pe tata la închisoare. Pentru că era în continuare închis, nu-i aşa?

Mi-am dat cu apă pe faţă, încercând să mă liniştesc. N-aveam de gând să mă prăbuşesc, n-aveam de gând să fac asta, n-aveam de gând să fac asta, n-aveam de gând să fac asta... Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia...

Am luat telefonul şi am format numărul.

— Jenna? am spus o clipă mai târziu. Am nevoie de ajutorul tău.

NICK

Ceva se întâmpla. Noah era diferită: se comporta ciudat. De când ne întorseserăm de la şcoală în după-amiaza aceea nu mai coborâse; voiam să mă duc s-o văd, pentru că ştiam că ceva nu era în regulă. De când văzusem cicatricea de pe trupul ei, toate alarmele începuseră să sune, ceva i se întâmplase şi ceva i se întâmpla chiar acum care o făcea să se comportc în felul acela: să se îmbete până la pierderea cunoştinţei... Noah nu era aşa, nu cea pe care o cunoşteam eu, nu cea de care mă îndrăgostisem.

Abia dacă vorbea cu mine, o rănisem şi meritam să stau departe de ea, dar nu puteam permite să i se întâmple nimic rău, trebuia s-o protejez de ticălosul ăla şi, dacă era nevoie s-o urmăresc sau s-o supraveghez pe ascuns, intenţionam s-o fac.

în clipa aceea mi-a sunat telefonul. Am răspuns şi am vorbit cu sora mea. Nu puteam să fiu lângă ea

în prima zi de şcoală şi mi se rupea inima din cauza asta, dar nu puteam s-o las de izbelişte pe Noah. Mă simţeam vinovat, dar ceva îmi spunea că trebuia să rămân aici alături de ea. Am asigurat-o pe sora mea că, de îndată ce voi putea, o voi vizita şi i-am urat o primă zi de şcoală minunată. Mi-o imaginam cu uniforma ei minusculă şi ghiozdanul imprimat cu personajele din *Maişinf* şi am simţit cum mă roade remuşcarea.

Zilele au trecut, iar joi s-a întâmplat ceva care m-a nedumerit profund: când am urcat în camera mea după ce ajunsesem epuizai de la facultate, am auzit zgomote şi râsete

' Mim de animaţie cu titlul 0rlgln.1t *Cars* (n. red.).

provenind din camera lui Noah. Fără să stau pe gânduri vreo clipă, am deschis brusc uşa şi am găsit-o cu trei fete şi doi băieţi. Fumul care plutea în cameră şi mirosul intens demonstrau ca fumau marijuana. Jenna era şi ea acolo, alături de imbecilul de amic al său care se sărutase cu Noah în ziua jocului cu sticla. Era şi Sophie, care era îmbrăcată doar cu fusta de la uniformă şi un sutien roşu din dantelă.

— Ce naiba se întâmplă aici? am urlat când am văzut acel spectacol.

Slavă Domnului, Noah era complet îmbrăcată, dar avea între degete o ţigară din care ieşea un nor de fum alb ce o învăluia.

— Nicholas, ieşi! a strigat ea la mine, ridicându-se în picioare.

M-a orbit impulsul de a o scutura şi de a-i da afară de acolo în şuturi pe toţi cei care îi ţineau companie.

Am făcut cinci paşi până la ea şi i-am smuls din mână ţigara cu marijuana.

— De ce fumezi mizeria asta? am întrebat-o, săgetând-o cu privirea.

Ea m-a privit câteva clipe, după care a ridicat din umeri cu indiferenţă. Avea ochii roşii şi pupilele dilatate. Era sub efectul drogului.

— Toată lumea afară! am strigat către ceilalţi.

Fetele au tresărit, iar cei doi băieţi m-au privit sfidător.

— Ce vrei, frate? Ne distrăm şi noi puţin! a **exclamat** unul dintre ei, ridicându-se în picioare şi înfruntându-mă.

I-am aruncat o privire asasină.

— OK, OK, calmează-te, frate, mi-a spus şi a început să-şi adune lucrurile.

Noah avea mâinile în şolduri şi o atitudine cu adevărat provocatoare.

— Care-i problema ta? a răbufnit ignorându-i pe prietenii ei, care ieşeau pe uşă.

Am aşteptat până au dispărut, inclusiv idioata de Jenna, şi am trântit uşa,

— Lasâ-mă în pace! a spus ea, ocolindu-mă şi îndrep- tându-se spre uşă.

Am prins-o imediat de un braţ şi am obligat-o să se uite la mine.

— Poţi să-mi explici ce naiba ai? am întrebat-o furios.

Ea m-a privit, iar în ochii săi am citit că îmi ascundea

ceva obscur şi profund. Totuşi, mi-a zâmbit fără umbră de bucurie.

— Asta e lumea ta, Nicholas, mi-a răspuns calmă. Nu fee altceva decât să trăiesc viaţa ta, să mă bucur de compania prietenilor tăi şi să simt că nu am nicio problemă. Asta este ceea ce faceţi voi şi asta se presupune că trebuie să fac şi eu, a declarat, făcând un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

Mie nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ţi-ai pierdut complet controlul, i ara spus coborând glasul.

Nu-mi plăcea ce vedeam, nu-mi plăcea persoana în care se transforma treptat fata de care credeam că m-am îndrăgostit. Dar, dacă mă gândeam mai bine... tot ce făcea şi modul în care se comporta... era exact ce făcusem şi eu înainte de a o cunoaşte; eu o târâsem după mine în toate astea: fusese vina mea. Era vina mea că acum se autodistrugea.

într-un fel, facuserăm schimb de roluri. Ea apăruse în viaţa mea şi mă scosese din abisul întunecat în care mă scufundasem, dar până la urmă ajunsese să-mi ia locul.

— Pentru prima dată în viaţă cred că sunt eu cea care deţine controlul şi îmi place chestia asta, aşa că lasă-mă în pace, a declarat, îmbrâncindu-mă şi ieşind din camera.

Am rămas nemişcat. Ce puteam face? Noah ascundea ceva şi nu avea de gând să-mi povestească; eu pierdusem încrederea ei cu mult timp în urmă şi să o redobândesc însemna să intru în jocul ei... Voiam s-o protejez, voiam s-o scot din abisul în care se adâncea, dar cum să fac asta dacă nici nu voia să stea în aceeaşi cameră cu mine...?

Dragostea mea pentru fata asta avea să-mi distrugă şi puţina răbdare pe care o mai aveam,

în seara aceea tata şi Raffaella se duceau la o reuniune şi urmau să petreacă noaptea la hotelul Hilton din centru. Eu intenţionam să rămân acasă şi s-o supraveghez pe Noah, încercând s-o împiedic să mai intre în alte necazuri. Nu ştiam prea bine de când devenisem garda ei de corp, dar avea ceva în ea care mă împiedica s-o las singură. Cu greu puteam sta sub acelaşi acoperiş cu Noah fără să vreau să mă apropii de ea şi s-o cuprind în braţe.

Mă îngrijorau comportamentul ei şi, mai aies, faptul că ajunsese să semene cu persoanele din anturajul meu. Prospeţimea, naturaleţea, inocenţa sa mă făcuseră să-mi dau seama că în afara universului în care trăiam existau multe lucruri de care eu n-aveam habar. Iar s-o văd pe Noah transformându-se într-o persoană ca mine era ceva care mă ucidea pe dinăuntru.

Trecuse de miezul nopţii când am auzit uşa casei deschi- zându-se. Noah ieşise cu Jenna şi nu ştiam unde se duseseră, pentru că atunci când mă pregăteam s-o întreb, deja plecaseră în maşina decapotabilă a iubitei lui Lion. M-am apropiat de uşă şi am privit-o intrând. Era beată din nou. Nici măcar nu mi-a remarcat prezenţa când a intrat clătinându-se în casă. Era desculţă, cu pantofii într-o mână şi geanta în cealaltă.

— De unde vii? am întrebat-o rupând tăcerea.

Când m-a văzut s-a speriat, dar imediat s-a îndreptat şi mi-a aruncat o privire neprietenoasă.

— Ce faci aici? M-ai speriat! mi-a răspuns, **încercând** să-şi păstreze echilibrul.

Frustrat de încercările sale zadarnice de a sta dreaptă, m-am apropiat de ea şi am luat-o pe sus, fără să dau atenţie reproşurilor sale. Am dus-o direct în baie, am aşezat-o pe chiuveta şi am pornit robinetul de la duş.

— Ai un fel foarte ciudat de a încerca să te culci cu mine, ştiai? mi-a spus, rămânând liniştită acolo unde o lăsasem.

Cel puţin, în ziua aceea nu ţipa şi nu încerca să fugă de mine. Avea privirea pierdută, în timp ce eu îi scoteam pardesiul şi îi priveam cu atenţie chipul. Părul despletit şi răvăşit îi încadra faţa. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar buzele păreau mai cărnoase decât de obicei. Chiar şi beată fiind, tot mă atrăgea şi a trebuit să-mi păstrez tot sângele rece pentru a nu o duce în patul meu, aşa cum făcusem ultima dată când o găsisem într-o asemenea stare. Eram iritat şi îngrijorat de atitudinea sa.

— Când o să mă culc cu tine o să fie oricum, numai ciudat nu, am declarat pe un ton categoric, în timp ce îi scoteam bluza şi îi observam sutienul negru din dantelă pe care îl purta.

M-am forţat să rămân calm.

- în clipa asta nu m-ar deranja să o fad. Mi-ai văzut deja cicatricea şi nu ţi-a fost silă, nici măcar nu te-ai speriat, deşi mie îmi dă fiori. îmi trezeşte nişte amintiri dureroase, Ştiai? a comentat neatentă, în timp ce eu renunţam s-o mai dezbrac.

Nu puteam s-o văd goală, iar chestia asta mă înfuria, uram efectul pe care trupul său îl avea asupra mea, dar am ascultat cu şi mai multă atenţie ce spunea. Beţivii spun adevărul... de ce să nu profit de starea ei?

Am încetat s-o maî dezbrac şî am privit-o în ochi. I-am prins faţa în mâini şi m-am uitat fix la ea.

— Noah, de ce ţi-e frică? am întrebat-o şi am văzut cum se înfioară la atingerea mea.

Respiraţia sa era întretăiată şi i-a luat câteva secunde să-mi răspundă cu o voce tremurândă:

- în clipa asta, de tine.

Am rămas tăcut şi nemişcat Tremura şi mi-am dat seama că era din cauza contactului mâinilor mele pe faţa sa. 0 atrăgeam, ştiam asta şi mai ştiam că

simţea ceva pentru mine, oricât de mult ar fi negat şi ar fi evitat să accepte situaţia.

Gura ei era la mai puţin de un centimetru de a mea şi singurul lucru la care mă puteam gândi în clipa aceea era să-i muşc buza de jos, care se cerea în mod imperios sărutată. Dar nu aveam de gând s-o fac. Nu atât timp cât era în starea aceea.

Am luat-o în braţe şi am pus-o direct sub jetul de apă rece al duşului. Experienţa a fost la fel de stimulatoare şi pentru mine. Asoos un ţipăt înăbuşit când apa i-a atins pielea, dar era atât de beată, încât nici măcar nu s-a luat de mine. A rămas acolo, paralizată şi în tăcere sub apa care cădea peste trupul ei pe jumătate gol.

— Uite ce păţeşti dacă te comporţi prosteşte, i-am spus.

îmi trecea prin minte să intru şi eu sub duş. Adevărul e

că nu mi-ar fi prins prea râu...

După ce şi-a revenit, am înfăşurat-o într-un prosop şi am condus-o în camera ei. Păstra o tăcere desăvârşită şi ştiam că motivul acelei tăceri era că, într-un fel, se ruşina de comportamentul său sau, cel puţin, aşa speram eu.

— Te simţi mai bine? am întrebat-o când s-a întins pe pernele de pe pat şi m-a privit în ochi.

— De ce faci asta? m-a întrebat o secundă mai târziu. De ce faci în aşa fel încât să-mi fie atât de greu să te urăsc?

Am observat-o cu ateuţie.

— De ce vrei să mă urăşti?

A rămas tăcută câteva clipe.

— Pentru că nu voi fi în stare să-mi revin dacă permit cuiva să-mi facă rău din nou, a şoptit şi am simţit un junghi în piept

— N-o să-ţi fac niciun rău, am replicat şi mi-am dat seama că .era o promisiune pe care mi-o făceam mie însumi.

Ea m-a observat şi, înainte de a-mi întoarce spatele, a rostit câteva cuvinte care s-au înfipt în inima mea ca nişte aşchii de lemn.

— Deja ai făcut-o.

NOAH

Scrisorile încetaseră să mai vină, dar pe ultima o aveam încă întipărită pe retină. Cuvântul *„tata”* provocase în creierul meu o reacţie automată de apărare împotriva amintirilor din copilărie pe care mă străduisem atât de mult să le uit Trecuseră şase ani de când nu mai ştiam nimic de el, nici măcar nu-i mai auzisem numele. Pe măsură ce trecuseră zilele, săptămânile, lunile şi anii, mintea mea crease un scut care mă proteja de orice suferinţă cauzată de amintirile, emoţiile sau situaţiile din acea etapă a vieţii mele pe care încercam s-o dau uitării. Nu voiam să mă întorc de unde plecasem, depăşisem un punct de cotitura. Şi mama depăşise un astfel de prag după acei primi ani. Iar acum întreaga poveste revenise în forţă.

Simplul fapt că îmi aminteam tot ce se întâmplase în acea perioadă îmi provoca o reacţie de teamă foarte greu de gestionat şi de aceea preferasem să merg la petreceri, să recurg la alcool şi la toate celelalte, care îmi ofereau o evadare. Pur şi simplu, nu eram în stare să suport situaţia în acest moment. Nu eram suficient de puternică, nu încă; încă eram o copilă, încă nu trecuse timpul necesar, iar acea perioadă întunecată trebuia să rămână ascunsă în cel mai profund cotlon al minţii mele şi de aceea mă comportasem prosteşte toată săptămâna. Eram conştientă de ce făceam, iar orele acelea în care mintea mea era înceţoşată din cauza efectelor alcoolului erau singurele în care inima şi creierul meu aveau parte de linişte.

Din fericire, noilor mei prieteni nu li se părea ciudat să teîmbeţi aproape în fiecare zi, motiv pentru care n-a trebuit să

MERCEDES RON

depun eforturi prea mari pentru a obţine ce doream. Singurul obstacol fusese Nick.

De când ne întorseserăm din călătoria aia stupidă nu încetase să se comporte ca un adevărat frate mai mare. Mă certa dacă beam, avea grijă de mine când eram beată, ba chiar cu o seară în urmă mă dezbrăcase şi mă băgase sub duş, încercând să mă trezească din beţie. Ştiu, era ridicol, ridicol şi foarte deconcertant. Nu voiam să-şi facă griji pentru mine, pur şi simplu simţeam nevoia să înfrunt singură şi în felul meu situaţia. O văzusem de nenumărate ori pe mama bând până nu mai ştia de ea, după ce în sfârşit am scăpat de tata. Dacă pe ea o ajuta, eu de ce să mă abţin?

Cu aceste gânduri, m-am întors în ziua următoare la şcoală. Abia dacă dădusem atenţie la ce spuneau profesorii şi nu înghiţisem nimic din seara trecută. Stomacul meu refuza hrana, iar mintea îmi era adormita, pentru că era singura cale de a-mi ţine demonii interiori la distanţă. în ziua aceea mă dusese Jenna acasă; mama era din nou plecată cu William şi se întorceau de-abia peste două zile. Nici măcar nu ştiam unde se duseseră, dar nici nu mă interesa. Uneori pe parcursul zilei, când lăsam garda jos, îmi aminteam ameninţările tatei, iar teama punea stăpânire pe mine, aproape împiedicându-mă să respir. Dar el era departe, la închisoare, nu avea cum să pună mâna pe mine. Atunci de unde avea Ronnie scrisorile pe care mi le dădea?

Mi-am lăsat geanta pe canapeaua de la intrare şi m-am dus direct în bucătărie. Nicholas era acolo cu Lion. Amândoi m-au privit când am intrat

— Bună, Noah! m-a salntat Lion cu un zâmbet crispat

Nick a rămas cu ochii ţintă la mine câteva secunde.

— Bună! Iubita ta tocmai a plecat, l-am anunţat, apro- piindu-mă de frigider şi scoţând sticla cu suc de portocale.

Pe masă rămăseseră resturi probabil aie unor sendvişuri cu brânză. Thor, câinele lui Nick, şi-a făcut apariţia dând din coadă.

— Thor, pleacă, i-a ordonat Nick pe un ton dur.

M-am întors spre el.

—Lasă-l, Nicholas, nu mă deranjează, am răspuns.

El m-a privit încleştându-şi maxilarul şi s-a apropiat de locul în care era câinele. L-a prins de zgardă şi l-a scos din bucătărie, ignorând comentariul meu.

—Pe raine da, a afirmat tăios.

Lion a izbucnit în râs.

— Tensiunea poate fi tăiată cu cuţitul, a afirmat ridi- cându-se în picioare.

L-am săgetat cu privirea în timp ce mă aşezam şi duceam o boabă de strugure la gură.

— Trebuie să te avertizez, Noah, că azi e ziua iniţierii... ai grijă, m-a sfătuit, iar eu l-am privit în tăcere.

— Poftim? am întrebat, fără să-i dau prea multă atenţie.

Despre ce vorbea oare?

El l-a privit pe Nick, pe care comentariul său nu părea să-l amuze deloc.

— Azi e prima zi de vineri din prima săptămână de şcoală. Li se urează bun-venit noilor elevi şi tu eşti unul dintre ei, voiam doar să te avertizez, a răspuns râzând. Jenna o să mă omoare că ţi-am spus, dar mi-e milă de tine.

— Nu o să meargă la prostia aia, aşa că n-ai de ce să-ţi fad griji, l-a informat Nicholas.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, dar ştiu că e o petrecere în seara asta şi evident că o să merg, Nicholas, l-am asigurat privindu-l fix.

El mi-a susţinut privirea, dar a negat clătinând din cap.

— Mama ta mi-a spus că în seara asta nu ai voie să ieşi din casă, a zis că nu vrea să umbli de nebună când nu e ea acasă, aşa că eu nu fac altceva decât să-i urmez indicaţiile, a relatat pe un ton indiferent.

Eu am izbucnit într-un bohot de râs ironic.

— Şi de când te ascult eu pe tine? am replicat, înghiţind mcă o boabă din strugurii delicioşi.

— De când ara rămas aici să te supraveghez. Nu o să mergi nicăieri, aşa că nu te mai obosi să te cerţi cu mine, mi-a spus foarte sigur pe el.

Situaţia era ireală. De când trebuia să fac (»-mi spunea Nicholas Leister?

— Dacă vrei să ştii, Nicholas, eu fac ce vreau şi când vreau, aşa că lasă aerele de bodyguard, pentru că n-am de gând să stau închisă în casă într-o seară de vineri.

M-am ridicat de la masă, hotărâtă să plec. Iion părea amuzat

— E ca şi cum m-aş uita la un meci de tenis, a comentat râzând, dar a tăcut când Nicholas i-a aruncat una dintre acele priviri care spuneau: dacă nu taci, îţi sparg faţa.

Am trecut prin faţa lor şi m-am dus direct la nune în cameră. Trebuia să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac.

Jenna m-a sunat pe la ora şapte seara. Petrecerea iniţierii era o tradiţie la St. Mărie şi cel mai interesant era că avea loc chiar la St Mărie. Urma să ne strecurăm în liceu şi să organizăm cea mai tare petrecere din istorie. Bobocii din primul an erau cei care se ocupau de mâncare, de băutură şi la sfârşit făceau totul lună, motiv pentru care niciodată nu fuseseră prinşi. Pe mine, pentru că intrasem direct în ultimul an, mă invitaseră pur şi simplu să particip la partea distractivă. Potrivit spuselor Jennei, trebuia să mă îmbrac cu haine comode, dar elegante, aşa că am optat pentru nişte blugi negri şi un maiou. M-am încălţat cu o pereche de sandale ai toc mic şi mi-am lăsat părul despletit Arătam destul de bine, dar pregătirile mi-au luat mai puţin timp decât credeam, motiv pentru care mai aveam de aşteptat o jumătate de oră până să vină după mine.

Am coborât în bucătărie să-mi pregătesc cina şi, înainte de a ajunge la scări, m-am întâlnit cu Nick, care mă aborda de fiecare dată când ieşeam din cameră.

— Pleci undeva? m-a întrebat, fulgerându-mă cu ochii săi albaştri.

' Era foarte atrăgător şi-mi venea să-l sărut până aş fi
I fără vlagă, dar mintea mea voia cu totul altceva:
voiam i ^jjâsc, să-l urăsc şi să-i fac viaţa imposibilă şi
asta era
strategia pe care o aplicam.

- Ai de gând să mă urmăreşti toată noaptea? i-am rîspuDS deranjată.

Tocmai ajunsesem în capătul scărilor, iar el era cu câteva trepte mai jos, motiv pentru care privirea mea era chiar la înălţimea lui.

— Lasă-mă în pace, Nicholas, i-am cerut

Am intrat în bucătărie şi am început să-mi fac un sendviş. Dacă aveam de gând să beau în noaptea aceea, era mai bine să am ceva solid în stomac. Dar n-am putut să termin de tăiat pâinea, pentru că nişte mâini mi-au prins braţele pe la spate, un trup s-a lipit de mine şi m-a strivit de blatul din bucătărie. Să-] simt aproape de mine după atâta vreme m-a făcut să scap cuţitul pe care îl aveam în mână.

Am simţit nişte buze pe umărul gol şi, fără să vreau, m-a străbătut un fior.

— Dă-mi drumul, Nicholas, i-am cerut cu voce întretăiată.

Trupul meu tânjea după atingerea sa, dar mintea mea ¡toga: „Pericol, pericol!”

, I-am simţit buzele atingându-mi urechea şi apoi gahil. Mi-a dat la o parte părul de pe faţă şi simpla

atingere [8] degetelor sale pe pielea mea m-a Scut să închid ochii de Plăcere.

- Sunt sătul de jocul ăsta stupid, mi-a spus, apăsân- pe abdomen şi lipindu-mă de el. Nu te-am minţit
CT[d] ti-am spus că ce s-a întâmDlat în Bahamas n-o să se mai

spus că ce s-a întâmplat în'----------
„ample. O să fiu aici dacă ai nevoie de mine, Noah.Tedoresc pmădoreşti pe mine.

I Când a început să mă sărute cu insistenţă pe gât, de ijfo jos, mi-am pierdut şirul gândurilor. Era adevărat fj [do]*am şi, în timp ce mă săruta, mi-am dat seama ca [ate] Sandurile cu privire la tata sau la viaţa mea anterioară dispăruseră. Nicholas Leister îmi paraliza simţurile în aceeaşi măsură sau chiar mai mult decât orice pahar cu alcool.

Mi-am întins braţul spre spate şi mi-am împletit degetele în părul său, atrăgându-i capul spre scobitura gâtului meu. în clipa aceea m-a prins de mijloc şi m-a răsucit cu o mişcare rapidă şi bruscă.

Ne-am privit câteva secunde şi m-a speriat, dar m-a şi excitat dorinţa care se reflecta în ochii săi albaştri.

— Vrei să te sărut? m-a întrebat.

Ce întrebare idioată mai era şi asta?

— Rămâi acasă şi o să facem mai mult decât să ne sărutăm, îţi promit, a afirmat, apropiindu-şi buzele de ale mele.

Promisiunea sa m-a făcut să simt furnicături în tot corpul.

— Mă şantajezi? m-am interesat, surprinsă şi deranjată.

în ultimele zile se purtase foarte frumos cu mine şi nu

se certase cu Ronnie când mi-a dat ultima scrisoare. Cu toate acestea, nu ştiam încă dacă eram dispusă să-l iert

— E un cuvânt foarte urât, eu aş spune că te seduc, a răspuns, apropiindu-şi gura de a mea.

Am profitat de acest avantaj: am redus distanţa care era între noi şi am lăsat ca buzele sale să le întâlnească pe ale mele. A fost o senzaţie ameţitoare şi, în acelaşi timp, minunată. De fiecare dată când ne atingeam, experimentam mii de senzaţii diferite, iar de data aceasta se întâmplase la fel. Ceva era însă

diferit: acum Nicholas mă săruta cu disperare. M-am speriat, dar, constatând că îşi apăsa buzele peste ale mele, iar limha sa îmi explora gura în profunzime, nu am putut decât sS-i răspund cu acelaşi entuziasm.

— O să rămâi? m-a întrebat în clipa aceea, dezlipin- du-se de mine.

Amândoi gâfaiam, încercând să ne recăpătăm ritmul normal al respiraţiei.

Mi-am pus mâinile pe pieptul său.

— O să mă duc la petrecere, Nicholas, l-am anunţat Mulţumesc că mi-ai distras atenţia.

Am terminat ce am avut de spus şi am ieşit.

Când am ajuns la şcoală, a trebuit să oprim radioul din maşina decapotabilă a Jennei şi să intrăm pe furiş. Petrecerea avea loc în spate, în sala de sport, unde era piscina, pentru ca muzica să nu se audă. A fost distractiv şi foarte palpitant modul în care ne-am strecurat, sărind gardul împreună cu alţi elevi care soseau odată cu noi. Câteva felinare aşezate din loc în toc dădeau o lumină slabă, care făcea ca întunericul să nu fie total, aşa că n-am avut de ce să-mi fac griji în timp ce traversam curtea şi ajungeam în zona unde era piscina. Era enormă şi era mărginită de tribune şi de un spaţiu de antre-

nament, cu greutăţi şi aparate de făcut exerciţii. Majoritatea elevilor de liceu erau acolo şi toţi aveau în mână pahare din plastic. Mulţi dintre ei intraseră în piscină, iar muzica era asurzitoare. M-am întors spre Jerrna şi am zâmbit

— Asta e o petrecere adevărată.

Pe măsură ce orele se scurgeau, au început să se întâmple chestii ciudate, care nu mi-au plăcut deloc. Se pare că ritualurile de iniţiere pentru nou-veniţi erau glume foarte proaste. De exemplu, o fată a fost legată de mâini şi de picioare, după care a fost aruncată în piscină. Am fost nevoită să privesc cum biata fată încerca să înoate şi să se dezlege, până când un băiat a sărit în apă şi a scos-o ca să nu se înece. Când am văzut-o plângând, mi-am dat seama că petrecerea aceea nu era aşa cum îmi imaginasem la început. Unui băiat cu acnee şi care părea să nu ştie ce caută acolo i-au luat hainele, l-au lăsat în chiloţi şi l-au umilit râzând de el. Pe altul l-au obligat să mănânce nu ştiu ce mâncare dezgustătoare, până când bietul de el a trebuit să alerge'la baie să vomite.

Ce naiba aveau oamenii ăştia?

Pe măsură ce orele treceau în acest fel, am decis că vreau să plec. Jenna, spre deosebire de mine, se distra de minune, nici măcar nu era conştientă de ce se întâmpla în jurul său, pentru că Lion o dusese într-o încăpere pentru o partidă de sex. în concluzie, eram singură şi înconjurată de imbecili. Mi-am luat telefonul mobil şi, fără să stau pe gânduri, i-am trimis un mesaj lui Nîck.

Mi-ai spus mai devreme că o să fii lângă mine dacă o să am nevoie deține... poți să vii să mă iei?

După un minut, am primit răspunsul.

Te aştept în parcarea liceului.

Se pare că ştia foarte bine unde avea loc petrecerea iniţierii şi mi-am spus în sinea mea că, dacă aflam că Nîcholas participase la astfel de ritualuri în trecut, chiar că nu mai voiam să ştiu nimic de el. Atmosfera nu-mi plăcea deloc şi voiam să plec de acolo cât mai repede.

Exact când am ajuns la uşa sălii de sport, patru băieţi împreună cu imbecila de Cassie şi amicele ei mi-au ţinut calea.

I-am observat o clipă, întrebându-mă ce naiba voiau.

— Vreau să trec, i-am anunţat, văzând că nu se dădeau la o parte.

. Cassie a zâmbit amuzată.

— Şi tu eşti nou-venită,

„Oh, nu”, m-am gândit.

— Trebuie să fii şi tu supusă ritualului ca toţi ceilalţi, Noah, îmi pare rău, a spus unul dintre băieţii solizi.

— Nici să nu vă treacă prin minte să mă atingeţi, i-am ameninţat, deşi simţeam cum mă cuprinde panica.

M-am răsucit şi am văzut că fusesem înconjurată şi nu aveam pe unde să plec.

— Cineva ne-a şoptit că ţi-e frică de întuneric, a strigat Cassie pe un ton care mi-a amintit de sora ei.

Oare o fi fost ideea ei?

— Cred că ţi-ar prinde bine să-ţi confrunţi temerile, eşti deja fetiţă mare.

Inima mi-a stat în loc. Doar nu se gândea...

Mi-am dat seama că intrasem în propriul coşmar când doi băieţi de trei ori mai masivi decât mine m-au prins pe la spate.

— Daţi-mi drumul! am răcnit din toţi rărunchii pentru că panica pusese stăpânire pe tottrupul men. Daţi-mi drumul! am repetat când m-au dns spre unul dintre dulapurile în care erau depozitate toate acareturile pentru piscină.

— Nu o să dureze mult, mi-a spus unul dintre băieţii care mă ţineau cu putere, pentru că eu nu încetam să mă zvârcolesc şi să încerc să mă eliberez, ca şi cum viaţa mea ar fi depins de asta.

— NU, VĂ ROG! am ţipat cât m-au ţinut puterile.

În spatele meu, toţi zâmbeau şi râdeau.

În clipa aceea m-au închis.

Iar eu mi-am pierdut controlul.

Mama plecase. în seara aceea *urma să Jiu singură ctf tata. Ştiam că lucrurile* nu aveau să iasă bine; tata mirosea urât, mirosea ca sticla aia pe care o vărsase odată fără să vrea. Mă *înspăimânta absenţa* mamei, pentru că, dacă mama nu era, el avea să se *supere* pe mine; nu-mi Jăcuse niciodată rău*, dar de* mai multe ori mă *amemnfase.*

Când a venit, cina era pe masă, mâncarea pe care mama o pregătise, iar eu avusesem sarcina s-o încălzesc. Dar, când a dus furculiţa la gură, am ştiut că ceva nu era *în* regulă. Trăsăturile feţei i s-au transformat, a închis pe jumătate ochii şi, dintr-odată, a răsturnat masa şi toate fatfuriile şi paharele împreună *cu* tot ce conţineau s-au împrăştiat pe *podea, murdărind ioiu/ în* jur. M-am dus într-un colţ şi m-am ghemuit; mi-era frică, acum urmau ţipetele şi loviturile şi apoi sângele. Dar, dacă mama *nu era...* Ce avea să se întâmple în cazul ăsta?

— ELLAl a început să ţipe. Ce e mizeria asta?

M-am Jăcut şi mai mică, amintindu-mi brusc că uitasem să condimentezfriptura şi cartofii cu sosul care era în frigider. Uitasem, iar acum tata avea să se supere.

— Unde mama dracului eşti? a continuat să ţipe, iar teama a pus stăpânire pe întregul *meu* corp.

Când începea să spargă obiecte şi să ţipe aşa, eu trebuia să mâ *ascund în* camera mea. Am luat-o la fugă Şbjără să-mi dau seoma, am trântit uşa când *am* închis-o. M-am băgat sub pătură.

Tata a continuat să ţipe şi, cu fiecare secundă care trecea, se injuria *tot mat tare.* Probabil uitase că mama nu . era acasă *în* seara aceea, că plecase la muncă la noua sa slujbă, iar el trebuia să aibă grijă de mine până se întorcea, îmi dădeam seama că se *apropie* de camera mea pe măsură ce auzeam uşile trântindu-se. M-am ghemuit şi mai mult sub pătură şi în clipa aceea am auzit scârţâituluşii care se deschidea.

— Aici erai... Azi vrei să te joci pe întuneric?

49

NICK

Când am ajuns la liceu şi n-am văzut-o, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Nu ştiu dacă a fost instinctul sau o voce din capul meu care m-a avertizat că ceva se întâmpla, dar am coborât din maşină dintr-un salt şi m-am dus direct spre gard. Am remarcat un grup numeros de elevi în jurul sălii de sport Am sărit gardul şi m-am dus direct spre ei. Mulţi dintre cei aflaţi acolo au făcut ochii cât cepele când m-au văzut. Alţii au început să-şi dea coate şi să mă arate cu degetul. Atunci i-am văzut pe Jenna şi pe Uon, care veneau diuspre tribunele de pe terenul de atletism şi mergeau în direcţia sălii de sport.

— Ce faci aici? m-a întrebat prietenul meu când m-a văzut îndreptându-mă spre ei.

— Aţi văzut-o pe Noah? i-am întrebat fără ea măcar să-i

salut.

Aveam o presimţire rea.

Jenna a ridicat din umeri.

— Am lăsat-o înăuntru acum un sfert de oră.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre sală, în timp ce ei veneau în urma mea.

Când am intrat, toţi ochii s-au aţintit asupra mea, dar nu am fost conştient decât de strigătele care veneau din capătul încăperii. Erau sfâşietoare. Când i-am auzit ţipetele, am simţit cum mă cuprinde panica în aşa hal, încât mi-am pierdut autocontrolul.

— Unde e? am urlat şi m-am ghidat după strigătele sale pâuă la uşa unui dulap aflat în spate. Era înăuntru, o închiseseră acolo, iar ea ţipa şi lovea în uşă cu disperare, încercând să iasă.

— SCOATEŢI-MĂ DE AICI!

fmi tremurau mâinile, dar am încercat să-mi păstrez calmul. Am încercat să deschid uşa, dar era încuiată. M-am întors spre ei mai furios decât fusesem vreodată.

— Cine dracu' are nenorocita aia de cheie?!

Cei care erau în apropierea mea s-au crispat când mi-au auzit strigătele, dar eu nu puteam să aud decât vocea sfâşietoare a lui Noah din dulap.

Cassie şi-a făcut apariţia dintr-o parte a încăperii, părând înspăimântată de moarte. Mi-a întins cheia şi aproape că i-am smuls braţul când i-am luat cheia din mână.

— A fost doar...

— Taci! am urlat la ea, în timp ce introduceam cheia în broască şi deschideam uşa.

Nu am văzut-o decât o secundă înainte ca braţele sale să mă cuprindă şi să~şi îngroape capul în gâtul meu, suspinând întretăiat şi tremurând de groază.

Noah plângea... *plângea* în hohote. De când o cunoşteam nu o văzusem vărsând nîcio lacrimă, nici când iubitul ei a înşelat-o, nici când ne-am certat în Bahamas, nici când se supăra pe mama ei, nici când am abandouat-o pe autostradă... Nu o văzusem niciodată plângând cu adevărat, iar persoana pe care o ţineam acum în braţe vărsa un şuvoi de lacrimi amare.

Aveam numai spectatori înjur.

— Plecaţi de aid! am strigat, luând-o în braţe pe Noah.

Tremura atât de tare, că abia mai putea respira. Toţi au

rămas pe loc.

— V-am spus să plecaţi! am ţipat şi mai tare.

O încuiaseră. Nemernicii ăia o închiseseră într-un dulap, pe întuneric.

— Nick, eu... mi s-a adresat Jenna, privind-o pe Noah cu îngrijorare.

— Pleacă, mă ocup eu de ea, i-ara spus, strângând-o pe Noah la piept.

După ce au plecat, m-ara aşezat pe o banca din tribune şi am pus-o pe genunchii mei. Era atât de palidă şi de înlăcrimată... Asta nu era Noah pe care o cunoscusem eu, cea pe care o priveam acum era complet distrusă.

— Nick... aînceput să-mi spună printre suspine.

— Linişteşte-te, i-am zis, fără s-o îndepărtez de pieptul

meu.

Eram îngrozit, văzând-o aşa şi auzindu-i strigătele de groază şi mi se dusese pe apa sâmbetei şi puţina raţiune pe care o mai aveam. Toate temerile mele deveniseră realitate şi abia îmi mai puteam controla eu însumi tremuratul. Nu voiam decât s-o îmbrăţişez şi s-o ştiu în siguranţă în braţele mele... Pentru câteva secunde crezusem că o găsise Ronnie şi o rănise sau chiar mai rău...

Avea faţa îngropată în gâtul meu şi nu se oprea din

plâns.

-Vreau să dispară, mi-a cerut printre gemete, tremurând în continnare ca o frunză.

— Cine, scumpa mea? am întrebat-o, mângâindu-i

părul.

— Coşmarurile, mi-a răspuns, separându-se de mine şi aţintindu-şi ochii în ochii mei.

— Noah... eşti trează, i-am spus, luându-i faţa în mâini şi ştergându-i lacrimile care continuau să-i cadă pe obraji.

— Nu... a spus ea clătinând din cap. Vreau să uit... vreau să uit ce s-a întâmplat... ajntă-mă să uit, Nick... ajută-mă să...

În clipa aceea şi-a apropiat faţa de a mea şi m-a sărutat. A fost un sărut umed, din cauza lacrimilor, şi încărcat de tristeţe şi de groază.

Am luat-o de umeri şi am îndepărtat-o de mine.

— Noah, ce-i cu tine? am întrebat-o, îmbrăţişând-o strâns şi mângâindu-i obrazul fără încetare.

— Nu mai suport..

Am dus-o la maşina mea când s-a oprit din plâns. Acum era tăcută şi tristă, cufundată în gânduri, nişte gânduri care mai mult ca sigur erau la fel de intense şi de oribile precum cele care o făcuseră să tremure de frică în acel dulap.

Nu mi-am luat mâinile de pe ea: o ţineam lipită strâns de mine cu un braţ şi îi mângâiam umărul în

timp ce conduceam cu o singură mână. Ea nu m-a dat la o parte, ci s-a ghemuit la pieptul meu ca şi cum aş fi fost salvatorul ei. Eu îmi stăpâneam impulsul de a-i lua la pumni pe toţi cei care fuseseră la petrecerea aia stupidă, pentru că mai întâi trebuia să mă asigur că Noah se simţea bine.

Când am ajuns acasă, am dus-o direct în camera mea. Nu părea să aibă chef să se certe cu mine, aşa că am aprins lumina şi i-am luat faţa în mâini.

— Azi m-ai speriat rău de tot, i-am mărturisit, privind-o intens..

— îmi pare rău, s-a scuzat şi am văzut că ochii i se umpleau din nou de lacrimi.

— Să nu-ţi pară rău, Noah, am liniştit-o, strângând-o la piept. Dar trebuie să-mi povesteşti ce-ai păţit... pentru că mă ucide faptul că nu ştiu şi vreau să te apăr de orice te înspăimântă.

Ea a negat clătinând din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, mi-a spus cu faţa îngropată în cămaşa mea.

— Bine, o să-ţi aduc un tricou. Azi dormi cu mine.

Nu a protestat, nici măcar când am ajutat-o să-şi scoată

tricoul şi să-şi pună un tricou de-ale mele. Şi-a scos singură pantalonii şî s-a apropiat de mine. I-am pregătit palul şi s-a băgat în el. Am făcut şi eu acelaşi lucru şi am tras-o la pieptul meu, ceea ce voiam de mult să fac. Luptasem împotriva sentimentelor mele, ba chiar mă minţisem singur încercând să înlocuiesc ce simţeam pentru ea cu aventuri de o noapte sau s-o evit. Mă temeam că ceea ce simţeam ar fi putut deveni atât de inteus, încât să mă simt lipsit de apărare dacă lucrurile nu ieşeau bine. Dar nu mai rezistam, eram îndrăgostit de ea, nu puteam ignora ceea ce simţeam, nu puteam înota împotriva curentului. Am decis să-i spun tot, să-mi asum riscul şi să-mi deschid inima după doisprezece ani lungi.

I-am luat mâna şi i-am pus-o pe pieptul meu, exact în dreptul inimii.

— Simţi? am întrebat-o, văzând ca mă privea cu ochii larg deschişi. Niciodată n-a mai bătut aşa pentru nimeni, nu bate aşa decât când eşti tu lângă mine.

A închis ochii şi a rămas nemişcată.

— De fiecare dată când te văd, mor de dorinţa de a te săruta, de fiecare dată când te ating nu ştiu decât că aş vrea să fac asta toată noaptea, Noah.

Sunt îndrăgostit de tine, te rog, nu te mai îndepărta de mine, nu faci decât să ne răneşti pe amândoi.

Ea a deschis din nou ochii şi am văzut că erau umezi şi că avea o privire rugătoare.

— Mi-e frică să nu-mi faci rău, Nîcholas, a şoptit cu voce sfâşietoare.

I-am prins în mâini capul cu putere şi cu hotărâre.

— îţi promit că n-o s-o fac, niciodată n-o s-o mai fac, i-am răspuns şi am sărutat-o.

Am sărutat-o aşa cum dorisem întotdeauna s-o fac: cu toată pasiunea şi sentimentele pe care le nutream; am sărutat-o aşa cum orice bărbat ar trebui să sărute măcar o dată o femeie, am sărutat-o până când amândoi am început să tremurăm întinşi în pat

M-am îndepărtat puţin, doar pentru a-i atinge gâtul cu buzele, doar pentru a o savura aşa cum voiam, aşa cum îmi dorisem de atâta vreme.

— Mă înnebuneşti, Noah, i-am mărturisit sărutând-o fără încetare, trăgând-o cu dinţii de ureche şi sărutându-i tatuajul.

în clipa aceea ea a făcut ceva la care nu mă aşteptam: mi-a prins faţa în mâini şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Dacă mă iubeşti, mai întâi trebuie să auzi toată povestea, a spus privindu-mă în ochi.

Culoarea mierii sclipea suh genele ei, iar pistruii presăraţi pe obraji şi pe nas erau adorabili.

— Povesteşte-mi, orice-ar fi, o să trecem împreună peste asta.

M-a privit fix, încercând să decidă dacă să continue sau nu. A respirat adânc şi mi-a spus:

— Când aveam unsprezece ani, tata a încercat să mă omoare.

NOAH

Ştiam ca era momentul să fiu sinceră, dar mi-era frică să dezgrop acele amintiri; doar gândul că m-aş fi putut prăbuşi din nou aşa cum mi se întâmplase în acel dulap mă aducea în pragul disperării. Dar Nicholas tocmai îmi mărturisise că e îndrăgostit de mine şi nu puteam rezista în faţa unei astfel de declaraţii.

— Tata era alcoolic, aşa a fost aproape mereu. Era şofer de curse Nascar – nu unchiul meu, d el – şi, după ce şi-a fracturat piciorul într-un accident, a fost

nevoit să renunţe. Chestia asta l-a schimbat, n-a mai mâncat, n-a mai zâmbit, a lăsat furia şi durerea să îl macine şi a suferit o transformare. Eu aveam doar opt ani când a bătut-o prima dată pe mama. îmi amintesc pentru că eram în locul şi la momentul nepotrivit când s-a întâmplat asta. Am căzut de pe scaun din cauza uneia dintre loviturile sale şi am ajuns la spital, dar până la unsprezece ani nu m-a mai atins. Pe mama o bătea aproape în fiecare zi: era ceva atât de obişnuit, încât ajunsese să mi se pară normal... Ea nu putea să-l părăsească pentru că n-avea unde să se ducă şi nu avea un salariu bun din care să mă poată întreţine. Tata încasa o subvenţie de la organizatorul cursei şi cu ajutorul ei ne întreţinea, dar, după cum ţi-ara spus, era ahtiat după băutură. Când se întorcea târziu beat, mama plătea oalele sparte. De două ori a fost cât pe ce să moară din cauza bătăilor, dar nimeni n-a ajutat-o, nimeni n-a vrut să-i dea un sfat, iar ei îi era teamă că, dacă l-ar fi denunţat, ar fi putut pierde custodia mea. Am învăţat să trăiesc aşa şi, de fiecare dată când auzeam loviturile sau

ţipetele mamei, alergam în camera mea şi mă ascundeam sub pătură. Stingeam toate luminile şi aşteptam ca ţipetele să înceteze. Dar o dală strategia mea nu a funcţionat. Mama a trebuit să plece două zile la muncă în alt oraş şi m-a lăsat cu el, crezând că, din moment ce nu mă lovise niciodată, nu eram în pericol.

Parcă văd şi acum ce s-a întâmplat A venit beat şi a răsturnat masa dintr-o lovitură. M-ara ascuns, dar în cele din urmă m-a găsit

Când am auzit acele cuvinte, mi-am dat seama că tata urma să-mi facă rău. Am vrut să-i *exp* lic cine sunt, că sunt Noah, nv mama, dar era atăt de beat,

încât *nu* înţelegea. Totul era cufundat *în întuneric, nu se* vedea *nicib razã* de lumină...

— Vrei să ne *jucăm* de-a v-aţi ascunselea? a ţipat *la* mine, iar ev m-am ghemuit şi mai mult sub pătură. De când *te ascunzi de* mine, târfă?

Prima lovitură a venit imediat, urmată de a doua şi de a treia. Fără să-mi dau seama, am ajuns pe podea *şi, printre* lovituri, *am începui să* ţip şi *să* plâng. Tata nu era obişnuit cu asta şi s-a enervat şi mai tare. Unde era mama? Aşa se simţea şi ea atunci când el se supăra?

M-a lovitîn burtă şi con rămasjără aer.

—Acum o să vezi *ce* te aşteaptă pentru *ca rtu* te-ai purtatfhimos *cu* stăpânul casei.

Am auzit *cum îşi scotea* cureaua. Mă ameninţase de multe ori că mă bate cu cureaua, dar nu ojăcuse niciodată. Atunci *am auut ocazia* să constat cât de rău durea. într-una dintre tentativele mele de a scăpa m-am ridicat, iar el a spart cu pumnul geamul din camera mea. Mi-am dat seama că *erau* cioburi peste tot pentru că mi-am tăiat palmele şi genunchii încercând să mă târăsc afară din camera...

Asta l-a enervat şi mai tare: părea că nu mă recunoştea, că nu-şi dădea seama că persoana pe care o lovea era o fetiţă de unsprezece ani.

— Nu ra-a omorât, dar nici mult n-a lipsit Ara reuşit să scap din mâinile lui şi am sărit pe geam... Cicatricea pe care o am e de la un ciob care mi s-a înfipt în burtă, i-am spus, conştientă că ochii îmi erau din nou plini de lacrimi, doar că . de data asta plângeam pe tăcute. Ţipetele mele i-au alertat pe vecini, iar poliţia a ajuns la timp... Am stat două luni în grija statului, pentru că autorităţile nu credeau că mama era în stare să aibă grijă de mine după cele întâmplate. Ironia face că în cele două luni am mâncat mai multă bătaie decât în toate zilele petrecute alături de tata... în cele din urmă, am putut să mă întorc la mama, iar pe tata l-au băgat la închisoare. Ultima dată l-am văzut când a trebuit să depun mărturie împotriva lui. M-a privit cu o ură atât de profUndă... De. atunci nu l-am mai văzut

Am rămas tăcută, aşteptând un răspuns... care nu venea.

— Spune ceva, am şoptit, sesizând că nu zicea nimic.

Atunci şi-a coborât privirea şi am văzut că încerca să

ascundă ceva.

— Din cauza asta ţi-e frică de întuneric, a afirmat

— întunericul reînvie toate amintirile şi mă cuprinde panica... Dacă n-ai fi ajuns la timp, cu siguranţă aş fi avut o criză

mai puternică. Mi s-a mai întâmplat o data, când eram la centrul de plasament N-a fost deloc plăcut, am spus, încercând să zâmbesc.

El n-a zâmbit, m-a observat câteva clipe, după care mi-a mângâiat obrazul cu un deget.

Eu am expirat profund. încă îmi aminteam momentul în care fusesem pe punctul de a-i povesti tot lui Dan. Rămăsese atât de năucit, încât nu mă lăsase să îi povestesc decât până la partea în care tata o bătea pe mama.

— Mi-am trimis propriul tată la înohisoare. Asta nu te face să-ţi schimbi părerea despre mine?

El m-a privit neîncrezător.

— Noah, ai făcut ce trebuia, ai luptat, ai supravieţuit.. singurul lucru pe care vreau să-l fac e să te acopăr cu trupul meu şisătc apăr cu preţul vieţii... asta e ceea ce simt acum... şi îţi jur că o să-i ucid pe imbecilii care te-au băgat în dulap, o să-i ucid cu mâinile mele...

— Nicholas... sunt defectă, i-am spus tremurând.

El mi-a prins capul în mâini şi m-a privit serios.

— Să nu mai spui asta, ai înţeles? mi-a poruncit, îndreptându-şi furia asupra mea.

Mi-am dat seama că lacrimile îmi acoperiseră faţa, pentru că am simţit umezeala pe obraji şi pe buze.

— Nick... probabil că nu voi putea avea copii, i-am mărturisit cel mai mare secret al meu, cel care mă afecta cel mai mult Cea mai gravă consecinţă a acelei nopţi fatidice. Din cauza loviturilor... medicii nu cred că voi putea rămâne însărcinată... *vreodată,* l-am informat cu un suspin abia auzit

El m-a strâns la piept

— Eşti femeia cea mai curajoasă şi mai incredibilă pe care am cunoscut-o vreodată, mi-a mărturisit, ţinându-mă strâns şi sărutându-mă pe creştetul capului. O să poţi avea copii, sunt sigur... Şi, dacă nu, o să adopţi un copil, pentru că nimeni nu ar putea fi o mamă mai bună decât tine... m-ai auzit?

S-a aşezat deasupra mea şi m-a privit în ochi

— Te iubesc, Noah, a spus în clipa aceea, iar eu am rămas mută. Te iubesc mai mult decât pe viaţa mea şi, când va veni momentul, o să facem cei mai frumoşi copii din lume, pentru că eşti frumoasă şi pentru că ştiu că până la urmă vei trece peste toate mizeriile astea... Eu o să fiu alături de tine să te ajut

— Nu ştii ce spui, am răspuns, simţindu-mă speriată şi uşurată în acelaşi timp.

— Ştiu foarte bine ce spun, a replicat, sărutându-mă pe buze. Vreau să fiu cu tine, vreau să te sărut când am chef; vreau să te apăr de oricine ar vrea să-ţi facă rău, vreau să ai nevoie de nune în viaţa ta...

L-am privit fascinată de cuvintele sale.

— Te iubesc, Nick, am declarat, fără să fiu conştientă că aveam de gând să spun asta. Dar era adevărul gol-goluţ. Am încercat să te evit şi să ascund ce simt pentru tine... dar te iubesc... te iubesc din tot sufletul şi vreau să faci tot ce mi-ai spus, vreau să fii alături de mine şi să mă iubeşti pentru că am nevoie de tine, am nevoie de tine mai muit decât de aer.

— Vreau să te sărut, mi-a spus ca şi cum mi-ar fi făcut o mărturisire foarte importantă.

I-am zâmbit ridicând privirea.

— Atunci fă-o, i-am răspuns amuzată.

El era în continuare serios şi mă observa cu atenţie.

— Nu înţelegi, vreau să te sărut peste tot... vreau să te ating, vreau să-ţi simt pielea, vreau să fii a mea, Noah... în , toate sensurile.

| Această mărturisire m-a ţintuit în loc. Inima a început

să-mi bată cu putere. M-au năpădit mii de seuzaţii diferite,

[dar nu ştiam dacă eram pregătită să fac acel pas...

J Mi-a prins faţa în mâini şi m-a fixat cu privirea.

— Niciodată n-am mai simţit aşa ceva pentru cineva şi mă sperie, mă sperie pentru că am impresia că-mi pierd minţile,

I-am cuprins la rândul meu faţa cu mâinile şi l-am tras spre mine. Era pierdut, o vedeam în ochii lui. Nicholas nu fusese niciodată cu o femeie mai mult de câteva ore. Nu Ştia ce înseamnă să-ţi asumi un angajament, dar, de când îmi mărturisise dragostea sa, părea altă persoană. Şi eu îl iubeam, simţeam asta în suflet şi în modul în care corpul meu reacţiona la mângâierile sale, la apropierea sa, la simpla sa atingere... Eram îndrăgostită şi era înfricoşător, aşa cum spusese şi el, pentru că, în plus, senzaţia asta nu avea nicio legătură cu ce simţisem alături de Dan. Acum sentimentul era mult mai puternic, mult mai satisfăcător şi mult mai intens.

M-a apucat de talie şi m-a atras spre eL Mă strângea atât de tare, că mă durea, dar nu mi-a păsat, pentru că în clipa aceea buzele sale le-au întâlnit pe ale mele şi m-a sărutat cu ardoare. îl simţeam cu fiecare fibră a corpului, iar braţele sale

erau puternice şi mă ţineau cu grijă, cu delicateţe, de parcă aş fi fost o amforă pe punctul de a se sparge.

Am tras de el, dându-i de înţeles că eram de acord. Zâmbetul care i-a apărut pe buze mi-a tăiat răsuflarea, dar imediat i-a luat locul o dorinţă intensă, care m-a făcut să tremur. Mi-a scos repede tricoul, iar eu am fost străbătută de un fior când a început să-mi sărute buricul şi abdomenul. Să-l văd aşa şi să-i simt mângâierile mă înnebunea... Mâinile sale mi-au mângâiat spatele, iar apoi i-am simţit degetele şi după aceea buzele atingându-mi cicatricea. M-am scuturat fără să vreau şi l-am îndepărtat

— Nu, a spus el, căutându-mi privirea, apoi mi-a mângâiat cicatricea şi m-a privit Nu trebuie să-ţi fie ruşine, Noab. Semnul ăsta înseamnă că eşti mai curajoasă decât oricine, că eşti puternică...

Am dat din cap, fără să pot rosti vreun cuvânt Amândoi respiram întretăiat şi îmi simţeam bătăile inimii în piept.

— Eşti perfectă, a adăugat, sărutându-mâ cu pasiune peste tot.

Mâinile mele i-au urcat lent pe spate, i-am simţit toţi muşchii sub pielea fierbinte şi am vrut să-l ating peste tot. Mâna sa a început să-mi mângâie piciorul stâng şi să urce lent,

dezmierdându-mi pielea, făcând-o să se înfioare. Respiraţia a început să mi se accelereze, nu doar pentru că eram tulburată, ci pentru că îl aveam alături pe acel bărbat, care mă atingea cum numai el ştia s-o facă. Mă înnebunea. Gura sa a căutat-o din nou pe-a mea, buzele sale s-au lipit de ale mele, o dată, de două, de trei ori, înainte de a-şi introduce limba şi de a mă savura de parcă ar fi fost predestinat să facă asta toată viaţa.

Când degetele sale s-au apropiat de centrul trupului meu, mi-am dat seama că trebuia să-i mărturisesc un mic detaliu: niciodată nu mai făcusem dragoste, nici măcar cu Dan. Sinceră să fiu, nu trecuserăm nici măcar de a doua fază, dar simţeam că trebuia să-i spun asta. El avea experienţă din belşug şi, dintr-odată, m-am simţit cuprinsă de teamă.

— Nick... i-am pronunţat numele, iar el mi-a căutat privirea. înainte de a merge mai departe...

— Spune-mi că nu ai mai făcut-o până acum şi cu atât mai puţin cu imbecilul de fostul tău iubit, m-a întrerupt şi, fără să vreau, am râs nervos.

— De fapt,, am spus, savurându-rai gluma.

Tot trupul i s-a încordat

— E o glumă, Nicholas! am exclamat câteva secunde mai târziu. Sunt virgină...

Când i-am dezvăluit asta, m-am îmbujorat la faţă.

EI mi-a zâmbit şi m-a sărutat uşor în colţul gurii.

— Cred că am ştiut asta din prima clipă când te-am văzut., a recunoscut râzând de mine.

I-am dat un ghiont în umăr, dar mi-am dat seama că glumea pentru a detensiona atmosfera. în elipa aceea a devenit serios.

— Putem să ne oprim dacă nu eşti încă pregătită, mi-a spus cu sinceritate, dar am văzut cât de greu îi era să-mi ofere această posibilitate.

— Sunt, am afirmat. Vreau s-o fac... dar mai întâi promite-mi ceva,

M-a privit cu atenţie.

— Orice.

N-am putut să mă abţin să nu zâmbesc.

— Promite-mi că o să fie memorabil.

în ochii săi am citit afecţiunea şi o iubire infinită.

— De asta să nu te îndoieşti.

Buzele sale s-au separat de ale mele şi au început să-mi coboare delicat pe gât până la umăr. Mi-a lins pielea fierbinte, ceea ce mi-a provocat un fior de plăcere care s-a transmis către interiorul coapselor. El era încă îmbrăcat, iar mâinile mele au coborât pentru a-i scoate tricoul. S-a dezlipit de mine şi s-a tras în sus, cu o mişcare seducătoare care mi-a tăiat respiraţia. Mi-a privit chipul cu ochi arzând de dorinţă, iar picioarele mele i-au înconjurat şoldurile pentru a-l apropia de mine. Nu ştiu ce urmăream, dar nu voiam decât ca trupul său să fie în contact cu ai meu, să nu existe între noi nici măcar aer.

Şi-a împins uşor şoldurile peste ale mele şi am simţit un fior de plăcere, care m-a făcut să închid ochii şi să-mi arcuiesc spatele.

— Eşti frumoasă, a declarat, coborându-şi degetele pe abdomenul meu.

Le-a apropiat cu grijă de marginea lenjeriei mele intime, cu ochii aţintiţi în continuare asupra lor mei.

— Dacă vrei să mă opresc, poţi să-mi spui, Pistruiate, pentru că, oricât de mult mi-aş dori să te pătrund în clipa asta, nu vreau s-o fac dacă nu eşti pregătita.

N-aveam de gând să dau înapoi, voiam să fac asta; mai mult decât atât, aveam nevoie de el, aveam nevoie să-mi fie alături, aveam nevoie să mă scape de acea presiune pe care o simţeam în mine de luni bune, acea presiune care renăştea când ne sărutam, când ne atingeam sau chiar când ne certam şi ţipam unul la altul.

— Sunt, Nick, am spus cu voce joasă.

Mi-a privit picioarele goale, din vârful degetelor până la coapse, apoi abdomenul, sânii... până când s-au oprit din nou asupra ochilor mei.

— Ai fost creată să mă torturezi, a declarat, acoperin- du-mă din nou cu trupul său şi atingând zone care nu fuseseră niciodată atât de fierbinţi ca acum.

îi simţeam bătăile puternice ale inimii şi respiraţia accelerată. Degetele mele tremurânde au coborât spre cureaua lui şi întregul trup i s-a încordat când am încercat să-l fac să-şi scoată pantalonii.

în clipa aceea totul a devenit foarte intens, iar ritmul lent în care ne dezmierdaserăm s-a transformat într-un vârtej de senzaţii. Nick m-a întors şi m-a aşezat peste el. Eu i-am tras blugii în jos până a rămas în boxerii negri. M-a surprins să văd umflătura tare ascunsă sub ţesătură, dar el nu mi-a dat timp să mă gândesc prea mult la asta. Cu mâinile pe şoldurile mele, m-a aşezat peste membrul său în erecţie. Trupurile noastre, acoperite încă de lenjeria intimă, s-au lipit unul de altul, făcându-ne să gemem. Mâinile mi-au coborât de pe umerii săi spre abdomen, mângâindu-i muşchii. Buzele mele au urmat acelaşi drum; dintr-odată, tot ce voiam era să-i ling trupul, să-l muşc, să-l savurez cu gura şi cu limba şi mi-am urmat impulsul. Flecare geamăt care îi ieşea de pe buze mă îndemna să nu mă opresc. L-am muşcat uşor de gât şi l-am tras de lobul urechii, în timp ce el îşi împingea şoldurile în sus, provocân- du-rai plăcere la simpla atingere a trupurilor noastre.

—La naiba, Noah, a exclamat, răsucindu-se din nou până a ajuns deasupra mea.

Mâna sa mi-a urcat pe coapsă, obligându-mă să-mi trec piciorul peste mijlocul lui.

—Atinge-mă, Nick... am nevoie să mă atingi, am spus, cerând ceva ce nu înţelegeam, ce nu puteam să pricep.

în clipa aceea degetele sale şi-au croit dram pe sub lenjeria mea intimă, iar eu mi-am arcuit spatele înnebunită când au început să traseze cercuri uşoare chiar în locul acela care mă durea de plăcere.

— Noah... ştii că nu vreau să-ţi fee rău, nu-i aşa? mi-a spus şi am văzut prin ceaţa plăcerii pe care mi-o oferea că era îngrijorat, dar voi fi nevoit s-o fac, dragostea mea.

— Ştiu, am răspuns şi atunci am simţit cum degetele sale coborau mai jos, până când unul dintre ele s-a strecurat înăuntrul meu. Dumnezeule... Nick! am exclamat când a început să mă tatoneze, deschizându-mă pentru ceea ce urma.

— Sunetele pe care le scoţi mă înnebunesc, a comentat şi am simţit cum încă un deget îşi făcea loc lângă primul.

Gura sa a pus stăpânire pe a mea pentru a-mi opri strigătul înăbuşit care mi-a scăpat de pe buze. Cealaltă mână a urcat pe spatele meu şi mi-a desfăcut sutienul. Dumnezeule, avea să-mi vadă sânii..,! Nu mi-i văzuse nimeni niciodată, dar eram atât de absorbită, încât abia dacă am avut timp să mă gândesc la asta. Şi-a pus mâna pe sânul meu stâng şi am gemut când gura sa mi-a cuprins sfârcul, apucându-l cu buzele şi dezmierdându-l cu limba.

— La naiba, eşti perfectă, eşti făcută pentru mine, Noah, a spus şi în clipa aceea am simţit cum îşi trăgea boxerii în jos.

îşi scosese degetele din interiorul meu şi m-am simţit dintT-odată pustie şi decepţionată. Am deschis ochii şi l-am privit cum stătea gol în faţa mea. Am rămas practic cu gura căscată.

— Fir-ar să fie, nu te uita la mine aşa! mi-a cerut cu voce răguşită în timp ce se întindea să deschidă sertarul noptierei şi scotea ceva, probabil un prezervativ.

Eram uluită de ceea ce vedeau ochii mei inocenţi, dar mă excita tot ce făcea, cum se mişca, cum se încrunta, iar respiraţia lui sacadată îi scotea în evidenţă pieptul şi muşchii. Dumnezeule, voiam s-o fac, voiam sâ-l simt înăuntrul meu, nu exista nimic care să-mi doresc mai muit

Când şi-a făcut loc între picioarele mele şi s-a aşezat deasupra, trupul meu era un mănunchi de senzaţii pe punctul de a exploda, amândoi eram atât de încordaţi, încât ne durea.

— Te iubesc, Noah, a declarat, cu gura la numai câţiva centimetri de a mea.

Ochii săi albaştri m-au privit într-un fel în care nu mă mai privise nimeni până atunci... Cuvintele sale m-au umplut de fericire şi mi-am dat seama că făceam ceea ce trebuia, că aşa trebuia să se întâmple, că Nicholas mă iubea, în tinda tuturor întâmplărilor prin care trecuserăm, în ciuda urii pe care ne-o juraserăm unul altuia, era aproape evident că, în cele din urmă, avea să se întâmple asta.

Mâinile mele au urcat spre umerii săi şi l-au îndemnat să continue.

S-a aşezat cu grijă peste mine şi am simţit cum intra treptat în mine. Toţi muşchii mei interni s-au încordat şi am gemut când, cu o mişcare mai puternică, a intrat şi mai adânc, încerca să nu-mi facă rău, transpiraţia îi şiroia pe spate, iar corpul său era încordat din cauza efortului.

— Fă-o rapid, Nick, i-am spus, împîngându-l cu picioarele.

— Eşti sigură? mi-a şoptit la ureche.

Am dat din cap şi m-a sărutat după ureche. Şi-a sprijinit mâinile de o parte şi de alta a capului meu şi am simţit că respiraţia i se îngreunează.

în clipa aceea a făcut o mişcare hotărâtă, traversând acea barieră care ne separa, ultima harieră care se ridica între noi, pentru că toate celelalte fuseseră dărâmate. Am simţit o durere ascuţită, intensă şi arzătoare, care m-a făcut să scot un strigăt înăbuşit şi, în clipa aceea, m-a pătruns în totalitate. Eram o singură persoană, stabiliserăm o conexiune unică şi puternică, iar valul uriaş de senzaţii care m-a copleşit a făcut să-mi scape o lacrimă când ochii săi i-au căutat pe ai mei, încutajându-raă să-l privesc.

— Noah... Noah, a spus speriat, pe când cu o mână mă mângâia pe faţă cu delicateţe. îmi pare rău... îmi pare rău, iubita mea.

— Nu... l-am întrerupt, trecându-mi braţele în jurul gâtului său, îmbrăţişându-l şi apropiindu-l de mine. Sunt bine, nu te opri acum.

M-a observat câteva clipe, după care a început să se mişte. Durerea nu mă părăsise, dar numai văzând plăcerea întipărită pe chipul lui Nick reuşeam să uit de ea; voiam să-i fac acest dar, voiam să-şi amintească mereu acest moment.

— Dumnezeule, Noah... habar n-ai cât de bine mă faci să mă simt, a comentat, ieşind din mine şi intrând din nou cu mai mult elan.

Am scos un strigăt pe jumătate de plăcere, pe jumătate de durere şi am închis ochii strâns.

— Nu, nu, Noah, uită-te la mine, mi-a cerut, apucân- du-mă cu degetele de bărbie şi obligându-mă sămăuitlace-mi făcea, simt că mor înăuntrul tău, Noah, a spus împingând din nou şi reuşind de data asta să facă să dispară orice senzaţie de durere.

Mi-am arcuit spatele când am intrat în ea din nou, iar geamătul de plăcere care i-a scăpat de pe buze m-a înnebunit cu totul Mă plăcea, se simţea bine cu mine, eu reuşisem să îl aduc în starea aceea, doar eu, nimeni altcineva.

Mi-am înfipt mâinile în părul său.

— Mai repede! am cerut, iar el s-a conformat, mişcările sale s-au intensificat, iar trupul meu a luat-o razna, nu-l mai puteam controla şi un val de senzaţii magnifice a început să mă năpădească, ameninţând să dărâme tot în calea lui.

— Acum eşti a mea, mi-a spus, iar mâinile mele s-au înfipt cu putere în părul lui, făcându-l să scoată un geamăt întretăiat între durere şi plăcere. Doar a mea... spune-o, Noah, spune-o.

— Sunt a ta, am zis, zgâriindu-l pe spate.

Atunci totul a părut să stea în loc, toate simţurile mi-au explodat în mii de forme diferite şi nimic din jur nu mai avea importanţă pentru mine, în afară de persoana aflată peste mine, doar el, doar Nick. Am ţipat când orgasmul ne-a cuprins pe amândoi, lăsându-ne epuizaţi, asudaţi şi respirând agitat Şi-a sprijinit fruntea de umărul meu, iar degetele mele au încetat să i se mai înfigă în piele. M-am relaxat, savurând ultimele izbucniri de plăcere care îmi străbăteau trupul, şi mi-am lăsat degetele să coboare pe spatele lui, într-o mângâiere delicată.

Şi-a dezlipit fruntea de umărul meu şi în locul ei şi-a pus buzele, m-a sărutat tandru şi şi-a ridicat faţa pentru a mă privi în ochi.

— Eşti incredibilă, a spus, lipîndu-şi fruntea de a mea, te iubesc... te iubesc din prima clipă în care mi-ai spus că mă urăşti.

Am râs de comentariul său, dar mi-am simţit inima dilatându-se în mod îngrijorător.

— Nu uram decât faptul că nu erai al meu.

— Acum sunt al tău. îţi aparţin cu totul, trup şi suflet-, sunt în întregime al tău.

49

NICK

Să mă culc cu Noah fusese experienţa cea mai uimitoare din viaţa mea. încă nu-mi venea să cred că se întâmplase, încă credeam că totul era un vis. Mă gândeam la asta de când o văzusem prima dată cu o rochie mulată şi îmi dădusem seama cât e de frumoasă, dar să vrea să facă dragoste cu mine? încă mă simţeam în al nouălea cer. Să o simt sub mine şi să o pot mângâia după bunul meu plac îmi provocase o plăcere mai mare decât cea pe care o trăisem în atâţia ani de relaţii cu femei. Acum era a mea, a mea pentru totdeauna, pentru că nu aveam de gând s-o las să-mi scape.

Având în vedere tot ce se întâmplase şi tot ce-mi povestise, nu ştiam cum fusese posibil să ajungem în acest punct, dar în sfârşit reuşisem să dărâm zidul care ne separase de la început. Noah avusese o copilărie oribilă, atât de traumatizantă, încât chiar şi după şase ani se confrunta cu urmări şi neajunsuri în viaţa de zi cu zi, iar eu abia îmi puteam stăpâni impulsul de a-l căuta pe nemernicul de taică-său şi de a-l ucide pentru ce-i făcuse. Eram supărat şi pe mama ei. Ce idioată îşi lasă fiica de unsprezece ani cu un agresor? Nu voiam ca Noah să ştie, dar o consideram la fel de vinovată pe Raffaella ca pe tatăl ei şi abia aşteptam să am ocazia să i-o spun. Chiar şi aşa, după toate mărturisirile pe care mi le făcuse, aveam senzaţia că îmi mai ascunde ceva. Nu ştiam prea bine despre ce ar fi putut fi vorba, dar am văzut o urmă de îngrijorare în ochii săi şi voiam să aflu care era motivul.

Acum dormea în braţele mele. în minte mi s-a derulat tot ceea ce se întâmplase şi aproape că am dorit s-o trezesc ca să începem din nou de unde rămăseserăm. La lumina slabă din cameră am putut să admir cât era de frumoasa. Arăta incredibil, pur şi simplu îţi tăia răsuflarea. Despre trupul ei nici nu mai vorbesc... faptul că o atinsesem şi o făcusem să simtă plăcerea fuseseră două dintre cele mai importante lucruri pe care le făcusem vreodată... şi cât de bine se simţise!

în clipa aceea mi-am auzit telefonul în timp ce vibra. Nu voiam s-o trezească pe Noah, aşa că l-am luat de pe noptieră şi l-am lăsat să vibreze fără zgomot. Oricine ar fi fost putea să mai aştepte...

Am îmbrăţişat-o cu putere, strângând-o la pieptul meu, iar ea a deschis ochii uşor adormită.

— Bună, m-a salutat pe tonul acela plăcut pe care începuse să-l folosească pentru a mi se adresa exact cu o zi în urmă.

— Ţi-am mai spus cât de incredibil de frumoasă eşti? am întrebat-o, aşezându-mă deasupra şi bucurându-mă că se trezise.

Tânjeam să o sărut de cel puţin o oră.

Mi-a răspuns la sărut cum numai ea ştia s-o facă şi m-a îmbrăţişat strângându-mă de umeri.

— Te simţi bine? am întrebat-o cu îndoială.

Adevărul e că avusesem cea mai mare grijă, niciodată

nu mă temusem atât de mult că i-aş putea fiice rău cuiva, dar, după ce auzisem ce păţise în trecut, nu voiam să sufere nici măcar o zgârietură.

— Mi-e foame, a comentat râzând, cu buzele lipite de ale mele.

Am analizat-o pe îndelete; obrajii săi aveau o culoare rozalie, păreau febrili, dar era normal având în vedere că nu-i dădusem drumul toată noaptea în timp ce dormea liniştită lângâ mine.

— Şi mie, am aprobat, sărutând-o pe obraz şi pe gât în punctul acela care ştiam că o înnebuneşte.

A izbucnit în râs şi m-a prins cu delicateţe de păr pentru a mă determina să mă uit la ca.

_ Foame de mâncare, a precizat zâmbind.

De ce un zâmbet de-ale ei avea darul de a mă face să-mi

pierd complet minţile?

| – Bine, hai să mâncăm, am propus, trăgând-o după 'mine spre duş.

I Ne-am băgat amândoi sub duş, ne-am spălat şi i-am împrumutat un tricou de-ale mele, în timp ce eu mi-am pus {oişte pantaloni de trening.

Le eram extrem de recunoscător părinţilor noştri că ilecaseră de acasă în acel weekend.

— De ce ai poftă? am întrebat-o când am ajuns în bucătărie, iar ea s-a aşezat în faţa insulei.

— Ştii să găteşti? s-a interesat cu îngăduinţă, nevenin- du-i să creadă.

— Sigur că da, ce credeai? am răspuns zâmbind şi i-am prins tot părul în mână ca într-o coadă.

în felul acela o puteam trage spre mine şi o puteam săruta după bunul meu plac.

— Mă refer la ceva comestibil, a precizat râzând. Era cel mai frumos sunet din lume; muaea perfectă

pentru o dimineaţă perfectă.

— 0 să fac clătite, ca să nu te mai plângi, i-am spus, forţându-mă să-i dau drumuL

— Te ajut, s-a oferit sărind de pe scaun şi îndreptân- du-se spre frigider.

Am gătit împreună: eu am făcut aluatul, iar ea a făcut milkshake de căpşune pentru amândoi. Apoi ne-am aşezatla roasă şi am mâncat unul de la celălalt. A fost minunat să vars Pe ea siropnl, după care să-l ling de pe trupul său. Nu mm «cusem aşa ceva cu nimeni niciodată şi mi-am dat seama ca ^fel mâncarea era mult mai gustoasă. în sfârşit, lucninie ®e aranjaseră cum trebuia: Noah era a mea şi părea lena» f[1] eu eram fericit; după mulţi ani în care nu avusesem y^tee în nicio femeie, găsisem una atât de compta^ ** * acelaşi timp perfectă, care mă putea ajuta sa îmi redobândesc încrederea şi iubirea ce îmi fuseseră răpite la o vârstă atât de fragedă. Analizând mai bine situaţia, eu şi Noah aveam multe în comun. Ea îşi pierduse tatăl la unsprezece ani, iar eu o pierdusem pe mama la doisprezece. Amândoi avuseserăm parte de suferinţe la o vârstă fragedă, iar acum ne aveam unul pe celălait pentru a ne ajuta reciproc să le depăşim.

— Vreau să fac ceva, m-a anunţat în clipa aceea, în timp ce înghiţea ultima bucăţică de clătită. Dă-mi telefonul tău.

Nu ştiam ce voia să facă, dar i I-am întins fără nirio ezitare.

— Acum că eşti iubitul meu... a spus privindu-mă cu precauţie, iar eu i-am zâmbit

îmi plăcea apelativul ei. Da, eram iubitul ei, iar ea era iubita mea; *a mea.* îmi plăcea cum suna.

— O să şterg numerele tuturor fetelor din agenda telefonului tău, cu excepţia mea şi a Jennei, m-a informat, iar eu am început să râd.

— Tu râzi, dar eu vorbesc serios, a replicat, deblocân- du-mi teiefonul şi accesând agenda.

— Poţi să fad ce vrei, nu-mi pasă, am afirmat, dar nu şterge nnmerde lui Anne şi Madison... Cred că o să am voie să mai vorbesc cu sora mea, nu-i aşa? am întrebat, apoi m-am ridicat şi am pus farfuriile în chiuvetă.

— Cine e Anne? a întrebat ea strâmbând din nas.

Eram conştient că numele semăna prea mult cu Anna, de aceea m-am grăbit să-i explic.

— Anne e asistenta sodală care rai-o aduce pe Madison când mă duc s-o văd. Mă ţine la curent cu ce se întâmplă în viaţa ei şi mă sună dacă e vreo problemă.

Ea a dat din cap, după care s-a încruntat.

— Ai un apel ratat de la ea, de acum o oră, m-a informat; în dipa aceea ecranul s-a luminat şi, de parcă ne-ar fi auzit, numele lui Anne a apărut pe ecran. Sună iar, m-a anunţat, iar eu i-am luat telefonul din mână cu adevărat îngrijorat.

Era foarte devreme să mă sune Anne.

- Nicholas? s-a auzit vocea sa de la celălalt eapăt al firului.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat cu o senzaţie de teamă în stomac.

- E vorba despre Madison, a răspuns pe un ton calm, dar am sesizat în vocea sa un semnal de alarmă. E internată în spital, se pare că au uitat să-i administreze insulina în ultimele douăzeci şi patru de ore şi a avut o recidivă. Cred că ar trebui să vii aici.

Aproape că am spart telefonul de cât de strâns îl ţineam.

- E grav? am întrebat, simţind o teamă mai mare decât simţisem vreodată în toată viaţa mea.

—Nu ştiu nimic mai mult, a recunoscut, iar eu am dat din cap şi am închis telefonul.

Noah mă privea albă la faţă. S-a ridicat în picioare şi a venit lângă mine auzind discuţia.

—Ce s-a întâmplat? s-a interesat alarmată.

—E vorba despre sora mea, e internată, nu ştiu ce are, am înţeles că nu i-au dat insulina... am răspuns poticnit, în timp ce mă gândeam ce să fac în continuare. Trebuie să plec, am hotărât şi am luat-o la fugă spre camera mea.

Noah m-a urmat, dar în clipa aceea nu mă puteam gândi decât la sora mea, care avea cinci ani şi căreia vreun imbecil uitase să-i administreze medicamentul.

—Vin cu tine, a afirmat, aşezându-se în faţa mea.

M-am uitat lung la ea câteva secunde, după care am dat din cap. Da, voiam să fie alături de mine. Mama urma să fie acolo, iar eu nu o mai văzusem de mai bine de trei ani.

NOAH

Nu-l mai văzusem niciodată atât de îngrijorat. De fapt îl mai văzusem, dacă luam în calcul noaptea trecută, când mă găsise ţipând închisă în dulap. Acum era la fel. Arăta trist şi încruntat. Eram în maşina sa. Cu o mână conducea, iar cu cealaltă îmi strângea mâna sprijinită pe schimbătorul de viteze. Era incredibil cum grijile sale mă puteau preocupa şi afecta atât de mult. Aş fi vrut să-i şterg tristeţea de pe chip şi să-l fac să zâmbească aşa cum o făcuse în ultimele ore, dar ştiam că ar fi fost inutil. Erau puţine persoanele pentru care Nicholas Leister s-ar fi putut prăbuşi şi pentru care ar fi făcut orice şi ştiam sigur că sora lui era una dintre ele. în ciuda faptului că îmi vorbise foarte puţin despre mama lui, mi-era clar că o ura sau, cel puţin, nu voia să ştie nimic de ea. Faptul că nu-i dăduseră insulina surorii lui, ţinând cont că era diabetică, era un motiv extrem de puternic s-o urască şi mai mult.

Am mers aproape tot drumul în tăcere. îmi părea rău că, după ce fuseserăm atât de apropiaţi şi de fericiţi, lucrurile luaseră o astfel de turnură, dar cel puţin el îmi săruta mâna din când în când sau se întorcea să-mi mângâie obrazul cu mâinile noastre înlănţuite. Era foarte tandru şi ficcare mângâiere a sa îmi provoca o durere profundă în pântece. Culcându-mă cu el se crease un precedent, iar acum nu mă tuni puteam gândi la altceva când mă atingea în felul acela.

Nu ne-am oprit nici măcar să mâncăm. Când am ajuns în Las Vegas, şase orc mai târziu, ne-nm dus direct la spital.

Madison Grason se afla la etajul patru, la secţia de pediatrie, şi, de îndată ce am obţinut această informaţiei ne-am îndreptat în fugă spre salon. Când am ajuns în sala de aşteptare, n-am văzut decât un cuplu şi o femeie plinuţă, care s-a apropiat de uşă când I-a văzut pe Nick, rămas ca paralizat, privind spre femeia aflată în spatele ei.

— Nicholas, nu vreau să te dai în spectacol, l-a avertizat femeia, privindu-ne pe rând.

Lângă mine, Nick se încordase şi avea maxilarul încleştat.

— Unde e? a întrebat luându-şi ochii de la femeie, care se ridicase şi îl privea pe Nick cu îngrijorare.

— Doarme. I s-a administrat insulină pentru a-i diminua nivelul ridicat al glicemiei. E bine, Nicholas, o să-şi revină, a spus, încercând să-l liniştească

I-am strâns mâna cu putere, voiam să se calmeze, dar aproape tremura.

A trecut prin faţa lui Anne, asistenta socială, şi s-a îndreptat direct spre cealaltă femeie. Era blondă şi drăguţă şi, când am văzut-o de aproape, mi-am dat seama imediat că era mama lui.

— Unde naiba erai de s-a putut întâmpla aşa cm? a răbufnit fără ca măcar s-o salute.

Bărbatul chel care stătea lângă ea s-a interpus între ei doi, dar femeia l-a ignorat.

— Nicholas, a fost un accident, s-a scuzat ea privindu-l cu tristeţe în ocbi, dar păstrându-şi calmul.

— Las-o în pace pe soţia mea, suntem destul de îngrijoraţi ca să mai vii şi tu să...

— Pe dracu'l a exclamat el, fără să dea drumul mâinii

mele.

Mă ţinea atât de strâns, încât mă durea, dar n-aveam de gând să-mi eliberez mâna: în clipa aceea avea nevoie de mine.

— Are nevoie de insulină de trei ori pe zi, e simplu, orice idiot ar înţelege, dar e înconjurată de bone tâmpite şi inepte, în timp ce voi staţi liniştiţi!

— Madison ştie că trebuie să i se facă injecţia şi n-a spus nimic, Rose a crezut că deja i-o făcuseră... a explicat chelul, dar Nick l-a întrerupt din nou.

— Are cinci ani, fir-ar să fie! a strigat scos din sărite. Are nevoie de mama ei!

Aceea nu era doar o discuție despre sora lui Nicholas. Era clar. Reproșurile pe care i le făcea pentru ea erau valabile și pentru el. Nu-mi dădusem seama cât de mult suferise până în clipa aceea, dar probabil că îi fusese foarte greu să rămână fără mama lui la o vârstă atât de fragedă. Eu îmi pierdusem tatăl... De fapt, fusesem salvată din mâinile lui, dar mama fusese tot timpul alături de mine; Nicholas nu avusese un tată care să-l iubească, ci unul care îi dădea bani... Am urât-o pe femeia aceea pentru că-l rănise și l-am urât pe William pentru că nu își arătase sentimentele față de fiul său.

L-am tras de mână când un medic a intrat în sală.

— Sunteți rude cu Madison Grason?

Toți patru ne-am întors spre el.

Medicul a venit spre noi.

— Fetița răspunde la tratament, o să-și revină, dar trebuie să rămână internată peste noapte, vreau să-i controlez concentrația de glucoză și să o țin sub observație.

- Ce are, domnule doctor? a întrebat Nick, adresân- du-i-se doar lui.

- Dumneavoastră sunteți...?

- Sunt fratele ei, a răspuns cu răceală.

Medicul a dat din cap.

- Sora dumneavoastră suferă de cetoacidoză diabetică, domnule...

Toți l-am privit, așteptând să explice.

- Aceasta se întâmplă când corpul, neavând **suficientă** insulină, utilizează grăsimile ca sursă de energie. Grăsimile conţin cetone, care se acumulează în sânge şi, când nivelul lor e ridicat, produc cetoacidoză, a continuat medicul, în timp ce eu încercam să înţeleg toate acele cuvinte ciudate.

— Şi ce trebuie făcut când se intâmplă asta? a întrebat Nicholas.

— Sora dumneavoastră avea un nivel destul de ridicat al glicemiei, peste trei sute, pentru că ficatul său a produs glucoză pentru a încerca să contracareze problema. Cu toate acestea, celulele nu pot absorbi glucoza fără insulină. I-am administrat dozele necesare şi se pare că îşi revine. Trebuie să-i facem mai multe analize, dar nu e cazul să vă speriaţi. Am fost îngrijorat când a fost adusă pentru că pierduse multe fluide vomitând, dar o să se facă bine. Ce-a fost mai rău a trecut, iar copiii sunt puternici.

— Pot s-o văd? a întrebat Nicholas.

— Da, s-a trezit şi, dacă sunteţi Nick, vă rog să intraţi, a tot întrebat de dumneavoastră.

Am văzut cum Nick şi-a încleştat maxilarul. Faptul că sora lui fusese pe punctul de a suferi nişte consecinţe mult mai grave din cauza părinţilor ei probabil că îl scotea din minţi

— Vino cu mîne, vreau s-o cunoşti, mi-a spus, trăgân- du-mă din nou după el.

Pentru o clipă, crezusem că intenţiona să intre singur, dar, văzând că voia să cunosc pe cineva atât de important pentru el, am simţit cum îmi creşte inima de bucurie.

Ne-am îndreptat împreună spre salonul lui Madison şi, când am intrat, privirea mi s-a oprit asupra fetiţei mititele, cea mai frumoasă copilă pe care o văzusem vreodată, care era întinsă pe patul de spital.

Când l-a văzut pe Nick, a ridicat mânuţele spre el, iar pe buzele sale cărnoase a apărut un zâmbet.

— Nick! l-a strigat, strâmbându-se de durere, pentru că în braţ avea o branulă şi mai muit ca sigur o duruse când ridicase braţul.

Nicholas mi-a dat dnimul pentru prima dată în **ultimele** ore şi a alergat spre sora sa. **L**-am privit curioasă cum o îmbrăţişa pe micuţă şi se aşeza lângă ea pe patul imens.

— Ce faci, prinţesă? a întrebat-o, iar eu am simţit un junghi în inimă.

Faptul că îl văzusem atât de supărat mă afectase într-un fel pe care nu eram în stare să-l explic.

Copila era frumoasă foc, dar foarte micuţă pentru vârsta de cinci ani. Era palidă şi avea cearcăne. Mi-a fost atât de milă de ea, încât m-am simţit uşurată când a zâmbit.

— Ai venit, a comentat zâmbitoare.

— Sigur că am venit... Ce credeai? a replicat Nick, luând-o în braţe şi aşezând-o cu grijă pe genunchii săi, în timp ce el se sprijinea cu spatele de perete.

Fetiţa a ridicat imediat o mână şi a început să-i răvăşească părul.

Am zâmbit văzând această imagine. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că Nicholas se putea purta cu un copil aşa cum se purta cu Madison; ca să fiu mai exactă, nu mi l-aş fi imaginat niciodată cu un copil alături. Nick era genul de bărbat pe care îl asociai automat cu femei frumoase, droguri şi distracţii.

— Maddie, vreau să-ţi prezint o persoană specială, ea e Noah, a spus arătând spre mine.

Abia atunci fetiţa a părut să mă vadă. Până atunci nu avusese ochi decât pentru fratele ei mai mare şi era de înţeles, dar acum şi-a aţintit asupra mea ochii albaştri, identici cu cei ai lui Nick.

— Cine e? a întrebat privindu-mă înemntată.

înainte să îi pot răspunde că sunt o prietenă, Nicholas m-a întrerupt:

— E iubita mea, a declarat şi, auzind acest cuvânt ieşind de pe buzele sale, am simţit nişte furnicături plăcute în stomac.

— Tu nu ai iubite, a replicat ea, privindu-mă în continuare preocupată.

— Mulţumesc că eşti aici, a şoptit şi, remarcându-i vocea sfâşiată, rai-am pus mâinile pe obrajii săi şi i-am căutat privirea. Cred că n-o să pot trece niciodată peste faptul că m-a lăsat şi a plecat fără să se uite înapoi. Dar acum că eşti aici, acum că eşti a mea şi ştiu ce simte o persoană îndrăgostită... Nu mă interesează ce-a făcut, Noah, nu mă mai interesează. Tu ai reuşit să închizi o rană care încă sângera şi te iubesc şi mai mult pentru asta.

Am simţit că ochii mi se umpleau de lacrimi, iar pe buzele sale a apărut un zâmbet trist.

— Vino aici, a murmurat înainte de a mă săruta.

A fost a doua oară când am făcut dragoste. Şi a fost sub semnul amintirilor dureroase din trecut

După aceea ne-am dus să mâncăm ceva. Mai erau câteva ore până la următoarea vizită, aşa că am făcut un tur rapid prin Las Vegas în calitate de turişti. Eu nu mai fusesem niciodată şi mi s-a părut ia fel de impresionant cum se vedea în filme. Oriunde priveai erau clădiri imense, hoteluri impresionante şi spectacole care asigurau distracţia. Nu voiam nici să-mi imaginez cum arăta totul noaptea, dar nu aveam cum să stau până atât de târziu...

— Mâine o externăm, evoluează mai bine decât mă aşteptam, ar putea pleca chiar şi azi dacă n-aş vrea s-o mai ţin câteva ore sub ohservaţie, ne-a informat medicul.

Era ora cinci după-amiază şi, dacă voiam să ajungem în Los Angeles înainte de miezul nopţii, trebuia să pJecăm. Nicbolas nu părea dispus să o abandoneze, dar mama sa era acoio şi acum ştiam cât de greu era totul pentru el.

— Mă întorc săptămâna asta, a asigurat-o pe copilă, căreia i se umeziseră ochii. Miercuri o să fiu aici şi o să-ţi aduc un cadou să ne distrăm, a spus, îmbrăţişând-o cu grijă şi cu afecţiune.

— Peste două zile? a întrebat ea îmbufnată.

— Doar două, a aprobat Nick, sărutând-o pe creştetul capului acoperit de părul blond.

Când am ieşit din spital, mi-am dat seama ca era copleşit şi epuizat şi avea şi motive să se simtă aşa. Fusese o zi plină de emoţii şi de senzaţii, şi nu doar ziua aceea, ci şi cea dinainte. Amândurora ne-ar fi prins bine câteva ore de somn bun.

— Vrei să conduc eu? m-am oferit când am ajuns la maşină.

El m-a privit cu un zâmbet amuzat şi m-a lipit de portiera din dreptul şoferului.

— îmi amintesc că ultima maşină în care te-ai urcat am pierdut-o din motive de forţă majoră, a comentat privindu-mă fix.

— O să-mi aminteşti asta tot timpul, nu-i aşa? am replicat, dându-mi ochii peste cap.

— Tot timpul, Pistruiata, a declarat el, sănitându-mă grăbit pe buze.

M-am separat de el şi m-am urcat pe scaunul de alături. Drumul a fost presărat cu numeroase opriri ca să bem multă cafea şi cu muzică din belşug la radio ca să ne ţină treji.

Când am ajuns acasă, nici măcar nu ne-am mai gândit că părinţii noştri se întorseseră. Nicholas avea un braţ pe după umerii mei, iar eu îl ţineam de mijloc când am urcat epuizaţi scările verandei.

Când am văzu t-o pe mama a fost ca şi cum m-aş fi întors la realitate. Amândoi am tresărit şi ne-am separat ca doi magneţi de acelaşi pol.

— în sfârşit aţi ajuns, începusem să mă îngrijorez, a comentat ea, apropiindu-se şi îmbrăţişându-mă strâns.

Nu o mai văzusem de două zile şi, având în vedere tot ce se întâmplase, amintirile despre tata şi toată povestea cu Nick, fără să vreau am îmbrăţişat-o mai strâns dccât ar fi trebuit.

— Ţi-a fost dor de mine, nu? a întrebat chicotind.

După ce l-a salutat pe Nick, am intrat în casă şi am fost

supuşi unui interogatoriu cu privire la sora lui Nick. Se pare că el îi sunase să le spună unde eram, iar William fusese foarte îngrijorat de starea de sănătate a lui Maddie.

— Mă bucur că e bine, a declarat, ridicându-se de pe canapea.

Nick era în celălalt capăt al camerei în faţa mea, iar eu în partea opusă. Era atăt de ciudat să nu fim aiăturі şi să nu ne atingem, încât brusc am simţit un gol în piept. Mă obişnuisem să îl ştiu lipit de mine în ultimele patruzeci şi opt de ore, iar acum aveam nevoie să-l am aproape. El mă observa din capătul celălalt cu o privire intensă şi plină de promisiuni.

— Sunt obosită, dacă nu vă deranjează, eu o să urc în cameră... mâine am ore, am spus privindu-l fix înainte să urc.

Mama se uita la un film cu Will, motiv pentru care intenţionau să se culce mai târziu.

— Rămâi şi tu, Nick? l-a întrebat mama şi n-am putut să n-o săgetez cu privirea din locul unde eram.

Bine că nu şi-a dat seama.

Nicholas, în schimb, a schiţat un zâmbet amuzat

— Şi eu ar trebui să urc. E târziu şi am şi eu ore. Noapte bună, a spus, apoi a ocolit canapeaua ca să ajungă lângă mine.

Ne-am îndreptat împreună spre scări şi nu ştiu dacă a fost din cauza senzaţiei că făceam ceva rău sau pentru simplul motiv că părinţii noştri erau jos şi ar fi luat-o razna dacă aflau de relaţia noastră, dar, când Nick m-a împins cu spatele la perete lângă uşa camerei mele şi a început să mă pipăie cu neruşinare, întreaga situaţie mi s-a părut, fără să vreau, extrem de excitantă.

— Vino în patul meu, dormi cu mine, mi-a şoptit la ureche.

!n timp ce vorbea mă săruta, mă lingea şi mă muşca pe gât

— Nu pot, am răspuns, apoi am lăsat gâtul pe spate şi am scos un sunet slab de plăcere.

— Nu poţi să scoţi astfel de sunete şi să pretinzi să nu te duc în pat, mi-a reproşat apăsându-mă cu şoldurile într-un mod care mă înnebunea.

Am izbucnit într-un râs înăbuşit şi am închis ochii Strâns.

— Mama poate urca oricând, Nicholas, l-am avertizat, în timp ce mâna sa îmi urca pe picior şi îmi mângâia cu dibăcie coapsa stângă. Nu vreau... să facă infarct, am spus, expirând tot aerul brusc.

— Clar vii cu mine, a decis, târându-mă după el.

— Nu! am ţipat printre râsete şi mi-am înfipt călcâiele în podea.

Nu ştiam cum urma să procedăm acum că eram împreună, iar părinţii noştri locuiau sub acelaşi acoperiş, dar trebuia să stabilim nişte reguli sau să ne controlăm într-un fel sau altul.

S-a oprit şi, auzind zgomote la parter, a părut să înţeleagă că aveam dreptate.

— Te iubesc, a declarat, sărutându-mă rapid pe gură. Dacă ai vreo problemă, ştii unde mă găseşti.

— A doua uşă pe stânga, ştiu, i-am spus, luându-l peste picior.

în secunda următoare, m-am răsucit şi am intrat în camera mea.

Era momentul să procesez tot ce se întâmplase. Aveam nevoie de o pauză.

Tot ce se întâmplase în ultimele zile mă aruncase într-un vârtej de gânduri şi de sentimente amestecate. Pe de o parte, eram fericită că eram cu Nick: nu ştiam dacă relaţia avea să dureze, având în vedere că temperamentele noastre aveau tendinţa de a intra în conflict destul de des, dată iuam în calcul cele întâmplate în ultimele luni. Cu toate acestea, eram clar îndrăgostită lulea de el. îmi ascunsesem extraordinar de bine sentimentele chiar şi faţă de mine însămi, iar acum, că totul ieşise la iveală, nn puteam să nu mă gândesc că se afla la mai puţin de şapte metri distanţă. A trebuit să-mi controlez impulsul de a mă duce să-l caut, având în vedere că ahia puteam dormi, dar m-am forţat să n-o fac. Trebuia să învăţ să stau departe de el; problema era că, atunci când nu

eram cu el, toate gândurile mele se duceau spre tata şi spre scrisorile sale de amenințare. Încă nu ştiam dacă trebuia să povestesc totul cuiva... De ce? Tatăl meu era la închisoare şi nici măcar nu eram sigură că erau de la el. Ronnie ar fi putut aila

despre tata şi ar fi putut folosi informaţia împotriva mea. în consecinţă, am decis să nu spun nimănui, cel puţin până nu primeam o nouă scrisoare, lucru care, ţinând cont de mersul lucrurilor, era puţin probabil.

în dimineaţa următoare m-am trezit rapid, ştiind că trebuia să mă grăbesc dacă nu voiam să întârzii. Gram şi neliniştită, pentru că trebuia să îi văd din nou pe toţi cei implicaţi în ritualul de iniţiere de la petrecere. Toţi mă auziseră strigând cu disperare şi niciunul uu fusese în stare să mă ajute.

Mi-am pus uniforma şi am coborât scările în fugă. Ca în fiecare dimineaţă, William plecase deja, iar Nick şi mama luau micul-dejun aşezaţi în faţa insulei din bucătărie. Când am intrat, privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi a trebuit să mă controlez ca să nu mă apropii de el şi să-l sărut în loc de buni dimineaţa. Mama s-a ridicat şi a început să-mi pregătească micul-dejun, ca de fiecare dată. Eu am profitat de ocazie şi, sub pretextul că voiam să mă ajute cu cravata (căreia ştiam deja foarte bine cum să-i fac nod), m-am apropiat de Nick şi, când mama nu era atentă, l-am sărutat rapid pe buze.

— în clipa asta am în minte o mulţime de imagini cu tine şi cu mine şi cu uniforma asta într-o cameră de la etaj, mi-a mărturisit în şoaptă în timp ce-mi făcea nodul şi profita de ocazie să mă mângâie pe gât şi să mă sărute uşor pe buze.

M-am îndepărtat şi m-am întors să mă asigur că nu ne vedea nimeni. Mama era cufundată în prepararea unei omlete, iar muzica pe care o punea mereu răsuna în boxe.

Trebuia să recunosc: jocul acela era periculos, dar mă excita la culme.

Mâinile sale au coborât cu grijă şi s-au strecurat sub fusta mea. A început să-mi mângâie picioarele până a ajuns la fund.

— Ai întrecut măsura, i-am spus cu un zâmbet dezaprobator.

—Ai dreptate, a recunoscut, retrăgându-şi mâinile exact când mama s-a întors cu omleta pe farfurie.

Pentru prima dată, m-am aşezat lângă Nick la micul-de- jun şi, fără să vreau, m-am gândit la prima noastră dimineaţă împreună, când am mâncat clătite şi am băut milkshake. Era o amintire foarte plăcută, mai ales tot ce făcuserăm cu câteva ore înainte de a lua micul-dejun.

Mama abia dacă a vorbit cu noi, fiind cufundată în propriile gânduri, şi mi-am reproşat că nu arătasem mai mult interes pentru căsnicia sa şi DU încercasem să aflu dacă era mulţumită de noua noastră viaţă.

— Mamă, eşti bine? am întrebat-o, în timp ce o priveam cu îngrijorare.

Era a cincea oară când o surprindeam căzută pe gânduri şi cu privirea pierdută.

A revenit la realitate şi a afişat un zâmbet fals.

— Da... da, bineînţeles, mă simt perfect, a răspuns, luându-şi farfuria şi punând-o în chiuvetă. Nick a spus că nu-l deranjează să te ducă azi la liceu; îmi pare rău, dar pe mine mă doare puţin

capul... Cred că o să mă culc, a comentat, apoi m-a sărutat în creştetul capulni şi l-a strâns afectuos de umăr pe Nicholas.

Imediat ce a ieşit, m-am întors spre el.

— Nu ţi se pare că se poartă cam ciudat? am comentat în timp ce el şi-a terminat sucul, după care s-a întors spre mine şi a tras spre el scaunul pe care stăteam.

— Puţin, dar nu cred că e ceva important, a răspuns, punându-şi mâinile pe genunchii mei şi aplecându-se spre mine. Eşti gata de plecare? m-a întrebat cu o voce seducătoare.

Am simţit furnicături în locul în care mâinile sale îmi atingeau pielea şi am dat din cap afirmativ. Faptul că maşina mea era în continuare la service nu era un lucru atât de rău cum păruse la început.

Cinci minute mai târziu am ieşit din casă, dar el s-a oprit la un colţ unde nu ne vedea nimeni şi mi-a prins faţa în mâini pentru a mă săruta intens. Când mi-a dat drumul, a trebuit să respir profund pentru a-mi trage sufletul.

— Ce te-a apucat? am exclamat În timp ce el, cu un zâmbet amuzat, pornea din nou maşina.

— Mi-am dat seama că au trecut şapte ore şi douăzeci şi cinci de minute fără să ne sărutăm, a spus liniştit

— fineai socoteala? am comentat râzând şi într-o dispoziţie foarte bună.

— Mintea mea se plictiseşte când nu sunt cu tine, ce să

fac...

Un sfert de oră mai târziu, am ajuns la poarta liceului St Mărie şi, fără să vreau, m-am crispat

Alături de mine, Nick devenise şi el serios, iar mâinile sale au strâns volanul cn pntere.

— O să vii să mă iei? l-am întrebat, întoreându-mă spre el şi obligându-l să-şi mute privirea de la clădirea şcolii.

Mi-a zâmbit şi m-a mângâiat pe obraz cu un deget

— Evident, sunt iubitul tău, e datoria mea, a răspuns plin de el.

Eu am izbucnit în râs.

— Asta nu e o obligaţie a urnii iubit... N-ai avut **niciodată** o iubită, nu-i aşa? am spus şi mi-a plăcut faptul că ştiam că am dreptate şi că eu eram prima.

— Te aşteptam pe tine, a recunoscut, sărutându-mă uşor pe buze.

Mi-au plăcut atât de mult cuvintele sale, încât l-am obligat să aprofundeze sărutul. Când ne sărutam aşa nu puteam să nu-mi amintesc ocaziile în care merseserăm mai departe... şi cât de mult îmi doream să repet experienţa.

— Ar fi mai bine să pleci acum, dacă nu vrei să te răpesc toată ziua, m-a avertizat, dar continua să mă ţină strâns cu o mână aşezată pe mijlocul meu.

Am zâmbit cu gura aproape de gura lui.

_ Ne vedem la patru, am afirmat, forţându-mă să mă desprind de el.

Relaţia noastră era una de adicţie.

—Te iubesc, i-am zis coborând din maşină.

— Şi eu! La revedere, frumoasa mea, şi-a luat rămas-bun, iar eu mi-am dat ochii peste cap şi am clătinat capul.

Când m-am apropiat de poartă, multe perechi de ochi s-au aţintit automat asupra mea, dar, înainte de a mă îngrijora, a apărut Jenna şi a sărit să mă îmbrăţişeze.

— îmi pare foarte rău, Noah, s-a scuzat, strângându-mă cu putere în braţe. Nu ştiam ce au de gând să facă, ar fi trebuit să fiu acolo să te ajut: sunt nişte imaturi. Chestiile astea n-ar trebui să *se* mai facă, dar vezi şi tu...

— Nu-i nimic, Jenna, n-a fost vina ta, am liniştit-o.

— Eşti sigură...? a insistat. Am văzut reacţia ta... Nu ştiam că te afectează atât de mult întunericul...

— E o traumă pe care o am din copilărie, dar e în regulă. A trecut, nu mai contează, am liniştit-o.

în clipa aceea a sunat clopoţelul şi ne-am îndreptat spre dulăpioare.

Dar mă înşelam. Tot felul de zvonuri circulaseră prin şcoală şi, oriunde aş fi privit, o mulţime de ochi erau aţintiţi, asupra mea. Toţi mă priveau de parcă aş fi aterizat de pe Marte sau, mai rău, ca şi cum le-ar fi fost *milă.* Nu mi-am dat seama cât de mult

mă deranja chestia asta decât când am intrat în sala de mese şi am văzut-o pe Cassie înconjurată de băieţii care mă băgaseră în dulap. M-a invadat o furie atât de intensă, încât nici nu mi-am dat seama ce fac când m-am apropiat de ea şi i-am turnat în cap milkshake-ul de căpşune.

Toţi cei din jur au rămas paralizaţi şi, înainte de a-mi putea da seama de ce făcusem, am auzit în spatele meu vocea directoarei.

— Domnişoară Morgan, te aştept în biroul meu.

»La naiba!”

49

NICK

Când am lăsat-o la şcoală, n-am crezut că o să mă cople-
şească o mulţime de sentimente atât de întunecate, dar aşa s-a
întâmplat Nu-mi puteam scoate din minte faptul că fata pe care o
iubeam din tot sufletul fusese maltratată şi aproape să fie ucisă.
Era nn lucru pe care nu-l puteam ignora şi de aceea m-am dus
direct spre biroul unde lncra tata. Voiam să ştiu ce credea el
despre toate astea, dar mai ales voiam să aflu ce măsuri legale
putea întreprinde după ce avea să afle că femeia pe care o iubea
fusese lovită şi maltratată ani întregi.

Când am ajuns la sediul Leister Enterprises, m-am îndreptat
direct spre ultimul etaj. Janine, secretara tatălui meu, mâ
cunoştea de-o viaţă: ea fusese cea care îmi cumpărase cadourile
de ziua mea şi care mă dusese la petrecerile prietenilor mei. Ea
mă însoţise la meciurile de fotbal când tata era ocupat la serviciu
şi tot ea mă certa când veneau notificări că mă purtasem urât la
şcoală. Janine fusese ca un fel de mamă pentru mine, doar că nu
ajunsesem niciodată s-o iubesc cu adevărat, nicio femeie nu
reuşise asta până să apară Noah. îmi era însă dragă pentru toţi
acei ani.

— Nicholas, ce cauţi aici? m-a întrebat cu un zâmbet
binevoitor.

Janine era foarte slabă şi avea probabil peste şaizeci de ani.
Tata o ţinea în funcţie pentru că nu exista femeie mai muncitoare
şi mai loială decât ea şi pentru că el nu era o persoană uşor de
suportat când era ia muncă... Eu ştiam asta foarte bine, având în
vedere că făceam practica la biroul său de avocatură.

— Bună, Janine, trebuie să vorbesc cu tata. E în vreo şedinţă? am întrebat-o, încercând să-mi stăpânesc impulsul de a intra fără să bat la uşă.

— Nu, intră, lucrează la cazul din după-amiaza asta, a comentat, iar eu m-am îndreptat direct spre biroul său.

Am intrat fără să mai bat, iar ochii de un albastru-în- chis ai tatei m-au privit pe deasupra ochelarilor.

— Ce fad aici? m-a întrebat cu seriozitate.

Nu mă saluta niciodată, era un obicei pe care îl dobândise şi de care îi era greu să se debaraseze.

— Am venit să vorbesc cu tine despre Noah... şi despre RafFaella, ca să fiu mai exact, am răspuns, şi am rămas în picioare în faţa biroului lui, care costase o avere, şi speram în acelaşi timp să fie sincer cu mine măcar o dată în viaţă. Erai la curent cu ce i-a făcut nemernicul de taică-său?

Tata m-a privit câteva secunde, după care a lăsat pe masă ce citea. S-a ridicat, s-a îndreptat spre har şi şi-a turnat un pahar de coniac.

— Cum ai aflat? s-a interesat după o clipă.

Deci ştia deja, lucru care nu m-a surprins foarte tare. 0 astfel de problemă nu poate fi ascunsă la nesfârşit

— Noah e îngrozită dacă o pui să intre într-o cameră întunecată; alaltăieri aproape că a suferit un atac de panică, iar când s-a calmat mi-a povestit, i-am explicat şi m-am crispat când mi-am amintit ce-i făcuseră uenorociţii ăia, deşi era o nimica toată în comparaţie cu ce-i făcuse tatăl ei. Tată, ştii ce i-a făcut nemernicul ăla? Noah a fost la un pas de moarte. 1 s-a înfipt un ciob de sticlă în burtă, probabil că nu va putea să aibă niciodată copii.

— Ştiu, a recunoscut, aşezându-se la birou şi privin- du-mă trist

— Ştiai? am spus, ridicându-mă şi începând să mă plimb enervat dîntr-un capăt în altul ai biroului. Propria mamă a lăsat-o singură cu un agresori RafFaella e la fel de vinovată ca el! am acuzat-o plin de furie şi de neputinţă.

— Nicholas, nu-ţi permit să vorbeşti aşa despre soţia mea; habar n-ai prin ce a fost nevoită să treacă şi cât de mult se câieşte că a lăsat-o singură... Ea nu ducea o viaţă ca a noastră, nu avea bani şi nu avea pe nimeni care s-o ajute să lupte pentru fiica ei, a suferit abuzurile acelui bărbat ani întregi: trupul său este o hartă de cicatrice şi lovituri... Nu-ţi permit...

— Noah era o copilă, tată, l-am întrerupt, stăpânin- du-mi tremurai vocii. Pentru numele lui Dumnezeu! A sărit pe fereastră, ticălosul ăla merită să moară...

— Nicholas, stai jos, trebuie să-ţi spun ceva, mi-a poruncit, arătând spre scaunul din faţa lui.

M-am oprit în spatele scaunului, dar nu m-am aşezat. El şi-a dus paharul la buze şi, pentru o clipă, mi-am dorit să pot face şi eu acelaşi lucru.

— Acum mai bine de o lună individul ăla a fost pus în libertate, mi-a spus el.

Am simţit cum mă încordez şi cum creierul meu încerca să asimileze sensul acelor cuvinte.

— Au trecut şase ani de când a fost condamnat Dacă Raffaella l-ar fi denunţat pentru abuzurile comise la momentul potrivit, ar fi primit mai mulţi ani de închisoare, dar aşa nu a fost judecat decât pentru infracţiunea comisă împotriva lui Noah în seara aceea... Fetiţa a avut mai multe răni, dar cea mai gravă a fost cea căpătată când a sărit pe fereastră şi i s-a înfipt un ciob în burtă. Nici pentru asta nu a fost acuzat.. Se pare că avea relaţii şi i s-a redus condamnarea. Ceea ce vreau să spun este că e în libertate, iar Raffaella se teme că va încerca să ia legătura cu ea. Am aflat nu de mult lucrul ăsta şi m-am supărat foarte tare pe ea pentru că nu mi-a spus. Acum trebuie să fim foarte atenţi la orice semnal de alarmă... Nu cred că individul va dori să se apropie iar de ele, dar, oricum, sunt îngrijorat Raffaella e îngrozită şi are coşmaruri în fiecare noapte, nu vrea ca Noah să afle. Ea nici măcar nu ştie că şi-a ispăşit condamnarea, iar tu trebuie să păstrezi secretul.

— Cum e posibil să fie liber? Tu nu poţi să fad nimic?]-am întrebat neîncrezător, îu timp ce o uouă temere îşi făcea loc în mintea mea.

Nebunul ăla putea să-şi caute soţia şi fiica, iar eu nu ştiam cum ar fi putut reacţiona Noah dacă îl vedea din nou pe cel care era răspunzător de coşmarurile sale.

— Am încercat să obţin de la un judecător un ordin de restricţie, dar, neexistând indicii că ar fi vreo problemă sau că a

încercat să se apropie de ele, a fost imposibil. Adevărul e că **exagerăm: el este** în altă ţară şi nu cred că va traversa Statele Unite până airi ca să emită vreo pretenţie. Totuşi, nu e râu să fim precauţi şi, dacă Ella se simte mai liniştită...

— Sunt de acord. Tu ai grijă de soţia ta, că de Noah o să am grijă eu, am hotărât, îndreptându-mă spre minibar şi ttirnându-mi un pahar.

Am simţit privirea tatei în ceafă. S-a făcut linişte preţ de o secundă.

— Fiule... spune-mi, te rog, că nu ai o aventură cu sora ta vitregă, a zis cu tristeţe, închizând strâns ochii.

La naiba... atât de evident era?

— Vreau doar să am grijă de ea, tată, am declarat, dând rapid pe gât ce mai rămăsese îu pahar.

— Uite ce e, nu ştiu ce e între voi şi nid nu vreau să ştiu, dar te rog să nu fad vreo prostie. Am deja destule pe cap încercând s-o ajut pe RaffaeHa să nu se piardă cu firea acum, având în vedere ce s-a întâmplat; ultimul lucru de care are nevoie în dipa asta e să afle că fiica ei are o aventură cu fiul ri vitreg.

M-a deranjat felul acesta impersonal de a se referi la relaţia noastră.

— Nu avem o aventură, tată... o *iubesc* şi te asigur că n-o să las pe nimeni nid măcar s-o atingă.

Tata m-a privit câteva clipe, după care a dat din cap.

— Ai grijă ce faci, Nicholas, m-a avertizat.

După câteva minute, am ieşit din birou şi chiar în clipa aceea a început să-mi sune telefonul: era Noah.

— Ce s-a întâmplat? m-am interesat alarmat.

Ar fi trebuit să fie la oră, de ce naiba mă suna?

— Nîck... trebuie să vii să mă iei, a spus pe un ton straniu.

— De ce? Eşti bine? am întrebat-o, intrând în lift şi apăsând pe buton să cobor.

— Păi... am fost suspendată pentru restul zilei.

Când am Luat-o de la intrarea în şcoală, un zâmbet mi-a înflorit pe buze. A venit în fugă spre maşina mea şi era atât de adorabilă, încât nu m-am putut abţine să n-o sărut înainte de a-mi putea explica mai în detaliu ce se întâmplase.

— I-ai turnat un milkshake de câpşune în cap? am întrebat-o izbucnind în râs. Serios?

— Nu ştiu ce mi-a venit, a recunoscut ea abătută, dar nu-mi pare rău: o merita... Auzi, nu mă judeca, aveam nevoie să mă descarc de tot ce simţeam, s-a justificat în timp ce-şi punea centura de siguranţă, iar eu porneam maşina râzând.

— Crezi că e cineva acasă? ara comentat o clipă mai târziu.

— Probabil. De ce? m-a întrebat încruntându-se.

— Pentru că îmi doresc atât de mult să fac dragoste cu tine chiar acum, încât cred că o să explodez, i-am răspuns.

0 doream cu o intensitate care mă speria.

Am zâmbit când am remarcat respiraţia sa înăbuşită şi automat i-am pus o mână pe coapsă şi am început s-o mângâi, ridicându-i fusta tot mai mult. Dumnezeule, ce piele fină avea...

— Jocul ăsta îl putem juca amândoi, ştiai? mi-a spus şi a trebuit să recurg la întregul meu autocontrol peutru a nu lovi maşina care mergea în faţa mea.

Noab şi-a scos centura şi s-a lăsat să alunece pe scaun până a ajuns lângă mine. Mâna ei mică s-a aşezat pe genunchiul meu, în timp ce buzele i s-au îudreptat cu o tandreţe infinită spre gâtul meu.

Respiraţia mea a devenit imposibil de controlat.

— Hei, Pistruiate, opreşte-te... i-am cerut când i-am simţit limba dezmierdâudu-mi urechea...

Dumnezeule, nu puteam să conduc şi să fac asta în acelaşi timp.

— Tu ai început, a replicat, în timp ce mâna sa se deplasa în sus pe piciorul meu şi mă muşca uşor de gât şi de maxilar.

Am prins-o de mână la jumătatea drumului şi am oprit maşina când am ajuns în locul pe care îl căutasem.

— Coboară din maşină, i-am poruncit cu ochii arzând de dorinţă.

— Nu cred că vreau, ultima dată când mi-ai spus asta m-ai abandouat într-un şanţ, mi-a spus zâmbiud.

— Coboară, dacă nu vrei s-o facem chiar aici, am spus ameninţător.

Noab s-a aşezat la locul ei şi, văzând că nu mă ascultă, am coborât eu: M-am dus direct spre portiera ei şi am scos-o din maşină grăbit

— Doar nu vrei s-o facem aici? m-a întrebat privind spre stânci şi spre marea din spatele nostru.

Am ignorat-o şi am lipit-o de portiera maşinii, obligând-o să-mi înconjoare şoldurile cu picioarele.

— Bineînţeles, o s-o facem aici, i-am spus, punând stăpânire pe gura ei.

Ea s-a înfiorat în braţele mele şi mi-a răspuns la sărut cu un entuziasm similar cu al meu.

Şi-a arcuit spatele şi a închis ochii, lăsându-şi gâtul pe spate. Am sărutat-o pe ureche, pe maxilar şi în toate locurile unde avea pielea neacoperită. Voiam s-o văd, aşa că am început să-i deschei cu o mână, unul câte unul, nasturii de la cămaşă.

_ Ţi-am mai SPUS cât de mult mă excită uniforma „sta? am comentat, sărutându-i sânii.

— Pe tine şi pe toţi bărbaţii de pe pământ, mi-a răspuns cu un oftat întretăiat.

Noah şi sarcasmul ei. Am strâns-o şi mai tare, iar ea a scos un oftat şi mai puternic. Noroc că eram singuri.

— Acum o să fii din nou a mea, i-am spus privind-o intens.

— Tu eşti al meu şi eu sunt a ta... a declarat şi m-a privit în ochi. E prima dată când spun asta şi simt că e adevărat... a mărturisit încruntându-se şi respirând accelerat Te iubesc, NicL

— Şi eu pe tine, frumoasa mea, am asigurat-o, apoi am strâns-o la piept şi m-am bucurat de fiecare reacţie pasională a sa. Te iubesc la nebunie, i-am repetat, luându-i faţa în mâini şi

privind-o în ochi în timp ce ajungeam amândoi să simţim cea mai minunată plăcere din lume.

Ne-am petrecut restul zilei la plajă. întinşi pe nisip şi cunoscându-ne mai bine...

— Cu cine te-ai sărutat prima dată? m-a întrebat, întinsă cu faţa în jos şi cu capul sprijinit pe mâini.

Era foarte tânără şi frumoasă. Trebuia să mă stăpânesc ca să n-o ating toată ziua.

— Cu tine, evident, i-am răspuns, privind cu plăcere cum vântul se juca în părul ei, iar soarele îi înroşea obrajii, scoţând şi mai mult în evidenţă punctuleţele care-i formau pistruii.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Nu, serios, a spus, ignorând şuviţa de păr care îi tot intra în ochi.

Am întins mâna şi i-am aşezat-o cu grijă după ureche.

— Sigur vrei să ştii? m-am interesat, iar întrebarea mea a făcut-o să se încrunte.

Am izbucnit în râs.

— Bine, dar o să râzi... A fost cu Jeuna, am recunoscut în cele din urmă.

— Nu! a negat, făcând ochii mari surprinsă. Mă păcăleşti? Vorbeşti serios?

— Eram copii, iar ea era vecina mea şi singura mea prietenă, am făcut-o să vedem cum e... Mie mi s-a părut ciudat, iar ea a făcut o mutră dezgustată şi a jurat că-n-osă se mai sărute cu nimeni niciodată.

Noah a izbucnit în râs. Am oftat uşurat văzând că nu a deranjat-o. Sărutul acela cu Jenna nu însemnase nimic pentru mine: ea era singura prietenă adevărată pe care o aveam.

— Dar tu? am întrebat-o, simţindu-mă cuprins de nelinişte.

Nu-mi plăcea să mi-o imaginez pe Noah în braţele unui alt băiat, simplul gând mă îmbolnăvea.

— în cazul meu nu s-a întâmplat când eram mică, aşa că n-am jurat că n-o să mai fac asta. De fapt, chiar mi-a plăcut, mi-a spus ea, ca şi cum era lucrul cel mai normal.

— Cu cine a fost? am întrebat-o pe un ton mai serios decât aş fi vrut.

Ea mi-a ignorat tonul sau n-a părut să-şi dea seama.

— Cu salvamarul de la piscina publică... Arăta foarte bine şi ne-am sărutat în sala de urgenţe... a explicat zâmbind.

Am prins-o în braţe şi m-am aşezat deasupra ei.

— Deci, ţi-a plăcut, nu-i aşa? am replicat, apăsând-o cu toată greutatea ca să nu se poată mişca.

— Da, mult, a recunoscut imediat şi mi-am dat seama că mă lua peste picior.

— îţi place să mă chinuieşti?

— Adevărul e că mi se pare foarte amuzant, da, a recunoscut zâmbind şi făcându-mă să-mi doresc s-o sărut până am fi rămas amândoi fără aer.

— Acum o să vezi ce înseamnă să chinuieşti pe cineva cu adevărat... am avertizat-o apropiindu-mi gura de a ei, dar fără ca buzele noastre să se atingă.

Cu privirea aţintită în ochii ei, mi-am lăsat mâna să alunece pe piciorul ei, observând cum ochii i se întunecau de plăcerea mângâierilor mele. Degetele mele au urcat încet spre scobitura din spatele genunchiului, după care au continuat să urce spre coapsă. Cu cealaltă mână i-am descheiat cămaşa şi, în timp ce făceam asta, îi aplicam o mulţime de sărutări rapide şi fierbinţi pe pielea fină a abdomenului...

Am auzit-o suspinând şi pe buzele mele a înflorit un zâmbet.

Atunci m-am ridicat în picioare, lăsând-o aşa, cu obrajii îmbnjoraţi şi chinuita de plăcerea nesatisfăcută. I-au trebuit câteva secunde să-şi dea seama ce făceam şi m-a privit ca un căţeluş abandonat.

— Ce fad? m-a întrebat pe un ton din care răzbătea supărarea.

— Aşa o să te gândeşti de două ori data viitoare când o să încerci să-mi stârneşti gelozia, i-am răspuns, dorindu-mi din tot sufletul să termin ce începusem.

Dar nu aveam de gând s-o fac, chestia asta era foarte distractivă.

M-a privit cu gura căscată şi a început să-şi încheie nasturii unul câte unul.

— Eşti la fel de imbedl cum te ştiam, a răbufnit nervoasă în timp ce se ridica, strângea pătura şi se îndrepta spre maşină.

Am izbucnit într-un hohot de râs şi am continuat să îi admir pirioarele lungi şi părul blond, care se unduia în bătaia vântului.

---*1*------r 1*— – 1 1” ll *t

i i i”n ' y-\ \.<?r t: ,.r»~r ' • r .

înainte să ajungă la maşină, m-am apropiat, am întors-o cu faţa spre mine şi am sărutat-o tandru. Mai mult de câteva minute nu puteam sta departe de fata asta. I-am mângâiat buzele cu buzele mele, dar gura sa a rămas închisă cu încăpăţânare. Am încercat să-mi introduc limba în gura ei, dar nu m-a lăsat, aşa că am început să-i ling buzele, încet şi senzual, venerând-o. Când, în sfârşit, a cedat şi şi-a trecut braţele în jurul gâtului meu, i-am dat cel mai memorabil sărut pe care şi-l putea dori orice fată... Sărutul acela era cu adevărat demn de ţinut minte, nu cel al idiotului de salvamar.

NOAH

Mă îngrozea cât de rapid se întâmpla totul. După cele întâmplate cu Dan, posibilitatea de a mă îndrăgosti din nou nu intra în planurile mele, dar iată-mă acum: îndrăgostită până peste cap de fratele meu vitreg, ultimul băiat cu care mi-aş fi imaginat că aş fi putut avea o relaţie. Poate că totul ar fi fost mai uşor dacă m-aş fi îndrăgostit de un băiat ca Mărio, dar ştiam că n-ar fi mers. De când îi spusesem că voiam să fim doar prieteni, nu mă mai căutase. Era clar că nu-l interesa persoana mea suficient de mult. în schimb Nick, deşi totul era o nebunie, mă făcea să mă simt atât de bine, încât nu mă puteam plânge. Mă speria dorinţa mea de a fi cu el, chiar şi când eram separaţi pentru o perioadă scurtă >mma mea suferea din cauza absenţei lui, iar acest lucru era de-a dreptul îngrijorător. Picioarele îmi tremurau fără să vreau când îl vedeam şi nici nu mai vorbesc de cum mă simţeam când mă săruta sau când făceam dragoste. Eram în al nouălea cer şi, dacă n-ar fi fost ameninţările din scrisori, acum aş fi fost persoana cea mai fericită de pe pământ.

Eram conştientă că nu puteam să păstrez în continuare tăcerea cu privire la scrisori, dar nu voiam să pomenesc numele tatei în faţa mamei. Ea suferise la fel de mult sau chiar mai mult decât mine abuzurile sale, iar acum că era fericită în căsnicie nu puteam să readuc la viaţă acele amintiri, dar ce puteam face? Tata era la închisoare, urma să iasă abia peste mulţi ani şi era practic imposibil să pună mâna pe mine. Prin urmare, vinovatul nu putea fi altul decât Ronnie. într-un fel sau altul, aflase despre trecutul meu complicat şi scosese totul ia lumină ca să mă sperie şi să mă lovească acolo unde mă durea cel mai tare. De aceea am decis că singura persoană potrivită să se ocupe de această problemă craNicholas.

în seara aceea, după petrecerea ia care urma să mergem pentru prima dată ca un cuplu, intenţionam să-i povestesc. Cu siguranţă, avea să se urce pe pereţi şi să-mi reproşeze că nu-i spusesem mai devreme, dar mă temeam de reacţia sa şi de ceea ce i-ar ii putut face mafiotul de Ronnie.

De aceea am încercat să-mi ascund starea de spirit când am ajuns la petrecerea organizată de frăţia din care făceau parte prietenii lui Nick şi am afişat cel mai frumos zâmbet când mi-a deschis portiera şi m-a ajutat să cobor din maşină. De când începuse relaţia noastră se transformase: acel Nicholas care nu de mult susţinea că fetele îşi puteau deschide singure uşa şi că nu aveau nevoie de escortă dispăruse, lăsând în locul lui un adevărat cavaler. Nu eram eu genul să îmi doresc astfel de atenţii exagerate şi poate un pic învechite, dar îmi plăcea să ştiu că mi le oferea doar mie şi nimănui altcuiva..

— Ţi-am spus deja că o să-mi fie greu să-mi ţin mâinile departe de tine în seara asta? m-a întrebat, reţinându-mă o clipă lângă portiera din dreptul meu.

Era destul de Tăcoare, iar rochia neagră mulată pe care o purtam nu era foarte practică.

Am ridicat privirea spre el, admirând ochii aceia albaştri cu gene lungi şi negre şi pierzându-mă în ei şi în pasiunea şi dorinţa ascunse în privirea sa. Nicholas Leister era copia fidelă a unui fotomodel al firmei Calvin Klein, inr acum era numai al meu.

— Va trebui s-o faci, am replicat, în timp ce-mi împleteam mâinile în jurul gâtului lui şi îi mângâiam părul.

Era greu să-mi ţin mâinile departe de trupul acela atât de bine sculptat.

— Ştii că toată lumea o să fie cu ochii pe noi, nu-i aşa?

- Aşa o să afle că eşti a mea, a afirmat, aplecându-se şi punând stăpânire pe buzele mele.

Când mă săruta îmi pierdeam complet şirul gândurilor. Nicholas lua mereu iniţiativa săruturilor, iar lucrul ăsta mă înnebunea de dorinţă. în clipa aceea, în întunericul nopţii, simpla atingere a degetelor sale pe mijlocul meu mă făcea să mă înfior din cap până-n picioare. Încet-încet, mi-a întredeschis gura cu buzele sale, introducându-şi limba, dornică să o dezmierde pe a mea cu mişcări lente şi senzuale, total diferite de felul în care ne sărutaserăm în ultima vreme, cu sălbăticie şi aproape fără să putem respira. Sărutul acesta mă făcea să mă topesc.

— Hai să mergem acasă, mi-a propus, dezlipindu-se de mine o secundă şi privindu-mă în ochi.

Din privirea sa răzbătea o asemenea dorinţă, încât am trecut cât ai clipi de la senzaţia de frig la cea de căldură.

Am zâmbit.

— Acasă sunt părinţii noştri, am argumentat cu părere de rău.

În ultima săptămână abia reuşiserăm să petrecem puţin timp împreună: mama fusese cu ochii pe mine, mereu pe urmele mele sau căutându-mi compania, iar William îi solicitase ajutorul lui Nick la birou aproape cu normă întreagă. într-un fel, păreau să se fi pus de acord.

Nicholas a mormăit cu buzele lipite de ale mele.

— Va trebui să-mi caut un loc să mă mut, a comentat, lăsându-mă mută de uimire.

„Poftim?"

— Stai puţin, ce-ai zis? l-am întrebat, dezlipindu-şi buzele de ale mele.

El m-a observat atent.

— Mă gândesc la asta de câteva săptămâni... iar acum că suntem împreună cred că e o idee bună. Sunt destul de mare şi, cu ce câştig la biroul de avocatură, îmi pot permite un apartament destul de decent. Aşa n-ar mai trebui să ne facem griji că sunt părinţii noştri acasă, a spus, căutând pe faţa mea un răspuns.

Ideea ca Nicholas să se mute era teoretic cât se poate de corectă. Să stai cu iubitul şi cu părinţii în aceeaşi casă era foarte ciudat şi incomod, dar gândul că nu l-aş fi avut alături de mine în fiecare dimineaţă sau că nu l-aş fi putut vedea înainte de a mă culca sau pur şi simplu să ştiu că nu ar fi fost în capătul celălalt al holului îmi provoca o tristeţe enormă şi totodată teamă. într-un fel, mă simţeam în siguranţă ştiindu-l pe el în camera de vizavi, mai ales având în vedere ameninţările atât de recente ale lui Ronnie.

— Nu vreau să pleci, am declarat împotriva oricărei raţiuni, dar cu sinceritate.

El m-a observat cu atenţie.

— Vrei să continuăm să ne ascundem tot timpul, fără să ne putem nici măcar atinge? a întrebat, ridicând mâna şi trasându-mi cercuri pe spate. Ştii că tata e la curent cu relaţia noastră, el nu s-ar opune să plec de acasă şi astfel am putea petrece împreună cât timp vrem. Am lăsa în urmă toată prostia asta cum că suntem fraţi vitreg dacă n-am avea camerele una lângă alta. Chiar şi mama ta ar accepta relaţia noastră dacă n-ar crede că ne facem de cap la câţiva metri de camera sa...

L-am apropiat de mine, întrerupându-l.

— Ştiu, dar nu acum... nu te muta încă, nu vreau să pleci, am repetat, conştientă că din vocea mea răzbătea disperarea.

M-a privit încruntat câteva secunde.

— Ce-i cu tine, Noah? m-a întrebat, privindu-mă din nou ca şi cum ar fi bănuit că îi ascundeam ceva.

Am negat clătinând din cap şi m-am forţat să zâmbesc.

— Nimic, nimic... sunt bine, doar că-mi place să te ştiu acasă, nimic altceva, am răspuns, lucru care era pe jumătate adevărat

El m-a strâns în braţe şi m-a sărutat rapid pe creştetul capului.

— Şi mie, nu-ţi face griji, mai vorbim despre asta, a concluzionat, separându-se de mine şi luându-mă de mână. Ar fi mai bine să intrăm, ai îngheţat.

Am dat din cap şi am intrat împreună în casa care, la fel ca la toate petrecerile la care asistaserăm, era plină de lume. Luminile erau doar nişte licăriri colorate şi, în acel decor slab luminat, lumea dansa şi bea cu entuziasm. Nu peste mult timp, am dat de Jenna şi de Lion. Nick mă ţinea strâns de mână şi m-a tras după el în bucătărie, unde atmosfera era un pic mai liniştită. Câţiva băieţi se jucau cu bile de ping-pong şi pahare de bere, iar lion şi Jenna li s-au alăturat imediat.

Jenna era fericită să fim împreună şi, pentru prima dată după mult timp, mă simţeam pe deplin integrată. îi cunoşteam pe aproape toţi cei prezenţi şi, deşi unii dintre ei încă mă priveau încruntaţi din cauza celor întâmplate la curse, majoritatea păreau să mă fi acceptat cu inima deschisă.

Noaptea a fost minunată, n-am băut mult – nu mai – făceam asta – şi alături de Nick mă simţeam liniştită şi în siguranţă. Liniştea mea se datora şi faptului că de mai bine de o săptămână nu mai primisem nicio scrisoare. Buna mea dispoziţie a fost însă uşor afectată când am vrut să mă uit cât e ceasul pe mobil şi mi-am dat seama că nu era nicăieri.

La naiba!

Am căutat în geantă şi am dat o raită prin salon, unde petrecusem cea mai mare parte a timpului. Jeuna se dusese la baie, iar Nick era cufundat în jocul cu bilele de ping-pong.

Cel mai probabil îmi căzuse când coborâsem din maşină. Ultimul lucru de care aveam acum nevoie era să-mi pierd telefonul şi să fiu nevoită să cheltuiesc puţinii bani pe care îi câştigam pentru a-mi cumpăra unul nou.

Am ieşit din casaşi m-am îndreptat spre locul în care parcase Nick. Se auzea muzica de la petrecere, dar zgomotul se atenua tot mai mult pe măsură ce înaintam pe stradă spre maşină. Afară era un frig de crăpau pietrele, cerul era destul de înnorat şi mi-am dat seama că probabil urma să am pentru prima dată parte de ploaie în Los Angeles.

îmi lipsea, deşi îmi plăcea mai mult soarele, crescusem într-un loc unde ploaia şi frigul erau la ordinea zilei.

Am ajuns la maşină şi m-am uitat în iarba din jur, dar n-am găsiţ nimic. Eram pe punctul de a mă întoarce în casă să-i cer lui Nick cheile maşinii şi să caut mobilul în interior, când am simţit în spatele meu prezenţa unei persoane.

O teamă iraţională a pus stăpânire pe mine. Era ca şi cum o pereche de ochi ar fi fost aţintiţi asupra mea. M-am răsucit, dar n-am văzut pe nimeni în penumbra nopţii. Cu respiraţia accelerată şi inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, am vrut să fac cale întoarsă, dar în clipa aceea a apărut cineva: stătuse ascuns şi nu l-am văzut decât când l-am avut în faţă.

Era Ronnie.

— Unde te grăbeşti aşa, frumoaso? a întrebat cu un zâmbet pe buzele sale scârboase.

M-am oprit, pregătită să incep să ţip dacă era nevoie, deşi frica pusese stăpânire pe mine într-o manieră atât de reală şi de îngrozitoare, încât mă temeam că de pe buzele mele nu ar fi putut ieşi niciun sunet.

— Nu ştiu ce vrei, Ronnie, dar, dacă te apropii de mine, o să ţip până o să răguşesc, l-am avertizat, incapabilă să-mi stăpânesc panica ce răzbătea din vocea mea.

— Cineva vrea să te vadă, Noah... N-o să fii atât de nepoliticoasă încât să-l laşi cu ochii-n soare, nu-i aşa? m-a anunţat, continuând să zâmbească. V-aţi tot trimis scrisori, nu? a adăugat, făcând un pas spre mine.

Am făcut un pas înapoi şi atunci am simţit cum nişte mâini m-au prins pe la spate, iar altele mi-au acoperit gura chiar înainte ca un ţipăt să ţâşnească de pe buzele mele.

— Eu în locul tău aş încerca să mă port frumos, m-a .sfătuit Ronnie apropiindu-se de mine, în timp ce alţi doi indivizi mă ţineau strâns, imobilizându-mă. Tatăl tău te aşteaptă... Şi ştim amândoi că nu e un tip răbdător, a spus zâmbind şi făcându-le un semn celor care mă ţineau pe la spate.

tn clipa aceea am simţit cum mă luau pe sus, acoperin- durni gura pentru a mă împiedica să ţip.

M-am scuturat şi am încercat să mă eliberez, dar a fost inutil. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte de a fi urcată pe bancheta din spate a unei maşini şi de a mi se introduce în gură o cârpă umedă şi urât mirositoare, peste care au pus bandă izolatoare, a fost chipul tatălui meu, care odată fusese cât pe ce să mă omoare.

NICK

Trecuseră cam douăzeci de minute de când o văzusem ultima dată pe Noah şi deja îi simţeam lipsea. Am căutat-o cu privirea, dar n-am văzut-o nicăieri.

— Jenna, ai văzut-o pe Noah? am întrebat-o pe prietena mea, apropiindu-mă de locul în care dansa şi bea veselă.

S-a oprit şi m-a privit.

— Când am venit de la baie, nu mai era. Mi-a spus Sophie că îşi căuta telefonul, a răspuns, privind în jur şi căutând-o din ochi.

Am decis să ies s-o caut, gândindu-mă că probabil era moartă de frig, dar când am ieşit din casă nu am văzut pe

nimeni. Am privit în ambele părţi, spre pădurea din spate, dar nici acolo nu era nici urmă de ea. Am intrat din nou s-o caut în cameră, simţind o apăsare foarte neplăcută în piept: nu era nicăieri. M-am uitat în toate camerele la rând, strigând-o şi sunând-o pe mobil. Nimic... nici urmă de ea.

Am coborât în fugă şi m-am întâlnit la uşă cu Jenna şi

Uon.

— N-o găsesc, mi-a spus Jenna îngrijorată.

Am simţit cum o teamă îngrozitoare a pus stăpânire pe toată fiinţa mea. Am alergat din nou în spatele casei. Uon şi Jenna m-au urmat în grabă.

Când am ieşit şi m-am întors spre locul unde lăsasem maşina, am văzut urme în iarbă. Le-am urmat cu inima strânsă şi, când am ajuns în locul unde erau aruncaţi la mercedes ron

întâmplare pantofii ei cu toc, senzaţia de teamă mi s-a accentuat, paralizându-mă.

— NOAH! am strigat disperat, privind în toate părţile. NOAH!

Jenna şi Lion au început şi ei s-o strige, darn-au primit niciun răspuns.

Ameninţarea lui Ronnie mi-a revenit în minte. Dacă o răpise ticălosul ăla?

— Sună la poliţie, i-am poruncit lui Uon când mi-am revenit din atacul de panică ce m-a cuprins.

Iion m-a privit surprins o clipă, dar şi-a scos imediat telefonul. în timp ce el suna, eu şi Jenna am intrat din nou în casă. M-am îndreptat direct spre locul în care se afla DJ-ul responsabil cu muzica şi l-am obligat s-o oprească. Toţi cei din jurul meu m-au huiduit, dar puţin îmi păsa.

— A văzu t-o cineva pe Noah? am întrebat, urcându-mă pe un scaun şi cercetând cu privirea mulţimea, în timp ce speram să fie acolo şi mă blestemam că o lăsasem singură.

Toţi au început să şuşotească şi să nege clătinând din cap. Am coborât de pe scaun şi mi-am prins capul cu mâinile... Fir-ar să fie... fir-ar să fie,..

— Nicholas, linişteşte-te, mi-a spus Jenna, apropiin- du-sedemine.

— Nu înţelegi! am strigat la ea, fără să-mi pese că mă auzeau toţi. Ronnie a ameninţat-o, iar acum a dispărut

Am ieşit din nou să verific cu ochii mei că nu era lângă maşina mea, cu rochia sa neagră mulată şi roşie în obraji, privindu-mă aşa cum o făcuse mai devreme, înainte de a ajunge la petrecerea aceea stupidă.

Afară nu era nimeni.

— Nicholas, poliţia, m-a informat Lion, întinzându-mi telefonul. Vor să vorbească cu o rudă.

Ara luat telefonul şi l-am dus la ureche.

— Iubita mea a dispărut, trebuie să veniţi, am spus, conştient de cât de rău suna vocea mea.

— Domnule, calmaţi-vă şi spuneţi-mi ce s-a întâmplat, a răspuns vocea aflată la celălalt capăt al firului.

Vorbea calm, ca şi când am fi discutat despre vreme, nu despre faptul că raţiunea vieţii mele dispăruse.

— Ceea ce s-a întâmplat este că iubita mea a dispărut, asta s-a întâmplat! am strigat în telefon.

— Domnule, calmaţi-vă, am trimis deja o patrulă şi, de îndată ce va ajunge, va cerceta zona, dar înainte de asta trebuie să-mi spuneţi cu precizie unde aţi văzut-o ultima dată...

I-am povestit poliţistului ce se întâmplase, dar mă simţeam ca şi când aş fi fost învăluit într-o ceaţă, ca şi când nimic din ce se întâmpla nu era real.

În scurt timp a sosit o patrulă, apariţia ei alungând participanţii la petrecere. Nu conta, eu ştiam cine fusese.

— Dumneavoastră cine sunteţi? m-a întrebat poliţistul după ce mi-a luat declaraţia.

Situaţia era cât se poate de neverosimilă, trebuia să fac ceva, rapid.

— Sunt Nicholas Leister, i-am spus pentru a doua oară în acea noapte.

Toate întrebările acelea mi se păreau o prostie: ceea ce trebuia să facem era să mergem pe urmele lui Ronnie, să-l căutăm oriunde ar fi locuit şi s-o salvăm pe Noah.

— Şi sunteţi iubitul ei, nu-i aşa? m-a întrebat, privin- du-măfix.

Am încuviinţat nerăbdător, în timp ce alţi doi poliţişti vorbeau cu Lion şi cu Jenna.

— Noah Morgan... e minoră? a dorit să ştie o secundă mai târziu.

La naiba... nu mă gândisem la asta...

— Are şaptesprezece ani. E sora mea vitregă, părinţii noştri s-au căsătorit în urmă cu câteva luni şi v-am spus deja că ştiu cine a răpit-o; vă rog, în timp ce noi pierdem timpul discutând, ea poate păţi ceva.

Poliţistul m-aprivitposomorăt

— Pentru început, nu mai am ce discuta cu dumneavoastră, pentru că nu sunteţi rudă cu minora. Vă rog să îi sunaţi imediat pe părinţii sau pe tutorele ei pentru a-i putea pune la curent cu cele întâmplate. Legea spune că nu se activează procedura de căutare decât după douăzeci şi patru de ore de la dispariţie, aşa că...

— Aţi auzit ce-am spus?! am strigat la el scos din sărite. A fost răpită, lăsaţi prostiile şi faceţi ceva!

Nu mi-am dat seama că mă apropiasem prea mult de poliţist până nu m-a imobilizat, lipindu-mă cu spatele la maşină.

— Dacă nu vă calmaţi, o să mă văd obligat să vă arestez, m-a avertizat, ţinându-mă strâns.

Am înjurat printre dinţi până când mi-a dat drumul.

— Acum sunaţi-i pe părinţi sau o voi face eu, a adăugat, uitându-se la mine şi încercând să mă intimideze cu uniforma sa de poliţist

I-am întors spatele înjurând, în timp ce scoteam telefonul şi formam numărul. Au răspuns după ce a sunat de patru ori.

— Tată... trebuie s5 vii aici, s-a întâmplat ceva.

Patru ore mai târziu, eram acasă, nu se ştia nimic despre Noah, dar casa devenise neîncăpătoare: erau poliţişti peste tot care instalau tot felul de aparate pentru a putea înregistra apelurile telefonice în cazul în care cel care o răpise suna pentru a lua legătura cu noi. William Leister era o persoană importantă şi prima ipoteză de lucru a fost că era vorba despre o răpire pentru obţinerea unei răscumpărări. Eu relatasem deja despre ameninţarea lui Ronnie de vreo două sute de ori în faţa a zece poliţişti diferiţi, dar ceea ce nu ştiam nici eu, mei nimeni altcineva era că în sertarul biroului lui Noah fuseseră găsite nişte scrisori de ameninţare. Când am înţeles că acel care o răpise era tatăl ei aproape că mi-am pierdut minţile.

Eram distrus, nu-mi venea să cred că totul era real. Raffaellei trebuiseră să-i dea un calmant când a aflat ce se întâmplase, iar acum era în altă cameră cu o prietenă, care încerca s-o calmeze. Tata dădea o mulţime de telefoane şi voibea cu poliţiştii şi cu agenţii specializaţi în răpiri, iar eu nu puteam face altceva decât să fumez ţigară după ţigară, în timp ce sute de imagini înfricoşătoare îmi defilau prin minte.

lion era şi el prezent, la fel şi Jenna şi părinţii ei, care acum erau înăuntru făcând Dumnezeu ştie ce. Era trecut de ora rinei dimineaţă şi încă nu se ştia nimic despre ea.

— Dacă i se întâmplă ceva, n-o să mi-o iert niciodată, am recunoscu^ simţind o apăsare în piept care mă împiedica să respir. Totul s-a

întâmplat din vina mea... Fir-ar să fie, de ce nu mi-a povestit?!

— Nîcholas, Noah a avut motivele ei să-ţi ascundă asta. Eu sunt prietena ei de o lună şi nici măcar nu ştiam că tatăl ei era la închisoare şi cu atât mai puţin că o maltratase.

— Dacă o atinge fie şi cu un deget., am spus, conştient de faptul că vocea îmi tremura.

Nu puteam să rămân acolo fără să fee nimic. Eram atât de disperat, încât îmi venea să mă dau cu capul de pereţi până când viaţa mea ar fi fost din nou ca în ultima săptămână... Fusesem fericit pentru prima dată în mulţi ani şi totul i se datora acelei fete incredibile şi minunate care, dintr-un motiv inexplicabil, se îndrăgostise de mine... Doar imaginându-mi că Ronnie ar fi putut pune mâna pe ea mi se întorcea stomacul pe dos. Pentru că eram sigur că Ronnie era implicat; de fapt, aş fi putut să bag mâna în foc

în clipa aceea telefonul fix a început să sune. Toţi cei prezenţi au început să se agite, iar eu am alergat în biroul tatei, unde s-a făcut linişte în timp ce el ridica receptorul la un semn al poliţiştilor. Era activat difuzorul, motiv pentru care am auzit fiecare cuvânt al conversaţiei.

— Leister, a răspuns tata simplu.

— Domnule Leister... e o onoare să vorbesc cu domnia voastră, a comentat o voce absolut necunoscută.

Era gravă şi avea un timbru vesel, ca şi cum ce se întâmplase i se părea amuzant.

— Omul care le-a dus pe soţia şi pe ñica mea în celălalt capăt al lumii pentrü ca tatăl ei să nu le poate găsi... Foarte inteligent, domnule, sigur că da. De aceea aveţi un adevărat imperiu şi mai mult ca sigur de aceea i-aţi trezit interesul scumpei mele soţii...

Am privit în stânga mea şi am văzut cum Raffaella îşi ducea o mână la gură, încercând să-şi stăpânească lacrimile şi clătinând din cap.

— Unde e Noah? a întrebat tata cu voce încordată.

— O să ajungem şi la asta, dar nu locul în care se află fiica mea e important, domnule Leister, ci ce sumă sunteţi dispus să plătiţi pentru cineva care, de fapt, nici nu vă e rudă.

Tata s-a uitat în ochii mei.

— O să plătesc oricât, ticălosule, dar nici să nu-ţi treacă prin minte s-o atingi.

Erau exact cuvintele pe care i le-aş fi spus şi eu şi i-am fost recunoscător pentru ele.

— Un milion de dolari, în bancnote uzate puse în două rucsacuri pe care mi le veţi înmâna în persoană la ora două după-amiază, a (»rut tatăl lui Noah. în caz contrar, vă puteţi imagina ce-o să se întâmple; şi să veniţi singur, domnule Leister. Nu e un simplu sfat.

— Vreau să vorbesc cu ea, a spus tata, iar eu m-am încordat Vreau să ştiu că e bine.

— Sigur, domnule Leister.

0 secundă mai târziu, i-am auzit vocea.

— Nicholas... a fost singurul lucru pe care l-a spus.

Era distrusă, iar eu n-am pntut să mă abţin să nu fac un

pas înainte când am auzit-o la celălalt capăt al firului.

în clipa aceea apelul s-a întrerupt.

NOAH

M-am trezit ameţită şi cu o durere puternică de cap. Când am privit în jur, nu am văzut decât o lumină slabă de culoare roşiatică ce lumina încăperea în care mă ţineau închisă. Patul pe care eram imobilizată şi scaunul auster aflat într-un colţ erau singurele obiecte din cameră; mirosul era dezgustător, a pipi de şobolan. O muzică disco de undeva de-afară nu-mi permitea să aud nimic altceva, cu excepţia respiraţiei mele accelerate şi a bătăilor nebuneşti ale inimii.

Când mi-am dat seama ce se întâmplase, am început să simt cum mă cuprindea panica, un zumzet cunoscut a început să-mi răsune în urechi şi jur că îmi simţeam sângele zvâcnind în tot corpul, încercând să ţină pasul cu bătăile inimii. Aveam un gust amar în gură şi tânjeam după un pahar cu apă rece; substanţa cu care mă drogaseră mă făcuse knockout M-am ridicat în capul oaselor şi am auzit zornăitul unor lanţuri: îmi legaseră o mână de perete. Cu cealaltă mână am încercat să mă eliberez, dar a fost în zadar. Făcând eforturi să mă calmez, am început să mă gândesc cum puteam să ies de acolo. Nu îmi găsisem telefonul, motiv pentru care nu puteam comunica cu nimeni, dar ceea ce mă speria cel mai tare, ceea ce mă făcea să intru în panică era ameninţarea că tatăl meu se afla în spatele întregii poveşti.

Chestia asta nu mi se putea întâmpla. Tata era la închisoare şi, chiar dacă ar fi fost eliberat, era ridicol să cred că primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să ne caute pe mine şi pe mama şi să mă răpească, aşa cum se întâmplase. M-a cuprins disperarea şi am început să trag în neştire de lanţuri, făcând zgomot şi detestând lacrimile care rai-au întunecat vederea pentru câteva secunde. Cum de fusesem atât de idioată? De ce nu luasem mai în serios ameninţările primite? De ce nu vorbisem despre asta cu Nicholas?

Nick.

Acum era probabil înnebunit şi mai mult ca sigur se considera vinovat pentru tot ce se întâmplase. Aş fi dat orice să pot da timpul înapoi şi să fi rămas alături de el, n-ar fi trebuit să ies singură.

Când ne aflăm în situaţii-Urrută ne gândim întotdeauna la lucrurile pe care ne-ar fi plăcut să le spunem persoanelor pe care le iubim sau la cât de idioţi am fost să ne facem griji pentru prostii când viaţa ne poate rezerva pericole adevărate. Eu fusesem răpită, iar chestia asta era într-adevăr un motiv de îngrijorare.

în clipa aceea am auzit cum cineva deschidea uşa, iar persoana care a apărut a făcut să mă străbată un fior din cap până-n picioare: Ronnie.

— Eşti trează... ce bine, a spus, întrând şi închizând uşa după el.

Lumina slabă din cameră mi-a permis să-i desluşesc clar ochii întunecaţi şi părul tuns zero. Am remarcat şi un tatuaj nou pe care şi-l făcuse lângă ochiul drept: un şarpe la fel de groaznic ca înfăţişarea sa cumplită şi ameninţătoare.

A înaintat fără grabă şi s-a aşezat pe marginea patului. Am încercat să mă îndepărtez cât am putut de mult, având în vedere spaţiul restrâns pe care-l aveam la dispoziţie.

— Trebuie să recunosc că mă excită la maximum când te văd în patul ăsta legată şi la cheremul meu, a mărturisit, analizându-mi trupul cu o privire lascivă.

Am blestemat clipa în care mă botărâsem să mă îmbrac cu o rochie mulată, dar nu puteam să fac altceva decât să încerc să-mi controlez respiraţia şi teama care mă paralizase în pat

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar ai un corp spectaculos, a comentat, punându-şi mâna pe glezna mea goală.

Am încercat să i-o îndepărtez, dar mi-a imobilizat-o cu putere pe saltea.

Dumnezeule, individul ăsta era în stare să-mi facă orice!

— Ştii ceva? Când te-am încurajat să concurezi cu mine în cursa aia, nu m-am gândit niciodată că ai putea să iii fiica unuia dintre numele mari de la Nascar... De fapt, m-a enervat foarte tare că m-ai învins. Dacă nu mă înşel, cuvintele tale exacte de la final au fost că ar trebui să învăţ să conduc şi că sunt un imbecil.

Mâna sa aînceput să-mi urce încet pe pidor.

— Nu mă atinge, i-am poruncit, fără să-i pot îndepărta
mâna.

Îmi doream ca totul să fie doar un coşmar şi să mă trezesc în braţele lui Nick,

— Imbecilul ăsta o să te facă să plăteşti pentru noaptea aia, frumoaso, m-a anunţat, mişcându-se din loc şi deplasân- du-şi mâna mai sus, până pe coapsa mea.

M-am scuturat, dar în dipa aceea el s-a aşezat deasupra mea, apăsându-mă cu şoldurile. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji în timp ce încercam să-mi adun puterile să ţip.

— Sunt sigur că iubiţelul tău nid n-o să se mai uite la tine după ce o să termin eu cu tine... O să fii atât de murdară, încât nid eu nu te-aş mai atinge...

— AJUTOR! am strigat disperată, zvârcoli adu-mă şi încercând să il dau jos de pe mine.

El a râs în timp ce mă ţinea imobilizată pe saltea cu o mână, iar cu cealaltă îşi scotea cureaua.

— N-o să te audă nimeni, proasto. Sau, cel puţin, nimeni căruia să-i pese, a spus şi s-a aplecat pentru a-şi trece limba murdară peste sânii mei.

Am întors capui cu disperare.

— IA MÂNA DE PE MINE! am ţipat îngrozită.

Cu o mână mi-a prins gâtul şi l-a ţintuit de pat, pe când cu cealaltă a început să-mi ridice rochia.

— NU! am ţipat din toţi rărunchii. DĂ-MI DRUMUL!

Mâna cu care mă ţinea de gât a apăsat cu mai multă putere, împiedicându-mă să respir.

— O să-ţi fac tot ce vreau, iar tu o să stai cuminţică, a şuierat, apropiindu-şi faţa de a mea. .

Mâna sa şi-a slăbit strânsoarea suficient de mult cât să pot să ţip din nou.
— SCOATEJl-MĂDEAICI!

în clipa aceea s-a deschis uşa. Lumina roşie care pâlpâia afară a luminat camera, iar persoana care a apărut în pragul uşii m-a şocat mai mult chiar şi decât faptul că eram pe punctul de a fi violată: tata era acolo şi era de nerecunoscut, înfricoşător. Am rămas nemişcată privindu-l fix, atât de speriată, încât nici nu am mai fost în stare să ţip în speranţa că m-ar fi putut auzi cineva de afară.

— A fost suficient, ieşi, a spus vocea care, copil fiind, mă paraliza de frică doar când o auzeam, vocea care o ameninţase pe mama de mii de ori şi care mă urmărea în somn; singura voce pe care o auzisem în noaptea în care aproape m-a omorât în bătaie, aceeaşi voce care m-a făcut să sar pe fereastră...

Ronnie a înjurat printre dinţi, dar, înainte de a pleca de lângă mine, a ridicat mâna şi mi-a tras o paimă atât de puternică, încât mi-a întors capul. A fost atât de rapidă şi de dureroasă, încât nici nu mi-am dat seama ce intenţiona să facă.

— Acum a fost suficient, a precizat, înfruntându-l pe tata, după care a părăsit încăperea.

Tata n-a spus nimic, a rămas în uşă cu ochii la mine şi atunci am îndrăznit să-l privesc. Era schimbat. Părul său, care fusese de aceeaşi culoare ca al meu, era acum alb şi tuns foarte scurt. Braţele sale erau de două ori mai groase decât înainte şi erau pline de tatuaje. Oricare ar fi fost ocupaţiile sale în ultimii ■ani, acestea îi schimbaseră total aspectul: era mai înfricoşător chiar şi decât Ronnie.

Tata a intrat şi a închis uşa. A luat scaunul aflat într-un colţ şi l-a încălecat, sprijinindu-şi braţele de spătarul său.

— Ai crescut mult, Noab, a comentat, privindu-mă drept în ochi. Semeni atât de mult cu mama ta, încât e... pur şi simplu incredibil.

îmi dădeam seama că tremuram, apăsarea din piept de acum nu o mai simţisem decât când eram lângă el, iar acum, şase ani mai târziu, revenise.

— în noaptea în care am fost arestat, a spus cu ochii aţintiţi în ochii mei, am pierdut absolut tot. Şi a fost numai din vina ta.

Tata a privit în altă parte şi a respirat adânc.

— Nu-mi explic nici acum cum de m-am lăsat învins de un copil; nici măcar mama ta nu era în stare să mă oprească atunci când îmi descărcăm frustrarea asupra ei... Cu tine a fost mereu altfel, erai fetiţa mea, te iubeam, mi-am promis mie însumi să nu-ţi fac rău, ştiam că tu nu eşti ca mama ta, că tu ştiai să lupţi să te faci auzită.

— Ce vrei? l-am întrebat, încercând să-mi controlez suspinele care ameninţau să mă sufoce.

Tata şi-a fixat din nou privirea asupra mea.

— Ceea ce toţi oamenii de pe pământ doresc mai mult decât orice altceva, Noah, a răspuns cu un zâmbet sinistru pe buze. Tu mi-ai răpit tot ce

aveam... pe mama ta, casa, libertatea... Vreau bani, aceiaşi bani care acum îmi întreţin familia. Credeam că o să-mi fie greu să vă găsesc, dar nu a trebuit decât să caut pe internet numele nemernicului ca să vă văd pe toţi pozând ca o mare familie fericită. Când am ajuns aici, nu mi-a luat mult să descopăr că frăţiorul tău nu are de-a far» doar cu oameni cumsecade. îl urmăream când l-am văzut bătându-se cu Ronnie în faţa unui bar. Nu a trebuit decât să-i explic flăcăului planul meu ca să se ofere să...

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Tata era nebun. închisoarea îl făcuse să o ia razna.

— O să obţin tot ce se poate de la ticălosul care mi-a furat soţia, ca să nu mai vorbesc de nemernicul care te-a tot pipăit săptămâna asta.

Aşadar, fusesem într-adevăr urmărită... Eu credeam că dc vină fusese imaginaţia mea, dar acum eram conştientă că avusesem dreptate. Plănuiseră totul diu timp, iar tata mă terorizase cu scrisorile, ştiind că amintirea sa mă îngrozea mai mult decât orice pe lume.

L-am privit în faţă pe omul care îmi era tată biologic şi nimic mai mult. îl uram, îl uram diu tot sufletul... Dacă îl iubisem vreodată, acest

sentiment a dispărut în clipa în care a ridicat mâna asupra mea.

— William Leister e de o mie de ori mai bun decât tine. Tu eşti o nulitate. Te crezi superior pentru că poţi să loveşti o femeie? Te urăsc! Şi sunt sigură că eşti atât de idiot, încât singurul lucru pe care o să-l obţii diu toate astea c să ajungi din nou la închisoare, unde ar trebui să-ţi petreci tot restul vieţii tale mizerabile...

Am vorbit fără ca măcar să mă opresc să respir. Nu-mi păsa ce avea de gând să-mi facă şi am văzut că m-a ascultat, iar pe chipul său s-au reflectat succesiv senzaţiile pe carele-a trăit până a ajuns la furie.

S-a ridicat ameninţător şi mi-a tras o palmă. Durerea neaşteptată m-a făcut să-mi ţin respiraţia. Nu am crezut niciodată că omul acela ar fi putut să pună din nou mâna pe mine... Dar, deşi trecuseră şase ani şi mă mutasem în altă ţară, reuşise să mă găsească şi să mă lovească din nou.

A doua lovitură a venit la scurt timp după aceea, crâ- pându-mi buza. Am simţit cum sângele mi se scurgea încet pe bărbie.

— Să nu mai deschizi gura, a urlat, după care s-a răsucit şi a plecat, lăsându-mă extrem de tulburată.

Lacrimile au început să mi se scurgă pe obraji.

Nu ştiu cat timp trecuse, dar eram pe jumătate adormită din cauza epuizării mintale şi fizice din ultimele ore când am fost scuturată şi trezită brusc. Am simţit cum mi sc punea un aparat la ureche.

— Vorbeşte, mi-a poruncit tata pe un ton furios şi iritat.

Ku era decât o persoană cu care aş fi dorit mai mult ¿cai orice să fiu în momentul acela. îl visasem şi simplul fapt (¿ştiam că mă putea auzi m-a făcut să plâng până la istovire. Aveam nevoie de el, voiam să mă salveze, voiam să apară în uţâşi să mă strângă în braţele sak puternice, 3 voiam pe el şi pc nimeni altcineva.

- Nicholas... am spus suspinând înăbuşit, dar o secundă mai târziu telefonul mi-a fost luat de la ureche şi am fost lăsată singură.

NICK

Eram disperat. Nu mai suportam niciun minut toată acea tensiune. Teama aceea care mă ardea pe dinăuntru era atât de intensă, încât aş fi vrut să-mi vâr mâna în piept şi să-mi scot inima ca să nu mă mai doară aşa. Trebuia să pot face ceva, nu îl puteam lăsa pe ticălosul ăla să păstreze banii şi să riscăm să nu ne-o dea înapoi pe Noah... Era ceva care îmi scăpa, un detaliu important, ¿ur nu ştiam ce putea fi. Mai era o oră până îucepea sa mijească zorii şi nu ştiam dacă eram în stare să rezist atât de mult timp fără să ies chiar eu s-o caut prin tot oraşul. Casa era plină de lume şi rumeni nu părea să ştie ce e de făcut Unii ziceau că tata trebuia să se ducă singur să înmâneze banii, în timp ce poliţiştii voiau să-l urmărească îndeaproape pentru a putea controla situaţia. Dar dacă nenorocitul de taică-său îşi dădea seama de stratagemă şi decidea să-i facă ceva lui Noah?

Omul ăla era ţicnit, străbătuse o ţară întreagă doar ca sâ-şi răpească fiica şi să ceară răscumpărare, era în stare de orice.

M-am ridicat din fotoliul din biroul tatei şi m-am dus sus. Simţeam nevoia să fiu aproape de lucrurile pe care Noah le-a atins, să-i miros hainele, să stau în camera ei. Mi-era atât de frică pentru ea, incât mi-aş fi dat viaţa în clîpa aceea doar ca să ştiu dacă era bine.

Când am intrat, am văzut că mama ei era acolo. Avea ochii umflaţi de atâta plâns şi în clipa aceea ţinea la piept un hanorac pe care Noah îl purtase de un milion de ori. Avea logoul echipei Dodgers şi nici măcar nu înţelegeam de ce naiba avea aşa ceva, având în vedere că ea nici nu era de aici, dar aşa era Noah, bizară şi perfectă, şi o iubeam, fir-ar să fie. Dacă i se întâmpla ceva, nu ştiu cum aş mai fi putut trăi.

RafFaella a ridicat privirea şi şi-a aţintit-o asupra mea. Era în picioare lângă fereastra care dădea spre exterior şi, când m-a văzut, ochii au părut să i se lumineze pentru o clipă.

— Ştiu ce mi-aţi ascuns, a afirmat pe un ton neutru, fără nicio emoţie; m-am oprit o secundă, fără să ştiu ce sfi-i răspund. Nu ştiu care sunt sentimentele tale pentru ea, Nicholas, dar Noah e viaţa mea, a suferit mult, nu merită asta, a spus,

ducându-şi mâna la gură pentru a-şi înăbuşi suspinele.

Am simţit un nod în stomac.

— De ani buni n-o mai văzusem atât de fericită ca în ultimele zile, iar acum... ştiu doar că tu ai avut de-a face cu schimbarea ei şi-ţi mulţumesc.

Am negat clătinând din cap, neştiind ce să spun. M-am aşezat la picioarele patului, ducându-mi mâinile la cap cu disperare. Nu puteam să ascult cuvintele acelea, nu puteam, totul fusese din vina mea. Eu o dusesem la curse, din cauza mea îl cunoscuse pe Ronnie, dar ceea ce nu reuşeam să înţeleg era cum ajunseseră tatăl ei şi ticălosul ăla să se pună de acord pentru a o răpi pe iubirea vieţii mele.

— De mică Noah a fost o copilă foarte matură, a trăit experienţe pe care n-ar trebui să le trăiască nimeni şi a fost întotdeauna reticentă să aibă încredere în oameni. Cu tine pare o altă persoană...

Am constatat că emoţiile începeau să mă copleşească. Teama, tristeţea, disperarea^.. Nu

mă simţisem niciodată atât de rău. Am simţit cum ochii mi s-au umezit şi n-am putut fiice altceva decât să las lacrimile să-mi curgă pe obraji.

în clipa aceea, Raffaella m-a ajutat să mă ridic şi m-a cuprius cu braţele. M-a îmbrăţişat cu toată puterea şi am putut să simt cum era îmbrăţişarea unei mame. Poate că Raffaella comisese greşeli în trecut, dar îşi adora fiica şi n-ar fi abandobat-o niciodată. Pentru priraa dată îu viaţă am simţit că, în sfârşit, puteam avea o familie.

Ea mi-a dat drumul, ţinând încă strâns hanoracul lui Noah, şi a făcut un pas înapoi.

I-am căutat privirea şi i-am făcut o promisiune.

— Jur că nu o să permit să i se întâmple nimic. O s-o găsesc, am spus cu tot calmul pe care l-am putut simula.

Ea m-a privit şi a dat din cap, în timp ce eu ieşeam din încăpere şi intram în camera mea.

„Unde eşti, Noah?”

Am început să mă plimb prin cameră, fără a-mi putea stăpâni gândurile. Abia când am văzut maşina în miniatură pe care mi-o dăruise Noah de ziua mea mi-am dat seama. Am luat-o în mână şi am privit mesajul: „îmi pare rău pentru chestia cu maşina, serios; într-o zi o să-ţi cumperi una nouă. La mulţi ani! Noah”.

Să-mi cumpăr una nouă... Teoretic, maşina era încă a mea, hârtiile erau pe numele meu şi toate celelalte...

Când mi-a picat fisa, am rămas nemişcat o secundă, nevenindu-mi să cred, după care m-am răsucit pe călcâie şi am coborât în fugă spre biroul tatei. El era în fotoliul său, vorbind cu poliţiştii şi cu agentul nostru de securitate, Steve.

Când l-am văzut, am simţit fără să vreau un fior în piept, ştiind că, dacă aveam dreptate, puteam afla unde era Noah.

— Tată, am spus, intrând în cameră.

Atât el, cât şi Steve s-au întors spre mine. Păreau obosiţi după noaptea albă, dar amândoi aveau mintea trează şi erau tensionaţi, atenţi la orice s-ar fi putut întâmpla.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat tata.

— Cred că ştiu cum putem afia unde au dus-o, tată, am răspuns, Tugându-mă să nu mă înşel.

Amândoi m-au privit cu atenţie.

— în urmă cu circa o lună şi jumătate mi-am pierdut maşina la un pariu, Ferrari-ul negru pe care l-am cumpărat acum doi ani, am spus, iar tata m-a privit încruntat.

— Vrei să mă ocup acum de prostiile tale, Nicholas? a replicat supărat

L-am ignorat

— Ronnie a luat maşina, am continuat, privindu-l acum pe Steve. Ferrari-ul are un cip de localizare pe care l-a pus agenţia de asigurări când l-am cumpărat Dacă găsim maşina...

S-a făcut tăcere câteva secnnde.

— O găsim pe Noab, a terminat fraza Steve o secundă mai târziu.

47 NOAH

Mă durea tot corpul după ce stătusem întinsă în aceeaşi poziţie de când ajunsesem cu nu ştiu câte ore în urmă. Adormisem de câteva ori, dar emoţiile nu mă lăsau să dorm mai mult de câteva minute. Nu ştiam ce urma să se întâmple, dar trebuia să ies cât mai repede de acolo. Mă epuiza muzica din fundal care nu mai înceta, ca să nu mai vorbesc de camera aceea claustrofobică, luminată foarte slab.

Când a început să intre puţină lumină în cameră printr-un luminator aflat într-un colţ, am înţeles că trebuia să mă obişnuiesc cu ideea că era posibil să nu mă găsească nimeni. Gândurile acelea m-au făcut din nou să plâng: teama continua să îmi străbată tot corpul

Ronnie intrase din nou. Rămăsese la picioarele patului, observându-mă fără să mă atingă, dar făcând ceva mult mai rău. Mă torturase stingând lumina roşiatică aflată într-o parte a încăperii. Mă lăsase pe întuneric minute întregi, minute în care am fosi mai înspăimântată decât fusesem vreodată. Să ştiu că el era acolo, la picioarele mele, pe întuneric şi că putea să-mi facă ceva mă făcuse să retrăiesc senzaţiile experimentate cu tata, doar că era mai rău. De data asta nu mă puteam apăra, nu puteam să fug, eram legată cu lanţuri de perete şi puteau face cu mine orice ar fi avut chef. Hohotul său de râs când mi-a auzit suspinele şi rugăminţile să aprindă lumina îmi răsuna şi acum în minte.

Când a plecat, am încercat să mă liniştesc şi încă mă străduiam să fac asta după un timp imposibil de calculat. Afară muzica încetase să mai răsune atât de tare şi de ceva timp îmi puteam auzi doar propria respiraţie accelerată. în clipa aceea am auzit brusc un zgomot venind de la etajul de deasupra: era ca şi cum mai multe persoane alergau de colo până colo deasupra capului meu. Cei care erau afară au început să strige unii la alţii şi, dintr-odată, pe lângă glasurile lor s-au auzit mai multe împuşcături şi ţipete. M-am încordat, cu inima cât un purice, până când pe uşă a intrat tata, cu faţa congestionată şi arătând mai înspăimântător ca niciodată.

S-a apropiat de mine şi, cu o mişcare rapidă, mi-a scos lanţurile. Când am văzut ce avea în

mână, am încercat să mă îndepărtez de el cât mai mult posibil. Mi-a înfipt ţeava unui pistol într-o coastă şi am rămas nemişcată.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să faci vreo mişcare, ~ m-a avertizat, împungându-ma cu pistolul până când m-a

durut.

— Te rog... am implorat printre suspine când mi-am dat seama că omul acela era în stare de orice.

— Taci! mi-a ordonat, împingându-mă spre o uşă din afara camerei, pe un bol întunecat.

Lipsa luminii mă scotea din minţi şi teama a pus stăpânire pe toată fiinţa mea, făcându-mă să înaintez cu mare greutate. Eram paralizată, pur şi simpln: omul acela diabolic putea face cu mine ce voia, iar eu nu aş fi putut face mare lucru să mă apăr.

A continuat să mă împingă pe acel culoar până am ajuns la altă uşă. Am auzit mai multe

voci în depărtare, iar când am auzit pe cineva strigând „Poliţia!”, am simţit cum mi-a renăscut speranţa. Dumnezeule, mă găsiseră!

Lumina mi-a pătruns drept în ochi când tata m-a împins pe acea uşă şi am ieşit într-o parcare exterioară abandonată. Ceea ce nu se aştepta să găsească acolo erau cei peste douăzeci de poliţişti care controlau zona şi aveau pistoalele îndreptate spre noi. Tata m-a tras în faţa lui şi a apăsat şi mai tare cu pistolul pe care îl ţinea acum la tâmpla mea.

— Aruncă arma! a strigat cineva printr-un megafon.

Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe faţă, iar ochii îmi fugeau în toate direcţiile, căutând persoana care ar fi putut să dea din nou sens vieţii mele.

— Dacă eu mă duc la fund, tu vii cu mine, micuţo, mi-a spus tata la ureche.

N-am zis nimic, nu-mi găseam glasul, pentru că ochii mei descoperiseră raţiunea mea de a exista: Nicholas era acolo, lângă o maşină de poliţie şi, când privirile noastre s-au întâlnit, şi-a dus mâinile la cap disperat şi mi-a strigat numele. Alături de el erau mama şi William şi singurul lucru de care am fost sigură în acel moment era că voiam să îmi petrec tot restul vieţii alături de ei. Erau familia mea, iar acum înţelegeam în sfârşit asta. Acum, după ce văzusem de ce era în stare tata, acea părticică din mine care se învinovăţea pentru că îl băgasem la închisoare dispăruse definitiv. Individul acela nu era tatăl meu, nu avea să fie niciodată şi nu aveam nevoie de el. Aveam deja în viaţa mea un bărbat care mă iubea mai presus de orice şi era momentul să îl iubesc şi eu aşa cum merita.

— Aruncă arma şi pune mâinile pe cap! a strigat alt poliţist, flcându-se clar auzit în toată acea hărmălaie.

— Te rog... dă-mi drumul, i-am cerut într-o şoaptă întretăiată.

Nu voiam să mor, nu voiam să mor în felul acela, mai aveam încă mii de lucruri pentru care să trăiesc.

În clipa aceea s-a întâmplat ceva. Totul s-a petrecut foarte rapid. Tata a refuzat, arma sa a scos un zgomot sec şi m-a apăsat şi mai tare pe tâmplă. Avea de gând să tragă, tatăl meu intenţiona să mă omoare, iar eu nu puteam face nimic să-l împiedic. Un pocnet m-a făcut să închid ochii cu putere, aşteptând durerea... care nu a venit.

Braţele puternice care mă ţinuseră strâns mi-au dat drumul şi am simţit cum cineva a căzut lângă mine.

Am privit în dreapta mea şi am văzut că totul era roşu... o baită de sânge se întindea lângă corpul inert al bărbatului care-mi fusese tată biologic.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă răsucesc şi s-o iau la fugă.

Nu ştiu exact încotro mă îndreptam, mintea mea era ca în transă, nu mă gândeam la absolut nimic în afară de dorinţa de a fugi fără să mă opresc. Am fugit până când corpul meu s-a lovit de ceva solid. Nişte braţe m-au strâns cu putere şi am avut imediat senzaţia familiară a unui corp cunoscut şi un miros reconfortant care m-a liniştit.

— Dumnezeule! a exclamat Nicholas cu buzele lângă urechea mea, strângându-mă la piept

M-a strâns cu atâta putere, încât m-a ridicat în aer şi, în clipa aceea, în braţele saie, am ştiut că eram în siguranţă. Niciodată nu mai trebuia să-mi fac griji pentru siguranţa mea alături de un bărbat ca Nicholas, niciodată nu aş fi fost pusă în situaţia de a tremura de frică auzindu-l ridicând tonul, niciodată n-ar fi trebuit să am grijă ce fac sau ce spun: bărbatul acela mă iubea mai presns de propria viaţă şi n-ar fi fost niciodată în stare să ridice mâna la mine.

M-a îndepărtat de el pentru a-mi putea cerceta faţa şi n-am putut să-mi stăpânesc un gest de durere când degetele sale mi-au atins buza spartă.

— Noah... mi-a rostit numele privindu-mă în ochi.

Am văzut durerea în privirea sa, senzaţia de uşurare

văzând că eram întreagă, dar şi ura aprinsă când a constatat că fusesem rănită. Eu nu voiam decât

să-l simt lângă mine, aşa că nu mi-a păsat de durere când ne-am unit buzele, dar s-a retras cu grijă când m-a auzit gemând uşor.

— O să avem timp pentru asta, iuhirea mea, mi-a spus, luându-mi faţa strâns în mâini. Te iubesc atât de mult, Noah.

Am simţit atâtea emoţii când l-am auzit spunând asta... lacrimile m-au năpădit din nou, iar picioarele au început să-mi tremure acum că adrenalina pe care o produsese corpul meu începea să dispară. în clipa aceea s-a apropiat de mine mama şi m-a strâns la piept, îndepărtân- du-mă pentru o clipă de Nick. Am îmbrăţişat-o cu putere, simţindu-mă din nou acasă şi, în acelaşi timp, simţindu-mă îndurerată la gândul că trebuise să treacă din nou prin acea suferinţă.

— Copila mea... spunea plângând, cu obrazul lipit de al meu. îmi pare rău, îmi pare rău... repeta întretăiat

— Sunt bine, mamă, am asigurat-o, ştiind că avea nevoie să mă audă spunând asta.

William era şi el acolo şi privirile noastre s-au întâlnit peste umărul mamei. Am dat din cap emoţionată când am văzut că şi ochii lui erau plini de lacrimi. S-a apropiat şi ne-a cuprins pe amândouă într-o îmbrăţişare reconfortantă.

Când s-au terminat îmbrăţişările, n-am putut să mă abţin să nu mă întorc şi să-l caut cu privirea pe tata. Era băgatîntr-o ambulanţă. Fusese împuşcat în piept, iar glonţul intrase din lateral, motiv pentru care nu se ştia dacă avea să supravieţuiască... Mi-am izgonit din minte aceste gânduri, în secunda următoare am văzut că poliţiştii îl scoteau din casă pe Ronnie, nevătămat şi încătuşat. în clipa aceea, în timp ce încercam să asimilez tot ce se petrecea în faţa ochilor mei, Nicholas mi-a prins faţa în mâini cu delicateţe şi m-a obligat să mă uit la el.

— Uită-te la mine, mi-a cerut cu cea mai suavă voce pe care i-o auzisem vreodată.

Am văzut că avea ochii roşii şi umflaţi: suferise la fel de mult ca mine din cauza acelei situaţii şi mi-am dat seama că aveam nevoie să îl am aproape pentru a mă putea reface şi pentru a aduna laolaltă bucăţelele în care mă sfărâmasem din cauza faptelor tatălui meu.

— Totul e în regulă, acnm eşti cu mine.

Cuvintele sale au reuşit, în cele din urmă, să ma liniştească.

— Te iubesc, i-am zis, în timp ce o senzaţie stranie punea stăpânire pe mine.

Nu ştiu dacă de vină era epuizarea sau dacă era o reacţie la tot ce trăisem în ultimele ore, dar dintr-odată m-au lăsat puterile. M-am agăţat cu mâinile de tricoul său când am simţit că mi s-au înmuiat picioarele şi am închis ochii, cufundându-mă în dulcea linişte a inconştienţei.

NICK

După ce an verificat că maşina avea încă cipul de localizare activ, nu a fost decât o chestiune de timp să aflăm unde era Noah. M-am temut că aş putea să mă înşel, având în vedere că era foarte posibil ca Ronnie să nu fi mers cu maşina mea în locul unde o ţineau închisă pe Noah, dar n-am lăsat ca asta să mă oprească. Ştiam că Ronnie mersese peste tot cu maşina mea în ultimele săptămâni, aşa că era foarte posibil să am dreptate, iar Noah să fie la discoteca mizerabilă pe care o indica GPS-uL

Tata vorbea cu poliţiştii, care plănuiau cum să procedeze în continuare. Biroul tatei era neîncăpător pentru toată lumea aflată acolo, iar un grup de poliţişti împreună eu Steve analizau planurile discotecii. Cel mai probabil era ca Noah să fi fost

închisă în subsolul din aripa de vest a clădirii. Dacă îi încolţeam, blocând uşile principale de acces, ticălosului nu-i mai rămânea decât o cale de ieşire, şi anume pe uşa de incendiu care dădea în spatele clădirii. Acolo intenţionau să-l aştepte cu toate patrulele, nu avea cum să scape dacă decidea să iasă şi nu aveau de gând să-l lase să scape... Dacă într-adevăr erau acolo, nemernicul ăla avea să ajungă la închisoare mult mai curând decât credea.

— Există posibilitatea să decidă să nu iasă, să rămână încuiat înăuntru, a spns un poliţist, arătând spre încăperea unde mai mult ca sigur se afla în clipa aceea Noah.

— Atunci dărâmaţi uşa, fir-ar să fiel am izbucnit.

Voiam să plecăm imediat s-o căutăm, îi puteau face orice, iar noi stăteam în continuare de vorbă în timp ce Noah putea fi rănită sau chiar mai rău de atât.

— Domnule Leister, lăsaţi-ne să ne facem treaba, ra-a oprit poliţistul pe un ton autoritar.

Mă enerva la culme felul în care îmi vorbeau şi în care luau decizii cn privire la viaţa lui Noah, dar nu puteam face nimic.

Am ieşit din biron şi mi-am aprins ţigara cu numărul două snte. Afară, pe verandă, se înghesuiseră o mulţime de persoane; la uşă, lângă fântâna rotundă, erau cel puţin şapte maşini de poliţie, iar casa era înconjurată de zeci de agenţi. Veniseră şi reprezentanţii presei, care începeau să-şi

instaleze camerele în faţa uşii închise a casei. M-am întors cu o senzaţie de greaţă.

— E în stare s-o omoare, William! am aurit atunci un strigăt din casă.

Am intrat aproape în fugă şi am văzut cum poliţiştii ieşeau din biroul tatei şi se îndreptau grăbiţi spre maşini. Am privit disperat înjur şi m-am dus spre Raffaella, care plângea în braţele lui.

— N-o s-o facă, linişteşte-te, acum ştim unde sunt, Ella, îţi promit că n-o să păţească nimic, spunea tata, încercând s-o liniştească pe soţia sa.

— Ce se întâmplă? Unde se dnc? am întrebat cu teamă.

— Am reuşit să accesăm camerele din discotecă, e acolo, Nicholas, se duc s-o caute.

Am simţit cum panica mi-a paralizat tot corpul.

— Eu n-am de gând să rămân aid, am declarat, după care m-am răsucit şi am ieşit pe uşă rapid.

în clipa aceea o mână puternică m-a prins de braţ.

-Tu nu vii, Nicholas, a afirmat tata, privindu-mă fix în ochi.

Ce naiba spunea?

_ N-am de gând să rămân aici! am strigat la el, elibe- i&idu-mi braţul dintr-o smuritură şi coborând în fugă scările.

Câţiva poliţişti ieşeau din casă, pregătiţi să ducă la bun sfârşit misiunea care putea duce la moartea iubitei raeie.

— Raffaella! l-am auzit pe tata strigând în spatele meu.

M-am întors câteva secunde şi am văzut cum mama lui

Noah venea în fugă spre mine.

— la-mă cu tine, Nicholas, mi-a cerut fără sa-şi poată controla lacrimile, dar cu o hotărâre de neclintit pe faţă.

L-am privit cu îndoială pe tata, care s-a apropiat de noi cu o faţă la fel de împietrită şi de speriată cum era, cu siguranţă, şi a mea.

— N-am de gând să permit ca altcineva din familia asta să mai păţească ceva... Intraţi în casă! a urlat, luând-o pe Raffaella de cot.

Ştiam că era la fel de speriat ca noi, niciodată nu mai trecuserăm prin aşa ceva, am văzut în ochii tatei că îl îngrozea situaţia aceea, felul în care o privea pe Raffaella era aproape acelaşi în care cu o priveam pe Noah, iar eu aş fi reacţionat la fel dacă ea ar fi vrut sa meargă la locui în care cineva era răpit

— 0 să merg indiferent dacă vrei tu sau nn, William Leister. Vorbim de fiica meal a ţipat disperată.

în cele din urmă, suspinele i-au înecat glasul.

L-am privit pe tata.

— O să merg, tată, nu încerca să mă opreşti.

El a privit disperat în ambele părţi.

— Bine, dar mergem cu poliţia, a cedat în cele din urmă.

Zece minute mai târziu, traversam oraşul, urmaţi de trei maşini de poliţie. Faptul că auzeam prin staţia radio din maşină tot ce se întâmpla mă stresa îngrozitor: deja ajunseseră şi înconjurau uşile principale de acces.

Nu ne-a luat mult să ajungem şi noi, iar maşina de poliţie s-a îndreptat direct spre locul în care se aşteptau ca tatăl lui Noah să încerce să fugă. Ceilalţi poliţişti s-au aşezat pe poziţii de ambele părţi ale uşii. Zgomotele din interior ajungeau la urechile noastre... iar când am auzit împuşcături am ieşit din maşină.

Poliţistul aflat alături m-a ţinut cu putere de braţ.

— Stai aici, mi-a spus pe un ton autoritar.

M-am conformat, în timp ce priveam fix uşa prin care urma să iasă Noah, întreagă sau rănită, încă nn ştiam.

Nu a durat mult Zece minute mai târzin, toţi poliţiştii fiind pe poziţii, uşa s-a deschis în cele din urmă şi în pragul ei au apărut Noah şi tatăl ei, clipind surprinşi de desfăşurarea de forţe care îi aştepta afară.

Noah sângera... Era rănită.

Am simţit că cineva mă ţinea din spate, nici măcar nu eram conştient că încercasem să o iau la fugă spre ea.

— NOAH! am strigat din toţi rărunchii.

M-a fixat cu ochii înlăcrimaţi şi îngroziţi. Tatăl ei o ţinea cu un braţ, pe când cu celălalt ţinea un revolver îndreptat spre capul ei.

— Aruncă arma! a strigat un poliţist printr-un megafon.

Mi-am dus mâinile la .cap, disperat. Ticălosul ăla îi

spunea ceva, iar groaza reflectată pe chipul lui Noah a trezit în mine un instinct asasin pe care n-am crezut niciodată că aş fi putut să-l simt până în acel moment.

Aveam de gând să-l omor, aveam de gând să-l omor cu mâinile mele.

— Aruncă arma şi pune mâinile pe cap! a strigat iar cineva.

în clipa aceea totul s-a petrecut rapid, chiar dacă ochii mei parcă au văzut scena cu încetinitorul.

Tatăl lui Noah a ridicat arma, a tras piedica şi a îndreptat-o cu hotărâre spre tâmpla ei; Noah a închis ochii strâns, iar în clipa aceea zgomotul nnei împuşcături a răsunat cu putere.

Tatăl lui Noah a întors capul spre locul unde ne aflam noi şi mi-am dat seama că a privit-o pe Raffaella, pentru că ea a început să plângă cu disperare. Sângele i-a ţâşnit, pătându-i tricoul în roşu, şi a căzut rănit. Noah a privit surprinsă corpul tatălui ei; a ridicat privirea spre mine, ameţită la început... şi a luat-o la fugă.

M-am smucit din strânsoarea poliţistului care mă ţinea şim-amdusspreea.

Abia când am luat-o în braţe am putut să respir din nou liniştit; abia când i-am simţit trupul lipit de al meu am fost conştient din nou că trăiam.

— Dumnezeule! am exclamat, ridicând-o în aer şi strângând-o la piept.

Suspinele sale s-au intensificat când am strâns-o cu putere, dorind să o acopăr cu trupul meu, să o protejez cu preţul propriei vieţi.

Am lăsat-o jos, examinându-i disperat fiecare milimetru al corpului. I-ara luat faţa în mâini... O loviseră, fir-ar să fie, fusese bătută!

Am simţit cum tot corpul îmi tremura; permisesem să fie din nou rănită, îi promisesem că nimic rău nu avea să i se mai întâmple, iar acum vedeam cu ochii mei dovada că îmi încălcasem promisiunea. -

- Noah... am spus, încercând să-mi controlez vocea.

Voiam să-i cer iertare, voiam să mă ierte pentru că

lăsasem să se întâmple aşa ceva. Cred că niciodată nu mă mai simţisem atât de vinovat pentru ceva şi atât de copleşit de durerea de a o vedea pe fiinţa iubită cu urmele loviturilor pe faţă.

Mâinile ei m-au prins de gât şi s-a apropiat până şi-a lipit buzele de ale mele. Voiam s-o sărut mai mult decât orice pe lume, dar i-am simţit durerea când şi-a apăsat gura peste a mea.

Am îndepărtat-o cu grijă, dar şi cu hotărâre.

— O să avem timp pentru asta, iubirea mea, am asigurat-o, lipindu-mi fruntea de a ei şi simţind durerea ei ca şi cum ar fi fost a mea. Te iubesc atât de mult, Noah.

Două lacrimi s-au alăturat şuvoiului care îi curgea deja pe obraji, dar un zâmbet i-a apărut pe faţă înainte ca Raffaella să mă dea la o parte pentru a-şi putea strânge fiica în braţe. Le-am privit în timp ce se îmbrăţişau cu disperare. Tata m-a privit o secundă înainte de a Îi se alătura şi am ştiut că de acum încolo nu avea să se mai întâmple aşa ceva; am văzut În ochii tatei promisiunea că nimeni nu avea să se mai atingă de familia noastră *niciodată.*

Când Noah s-a separat de mama ei, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se întoarcă să se uite cum îl băgau pe tatăl ei în ambulanţă. Nu pot să descriu ce sentimente erau reflectate în privirea ei, dar ştiu că am văzut din nou teama străbătându-i trupul când Rounie a ieşit încătuşat şi condus de un poliţist.

— Uită-te la mine, i-am poruncit, luându-i faţa în mâini.

Nu voiam să mai simtă teamă. Voiam să-l ucid pe nenorocitul ăla cu mâinile mele, dar ultimul lucru de care avea nevoie Noah acum era şi mai multă violenţă.

— Totul e în regulă, acum eşti cu mine.

!n clipa aceea mâinile sale au alunecat de pe obrajii mei pe umeri şi am văzut cum, o secundă mai târziu, privirea îi devenea pierdută şi înceţoşată.

— Noah? am spus, prinzând-o când s-a prăbuşit în braţele mele. Un doctor! am strigat, văzând că nu reacţiona.

Am ridicat-o de jos, simţind cum mă cuprindea din nou teama. Fusese împuşcată? Avea vreo leziune internă pe care nu aveam cum s-o văd?

— Revino-ţi, Noah, am rugat-o în timp ce o strângeam la piept până am ajuns la o ambulanţă.

— Dă-mi-o, mi-a ordonat doctorul.

Am auzit că alarmele maşinilor de poliţie au început să sune şi am văzut-o pe Raflaclla apropiindu-sc cu tata.

— Ce are? l-am întrebat pe doctor.

Mi-a luat-o diu braţe, a aşezat-o pe o targă, care a fost luată în primire de alţi membri ai personalului medical, şi au băgat-o în ambulanţă.

- Mergem la spital... Sunteţi mama ei? au întrebat-o pe Raffaella, care a încuviinţat tremurând şi s-a urcat în ambulanţii.

—Merg şi eu, am anunţat fără să aştept răspunsul.

—Va urmez în maşiuă, ne-a informat tata.

Drumul în ambulanţă mi s-a părut interminabil. Noah era în continuare leşinată, dar, după ce o examinase rapid, medicul spusese că nu părea să aibă nimic grav.

M-am apropiat de Noah şi mi-ara trecut cu grijă mâna prin pârul ei.

- îmi pare râu, Noah, îmi pare râu...

NOAH

Când am deschis ochii, eram pe un pat de spital. Mă dureau capul şi faţa, dar mintea mea s-a relaxat când am văzut cine era lângă mine.

— în sfârşit te-ai trezit! a exclamat Nicholas sărutân- du-mi mâna, pe care o ţinea într-ale sale.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo.

-Ai leşinat, mi-a explicat, privindu-mă ţintă cu ochii săi albaştri plini de îngrijorare. Medicii au spus că erai epuizată psihic. Ţi-au dat nişte pastile să dormi... Mintea ta era epuizată.

Am încuviinţat, încercând să asimilez totul. Mi-am amintit tot ce se întâmplase, răpirea, loviturile pe care le primisem, atât de la tata, cât şi de la Ronnie, momentul în care am crezut că tata urma să mă împuşte, când a căzut sângerând pe jos...

- Ce s-a întâmplat cu el? am întrebat o clipă mai târziu.

Nicholas a înţeles imediat ce îl întrebam.

M-a privit nehotărât, dar în cele din urmă a vorbit.

- N-a rezistat, Noah. Glonţul i-a perforat inima, nici măcar n-a mai ajuns la spital.

A fost foarte ciudat, poate că ceva nu era în regulă cu mine, dar nu am simţit absolut nimic... doar uşurare, o uşurare enormă care mi-a luat o apăsare de pe piept, o apăsare pe care o simţeam de mai bine de zece ani.

— Totul s-a terminat, a spus Nick, în timp ce se ridica de pe scaunul aflat lângă patul meu şi se apropia mai mult de mine. Nimeni n-o să-ţi mai facă rău... eu o să am grijă de tine, Noah.

Mi-am simţit ochii umezindu-se.

— N-am crezut niciodată că lucrurile s-ar putea termina aşa... şi nici că acum i-aş putea mulţumi destinului cS i-a adus împreună pe părinţii noştri... în urmă cu două luni tot ceea ce reprezentai însemna un infern pentru mine, iar acum... am spus, ridicându-mă în capul oaselor şi aşezându-mă în genunchi în pat

l-am luat faţa în mâini, în timp ce el îşi cobora cu grijă mâinile pe mijlocul meu.

— Te iubesc, Nick... te iubesc din tot sufletul.

M-a sărutat o clipă mai târziu, cu delicateţe, dar cu toată dragostea care se născuse între noi. Acel gen de dragoste care nu apare decât o dată în viaţă, acel gen de dragoste care ne ajunge la inimă şi rămâne mereu cu noi, acea dragoste pe care o comparăm cu orice, pe care o căutăm, ba chiar o detestăm... dar acea dragoste care ne face să simţim că trăim, care ne face necesari şi care ne transformă în singurul lucru fără de care cealaltă persoană nu poate trăi... Iar eu tocmai o găsisem.

EPILOG

NICK

O lună mai târziu

— Nici să nu te gândeşti să deschizi ochii, am avertizat-o emoţionat, în timp ce o duceam în mijlocul camerei.

Să o am alături de mine în cele din urmă îmi dădea o stare de bucurie pe care nu ştiam cum s-o exprim în cuvinte. Schimbarea pe care o făcusem în viaţa mea presupunea un nou început în relaţia noastră, dar era ceva necesar şi, pe termen lung, era un lucru bun pentru a putea fi împreună tot timpul de care aveam nevoie.

— Urăsc surprizele, ştii asta, mi-a amintit, foindu-se neliniştită.

Am zâmbit în sinea mea.

— Asta o să-ţi placă, am asigurat-o, aşezându-mă în spatele ei. Gata... poţi să-i deschizi! i-am spus, îndepărtân- du-i legătura care îi acoperea ochii.

A privit surprinsă imaginea din faţa ei. Eram în noua mansardă pe care o cumpărasem, chiar la intrare, de unde se vedeau dormitorul, bucătăria şi un living. Nu era foarte mare, era exact cât trebuia pentru ca o persoană să poată trăi confortabil, dar era unul dintre cele mai frumoase apartamente din oraş. O prietenă de familie îl decorase pe gustul meu, iar rezultatul era extraordinar. Tonurile de maro şi de alb dădeau locului un aspect primitor şi modern. Cerusem să se construiască un şemineu în mijlocul salonului, în faţa unei canapele de culoarea ciocolatei, unde puteam să mă uit la filme şi să-mi petrec timpul cu Noah; bucătăria era mică, dar avea tot ce-i trebuia, cu o mică insulă unde încăpeau două persoane pentru a lua micul-dej un comod. Podeaua din lemn era acoperită de covoare groase şi prin fereastra mare se putea coutempla o priveliştea minunată a oraşului, tn clipa aceea întunericul nopţii făcea ca priveliştea să fie şi mai spectaculoasă, dacă aşa ceva mal era posibil.

Am privit-o pe Noah, care rămăsese cu gura căscată.

— Ei bine... ce părere ai?

Ea a negat clătinând din cap, dar cuvintele nu i-au ieşit decât câteva secunde mai târziu.

— E al tău? m-a întrebat, făcând câţiva paşi şi punând mâna pe spătarul canapelei.

Când s-a întors spre mine, am văzut că era copleşită sau preocupată, nu ştiam prea bine cum să-i descriu expresia.

— Da, eu o să locuiesc în el, dar tu vei petrece mare parte din timp aici cu mine, de aceea l-am cumpărat, ca să putem fi împreună fără niciun impediment, i-am explicat, apropiindu-mă de ca.

îmi plăcea la nebunie s-o văd acolo, acum apartamentul părea un adevărat cămin.

O secundă mai târziu, un zâmbet timid i-a apărut pc

buze.

— E nemaipomenit! a exclamat, dar îmi ascundea ceva, puteam să văd asta în ochii ei.

Am mângâiat-o pe păr, aranjându-i-l după ureche, şi i-am prins faţa în mâini.

— Ce s-a întâmplat? am intrebat-o, îngrijorat de expresia de pe chipul ei.

Ea a negat clătinând din cap şi, în cele din urmă, a

oftat.

— O să-mi fie dor să te văd în fiecare zi, asta s-a întâmplat, a mărturisit, apropiindu-se şi sprijiniudu-şi capul pe pieptul meu.

La naiba, şi mie avea să-mi lipsească, îmi plăcea să mă trezesc şi să iau micul-dejun cu ea, adoram s-o văd nepieptănată şi nearanjată, dar mereu dispusă să-mi ofere un zâmbet, ca să nu mai vorbesc de senzaţia pe care mi-o dădea faptul că o ştiam în siguranţă în camera de vizavi... Toate astea urmau să se schimbe acum că mă mutam, dar ştiam că era necesar. Să locuiesc cu tata şi să fiu îndrăgostit de fiica lui vitregă şi, pe deasupra, să stăm sub acelaşi acoperiş era o nebunie. Puţine erau ocaziile în care ne simţeam confortabil şi puteam fi împreună singuri, dar acum, că aveam casa mea, Noah putea să petreacă împreună cu mine tot timpul din lume fără niciun fel de supraveghere părintească.

— Şi mie, dar e necesar, nu suport să te râd în fiecare zi, dar să nu pot face asta când am chef, am spus şi i-am sărutat buzele acelea atât de perfecte. Sau asta.

Am continuat, aprofundând sărutul cu toată pasiunea pe care fata aceea reuşea s-o trezească în mine. Răspunsul său a fost imediat şi dorinţa a pus stăpânire pe corpul meu cât ai clipi... Acesta era efectul pe care îl avea asupra mea: mă înnebunea cu totul.

— Sau poate asta.

Am ridicat-o ţinând-o de mijloc şi am obligat-o să-mi înconjoare mijlocul cu picioarele ei superbe.

Ea a râs, cu buzele lipite de ale mele.

— Sau asta, a repetat ea, trăgându-mă de tricou şi sco- ţându-mi-lpecap.

Am gemut când i-am simţit mâinile mângâindu-mi umerii şi gâtul. Am mers până la ceea ce puteam spune că era noua mea cameră. Avea un pat imens, iar priveliştea care se vedea pe geam era la fel de spectaculoasă. Am aşezat-o pe pernele moi şi am început să-i deschei năstureii de la bluza albă.

— Cred că m-ai convins... îmi place locul ăsta, a spus suspinând o secundă mai târziu şi m-a lăsat să-i sărut fiecare centimetru de piele.

— Ştiam eu că o să-ţi placă, i-am răspuns, apropiin- du-mi gura de a ei.

Exact în acea clipă am avut certitudinea că fata aceea avea să rămână alături de mine tot restul vieţii mele. 0 iubeam mai presus de orice şi

reuşise să mă scoată din abisul care era viaţa mea înainte de a o cunoaşte. Ne luase ceva timp să înţelegem, dar acum că eram împreună eram hotărâţi să ne protejăm relaţia. Vieţile noastre nu fuseseră uşoare şi de aceea ne înţelegeam la perfecţie. într-un moment critic şi dificil, în mijlocul unei furtuni, unul din noi fusese colacul de salvare al celuilalt, iar aşa ceva nu se găseşte pe toate drumurile.

Câteva ore mai târziu, când o ţineam în hraţe adormită, mi-am dat seama de un lucru foarte important,.. Luminile erau stinse şi nu intra nîcio lumină pe fereastră... Noah dormea cu chipul său frumos relaxat şi liniştit, fără nido urmă de teamă. Am înţeles atunci că şi eu o ajutasem, şi eu adusesem o schimbare radicală în viaţa ei. Iar asta fusese numai responsabilitatea mea.

Mulţumiri

Dacă în urmă cu un an mi-ar fi spus cineva că azi aveam să scriu mulţumirile pentru propria carte, i-aş fi spus că e nebun. De când aveam cincisprezece ani am visat mereu la acest moment, momentul în care să pot spune: «Am reuşit”.

în primul rând, vreau să mulţumesc Editurii Penguin Random House pentru că a crezut în mine. Editoarei mele, Rosa Samper, pentru că a fost pe punctul de a-mi provoca un infarct în ziua în care a luat legătura cu mine prin e-mafl. M-ai abordat ca şi când am fi fost prietene şi mi-ai făcut cel mai frumos cadou pe care mi l-ar fi

putut face cineva vreodată. Nu voi uita niciodată acea „PROPUNERE EDITORIALĂ” primită în căsuţa mea de e-mail. Vă mulţumesc ţie şi tuturor celor care aţi făcut din *Păcatul meu* ceva spectaculos.

Agentei mele Nuria, pentru că a fost prima care mi-a spus că romanul meu are potenţial. îţi mulţumesc pentru îndrumare şi pentru ajutorul pe care mi l-ai dat la nevoie.

Mamei mele, care elogiază absolut tot ce scriu. îţi spun mereu că nu eşti obiectivă, dar presupuu că rolul tău este să mă faci să mă simt ca şi cum aş fi cea mai bună. îţi mulţumesc că eşti definiţia exactă a unei mame perfecte.

Tatălui meu, pentru că a fost mândru de mine şi a povestit tuturor că fiica lui e scriitoare. îţi mulţumesc că eşti muntele ce continuă să lupte fără să cedeze în faţa niciunui obstacol. M-ai învăţat că nu există nimic imposibil dacă munceşti din greu.

Surorilor mele, Fior, Belu şi Ro: ne scoatem ochii, dar ne iubim la nebunie.

Verişoarei mele, Bar, prima mea cititoare. N-aş fi putut termina această carte fără ajutorul şi entuziasmul tău.

Bunicilor mei. Pitu, îţi mulţumesc că m-ai ajutat ori de câte ori ţi-am cerut sfatul; Buni, mulţumesc că eşti mereu lângă mine.

Prietenelor mele, Ana, Alba, grupului care începe cu Z. Mulţumesc că mă faceţi să râd în hohote, pentru că suntem în continuare împreună, în ciuda faptului că fiecare dintre noi a luat-o pe un diurn diferit. Am crescut alături de voi şi o să vă port mereu în suflet

Eva, Mir. Ce vă pot spune nou? N-am crezut niciodată că urma să găsesc două suflete-pereche la facultate. Mulţumesc că mi-aţi fost alături de la începutul acestei aventuri.

Pentru Yellow Crocodile. Belén, mulţumesc că mi-ai împărtăşit pasiunea pentru lectură. Din prima clipă ai crezut în povestea asta şi m-ai sprijinit necondiţionat

Ani ta, cu tine am învăţat că a visa este un cuvânt important. M-ai învăţat că urmându-ne visurile ajungem să ne împlinim destinul. Vei fi

întotdeauna tovarăşa mea pe drumul pe care l-am iniţiat împreună în călătoria la Los Angeles.

Tuturor celor care au început cu mine pe Wattpad. N-aş fi reuşit nimic din toate acestea fără voi. Vă citeam comentariile până la primele ore ale dimineţii. N-am crezut niciodată că era posibil să primesc atâta dragoste din partea voastră. Ne uneşte ceea ce am obţinut împreună. Aş vrea să vă pot cunoaşte pe toţi şi să vă pot îmbrăţişa.

Şi, nu în ultimul rând, pentru tine, cel care citeşti primul meu roman, visul meu transformat în litere, cerneală şi hârtie. Să-l citeşti cu plăcere!